

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEST KASE SCENARIO

The Hyde Series

LAYLA FROST

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

En İyi Kase Senaryosu

© 2015 Layla Frost

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu suçları araştıran dedektifler... Oops, yanlış şey.

İnce popo dokunuşları ve dev teşekkürler:

Benim Yaramaz Kapkeklerim. Nazik sözler, teşvikler (ve kırbaçlar!) ve çıplak erkek resimleri benim için çok şey ifade ediyor. Özellikle de çıplak erkekler kısmı. Ateşli olanlar. Dövmeli olanlar. Artı, şu kocaman gülümseyen adam. Evet, gülümseme. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Betalarım. Zaman ayırıp okuduğunuz, notlar gönderdiğiniz ve benimle çalıştığınız için teşekkür ederim. Umarım değişiklikleri görürsünüz ve hepinizi ne kadar takdir ettiğimi bilirsiniz!

T ve J, bu yolculukta aklımı başımda tutmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Yeni başlayan biri olarak tek başıma olmamanın bana ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam. Profesyonel ve kişisel olarak, ikiniz de benim için oradaydınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beyin güvenim, S ve L. Sohbetler, güven artırıcılar ve bitmek bilmeyen penis resimleri için teşekkür ederim. Fikirlerimi sizinle paylaşmama izin verdiğiniz, araştırma yapmama yardımcı olduğunuz ve dikkatimi dağıttığınız için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel.

Beni tanıtmak için çok şey yapan diğer yazarlara, blog yazarlarına ve okuyuculara ne kadar teşekkür etsem azdır. Romantizm dünyası sıkı bir grup ve ben bu grupta yer aldığım için çok minnettarım.

Özel, şaşırtıcı ve sanatsal bir teşekkür:

A, yavaşça, şefkatle sevişmek istediğim tüm muhteşem teaserlar için.

Muhteşem kapak için [Redbird Designs](#). Sınırlı yardımına ve fikirlerime rağmen, o kadar mükemmel bir şey yapmayı başardınız ki nefesimi kesti.

Ve M-

Sen benim desteğim ve güvenlik ağımsın.

Bana buzlu kahve ve çikolata stoku yaptırıyorsun.

Kafamdaki insanlar hakkında gerçekmiş gibi konuştuğum için beni hâlâ suçlamadınız.

Bu çok etkileyici.

Seni çok seviyorum.

Hyde Serisi'ndeki diğer kitaplar: [Hyde](#)

[ve Arayış](#)

Birinci Bölüm

Toplar ve Stilettolar

Harlow

Toplar.

Başım beladaydı.

Boktan arabamla hızla giderken saate baktım. Geç kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Belki de evren bana bir şey söylemeye çalışıyordur.

Bir an tereddüt ettim, tekrar basmadan önce ayağımı gaz pedalından çektim. Zavallı arabam gıcırdayarak ileriye doğru savruldu.

İşi istememiş olabilirim ama ihtiyacım vardı.

Beş yıl önce biri bana striptizci olarak iş bulmaya çalışacağımı söyleseydi gülerdim. Belki tokat bile atardım.

Büyük olasılıkla gülmekten kırılırken onları tokatlardım.

Ama o zamanlar hayatım farklıydı. İyi uyuduğum, rahat nefes aldığım ve dünyanın yükü göğsümdeymiş gibi hissetmediğim zamanlar.

Beş yılda çok şey değişir.

Mesela ben bir klişe olma yolundayım. Üniversitede okuyan, altın kalpli striptizcinin sağlıklı hikayesi.

Striptiz kulübünün otoparkına girerken, bir u-ey asmak ve geri dönerken lastik yakmak istedim. Arabayı park ettim ve başımı direksiyona koyup gözlerimi kapattım.

Bir ay önce, çalıştığım barda bahşiş kavanozumda on sekiz dolarla dolaşıyordum. Güneşle birlikte kalkıyor ve tekrar doğmadan kısa bir süre önce yatıyordum. Ve sadece o gün için değil.

Aylardır.

Gecede ortalama birkaç saat uyuyordum, tüm bunlar bahşış kavanozumda on sekiz dolar olsun diye miydi?

İşim bitmişti.

İşim bitmişti.

Ne yazık ki gece işi bulmak kolay değildi. Ve on sekiz dolar çok olmayabilirdi ama yine de bir şeydi.

O gece eski bir sunucu arkadaşlarıyla geldi. Sohbet ederken Becca bana dans ederek gecede nasıl yüzlerce dolar kazandığını anlattı.

Yüzlerce. S

ile. Çoğul.

Birden fazla yüzlük.

Ben bir haftada yüzlercesini yapamazken, o bir *gecede* yapıyordu.

Becca gidip kulübün sahibiyle konuşmamı önerdiğinde gülmüştüm. Gerçekten çok sert. Hem de yüzüne karşı.

Sahne ışıkları solgun tenime mi vuruyor?

Ya birini kör edecektim ya da hayalet bir striptizci olduğunu düşüneceklerdi.

Olmuyordu işte. İmkânı

yok.

Kesinlikle ben değilim.

Ta ki bir hafta sonra kovulana kadar.

İşler dayanılmaz derecede yavaştı ve geceleri sadece bir barmene ihtiyaç vardı. Ben bu işte daha iyi olmama rağmen, diğer kız çalışırken bar sahibine özel bir şeyler veriyordu.

İşi için gerçekten de her şeyin üstesinden gelmişti.

Bu tür bir el emeğini kullanmakla ilgilenmiyordum, bu yüzden birini göndermeleri gerektiğinde o kişi ben oluyordum.

Şok edici.

Bulabildiğim her bara başvurmuştum ama programıma uygun bir bar bulamamıştım.

Beni Wicked'a götüren de buydu.

Derin bir nefes alarak kendimi arabadan çıkmaya ve kulübe girmeye zorladım. Havaalanına yakın bir çöplük değildi ama bir müzik videosundan fırlamış gibi de değildi.

Hayal kırıklığına uğradım çünkü birisinin bana bir anda yüzlerce yağmur yağıdığını çok isterdim.

Bara yaklaştığımda yarım yamalak görünümlü bir adam "Görüşme için mi buradasın?" diye sordu. Gözleri yavaşça üzerimde gezindi.

"Uh, evet, ben-"

"Ben Eddie, buranın sahibiyim. Hemen geliyorum," diye araya girdi.

Bunu söylemenden korkuyordum.

Sabırlı ve doğal görünmeye çalışarak Eddie'ye baktım.

Yağlı saçları ve kadife eşofmanına kadar tam olarak klişe bir striptiz kulübü sahibinin nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibiydi. İş unvanına yaptığı vurgu beni tedirgin ediyordu.

*Bunu yapabilirim. Bunu
yapabilirim. Bunu
yapmak zorundayım.*

Mantramı tekrarlayarak siyah pantolonumu elime aldım. Kıyafetlerimi çıkarmamı gerektiren bir mülakatta ne giyeceğimden emin değildim ama birden kendimi hem az hem de fazla giyinmiş hissediyordum.

"Otursana," dedi Eddie, bir masayı işaret ederken dikkatimi çekerek. Biz otururken yüzüne şehvet dolu bir gülümseme yayıldı. "Yani-"

"Hey, pardon, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedi derin ve sert bir ses, bir adam odaya girerken.

Ve ne adam ama.

En az 1.80 boyunda ve tamamı kaslıydı, dev gibi görünüyordu. Koyu renk saçları kafasına yakın bir şekilde tıraş edilmişti ve yüzündeki koyu renkli kirli sakal vurguluyordu

Güçlü çenesi ve elmacık kemikleri. Kaliteli gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve dövmele ön kollarını gösteriyordu.

Orada çalışmıyordum ama ona kucak dansı yapmak istedim. Yağmur yağdırmasaydı bile umurumda olmazdı.

"Ben Lars. Sen de Harlow olmalısın," diye selamladı ve zampara olmayan bir gülümsemeyle elini uzattı.

Neden hep flört etmek istediklerim flört etmiyor?

"O benim." Elini sıktım.

Striptiz kulübünde mülakat yapmanın doğru adabı nedir? Beni çıplak görmek istedikleri için onlara teşekkür etmeli miyim?

Neyse ki Lars sorulara başladı. "Kaç yaşındasın?" "Yirmi iki."

"Daha önce hiç dans ettin mi? Gogo, ders, herhangi bir şey?"

"Çocukken birkaç yıl bale yapmıştım. Ama bunun gibi bir şey değil, hayır."

Bazı kağıtlara notlar alırken bana güven verici bir gülümseme verdi. "Sorun değil, kızların çoğu başladıklarında bu tür bir deneyime sahip değiller. Dans etmek sandığınızdan daha büyük bir fark yaratır."

Neredeyse sıradan bir röportaj gibiydi, çeşitli kutuplar hariç.

Onları nasıl bu kadar parlak yapıyorlar?

"Hiç çirkin dövmen var mı?" Eddie sinirlenerek tersledi. "Kaliteli olanlar iyidir. Ama bir adamın adı, bıyığı varmış gibi görünen bir Tinkerbelle, evde yapılmış boktan şeyler değil. Bir şey var mı?"

"Hayır, hiç yok." Mürekkebi ne kadar sevsem de, iğnelerden aşırı derecede korkmam, onları her zaman bir başkasının vücudunda hayranlıkla izleyeceğimi garanti ediyordu.

Acaba Lars'ın başka neresinde dövme

var? "Yara izleri? Çatlak izleri? Bunun

gibi şeyler mi?" Başımı salladım.

Eddie bana bakarken sabırsızca kalemini tıkırdattı. "Kalkıp işini yapabilecek misin? Seni programa koyup da korkup kaçmanı istemiyorum. O zaman zamanım kalmaz ve bir dansçım eksilir. Diğer kızlar çıldırır ve ben de daha fazla para ödemek zorunda kalırım."

"Hayır, bunu yapabilirim."

Sanırım

.

Olabilir.

Tanrım, umarım öyledir.

"Pekâlâ, neyle çalıştığınızı görmezsek gerisi tartışılır." Sleazeland'in Kralı Eddie sandalyesinde arkasına yaslandı.

Lars ayağa kalktığında kaçmaya hazırdım. İfadesi nazik, özür dileyen ve kızgın olmanın garip bir karışımıydı.

Sadece ilk ikisinin bana yönelik olmasına sevindim.

Bir giriş yolunu işaret etti. "Şu koridordan gidin, sağdan ikinci kapı. Sasha arkada, seni hazırlayacak."

Kapının önüne geldiğimde, kapıyı çalmadan açtım.

Kendime not: Her zaman, her zaman striptiz kulüplerinin kapısını çal. Her zaman.

"Özür dilerim-" dedim, üstsüz kadından uzaklaşarak.

"Tatlım, on altı yaşımdan beri striptiz yapıyorum. Göğüslerimi gören ilk kişi sen değilsin."

"Doğru," diye mırıldandım. Her ne kadar bunu yapabileceğime inanmak istesem de, kendimden ciddi şekilde şüphe ediyordum. Eğer bir sapık adam ve bir üstsüz piliç beni korkutmaya yetiyorsa, her gece bununla nasıl başa çıkabileceğimden emin değildim.

Sasha karıştırdığı kumaş ve kostüm parçalarına döndü. "Sakin ol. Görüldüğü kadar kötü değil. Ve Eddie'nin seni korkutmasına izin verme."

Sinirle güldüm. "O kadar belli mi?"

"Tatlım, kızların çoğu Eddie'yle tanıştıklarında giderler. Bu kadar uzun süre dayanmış olman etkileyici. Endişelenme, o burada pek bulunmaz. İşleri Lars yürütür ve o bir prenstir. Asla flört etmez, elleşmez ve üstten kaytarmaz, biliyor musun?"

Eddie'yi zar zor göreceğimi ve Lars'ın kuzu postuna bürünmüş bir kurt olmadığını duyunca rahatlamıştım.

Başımı salladım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Uyardığın için teşekkürler."

Sasha ayağa kalktı ve bana yakından baktı. Endişe verici bir şekilde. Ne olduğunu sormadan arkasını döndü. "Gözlerinin sadece mavi olduğunu sanıyordum ama aynı zamanda yeşilmiş."

"Evet." Mavi kep yaka üstümü işaret ettim. "Ne renk giydiğime bağlı olarak değişiyor."

"Bende tam aradığın şey var." Bana iki parça ve bir çift pastile benzeyen bir şey uzattı. "Zümrüt yeşili, 'İrlandalı Şansı' gibi bir şekilde gurur verici olmalı."

"Alabileceğim tüm şans alacağım." Parçaları ayırırken, ne kadar çok şeyi kapsadıklarına şaşırdım. "Pasti giyebilir miyim?"

"Bu dansçının tercihi. Çoğu kız bunu tercih eder. Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

"Sekiz buçuk."

Ayakkabılarını bir kenara fırlatarak, o güne kadar gördüğüm en uzun topuklu ayakkabıyı çıkardı. "Al bakalım."

Bırakın dans etmeyi, içinde durabileceğimi bile sanmıyordum. Eğer boynumu kırmazsam, bu bir mucize olurdu.

"Ah, teşekkürler." Midem çalkalanmaya başlarken eşyaları sıkıca kavradım.

Sasha bana gülümsedi, sıcak ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir şekilde kolumu okşadı. "Bu kısım kolay. Temelde sadece malları kontrol etmek istiyorlar. Bir ritim koyacaklar ve nasıl hareket ettiğine bakacaklar. Aşırıya kaçmayın, onlara yaklaşmayın ya da üst vücut ve karın gücünüz yoksa direği denemeyin. Birçok kadın hemen atlayabileceğini düşünür, sonra kıklarını kırarlar. Bunun dışında, kötü bir sikiş gibi, sadece sırtın ve bir dakika içinde biteceğini unutmayın." Başını arkaya attı ve benimle birlikte odadan çıkarken güldü.

Sahneye çıktığımda düşüncelerimi kapattım ve zihnimin boşalmasına izin verdim. Işıkların sıcaklığını, yüksek pozisyonumu ve üzerimdeki gözlerin hissini görmezden geldim. Bunun yerine müziğin ritmine odaklandım ve bedenimi ritme göre salladım. Zihnimde, çok uzaklarda bir dans pistindeydim, kalabalıktan sadece biriydim.

Her şey bir bulanıklık içinde geçti ve ancak bir dakika sonra müzik kesildi.
Oh lanet olsun. Hayalet kıcımlı eve götürmemi söyleyecekler.

"Yani, işi istiyor musun?" Lars sordu. "Yarından itibaren haftada üç gece müsaitim."

İçimi alışılmadık bir korku ve rahatlama karışımı doldurdu. Rahatlama kısmına odaklanmaya karar verdim. "Evet, kesinlikle. Teşekkür ederim."

Eğildiğinde, bir kartvizite bir şeyler not ederken gömleği kaslı kollarını sarıyordu. "İşte şehirdeki çoğu kızın kıyafetlerini aldığı mağazanın adresi. Yarın sekizde görüşürüz." Koridorda ilerlemeye başlamadan önce çenemi kaldırdı.

Bir anda striptizci oldum.

Bunu yapabilirim.

Kesinlikle.

Kesinlikle. Değil mi?

Anlaşıldığı üzere, bunu yapabilirdim.

İlk vardiyam için Wicked'a geri döndüğümde, sinir küpüydüm. Ya bir adamın kucağında çuvalalayacağımı ya da düşüp yüzümü dağıtacağımı düşünmüştüm.

İkisi de olmadı.

Bu, en zarif baştan çıkarıcı olduğum anlamına gelmiyordu. Topuklarım kaydığında hareketlerimde yaratıcı olmak zorunda kalıyordum ve neredeyse her zaman ritmimi kaybediyordum. Terli avuçlarım, kızların bahşişlerini artırmak için kullandıkları cilveli dokunuşlardan hiçbirini denemememi garanti ediyordu.

Yine de, gerçekten hoşuma gideceğini beklemiyordum.

Sahne arkası draması ya da kötü müşteriler yoktu. Hepsinden iyisi, ürkütücü Eddie'yi neredeyse hiç görmedim.

Gecede diğer kızlarla birlikte birkaç şarkıda dans ettiğim iki setim vardı. Eğer çok çalışırsam, seyirciyi engelleyebilir ve arkadaşlarımla dans ederken sadece sarhoşmuşum gibi davranabilirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, en zor kısmı sonrasında odada çalışmaktı. Konuşmak genellikle benim güçlü yanımdı.

Ama sadece göğüslerimi gören insanlarla sohbet etmek? Garipti.

Bir gecede ne kadar parayla ayrıldığımı gördüğümde utancımı çabucak atlatmıştım.

Wicked'da iki hafta geçirdikten sonra, kararım hakkında daha iyi hissediyordum. Ve tasarruf hesabım.

Dört günlük iznimin ardından içeri girdiğimde fedailerden biri arka kapıda beni bekliyordu.

Başını ofise doğru salladı. "Lars seni görmek istiyor."

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye zorlayarak.

Beni kovmayın. Kovmayın beni. Kovmayın beni.

Dersimi erken öğrenmiştim, kapıyı

çaldım. "Girin!" Lars seslendi.

Kapıyı açıp içeri girdim. Her ihtimale karşı ceketimi çıkarmaya zahmet etmedim. "Merhaba, beni mi görmek istediniz?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hey. Nasıl gidiyor, Harlow?"

"İyi."

Kovulmadığım sürece, o zaman pek iyi değil.

"İyi yerleşiyor musun?"

"Evet, kızların hepsi çok iyiydi."

"Güzel. Güzel. Bak," diye başladı ve midem bulandı. "Bir vardiya eklemeye ne dersin? Cuma günü başlayabilirsin diye düşünüyorum ama

Cumartesi gününe de çıkabilirsin. Cumartesiler sürekli yoğun oluyor, ancak Cuma günleri çılgınca olabiliyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Diğer dansçılardan biri olan Maddison bana Cuma ya da Cumartesi vardiyası almanın ne kadar zor olduğunu söylemişti.

Geniş bir gülümsemeyle, "Sen bir hitsin," dedi. Her zaman delicesine ateşliydi ama gülümsediğinde odaklanmak zorlaşıyordu. "İnsanlar sürekli uzun bacaklı doğal kızıl saçlı kızı sorup duruyor. Yavaş gecelerinize bir set daha ekleyeceğiz, belki sadece sen ve başka bir kıza indirebiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet, kesinlikle. Teşekkürler." Her şeyi mahvedecek aptalca bir şey söylemeden önce üzerimi değiştirmek için odadan çıktım.

İdealimdeki iş değildi ama para konuşuyordu ve "soyun!" diyordu.

Deborah Swanson kahve fincanını stüdyodaki masanın kenarına doğru iterken, "İstediğim kahve bu değildi," diye tersledi.

Klasörünü fazladan bir santim oynatacağını biliyordum.

İkimiz de temizleyenin ben olacağımı biliyorduk.

"Soya latte, bir pompa vanilya, iki pompa karamel, köpüklü süt ile. Tıpkı mesajınızda söylediğiniz gibi."

"Bir pompa karamel, iki pompa vanilya istedim." Bana öyle sert bakıyordu ki gözlerinden lazer çıkarmaya çalıştığını düşündüm.

Kulüpte üç hafta çalıştıktan sonra banka hesabım artmış ve stres seviyem azalmıştı. Gecede beş muhteşem saat uyuyordum ve bu da beni etrafımda çok daha katlanılabilir bir insan haline getiriyordu.

Yine de Deborah'nın her zamanki saçmalıklarıyla uğraşacak sabrı bulmakta zorlanıyordum.

Derin bir nefes aldım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Tamam, gidebilirim-" "Kendin al Deborah," diye araya girdi yardımcı sunucu Gary. "O aldı ne mesaj attığını. Sen batırdın, sen düzelt. Harlow, ofisimden Sullivan Caddesi yangınıyla ilgili dosyayı getirebilir misin?"

"Elbette," dedim ve aceleyle odadan çıktım.

"Fire Crotch'u savunman büyük sürpriz. O senin..." Koridora girdiğimde sözleri kayboldu.

Stajyerlik pozisyonu açıldığında evrenin sonunda bana ışık tuttuğunu düşünmüştüm.

Daha iyi bilmeliydim.

Tüm gerçekleri kontrol etmeye, araştırmaya ve olay yerindeki ekiplere eşlik etmek için koşturmaya hazırdım. Akılsız ayak işleri bile sorun değildi. Zorlu bir pozisyon olduğunu anladım.

Bilmediğim şey, bunun aynı zamanda aşağılayıcı bir şey olduğuydu. Deborah en kötüsüydü, çünkü bana 'Ateş Kasık' lakabını takması yenilmesi zor bir şeydi, ama stajyerlere bok gibi davranan tek kişi o değildi.

Sadece birkaç aydır oradaydım ama şimdiden kıdemli stajyer olmuştum.

İhtiyacım olan dosyayı alıp Deborah çıkarken stüdyoya geri döndüm.

Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Koridora çıktığında omzunun üzerinden yüksek sesle seslendi, "Gary'nin icabına baktıktan sonra, Ateş Kasık, büyük bir kahve dökülmesi var."

Ondan nefret ediyorum.

"N'aber Pete?" O gece işe gittiğimde soyunma odası nöbetçisi fedaiye sordum.

Çenesini kaldırdı. "Hey, Legs. Lars seni görmek istiyor."

Flame adıyla dans etmeme rağmen, Legs Lars'ın bana taktığı lakaptı. Tuttu.

Striptizci lakaplarımın günlük işimdeki lakaplarımdan daha gurur verici olacağını kim düşünebilirdi ki?

"Teşekkürler." Lars'ı bulmaya gittim ve ofisinin kapısını çaldım. "İçeri gel."

Kapıyı açtım ve çerçeveye yaslandım. "Pete beni görmek istediğini söyledi."

"Evet," dedi L şeklindeki masasının bir tarafını kaplayan güvenlik monitörlerine dönerek. "Bu hafta sonu izin isteyen e-postanı aldım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, üzgünüm. Sadece bir son dakika olayı."

Bir kaçık tarafından kaçırıldıktan ve hastanelik olduktan sonra en iyi arkadaşım Piper evleniyordu. Tüm morlukları geçene kadar beklemek istemişti ve nişanlısı ilk kez sabırlı davranıyordu.

Yani, onun versiyonu.

Anneleri ve bir aile dostuyla birlikte çalışan Jake mükemmel bir düğün planlıyordu. Piper iyileştikten sonra her şeyin yerinde ve hazır olmasını istiyordu. Balayı için gözlerden uzak ve özel bir yer seçmesine bile yardım ettim, tek şartı buydu.

Sabahın erken saatlerinde gelen bir mesaj ve şaşırtıcı derecede ayrıntılı bir hafta sonu programı nihayet vaktin geldiğini haber vermişti.

Lars takvimi çevirdi. "Bu iyi. Önümüzdeki Salı dönecek misin?"

Başımı salladım.

Bir kâğıda bazı notlar karaladı. "Hafta sonu için izinlisin o zaman."

"Güzel, teşekkürler."
Gülümsedi. "Görüşürüz, Legs."
Sıcak.

"Sence halkın içinde olduklarını hatırlıyorlar mıdır?" Ray başını gelin ve damadın oturduğu yere doğru sallayarak sordu.

Nikâh töreninin ardından, otel personeli hızla masaları kurup içecekleri sunmaya başlarken fotoğraflar çekildi. Keskin giyimli sunucular, çeşitli cennet ordövrleri sunarak odanın içinde ilerledi.

Jake'in başparmağıyla Piper'ın çenesini ovmasını izlerken kendimi röntgenci gibi hissettim. Müstehcen bir dokunuş değildi ama fısıltıyla konuşmalarına kulak misafiri olduğum için söylediklerinin muhtemelen müstehcen olduğunu biliyordum.

Ray'e doğru eğilerek başımı salladım. "Başka birinin varlığından haberdar olduklarını bile sanmıyorum."

Yan tarafa baktığımda Kase'nin de Jake ve Piper'ı izlediğini gördüm. Birasından uzun bir yudum almadan önce dudaklarında küçük, gururlu bir gülümseme belirdi.

"Kase neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyor?" Ray'e sordum.

"Çünkü her zaman kendini beğenmiş. Tanrı ona o kadar büyük bir özgüven bahşetmiş ki, bu özgüvene uyması için boxer'ını ısmarlama yaptırması gerekiyor."

Gözlerim büyüdü. "Şaka yapıyorsun... Değil mi?" "Şaşırmazdım."

Ray'in erkek arkadaşı Edge, onun sandalyesini geri çekti ve başının üstünden öptü. "Kase'nin güvenini nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde seri koşu yaparken görmüştüm. Kendini korumaya çalıştı ama sadece iki eli var."

Ben de onun en çekici yanının gözleri olduğunu düşünürdüm.

Etkileyici derecede çekici tüm parçalarını düşünmemeye çalışırken boğazımı temizledim. "Şu anda fazladan kendini beğenmiş görünüyor. Neredeyse ailesinden daha gururlu görünüyor."

"Oh, çünkü Piper ve Jake'e tuzak kurduğuna inanıyor. Bu konuda durmadan övünüyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Piper'la ilk tanıştıklarında, Jake kabul etsin diye onu kendileriyle birlikte bir konsere davet etti. Jake'in bir itici güce daha ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde, Jake'in ısrar edeceğini bildiği için ona arabasına kadar eşlik etmeyi teklif etti. İşe yaradı ama Jake bunu beceremedi. Yine de sonunda başardı. Ve kaçınılmaz olarak bir pislik gibi davrandığında, onunla mantıklı bir şekilde konuşabilecek tek kişi Kase'ydi." Ray'in kızgın ve üzgün karışımı yüz ifadesi gerginleşti. "Elbette başka birine karşı çalıştığını bilmek daha etkileyici."

Bol miktarda votka içerken Piper, Z tarafından neredeyse kaçırıldığı sırada olan her şeyi paylaşmıştı.

Z, aralarındaki güven ve dostluğu kullanarak Jake'i manipüle etmiş, güvensizliğin gevşek iplerini çekiştirmişti. Bir kez çözülmeye başladıklarında, her şeyin dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalması uzun sürmemişti.

Yeni evlilere tekrar baktığında, yaşadıkları her şeyi bildiğinden, sahip olduklarının güzelliği daha da artmış görünüyordu.

Kara bulutlarla kaplı düşüncelerimi bir kenara ittim. "Kase'nin çöpçatanlık yapması şaşırtıcı."

"Pek sayılmaz. O bir romantik," dedi Ray.

Bir kahkaha patlattım. Şakasının komikliğini paylaşmak için ona baktığımda, şaka yapmadığını görünce ayıldım. "Bekle, gerçekten mi?"

"Evet, hem de çok."

"Bunun sadece kızlara söylediği bir söz olmadığına emin misin?"

Gülme sırası Ray'deydi. "O bir flörtçü, kesinlikle. Ama öyle biri değil." Başını arkaya eğip Edge'in dikkatini çekmeden önce kaşlarını indirdi. "Bebeğim, Kase'nin son işi ne zamandı?"

Edge ona gülümsedi. "Günlüğünü okumadım ve çay içip dedikodu yapmak için bir araya gelmiyoruz. Ama en son hatırladığım birkaç ay önceydi."

Garajdaki birkaç adamla sohbet ederken Kase'yi tekrar inceledim.

Kahverengi saçları arkaya doğru toplanmış, gömleğinin kolları yukarı doğru itilmişti. Uzaktan bakıldığında bile kristal mavisi gözleri akıldan çıkmayacak kadar güzeldi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki dünyanın kralıymış gibi birasından bir yudum aldı.

Edge'e döndüm. "Ayları kastettiğine emin misin? Bilmiyorum, saatler değil mi?"

Omuz silkti. "Dediğim gibi, emin değilim."

"Gecede iki kez stand açtığını düşünmüştüm."

Edge, "Belli ki Kase'yi tanıımıyorsun," derken ikisi de kıkırdadı.

"Neden?"

Ray beni daha da şaşırtarak, "O vurup bırakacak türden bir adam değil," diye açıkladı. "Eminim birkaç tek gecelik ilişki yaşamıştır. Ama dediğim gibi, o bir romantik."

"Yine de onu hiç piliçlerle görmedim."

Ray içkisini kaldırdı. "Romantik biri olduğunu söyledim. Şanslı biri olduğunu söylemedim. Bu ani ilgi niye? Sanırım aşık oldun."

Peçetemi elime alıp kenarlarını biraz yırttım. "Hiç konuşmadık bile."

Kaşlarını oynattı. "Konuşmak hakkında kim bir şey söyledi?"

Gözlerimi devirdim, keşke koca, meraklı ağzımı kapalı tutsaydım. "Sadece şaşırdım. Beklediğimden farklı biri."

Ona sevgiyle bakarken yüz ifadesi ısındı. "Bu senin için Kase."

Piper'ın babası kadeh kaldırmak için ayağa kalktı ama benim odağım Kase'de kaldı. Onu neden bu kadar büyüleyici bulduğumdan emin değildim. Çenemi hep yukarı kaldırırdı ama bana neredeyse tek kelime bile etmemişti.

Benim için sorun değildi.

Ben de onunla konuşmadım.

"Lars yine seni arıyor, Legs. Ve haberin olsun, çok kötü bir ruh halinde," dedi Bouncer Pete, ertesi Cuma işe gittiğimde.

"Harika," diye mırıldandım zayıf bir gülümsemeyle.

Ana odayı ve ofisi kontrol ettim, her iki yerde de Lars'ı bulamadım. Tam üzerimi değiştirmeye gidiyordum ki alkol deposunun kapısının aralık olduğunu fark ettim.

"Hey." Kapıyı iterek açtım, başka kelime bulamadım.

Eğer bu bir çizgi film olsaydı, gözlerim yuvalarından fırlayacak ve dilim yere düşecekti.

Lars genel olarak çok seksiydi. Lars'ın üzerine tam oturan gri elbise pantolonu ve siyah dar kazaklı atleti tam bir güzellik abidesiydi. Özellikle de bir kutu içkiyi hiçbir şey yokmuş gibi kaldırmasını izlerken, kollarındaki kaslar ve belirginlik esniyor ve daha da belirginleşiyordu.

Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi. "Tam da istediğim kişi." Sasha onun hiç flört etmediğini söylerken haklıydı.

Onun yerine, *böyle* şeyler söyledi. Sapık zihnimin kolayca çarpıtabileceği şeyler.

Ve büküldü.

"Bu gece özel danslar için yeterince rahat hissediyor musun? Eğer hazır değilsen, bekleyebilirsin."

Wicked'in yeni dansçılar için politikası, daha fazlasını kaldırabileceklerini gösterene kadar sadece diğer kızlarla sahne setleriydi. Biri kaçarsa ya da sahnenin kişisel olmayan mesafesinden rahatsız olursa, bire bir başa çıkmasının imkânı yoktu.

İçimdeki şehvetli çizgi film kurdunu engelleyerek gülümsedim. "Hayır, ben iyiyim. Bununla başa çıkabilirim."

Olabilir.

Maddison geçen hafta ne kadar kazanmıştı? Üç yüz mü? Tamam, evet, bunu yapabilirim.

Lars kutuyu üst rafa koydu. "Harika. Fikrini değiştirirsen bana haber ver, tamam mı?"

"Evet." Gitmek için döndüm.

"Harlow, bekle." Elini başının üstünden ensesine doğru ovuşturdu. "Bana bir iyilik yap, şu envanter bokunu benim için bardaki Sasha'ya getir."

"Sorun değil." Panoyu aldım, gözlerim adını yakaladı. "Adınız Lars Luthor mu?"

Elbise gömleğini geri çekti. "Evet, neden?"

Güle güle seksi, kesik kollar ve harika mürekkep. Seni şimdiden özledim.

"Lars Luthor, Lex Luthor'un daha az kötü kardeşi gibi mi?"

Lars bana yaklaşıp zaten küçük olan odayı iyice küçültünce geri adım atma dürtüsüne karşı koydum.

"Bacaklar," diye mırıldandı ve saçlarımdan küçük bir tutam alıp parmaklarının arasında döndürdü. Gece mavisı gözleri dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi bu hareketi izlerken hınzırca gülümsedi. "*Benim* daha az kötü *olduğumu* kim söyledi?"

"İyi dedin," diye fısıldadım, birden Lex'i utandıracağından emin oldum. "Gidip hazırlansam iyi olacak."

"Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir olurdu," diye fısıldadı. Saçımı bıraktı, elini geri çekerken parmakları çenemde hafifçe geziniyordu. Benden uzaklaşarak başka bir kutu aldı. "Bu gece iyi şanslar."

Odadan çıkarken nefes nefese "Teşekkürler," dedim.

Evet, kesinlikle kötü olan.

Gergin olmama rağmen, ilk özel dansım o kadar da kötü değildi.

Bekârlığa veda partisini kutlayan damadın arkadaşları ona eğlenmek için gittiği dansı ısmarladılar. Striptiz kulüplerinin garipliği hakkında şaka yapmıştı ve benim zarif bir baştan çıkarıcı olmadığımı fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

En zor kısmı ise odadaki güvenlik kamerasının farkında olmaktı.

Diğer dansçılara göre Eddie izlemeyi seviyormuş. Bana göre, kusmayı.

Ayrıca, iki kez eski iş arkadaşım Becca da dahil olmak üzere, özel hareketlerini yeterli bulmadığı kızları kovmayı s e v e r d i .

İlk denememde başarısız olduğum için içimde oluşan korkuyu görmezden gelerek gecenin son setinde dans ettim.

Daha sonra arkadan çıktığımda Maddison beni durdurdu. "Dans ikinci odada bekliyor Flame ve çok ateşli. Sanırım sonuncusundan sonra bir duşa ihtiyacım var," diye fısıldadı abartılı bir ürpertiyle.

"Teşekkürler." Kapıyı açtım ve durdum. "Hey,

Minik Dansçı."

Sikeyim.

İkinci Bölüm

Minik Dansçının Işıltılı Memeleri

Harlow

Özel odaya girip beni kimin beklediğini gördüğümde kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Evren benden nefret ediyordu.

Sadece bir kısmından bile değil, tüm evrenden bahsediyordum. Zihnin kavrayabileceğinden çok daha fazlası, hepsi beni yakalamak için dışarıdaydı. Başka bir açıklaması yoktu.

Zahmetsizce iyi göründüğüm günler oldu. Saçlarımın her bir parçası mükemmel bir şekilde düşüyordu. Makyajım pürüzsüzce yapılıyordu. Bulaşmış göz kalemi, örümcek kirpikler ya da dişlerime bulaşmış ruj yoktu. Elime alıp giydiğim ilk kıyafet çok şıktı.

O günler mi?

Kimseyi görmediğim zamanlardı. Bütün günümü evin dışında ayak işleri yaparak geçirebilirdim ve bu kıyamet sonrası çorak bir arazi gibiydi.

Sonra sadece tek bir şey için koşturduğum zamanlar oldu. Temizlik yaparken, yemek pişirirken, şişerken, hastayken, her neyse giydiğim eski püskü yoga pantolonum ve tişörtüm olurdu.

O gömlek herkeste vardı.

Mağazada terliklerimle, saçım başım dağılmış bir halde ve Cheetos yüzünden turuncu parmak uçlarımla dolaşırdım. Ayrıca, genellikle Grinch'in kalbi gibi o gün üç beden büyüyen bir sivilcem olurdu.

İşte o zaman *herkesi* gördüm. Hayatım boyunca tanıştığım her insan o gün dışarıda gibiydi ve hepsi sohbet etmek istiyordu.

Bu bile utanç verici bir yerde yakalandığım zamanki kadar kötü değildi.

Bu çok oldu.

Kendime pille çalışan türden yeni bir özel arkadaş almaya gittiğim ve bir arkadaşımın babasıyla karşılaştığım zamanki gibi. Onun sapkınlığı hakkında istediğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim.

Ya da Harry Potter'ın gece yarısı galası için Hermione Granger gibi giyindiğimde. Okuldan bir grup kız beni görüp fotoğrafımı çekmiş ve 'leviosa' dememden daha hızlı bir şekilde paylaşmışlardı.

Ve, tamam, belki de Hobbit galası için Gandalf gibi giyindiğimde basketbol takımıyla tekrar oldu.

Elbette dersimi almalıydım ama beni sakallı halimle tanıyacaklarını nereden bilebilirdim ki?

Ama odaya girdiğimde Kase'nin Wicked'da beni beklediğini görmek? Bu, evrenin bana işkence etmek için hayal ettiği yeni bir cehennemdi ve diğer tüm utanç verici deneyimleri karşılaştırıldığında hoş görünüyordu. Herhangi birini memnuniyetle yeniden yaşayabilirdim, hatta e-davetiye bile gönderebilirdim.

"Kase, burada ne yapıyorsun?" Gözlerim kocaman oldu. "Lütfen bana bunun Jake için geç bir bekârlığa veda partisi olmadığını söyle."

Kase'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, sanki bir striptiz kulübüne gelmiş gibi."

Piper'ın kocası uzun boylu ve muhteşemdi. Ayrıca biraz korkutucuydu.

Neredeyse, sadece neredeyse, onunla olan halini gördüğümde bunu unutabilirdim. Kulüpte olsaydı, muhtemelen barda oturmuş ona mesaj atıyor olurdu. Ya da onu daha iyi duyabilmek için dışarıda telefonla konuşuyor olurdu.

Yine de büyük olasılıkla bisikletine atlayıp eve, karısının yanına dönüyor olacaktı. "Zaten hâlâ balayındalar," diye hatırlattı bana.

Nefesim rahatlayarak kesildi. "Oh, evet. Peki burada ne yapıyorsun?"

Dünyada kucak dansı için para ödemesi gereken onca insan varken, Kase kesinlikle onlardan biri değildi.

Birkaç hafta önce, Piper'ı görmek için Hyde'a gitmiştim. İçeri girdiğimde Kase garajdan çıkıyordu. Gömleksizdi. Bol kotu kalçalarından aşağı sarkıyor, belirgin kaslarını ve altın rengi dövme tenini gösteriyordu. Koyu renk saçları geriye doğru toplanmıştı, kesilmiş sakalı sert görünüyordu ve gülümsüyordu.

Koyu renk yüz hatları ile gözlerinin parlak mavisi arasındaki zıtlık onu sıcak olmaktan çıkarıp olağanüstü hale getirdi.

Duvara çarpmamış olmam bir mucizeydi.

Her zamanki gibi, başka biriyle konuşmak için dönmeden önce çenemi kaldırdı.

Çenemi ilk kez kaldırdığında, bunu sonsuz aşkını ilan ettiği ve beni hayatımın geri kalanını gözlerinde kaybolmaya davet ettiği şeklinde algılamıştım.

Milyonuncu kez söyledikten sonra, bunun Piper'ın tuhaf arkadaşını kibarca onaylaması olduğunu fark ettim.

Onunla ve ortak arkadaşlarımızla eğlenceli ve rahat biri olduğunu bilecek kadar yakındık. Piper onun sinirlenebileceğine yemin ederdi ve bu korkutucuydu.

Ona inandım.

Pelüş deri bankta otururken bile güç ve kuvvet saçıyordu. Diğerleri daha bariz bir şekilde belalı olabilirdi ama Kase aldatıcı bir şekilde tehlikeliydi.

Bir kaşını kaldırdı. "Asıl soru, Minik Dansçı, *sen* nisin? burada ne yapıyorsun?"

"Biliyor musunuz, buradan geçiyordum ve bu telaşın ne olduğunu görmek için içeri gireyim dedim. Burada ne işim var sanıyorsun?" Odaya tamamen girdim ve irkildim. "Kahretsin!"

"Ne..." Ben kalçalarımı sallamaya başlayınca sesi kesildi.

"Kamera," diye mırıldandım, başımı köşeden benimle alay eden yanıp sönen kırmızı ışığa doğru hafifçe eğdim.

Odaya ilk girdiğimde görüş alanının dışında kalmıştım ama adımımı sonuna kadar atmam Eddie'nin beni görebilmesi anlamına geliyordu. Becca'yı kovmuştu çünkü Becca onun için yeterince kirlenmemişti. Öylece durup konuşsaydım, dünkü pastalar gibi biterdim.

Başını yana eğerek, "Kamera mı?" diye mırıldandı.

"Evet, sahibi her şeye göz kulak olmayı seviyor." Çömelip kıcımlı ayaklarına indirirken saçlarını savurdum. Yavaşça ayağa kalkarak ellerimi bacaklarında gezdirdim. Parmaklarımı kırmızı streç eteğime geçirdim ve eteğimi aşağı çekerken Kase'nin önünde eğildim.

Kıcımlı onun suratına sokmak şu anda en aşağılayıcı beş anım arasında ama yine de kameranın ve Eddie'nin o görüntüyü almasından daha iyi.

Zar zor.

Eddie'nin beni izlemekle meşgul olduğu için Kase'nin gösteriden keyif alıyor gibi görünmediğini fark etmemiş olmasını umuyordum.

Onun yerine kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "İşlerin çok ileri gitmediğinden emin olmak gibi mi?"

Pastiler için ekstra şükrederek üstümü çözdüm ve arkama attım. "Hayır, bunu teşvik ediyor. Sadece izlemeyi seviyor." Dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak üzerine çıktım.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

Kızgın birine kendini sürtmek gibisi yoktur. Hiç de garip değil.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ona doğru hareket ederken, dizlerinin gerisinde kalmaya çalışarak. "Danslarını yeterince iyi bulmazsa insanları kovuyor."

"Emin misin?"

Saçlarını öne arkaya savururken başımı salladım. "Benimle iş görüşmesi yapan hatun yeterince çılgın olmadığı için işten çıkarıldı."

"Yani Lars onu kovdu mu?"

Şaşıracak bir an için hareket etmeyi bıraktım. "Hayır, Eddie yaptı. Lars'ı nereden tanıyorsun?"

"Eddie kameraları mı izliyor? Ve dansçıları kovuyor mu?"

"Evet." Hatırlatma üzerine sallanmak için kendimi yukarı kaldırdım. Dizlerim deri üzerinde kaydı ve yanlışlıkla öne doğru düştüm, göğsüm onunkine çarptı. Pozisyonumu geri almak için kendimi aşağı indirirken Kase'yi hissettim.

Sert.

Etkileyici bir şekilde.

Belki de Ray özel yapım boxer konusunda şaka yapmıyordu.

Tüm bu deneyim utanç verici olabilirdi, ama en azından bir parçasının bundan zevk aldığını bilmek garip bir şekilde daha iyi hissetmemi sağladı.

Onun üzerinde bıraktığım etkinin ne kadar hoşuma gittiğini görmezden gelerek dansıma olabildiğince profesyonelce devam ettim.

"Lars biliyor mu?" Kase kulağıma doğru sordu, dudakları kulağımı okşuyordu. Cilt.

"Bilmiyorum, tahmin ediyorum." Aşağı eğildim, göğsümü onunkine bastırdım.

Karın kaslarım ve dizlerimin üzerine yükselirken yukarı doğru sıyrıldı. Kalçalarımı döndürerek saçlarımı başımın tepesinde birleştirdim. "Neredeyse bitirdim." Saç tellerimi serbest bıraktım ve aşağı yuvarlanırken salladım. Bu hareket diğer parçalarımı da sarstı.

Müzik sustuğunda koşarak yanından ayrıldım. Giysilerimi almak için eğildim, yeniden giyinmem ve en azından belli belirsiz bir normallik yanılışına sahip olmam gerekiyordu.

Arkamda yakın durarak, tangamın içine para kaydırırken parmakları yan tarafımdaki hassas teni sıyrıldı.

Tüylerim diken diken oldu ve bir ürpertiyle savaştım. Kapıya doğru yöneldiğini görmek için tam zamanında arkama baktım.

Kase elini hafifçe sallayarak kaldırdı. "Görüşürüz, Minik Dansçı."

Kase

İnanılır gibi değil.

Wicked'i sık sık ziyaret eden biri değildim ama Lars'ı görmek için birkaç ayda bir giderdim. Dansçılar sık sık değişse de, temelde hepsi aynı görünüyordu.

Saç boyası, makyaj, sahte göğüsler ve spreylere bronzluk? Doğru yapıldığında, kızların kendilerine yaptıkları tüm bu şeylere karşı değilim. Sadece bana göre değildi.

O gece sahneye çıktığımda kremsi tenli, doğal kızıl saçlı birini gördüğümde çok şaşırılmıştım.

Kızıl saçlı güzel kıcını döndürdüğünde ve onun kim olduğunu gördüğümde şaşkınlığım hızla sinirlenme ve tahrik olma karışımına dönüşmüştü.

Harlow.

Zekice. Komik. Çok seksi.

Lanet olası varlığımın baş belası. Aylardır bana işkence ediyordu.

Onu istemek için aylarımı harcadım.

Ona aşık olan yetişkin bir adamdım ve benden hoşlanıp hoşlanmadığını sormak için ona bir not vermenin eşiğindeydim. Hatta Pipe'ı ziyaret ettiğinde *tesadüfen* onu görebilmek için Hyde'ın koridorunda takılmaya bile başlamıştım.

Aynı çevrede çalışıyor olmak, onun benim için sınırların dışında olması gerektiği anlamına geliyordu. Rastgele bir parça için arkadaş grubumu mahvetme riskini asla almazdım.

Onlar benim ailemdi.

Benim 'ohana'm.

Ama Harlow takılacak bir kadın değildi. Ve onu düşüncelerimden atamadıktan sonra, bunun bir aşktan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Onu istedim.

Ne zaman, ne mekân, ne de inkâr bunu değiştiremezdi. Yavaş hareket ediyordum, her şeyin yüzüme patlamaması için incelikli davranmaya çalışıyordum ama artık bitmişti.

Çalan şarkıya ıslıkla eşlik ederek Lars'ın ofisine yöneldim, giderken manzarayı kontrol etme zahmetine girmedim.

Güzel bir gece.

Harlow

Vardiyamı bitirirken gözüm Kase'nin üzerindeydi. Söylemeye gerek olmadığını umuyordum ama mesleğimin aramızda kalmasını istiyordum.

Arkadaşlarım hâlâ o boktan barda çalıştığımı düşünüyordu ve aksini öğrenmeleri fikri beni heyecanlandırmıyordu. Ray çoktan sevgilisinin mekânı Voodoo'da barmenlik yapmamı istemişti. Piper arkadaşımız Rhys için çalışmamı önerip duruyordu ama ben çöpçatanların art niyetinden şüpheleniyordum.

Yardımlarını takdir etsem de, iş hayatımın özel hayatımla iç içe geçmesini istemiyordum. Eğer işleri fena halde batırırsam ve kovulmam gerekirse ya da birinin boktan vardiyaları alması gerekirse, bunun büyük bir karmaşaya dönüşmesini istemiyordum.

Ne yazık ki ya da belki de şans eseri, o gece Kase'yi bir daha görmedim.

Delicesine telaşlı geçen üç günün ardından, dansçıların park ettiği arka otoparka girdim. Arabamı durdurup çantamı aldım ve kafamı kaldırdığımda Lars'ın aralık kapının yanında durduğunu gördüm.

Massachusetts'in soğuk kış havasına rağmen siyah gömleğinin kolları yukarı doğru çekilmişti. Dudaklarının arasından, neredeyse hiç kimsenin beceremediği o havalı şekilde bir sigara sarkıyordu. Profesyonelden çok tehditkâr görünüyordu.

Belki ikisinin karışımı, kiralık katil ya da serseri bir dedektif

gibi. Beni izlerken, parmağını çarpıttı.

Uh oh.

Dışarı çıktım, binaya doğru yürürken paltomu daha sıkı çektim. "Dostum, kiralık katile benziyorsun," dedim ona ulaştığımda.

Gülümserken sert tavrının küçük bir kısmı kayboldu.

"Özür dilerim. Gergin olduğumda ağzımdan bir şeyler kaçırıyorum," diye geveledim.

Pürüzsüz.

"Seni sinirlendiriyor muyum, Legs?" Saçlarımı tekrar döndürmek için uzandığında sesi sessizdi.

"Hem de çok. Her zaman beni kovmak üzere olduğunu düşünüyorum." Elbette daha fazlası vardı ama bunu ona söylemeyecektim.

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Sigarasının izmaritine bir fiske vurdu. "Hadi ofisime gidelim."

Onu içeride takip ederken avuçlarım terlemeye başladı, zihnimde yanlış yapabileceğim her şeyi gözden geçiriyordum.

Ofis kapısının kilidini açtı ve önce benim girmem için kenara çekildi. Kapıyı arkamızdan kapatarak yüzünü bana döndü.

"Ne oldu?" O konuşmayınca ben sordum. Eğer benden kurtulacaksa, kimse görmeden kaçabilmek için bu işi bir an önce bitirmesini istiyordum.

"Teo'nun seni kovmamı istemesinin bir nedeni var mı?" Başımı yana eğdim. "Ne? Kim?"

"Kase Teo. Cuma günü beni görmeye geldi ve seni kovmamı önerdi." Kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı ve beni dikkatle izledi.

"Ne? Neden?"

Harika, şimdi tek ihtiyacım olan nerede ve ne zaman olacağı.

Ya da ne bileyim, kendimi işsiz bulmadan önce tutarlı bir cümle kurabilirim.

"Ben de tam olarak bunu merak ediyordum. Teo'yu nereden tanıyorsun?" "Ortak arkadaşlarımız var. Sen onu nereden tanıyorsun?"

"Eski arkadaşlar. Siz ikiniz takılıyor musunuz?" Başımı salladım.

"Öyle bile olsan, seni bu yüzden kovmayacağım." "Tamam.

Yine de hayır."

"Neden gitmeni istediğine dair bir fikrin var mı?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Sadece gitmene izin vermem gerektiğini söyledi."

Kase'ye bunu yaptırmak için ne yaptığımı anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu. Çok az konuşurduk. Arkadaş grubu konusunda korumacı davrandığımı biliyordum ama kendi dramımı da işin içine katmıyordum.

Aslında hepsini ayrı tutmak için *gerçekten* çok çalışıyordum.

Arkadaşlarımı ne kadar sevsem de paraya ihtiyacım vardı. İşler kötü giderse ve seçim yapmak zorunda kalırsam, iş kazanabilirdi.

Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı.

Lars vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda karardı. "Gitmene izin vermeyeceğim." Kolunu hareket ettirdiğinde nefesim kesildi ama o sadece arkama uzanıp bir şey aldı. "Pete bu gece soyunma odasında çalışıyor olmalı. Bunu ona verebilir misin?"

Konuşamıyordum, başımı salladım.

Sanki sapık beynim sıcaklığı ve gerilimi hayal etmiş gibi, Lars geri çekildi ve kapıyı açarken bana bir telsiz uzattı. "Teşekkürler."

"Sorun değil," dedim, sesim havalıydı. "Görüşürüz, Legs."

Ve beni görmüştü.

Lars'ı odada her bulduğumda gözleri üzerimdeymiş gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o da benim için aynı şeyi söyleyebilirdi.

O gece yatağımda dönüp dururken Azgın Dağ'ın üzerindeki şehvet sisinin bir kısmı dağıldı ve Pissed Way the Fuck Off kasabası görünür hale geldi.

Kase beni kovdurmaya çalıştı!

Lars'ın sözleri aklımdan geçerken, ertesi gün Kase ile konuşmak için Hyde'a gittim. Tek umudum onu Piper ve Jake balayından dönmeden önce yakalayabilmektir.

Garaja girer girmez Kase üzerinde çalıştığı arabaya yaslandı ve gülümsedi. "Ne var ne yok, Minik Dansçı?"

"Ha ha. Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında? Referansa mı ihtiyacın var?" Ellerini bir bez parçasına silerek göz kırptı. "Övgü dolu bir eleştiri, belki?"

"Şşş." Etrafta kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Ortam boş olmasına rağmen, "Neden beni kovdurmaya çalıştın?" diye fısıldadım.

"'Denemek' kelimesini kullanmana bakılırsa böyle bir şey olmadı," diye tahmin yürüttü ensesini ovuşturarak.

Sanki onun sıcaklığına karşı bir güç kalkanı görevi görecekmış gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır, yapmadı. Peki neden?"

Kase bana baktı, her zamanki şakacılığı kaybolmuştu. "Neden böyle bir işte çalışıyorsun?"

"Çünkü kendi kendime hep 'Bebek yağı ve sim içinde yuvarlanmak ve sonra yabancılar için ısıtılı memelerimi sallamak istiyorum' derdim. Çok göz alıcı görünmüyor mu?"

Gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi görünüyordu ama odaklanmaya devam etti. "Neden?"

"Diğer kızlarla aynı sebepten oradayım. Para." "Paraya o kadar çok ihtiyacın var ki, ısıltılı memelerini mi sallıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Tıpkı kovulmam gerekip gerekmediği gibi. Ya da orada çalıştığımı bile kim bilebilir. O yüzden lütfen söyleme-" Vücudu gerildi. "Yalan söylemeyeceğim."

Başımı salladım ve koluna dokunmak için uzandım. "Biliyorum. Eğer Piper sorarsa, bunu anlarım. Ama ona öylece söyleme. Lütfen?"

Bana bakarken bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Başın belada mı?"

"Hayır." Ama işimi kaybedersem olurdu.

"Paraya neden bu kadar ihtiyacın var?"

Yeterince çılgınca, kelimeler dilimin ucundaydı. Her şeyi ağzımdan kaçırma dürtüsüyle savaşıırken gerginlik midemin derinliklerine yerleşti. Sonunda, *sonunda* beni ezmekten her zaman birkaç santim uzakta görünen ağırlığı paylaşmak için.

Onun yerine başımı salladım. "Seni ilgilendirmez, Kase."

Eline boş bir metal yağ tepsisi aldı ve onu elden ele savurmaya başladı, gülümsemesi büyüleyiciydi. "Komik, gördüğüm kadarıyla *tüm* işlerini herkese göstermekte bir sakınca görmüyorsun."

Striptizcilik hayalimdeki iş değildi ama kötü bir iş de değildi. Yaptığım işten utanmıyordum, sadece elli milyar takip sorusuyla uğraşmak istemiyordum.

Wicked'da neden çalıştığım kimseyi ilgilendirmiyordu. Bunu neden yaptığımı biliyordum ve aynada kendime gayet iyi bakabiliyordum.

Bu, Kase'nin sözlerinin çiğ bir yaraya tuz basmak gibi gelmediği anlamına gelmiyordu.

Bunu anlamış olmalı ki yağ karterini büyük bir gürültüyle yere bıraktı ve bana doğru gelmeye başladı. "Kahretsin, bu-"

Tek kelime etmeden doğruca kapıdan çıktım. Yanlarından geçerken Piper ve Jake'i kısaca fark ettim.

"Harlow, bekle," diye seslendiğini duydum Kase'nin arkamdan. Ama işim bitmişti.

Orta parmaklarımı başımın üzerine kaldırdım. "Siktir git, Kase."

Aceleyle arabama doğru koşarken, dramatik bir çıkış yapmayı umuyordum. Ne yazık ki durmak ve anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırmak zorunda kaldım.

Ve kaz.

Ve biraz daha kaz.

İşte bu kadar. Artık büyük çantalar yok. Şu andan itibaren, küçük bir clutch. Telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı alacak kadar. Ve biraz ekstra makyaj malzemesi. Ve bir ya da iki kitap. Ve...

Tamam, koca çanta, bu raundu sen kazandın.

Anahtarlarımı bularak kapımın kilidini açabildim. Ama daha açamadan Kase bana yetişti.

"Harlow, bekle." Benim alanıma girdi.

Yüksek sesle iç çektim ve ona baktım. "Çekil lütfen."

"Hayır. Bu söylediğim aptalca bir şeydi. Şaka olarak söyledim ama..."

"Şakaların komik olması mı gerekiyor?" Sözleri kesilince araya girdim

Ka

palı "Aynen öyle. Özür dilerim. Her şeyi

ağzımdan kaçırıyorum." "Fark

ettim."

Gözleri yüzümü aradı. "Başın belada değil mi?"

Başımı salladım.

"Öyle olsaydın bana söyler miydin?"

Başımı tekrar salladım. Kase ağzını açtı ama önce ben konuştum. "Ama muhtemelen zaten biliyorsundur."

"Yeterince adil." Bir dakika boyunca bana yakın durarak izledi. "Kimseye söylemeyeceğim."

Omuzlarımdaki yükün bir kısmı hafifledi. "Teşekkür ederim. Şimdi hareket edecek misin?"

Bir adım uzaklaştı. "Elbette, Tiny Dancer."

Arabama bindim, çalıştırdım ve camı açtım. "Bana böyle demeyi bırakmanı sağlama şansım nedir?" Geri çekilen sırtına doğru bağırdım.

"İyi değil!"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Sence Lars kimi beceriyordur?" Maddison, o geceki setimizden sonra yeniden giyinmeyi bitirdiğimizde sordu.

Omuz silktim ve aynaya dönerek mavi eteğimin yerinde olup olmadığını ve kırımın doğru miktarda dışarıda kalıp kalmadığını kontrol ettim. "Bilmiyorum. Neden?"

"Asla flört etmez." Sıcak pembe sütyeninin içine uzanarak göğüslerini yukarı çekti ve ayırdı. "Bakıyor gibi bile görünmüyor. Aslında bakıyor ama bu tamamen profesyonelce. *Bakmıyor.*"

"Sasha hiç yapmadığını söyledi."

"Bu çok... garip. Bir kız arkadaşı olsa bile, bu onu kör yapmaz. Tabii kız arkadaşı burada çalışmıyorsa."

Tekrar omuz silktim. "Belki de iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmıyordur."

Ana odaya çıktıktan sonra müşterilerle konuşmak için zıt yönlerde gittik.

Bir süre sonra bara doğru baktığımda Lars'ın gözleri keskin ve dikkatli bir şekilde kalabalığı taradığını gördüm. Maddison ondan birkaç adım ötede durmuş su içiyordu.

Uzaktan bile ne kadar yakışıklı bir çift olduklarını fark ettim. Maddison uzun boylu, kıvrak, güneşin öptüğü bir sarıydı ve onun koyu rengini ve kaslı yapısını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Hah. Belki de dalga geçiyorlardı ve benim bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Hey, bunu dönerken içki odasının yanındaki rafa koyabilir misin?" Vardiyamın sonunda ona bahşiş verirken Sasha sordu. Bana bir pano uzattı.

Ona ve Pete'e kötü kötü göz kırptım. "Normalde buradaki raflara bir şeyler koyan ben değilim ama deneyeceğim."

Striptiz kulübünde çalışmayı sevmeyi beklemiyordum ama fena değildi. *İnsanların beni neredeyse çıplak görmesini* göz ardı edersem biraz eğlenceli bile olabilirdi.

Panoyu kaldırdığım sırada içki odasının kapısı açıldı ve şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Lars eli hâlâ kapı kolunda, bana bakıyordu. Yolunu kapatmadığım halde hareket etmedi.

Ben de öyle.

Kim bilir ne kadar zaman sonra geri çekildim ve zorla gülümsedim. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız yoksa insanlar konuşmaya başlayacak."

"Duyduğuma göre, zaten öylelermiş." Başını soyunma odasına doğru salladı.

"Nasıl-"

"Pete kulak misafiri oldu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani sen ve o-" "Hayır."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Kimsenin cümlesini bitirmesine izin vermemek gibi ateşli bir erkek kuralı mı var?"

Lars'ın dudakları memnun ve ukala bir şekilde kıvrıldı. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüzüm kızardı ve dev bir çil gibi göründüğümü biliyordum. "Genel, gözlemsel bir şekilde, sanırım bazıları seni çekici bulabilir."

Gülümsemesi büyüdü. "Evet, seksi olduğumu düşünüyorsun." Kapının pervazına yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben-"

"Lars, sana ana odada ihtiyacımız var, hemen!" Pete dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce koridordan seslendi.

Lars'ın yüzündeki alaycı mizah kayboldu ve bakışları tehlikeli bir hal aldı. "Devam edecek. Yarın görüşürüz, Legs."

Onun koridordan çıkışını izlerken, kendimi garip bir şekilde Perşembe gününün getireceklerini dört gözle beklerken buldum.

İyimser olmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Yine mi? Ciddi misin?" Ertesi gece özel odaya girerken Kase'ye sordum. Gülümseyerek, kamera kör noktası olmadığı için hemen dans etmeye başladım. Kırmızı ekose eteğim ilk giden oldu ve bir hoparlörün üzerine düştü.

Kameraya nişan almıştım.

"Minik Dansçı." Yavaşça başını sallayarak dudak büktü. "Ödeme yapan bir müşteriye böyle mi davranılır? Gülümseyerek hizmet etmeye ne oldu?"

Ona ters ters bakmadan önce sevimsiz bir gülümseme verdim. Kırmızı dantelli sütyenimi çıkarıp bir sapan gibi odanın diğer ucuna fırlatmak zorunda kaldığımda ölüm bakışım etkisini biraz yitirdi. "Neden buradasın?"

"Sadece merhaba diyordum." Arkasına yaslanıp kollarını bankın tepesine uzatırken dudaklarını yukarı kaldırdı.

Pozisyon değişikliğini bir davet olarak algıladım ve ona sarıldım. Saçlarımı çılgınca savururken kavisler çizdim, döndüm, sallandım ve zıpladım.

Şarkı sona erdi ve kendimi istemeye istemeye onun üzerinden çektim.

Ne demişler? Altın tenli, mürekkepli, belalı bir ateşli kıza karşı kendini taşlarken zaman uçup gider.

Ya da onun gibi bir şey.

"Neyse, neden burada olduğuma gelirsek," diye başladı Kase ben üzerimi değiştirirken.

"Öyle mi?" Atılmış eteğimi almak için eğilerek sordum.

Arkama geçti, parmakları külotumun içine para kaydırıyordu. Elleri kalçalarımdaydı.

Ayağa kalktım ve uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca kavramaya devam etti.

Sesi kulağımda alçak sesle gürledi. "Eddie'nin artık kameraları izleyemeyeceğini bilmeni istedim."

"Ne?" Sesimi alçaltmadan önce çığlık attım. "Neden bana daha önce söylemedin?" Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Minik Dansçı gösterisini kaçırarak mısın? Hayır, bekleyebilir." "Sen tam bir sik kafalısın!"

"Evet, biliyorum. Yakında görüşürüz." Odadan çıkmadan önce başımın tepesine hafif bir öpücük bıraktı.

Bu tatlı jest beni şaşırttı ve bir anlığına donup kalmama neden oldu.

Ne yaptığını soracak kadar düşüncelerimi toparlayamadan gitmişti.

İşe geri dönmek için acele ederken, ana alana girer girmez gözlerim Lars'a takıldı.

Arka duvara rahatça yaslanarak başını yana doğru salladı.

Döndü ve koridorda yürüdü, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu.

Onun yerinde olmak berbat, ben kendimim. Ne istersem onu yaparım. Kafasını öylece oynatıp zıplamamı ve emirlerine uymamı bekleyemez.

On saniye daha burada duracağım ve sonra gideceğim. Bu ona gösterir.

Asi bekleyişimin ardından, ofisinde olacağını tahmin ederek onu bulmaya gittim.

Masasının kenarında otururken vücudu gergindi ve ifadesi okunamıyordu.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Sanırım Teo öyleydi. İkinizin arasında ne olduğunu sorduğumda hiçbir şey söylemedin. O zaman bunu görüyorum." Güvenlik kayıtlarını gösteren bir ekranı işaret etti.

beslenir. Kase ve benim bulunduğumuz odanın olduğu bölüm büyütülmüştü ve Maddison'ı iş başında gösteriyordu.

Ben de kendimi cadaloz sanırdım. Bana şu kalça dönüşünü öğretmesi lazım.

"Hiçbir şey yok," dedim.

"O zaman neden
buradaydı?"

"Eddie'nin artık kameraları göremediğini söylemek için. Neden bize söylemedin?"

Sorumu duymazdan geldi. "Bu onun aletini kullanmanı mı gerektiriyordu?"

"Bu benim işim, Lars. Patronum olduğun için bunu biliyorsun," diye işaret ettim.

Dışarı.

"Evet, belki de Teo senin çalışmaman konusunda bir şeyler söylemiştir. sahne."

Omuzlarımdaki ağırlık göğsümde kendini belli etmeye başladı. "Ne?"

"Barmenlik ya da servis yapmaya ne
dersin?" "Beni kovuyor musun?"

"Sadece sana başka seçenekler sunuyorum." Elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi.

Saç.

Boktan barda kazandığım kadar az kazanmayacak olsam da dans ederek kazandığımın yanına bile yaklaşamazdı. İnsanlar striptiz kulüplerine sınırlı miktarda parayla giderdi ve bu paranın çoğu da yüzlerine bira değil, göğüslerini dayayan kızlara ayrılırdı.

Başımı salladım. "Dansçılar kadar kazanamadıklarını biliyorsun."

"Muhasebede falan çalışabilirsin. Maaşını hesaplarız." "Sayılarla aram iyi değildir, Lars."

"Ben de öyle, sorun değil."

"Beni kovuyor musun?" Tekrar sordum.

"Bunu yaparsam, başka bir kulübe gitmeme ihtimalin nedir?" "Hiç yok," diye dürüstçe cevap verdim.

"Tahmin etmiştim." İ ekti. "Seni kovmayacağım. Eddie'nin güvenlik kayıtlarını görecek şekilde ayarladığını bilmiyordum. Artık yapamaz. Benim onayım olmadan da kimseyi kovamaz. Kız arkadaşınla temasa geçmek istersen, işini geri alabilir. Eddie'nin bir şey başlattığını duyarsan bana gel. Anladın mı?"

"Evet."

Yakınlaştırılmış güvenlik ekranından çıkıp bilgisayarında birkaç tuşa bastı. "şimdi işinizin başına dnn."

Üzerimdeki baskının hafiflemeye başladığını hissederek başımı salladım ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden oradan ayrıldım.

Üçüncü Bölüm

Casus Kurbağalar ve Kaçak Ayılar

Harlow

"Yardıma ihtiyacım var," diye tiz bir ses sanki birkaç metre değil de bir mil uzaktaymışım gibi seslendi.

"Tamam, bebeğim. Ne var ne yok?"

"Bu." Küçük, tombul eli açık dizüstü bilgisayarımın üstüne bir kâğıt sıkıştırdı. Üzerinde çalıştığım raporda rastgele bir metin belirdi.

"Bekle." Yaptığı işi geri almak ve dosyalarımı kaydetmek için birkaç tuşa bastım. Bilgisayarı kapattım ve bir kenara ittim. "Tamam, peki ne yapman gerekiyor?"

"Kurbağaları saymalıyım."

"Bu kolay pastırma yağlı. Neden yardıma ihtiyacın var?"

"Çünkü hepsi kurbağa değil. Bazıları kurbağa."

Birbirinin aynısı karikatür kurbağa resimleriyle dolu kâğıda baktım. "Hadley, bunların hiçbiri kurbağa değil."

Çalışma kâğıdını bıçakladı, başını sallarken kızıl saçları ileri geri savruluyordu. "Bu tam bir kurbağaya benziyor. Adının Ted olduğuna eminim. Kurbağa Ted kurbağalarla birlikte sayılmamalı. O bir *kurbağa*."

"Temelde ikisi de aynı şey."

"Öyle *değiller*," diye bağırdı, beş yaşındaki tüm öfkesini ve tavrını toplayarak. "Kurbağalar yürüebilir ama kurbağalar her yere zıplar. Ve kurbağalar güzel ve kurudur, kurbağalar ise iğrenç, yapışkan ve iğrençtir. Kurbağa Ted bir kurbağa değil."

Kalemi masaya vurdum. "Neden bugün kurbağalar ve kara kurbağaları hakkında bir şeyler öğrendiğin hissine kapılıyorum?"

"Yaptık!" Hadley'nin gözleri parladı, sırtışı eksik alt dişini gösterecek şekilde genişledi. "Onlara dokunduk bile. Bu yüzden bunun bir kurbağa olduğunu biliyorum." Yine kâğıdı işaret etti, ama başka bir kurbağayı.

"Üzgünüm bebeğim, hepsi kurbağaymış gibi davranman gerekecek." Dudakları büzülürken gözleri kısılmaya başladı.

"Ama-"

Ayağımı yere vurmam ve tüm resimlerin kurbağa olduğunu ve bunları kesmesi gerektiğini açıkça söylemem gerektiğini biliyordum. Ama onun yaratıcılığını engellemeyi asla kendime yediremedim.

İçinde yaşadığımız dünyada, bazen aşırı aktif bir hayal gücü mevcut tek kaçıştı.

"Hadley Çilli Yüz Cooper-"

"Bu benim adım değil," diye kıkırdarak itiraz etti.

"Eğer gazetede kurbağa oldukları yazıyorsa, bebeğim, o zaman onları kurbağa olarak say. Belki de Kurbağa Ted kılık değiştirmiştir."

"Bir casus gibi mi?" diye fısıldadı yüksek sesle, gazeteden bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Aynen öyle. Kimliğini açığa çıkarma, Hads."

"Tamam. Ben gidip kurbağaları sayacağım." Göz kırpmaya çalıştı ama yavaşça göz kırpiyormuş gibi görünüyordu, tombul yanakları sevimli bir şekilde buruşuyordu.

"Çok zekisin."

"Biliyorum," diye şarkı söyleyerek odadan dışarı fırladı.

Tamamlamam gereken bir milyon dört ödev olmasına rağmen, Kase'nin yine Wicked'de olup olmayacağını düşünmekten uyuyakalmıştım. Bir hafta önce bana kameralardan bahsettiğinden beri her gece oradaydı ama daha fazla dans almamıştı.

En azından benim bildiğim

kadarıyla. *Umursadığımdan*

falan değil. Hayır.

Hiç de değil.

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı tekrar çalıştırdım.

*Keşke kurbağaları sayıyor olsaydım. Hatta belki bazılarını öperdim.
İçlerinden biri prens olabilir.*

Hayır.

"Bacaklar. Ofis. Şimdi."

Lars hışımla yanımdan geçerken Maddison'a kaşlarımı kaldırdım. Omuz silkti ama başım belada olduğu için rahatlamış görünüyordu. *Hain.*

Takip etmeden önce meydan okurcasına beş saniye bekledim.

Ofisine girer girmez, "Kapıyı kapat," diye emretti.

Kapıyı arkamdan hafifçe tekmeleyerek kapattım ve sabırla konuşmasını bekledim. Sonra o kadar da sabırla beklemedim.

"Beni sen mi çağırdın?" Sessiz düşüncelere ve bakışlara daha fazla dayanamadığımda sordum.

"Teo yine burada."

"Fark etmemiştim," diye yalan söyledim. Onu görmemek için ölmüş olmam gerekirdi. O zaman bile, hayalimin ona musallat olarak çok zaman geçireceğinden oldukça emindim.

"O sadece senin vardiyalarında ortaya çıkıyor."

Gördün mü? Kesinlikle umurumda değil. Bu beni gizlice mutlu etmiyor.

Omuz silktim. "Ona gitmesini söylemeye çalışıyorum ama bana sadece göz kırıyor ve gülümsüyor. Sanırım benimle uğraşmaktan hoşlanıyor." Lars'ın gözleri kısılıp konuşmak için ağzını açtığında onun yerine ben konuştum. "Öyle değil."

"İkinizin arasında bir şey olmadığına emin misin?"

"Hiçbir şey yok."

"Güzel," diye gürleyerek bana doğru ilerledi. Başımın arkasını kavradı ve beni kendine çekti. Ağzı benimkine doğru inerken ellerim göğsüne çarptı.

İrkildim, nefesim kesildi.

Açılışını yaparak öpücüğü derinleştirdi.

Aman Tanrım. Lars beni öpüyor. Ofisinde. Tüm ofis malzemelerinin ve bilgisayarın görmesi için.

Bilgisayarlardan bahsetmişken, ödevimi kaydettim mi? Ne zaman teslim edilecek? Kahretsin, sanırım cuma günü. Yapacak çok işim var, iki günde bitirebilir miyim bilmiyorum.

Bekle, neden ateşli bir kız tarafından öpülürken okulu düşünüyorum?

Ada

m Öpücüğün tadını çıkar. Rahatla. Kağıdı düşünmeyi bırak.

mı? Bitiremeyeceğin bir ödev. Sonra da dersten kalacaksın, okuldan atılmak, ve..

Lars öpüşmeyi başladığı gibi aniden bitirdi. "Bundan zevk almıyordun, değil mi?"

"Hayır. Hayır, yani kesinlikle öyleydim. İyiydi."

Kıkırdadı. "İyiydi, ha?"

"Hayır. O-"

"Harlow, sorun yok. Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

Yana doğru baktım. "Uhh, endişelenme."

"Çok tatlısın. Beni yanlış anlama, sen de çok seksisin.

Ama ben paramı seksilikten kazanıyorum. Beni etkileyen şey şirinlik."

"Oh."

Lars beni bıraktı ve geri çekildi. "Senden hoşlanıyorum. Ve sana göre, bazı insanlar beni çekici bulabilir," diye alay etti. "Ama senin için bu kadarının yeterli olduğunu hissediyorum."

Ona aksini söylemek istedim ama yapamadım.

Aramızda bariz bir fiziksel çekim vardı ama o kadar. İş dışında birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

Örneğin, her gün simlerle kaplanmadığımı ve beş kilo makyaj yapmadığımı duyunca şaşırabilirsiniz. Ve ev işlerini tanga ve mega stilettolarla yapmıyorum.

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Ama sanırım aynı şey senin için de geçerli." Başını salladı ama gülümsedi. "Ve şimdi asla bilemeyeceğiz."

Ertesi Salı günü özel bir odaya girdiğimde Kase'yi görünce şaşırdım. Çalıştığım her vardiyada gelmesine rağmen hep bar bölümünde kalırdı.

"İşleri değiştiriyor musun?" Sırıttım, onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim.

Aslında her yönden iyi hissediyorum. Hatta rahatladım. Acaba bankta biraz kestirebilir miyim?

Ona doğru yürürken bileğim burkuldu. Tökezleyerek dengemi kaybettim, kendimi yakalamak için uzandığım sırada Kase beni yakaladı. Yüzüm onun kaya gibi sert göğsüne çarptı.

"Vay canına. İyi misin?"

"Uh huh," diye mırıldandım. Başımı kaldırıp ona flörtöz bir gülümseme verdim. En azından ben öyle sanıyordum.

Beni sabitleyip geri adım attığımda yanıldığımı anladım, yüzünde acımasız bir tiksintiyle karışık bir ifade vardı. "Lars işte kafanın iyi olduğunu biliyor mu?"

"Kafam iyi değil! Ve beni bununla suçladığın için çok öfkeliyim." O otururken ben kıkırdamaya başladım. "Neden yine striptiz kulübündesin? Bunun için fazla seksisin. Ama senin için dans etmek hoşuma gidiyor. Hoşuma gitmesinden nefret ediyorum ama hoşuma gidiyor." Onu geri iterek kucağına tırmandım.

Kameraya baktı, sonra sadece benim sırtım kameraya dönük olacak şekilde yer değiştirdi. "Bu işe ihtiyacın olduğunu biliyorum Harlow. Ve biliyorum ki senin de bir sürü çılgın işin vardır. Ama..." Sakallı çenesini ovuştururken sözleri kesildi.

Sakalını ovmak istiyorum.

Bu... garipti. Bekle, kafam mı güzel?

Hayır.

"Kafam iyi değil. Ağrı kesici bile almıyorum. Yıllardır ilk kez bugün aldım. Ve onları sadece başkalarının işlerini yapmak için koştururken 'Ateş Kasık' diye çağrılmaktan migrenim tuttuğu için aldım. O zaman bile-"

"Whoa, whoa, whoa. Tamam, oraya gitmemiz gereken çok şey var." Başını salladı. "En baştan başlayalım. Ağrı kesici?"

"İşten önce iki ibuprofen aldım." "Öyle olduklarına emin misin?"

"Uh, evet. Yani ibuprofen şişesinin içindeydiler, yani..." Aklım başımdan gitti. "Her neyse, dans edebilir miyim? Dans etmek istiyorum."

Çıplak. O benim altımda çıplakken.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyor.

Üstümü çözmek için boynumun arkasına uzandım.

"Yapma," dedi Kase, yüzündeki gülümseme ses tonundaki sertlikle çelişiyordu. "Gözlerin odaklanmamış ve bir dakika içinde bir mil konuşuyorsun."

"Bunu hep yaparım."

"Doğru. Bu da saniyede bir mil konuşuyorsun demek."

"Oh, oldukça hızlı o zaman." Yavaşlamak için çaba sarf ederek durakladım. "Hâlâ neden böyle düşündüğünü anlamıyorum-"

"Tamam, şimdi çok yavaş konuşuyorsun."

Omuz silktim. "Belki de ben hep böyle konuşuyorumdur. Hiç konuşmadığımız için bunu bilemezsin."

"Bu söylediğin her şeyi dinlemediğim anlamına gelmiyor."

Derin nefes alırken söylediği sözler sırtıtmama neden oldu. "Ama kafam iyi değil. Sadece migrenim için ilaç aldım."

"Kiminmiş onlar?"

"Annem bütün bu tür şeyleri satın alır. Neden? Sence son kullanma tarihleri geçmiş midir?" Ayağa kalktım ve tökezledim ama yüzüstü düşmeden önce beni yakalamaları gerektiğini kollarıma anlatamadım.

Neyse ki Kase benden daha hızlıydı. Kalçalarımın tutarak, ben otururken o ayakta duracak şekilde çevirdi.

Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğinin tek bir mantıklı açıklaması var. O bir süper kahraman.

Ya da bir ninja.

O süper bir ninja.

"Seni eve götürüyorum," diye hırladı, kızgın görünüyordu.

Daha yavaş hareket ederek tekrar ayağa kalktım. "Çalışmak zorundayım. Öylece-" Gözleri kısıldı. "Seni eve götüreceğim dedim."

"Tamam o zaman."

"Git üstünü değiştir. Ve seni şimdiden uyarıyorum, üç dakika içinde dışarı çıkmazsan seni almaya geleceğim."

"Bunu yapamazsın!" Dedim, çoktan kapıya doğru yönelmiştim. *Meydan okumanın da bir zamanı vardır.*

Sanırım şimdi değil. "Lars'a gideceğini söyleyeceğim."

Gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüm. "Bu işi kaybedemem ve eğer _"

Kase'nin rahat gülümsemesi dudaklarını çekiştiriyordu ama benim dikkatim gözlerindeydi.

Özellikle de gülümsemesinin onlara ulaşmadığı gerçeği. Mizahla aydınlanmak yerine daha karanlıktılar. "Her şey yolunda, Minik Dansçı. Ona kendini iyi hissetmediğini söyleyeceğim. Zararı yok, değil mi?"

Bir an için onu inceledim. İncelemeye çalıştım. Odaklanamayınca içimi çektim ve soyunma odasına gitmeden önce başımı salladım.

Sanırım kafam

iyi. Hay sikeyim.

"Harlow, uyan."

"Ha? Ne?" Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Elimi çektiğimde sim ve göz kalemiyle kaplı olduğunu gördüm.

Harika. Bahse girerim Jack Sparrow'un striptizci versiyonu gibi görünüyorumdur.

Kase bana yardım etmek için uzandı. "Biz ayrıldıktan yaklaşık beş dakika sonra uyuyakalmışsın."

"Başımı eğdiğimi bile hatırlamıyorum."

"Yapmadın. Konuşuyordun ve cümlelerin tam ortasında
-" Başını arkaya yasladı ve horlama da dahil olmak üzere uyuyormuş gibi yaptı. Yüksek sesle.

"Tanrım, gerçekten horladım mı?"

"Hayır, sadece bu konuda seninle dalga geçiyorum. Ama sen ateşten bir kasık hakkında bir şeyler söylüyordun ve sonra çıktın."

Kase pürüzsüz bir kaya patikasından çıkmaya başladığında ben de onu takip ettim. "Evet, birdenbire çok yoruludum." Verandaya ulaştığımda durdum. "Burası benim evim değil."

"Biliyorum."

"Beni eve getireceğini söylemiştin."

"Söyledim. Sadece *kimin* evi olduğunu söylemedim. Seni evine götürmek istesem bile bana adres verecek kadar uyanık değildin."

"Artık uyandım." Kase'nin eli benimkini yutmadan önce arabaya doğru geri dönmeye başladım.

"En son ne zaman uyudun, Harlow?" "Ah,
şimdi mi?"

Beni kendine çekmek için elini kullanırken başını salladı. "Kaza değil.
İyi, tam bir gece uykusundan

bahsediyorum." "Ben her
gece uyurum."

"Kaç saat?"

"Normal miktarda."

"Sen kötü bir yalancısın."

"Anlamıyorum-"

"Kaç tane?"

"Büyük bir şey

değil-"

Bana doğru eğildi. "Kaç tane?"

"Gecenin on birinde gerçekten burada dikilecek miyiz-" "Saat neredeyse bir."

"Ciddi misin? Huh." Elimi onunkinden çektim ve kollarımı kavuşturdum.

Ne yazık ki, hareketi kopyaladı ve etkisi *çok* daha korkutucu oldu. "Ayrıca, ayakta duramayan ben değilim. Bütün gece burada kalıp tartışabilirim."

"Komşularınızın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olduğuna eminim."

Kase'nin kaşları düştü. "Komşularım yok, Harlow."

Tekrar etrafa bakındım, bu sefer gerçekten görüyordum. Ev büyüktü, ancak pek çok ayrıntıyı göremeyecek kadar karanlıktı. Su kokusu güçlüydü ve görünürde başka bir ev yoktu.

"Oh."

"Kaç saat u y u y o r s u n ?" diye tekrar sordu, sesi nazikti.

"Dört ya da daha fazla. Şansım yaver giderse

bazen daha fazla." "Ne sıklıkla şanslısın?"

Birdenbire yorgunluk beni vurdu. Gözlerim yaşarırken boğazımın tıkanıldığını hissettim. Ağırlık tekrar üzerime çöktü ve nefes almamı zorlaştırdı. "Nadiren." Sesim kalın ve yorgundu. "Asla."

"Hadi seni yatağa götürelim."

"Gerçekten eve gitmeliyim," diye karşı çıktım, ama inandırıcılığının olmadığını ben bile duydum.

"Geç oldu, Harlow."

"Biliyorum, ama-"

"Kocaman, yumuşak bir yatağım ve kuştüyü yorganım var."

Satıldı!

"İyi, iyi." Merdivenleri çıkarken içimi çektim. "Senin için burada uyuyacağım, böylece yorgun araba kullanmak zorunda kalmazsın."

Arkamdan gelirken kıkırdadı. "Teşekkürler, minnettarım." "Ne diyebilirim ki? Ben bir vericiyim." Kapının yanında durdum ve onun kilidini açtı. "Peki, burada ne kadar büyüklükten bahsediyoruz?"

"Hiç şikâyetim olmadı." Kase ukalaca sırıttı. "Yatak! Ben senin yatağından bahsediyordum."

"Biliyorum, ben de öyleydım." Kapıyı açtı ve içeri girmeme izin vermek için hareket etti.

Evin büyük olduğunu dışarıdan anlayabiliyordum. Yüksek tavanlar ve açık kat planı evin *çok büyük* olduğu anlamına geliyordu.

Lanet olsun, içi daha büyük.

Yan tarafa bakınca vestiyer olduğunu tahmin ettiğim bir şey gördüm. Kapısı bir aynayla kaplıydı ve yıpranmış yansıma bana bakıyordu. Yine de yorgun olsam da olmasam da Kase'yle yan yana duruşumuz hoşuma gitmişti. Birbirimizin zıttıydık ama bu büyüleyici bir kombinasyondur.

Evet, onun parlak ve muhteşem gözleri seninkilerin altındaki torbalara çok yakışıyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp oturma odasını görene kadar içeri adım attım. Süper pelüş, gri kesitli bir kanepe büyük bir düz ekran televizyona bakıyordu. Diğer tarafa baktığımda uzun, siyah ahşap bir masa ve ona uygun sandalyeler vardı. Üzerinde araba parçaları olduğu için pek kullanılmadığı belliydi.

Duvarlarda resimlerin yanı sıra çok sayıda ödül ve çerçevelenmiş makaleler asılıydı.

Ödüllerin ne için olduğunu merak ediyorum. Ben paramı 'En Özgüvenli, Göz Kırpan' ve 'En Mavi Gözler'e' yatırıyorum.

Evin büyüklüğü bir kişi için gülünçtü. Aynı zamanda düzenli ve güzel bir şekilde dekore edilmişti. Tüm atmosfer rahat, misafirperver ve bir ev gibiydi.

Bu beklenmedik bir şeydi ve onun hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimin bir başka örneğiydi.

"Oda arkadaşın var mı?" Ben sordum.

"Öyle de denebilir." Kase anahtarlarını bir takırtıyla masanın üzerine fırlattı. Yanıt olarak üst kattan bir gümbürtü gelince göz kırptı ve başını oturma odasına doğru salladı.

Tam zamanında baktığımda merdiven boşluğundan köşeyi dönen küçük bir köpek gördüm, bacakları vücuduna ayak uydurmaya çalışırken patileri yerde kayıyordu.

"Aman Tanrım." Çömeldim, köpek Kase ve benim aramda zıplıyordu. "Onun adı ne? Ya da kızın?"

"O. Boba."

"Fett gibi
mi?"

"Hayır. Pett gibi."

Gülmek için başımı arkaya attığımda kığımın üzerine düştüm. Boba bunu bir davet olarak algıladı ve kafasını kaşıtmak için üzerime atladı. "Köpeğinin adı Boba Pett mi? Bu harika! Ne tür bir köpek bu? Siyah beyaz rengi çok güzel."

"Mavi Pomeranian. Ve o bir erkek, bu yüzden rengi yakışıklı." "Oh, tabii ki." Bir şey gözüme iliştiğinde kahkahalarım kesildi.

Başk

a. Büyük bir şey. Bir
canavar.

Sıçrayarak Kase'nin arkasına geçtim ve gömleğini tuttum.

"Sakin ol, ipo." Bir kolunu bana doladı. "O sadece benim diğer köpeğim, Chewy."

"Chewy ve Boba mı?" Bir an için gülümsedim. "Bekle, o bir köpek mi? Ben *kutup ayısı* sanıyordum!"

"Bir ayı olsaydı, önce beni yemesine izin vereceğini bilmek güzel."

"Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yok."

"Peki bir kutup ayısı Massachusetts'e tam olarak nasıl gidebilir?"

"Yüzdü mü? Ya da ne bileyim, hayvanat bahçesinden mi kaçtı? Dev bir ayı köpeğiniz olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Kase elimi gömleğinden çekip aldı ve köpeğe uzattı. Avucumu kokladıktan ve üzerine salyalarını akıttıktan sonra başını eğerek onu sevebilmemi sağladı. Beyaz kürkü ipeksi bir yumuşaklıktaydı.

"Ne tür bir köpek bu?"

"Bir Büyük Pirene. İri çocuklardır," dedi Chewy'nin kulağının arkasını kaşıyarak, "ama süper soğukkanlıdırlar."

"Anlayabiliyorum. Ufak olanın sesi fil sürüsü gibi çıkıyor, dev olanın ise gizli ninja yetenekleri var." Başımı kaldırıp Kase'ye sııttım, yüz ifadesi ısınmıştı.

"Uykuya dalmana iki saniye kaldı. Hadi gel." Elimi tutarak beni oturma odasına götürdü. "Merdivenlerden yukarı, soldaki son kapı. Çocukları dışarı çıkarmam lazım."

"Tamam." Yukarı çıktım, banyoyu kullanmak ve yarım kilo makyajı temizlemek için durdum.

Kase'nin yastığında yüzümün bir kopyasını bırakmak berbat olurdu.

Odasına girdiğimde umutsuzca etrafı karıştırmak istedim. Yan masanın üzerinde birkaç kitap ve sepetinin genel çevresinde tekmelenmiş birkaç giysi vardı. Yatağını gördüğümde ise başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ayakkabılarımı hızla çıkarıp kapüşonumu çıkardıktan sonra kot pantolonum ve atletimle yatağa yığıldım.

Muhteşem hissettirdi.

Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Ertesi sabah sarsılarak uyandım, kafam tamamen karışmıştı ve panik içindeydim. Yataktan fırlamak için yer değiştirirken kalbim güm güm atıyordu.

Güçlü kollar belime dolandı ve beni aşağı çekti.

"Uyumaya devam et," diye gürledi Kase, sakalı **k a b a l a ş m ı ş** ve omzumu tırmalıyordu.

"Saat kaç?"

"Hâlâ erken." O devam edene kadar rahatlamaya başladım. "Sadece sekiz gibi." Tekrar ayağa fırlayarak yataktan yuvarlandım. Bacaklarım battaniyeye dolandı, Ayağa kalkmaya çalışırken bana çelme taktı. Onun yerine yere yuvarlandım ve bir küfürle yere düştüm.

Kase dirseğinin üzerine çıkarak, "Birileri sabah insanı değil," diye mırıldandı. Battaniye beline kadar inerek çıplak göğsünü ortaya çıkardı.

Pencerenin sihirli bir şekilde açılması ve güçlü bir rüzgarın tam da battaniyeyi uçuracak açıda esmesi ihtimali nedir?

Acelemleri hatırlayarak ayağa kalktım ve aynı anda hem kapüşonumu çekmeye hem de ayakkabımı giymeye çalıştım. Yüzümü örten kazakla hoplayıp zıplarken dengemi kaybettim. Ellerim kalçalarımı tutarak düşmemi engelledi.

Tekrar.

"Tuttum seni." Kapüşonumu sonuna kadar çekiştirirken beni sıkıca kavramaya devam etti.

"Beni her zaman doğru zamanda yakalıyor gibisin." Gülümsemesi karşısında gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yüzü endişeyle yumuşarken gülümsemesi soldu. "Neden yatağına dönmüyorsun?"

"Yapamam. Zaten iki dersi kaçırdım." "Saat daha sekiz bile olmadı."

"Dediğim gibi, iki dersim var. Üçüncüye yetişmek için okula gitmeme imkan yok."

"O yüzden günün geri kalanını boş ver."

Başımı salladım ve geri çekildim. Yatağın rahat bulutu odanın diğer ucundan beni cezbetmeye başlamıştı bile. Yatağa ve altın tenli uyku partnerine hayır diyemezdim.

Odasından çıkıp merdivenlere yöneldim, Kase de beni takip ediyordu. "Derslerim, ödevlerim, sonra da işim var ve bunların arasında halletmem gereken milyonlarca başka şey var. Gerçekten gitmem gerekiyor." Ön kapıyı açtım ve verandaya çıktım. "Sonra görüşürüz."

Çimlere vardığımda, ayağımda serin ve nemli bir his vardı.

Sadece bir tane.

Eve dönmeden önce yere baktım.

Kase kapı aralığına doğru eğildi, üzerinde sadece kalçalarına *kadar* sarkan, iyi yıpranmış bir eşofman altı vardı. Gözlerimi isteksizce pelvik kaslarının derin girintisinden yukarı çekerken, diğer kanvas ayakkabımı da tuttuğunu gördüm.

"Evet, sanırım buna ihtiyacım var, ha?" Yürüdüm ve onu aldım, çekerken etrafımda zıpladım. "Vay be. Tamam. Peki, tamam. Uh, hoşçakal. Tekrar."

Geri dönerken, durduğumda neredeyse araba yoluna varmıştım. "Arabayı ben kullanmadım, değil mi?" Arkamı dönmeden seslendim.

"Hayır."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim.

"Toplar." "Binmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Kase eve geri döndü ve bir dakika sonra üzerinde bir gömlek ve ayakkabılarla dışarı çıktı. "Hadi gidelim, Minik Dansçı."

"Bana böyle demeyi bırakmanı sağlamamın hiçbir yolu yok, değil mi?"

"Sparkle Tits'e geçebilirim."

Arabasına tırmanırken başımı salladım. "Hayır, hayır. Hayır, Tiny Dancer iyi."

"Seni Wicked'e bırakmamı ister misin, böylece arabayı alabilirsin ya da sadece seni okula götürebilirim?" diye sordu içeri girdiğinde.

Kase'nin okulda yaratacağı isyanı ve kitlesel kaosu hayal edebiliyorum.

"Arabamda," diye hızlıca cevap verdim.

Kase çenemi kaldırdı ve bir süre sessiz kalarak arabayı sürmeye başladı.

Eğer o saçmalığa geri döneceğimizi düşünüyorsa, çıldırmış demektir.

"Peki bu ne tür bir araba?" diye sordum.

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Challenger."

"Hangi yıl?"

"'77."

Siyah dış yüzeyi köşeliydi ve klasik bir kaslı araba görünümüne sahipti. Tertemiz iç mekânın ne kadarının kendi eseri olduğunu tahmin edecek kadar arabalar hakkında bilgim yoktu ama modern ve eski tarzın ilginç bir karışımı vardı.

"Çok güzel," dedim elimi gösterge panelinde gezdirerek.

"Hayır, belalı."

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda camdan dışarı baktım. "Evet, güzel bir şekilde." Kase uzanıp beni gıdıklayınca irkilerek kahkaha attım. "Kes şunu!" Nefes nefese kaldım.

"Güzel olmadığını söyle."

"İyi, iyi, bu çok kötü!"

Işık yeşile döndüğünde beni gıdıklamayı bıraktı. "Bu daha iyi."

Wicked'in otoparkına girdiğimizde gülümsemesi soldu. "Senin gibi birinin neden böyle bir yerde çalıştığını hâlâ anlamıyorum."

Arabadan inerken içimi çektim. "Bunu daha önce de yaşadık."

Orta konsola uzanan Kase, arabadan inmeden önce anahtarlarımı ve cep telefonumu aldı. Arabanın etrafından dolaşarak onları bana geri verdi. "Horlamaya başladığında düşürmüşsün." Kaşlarını çatarken yüzündeki küçük mizah belirtisi kayboldu. "Ben uyuşturucu kullanan insanlarla takılmam. Biraz ot içmek bir şeydir. Ama haplar, sert şeyler?" Başını salladı, sesi keskin ve sertti. "Etrafımda olmayacak ve bu pisliğin çevreme sızmasına izin vermeyeceğim."

"Bir alışkanlığı desteklemek için soyunmuyorum. Garip bir tepki miydi yoksa başka bir şey miydi bilmiyorum." Kapımı açtım, kaçabilmek için eşyalarımın geri kalanını bana vermesini bekliyordum.

Kase başını sallamadan önce bir saniye beni inceledi. "O zaman neden burası? Ve sadece para deme. Piper zaten ne kadar çalıştığını söyledi. Çaresiz kalmadıkça kimse okul, staj ve gece işi için kışını yırtmaz."

Kase arkadan çantamı almak için koltuğu iterken, her şeyi ağzımdan kaçırmamak için telefonuma baktım.

Birkaç cevapsız arama ve sesli mesajın yanı sıra bir de mesaj vardı. Mesajı açtığımda kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsüm sıkıştı. Suçluluk duygusu ve her zaman var olan ağırlık bağırsaklarımı sıkıştırdı.

Neredeyse unutabileceğim bir sabah geçirdim. Ve bu da benim cezam.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım arabama binmeden önce. Bir saniye bile düşünmeden park yerinden çıktım, giderken lastiklerim gıcırdıyordu.

Kase

Boktan bir arabanın sesini duyunca başımı kaldırdım ve Harlow'un uzaklaştığını gördüm. Ayağa kalkıp delicesine ağır çantasına baktım. "Ne oluyor lan?"

Koşucu olduğu benim için yeni bir şey değildi. Egoya bir tekme mi? Belki de.

Ama büyük bir flaş haber değil.

Benden hoşlandığını biliyordum, ki bu iyi bir şeydi, çünkü ben de ondan hoşlanıyordum. Yine de, hayatımda kaçmak için bu kadar ısrarcı bir hatun görmemiştim.

benden.

Başka biri olsaydı, oyun oynadığını düşünürdüm. Ve hayatı bir satranç oyunu gibi, tüm stratejiler ve manipölasyonlarla yaşamakla ilgilenmediğim için, işim biterdi.

Ama içgüdülerim bana onun hiçbir şeyde rol yapmadığını, onda ve hayatında daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Çantasını yolcu tarafına attıktan sonra arabama bindim ve çalıştırdım.

Siktir et. O kaçmak istiyorsa, ben de kovalayacağım.

Dördüncü Bölüm
Sırlar ve Kapı Bekçisi

Harlow

"Hey Minik Dansçı."

Hadley kollarımdayken dikkatlice okul merdivenlerinden inerken iç geçirdim.

Kase arabama yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Terk edilmiş sırt çantam omzuna asılmıştı. Neredeyse tehditkâr görünüyordu ama garip bir şekilde hissettiğim tek şey rahatlıktı.

Evet, resmen o kadar stresliyim ve uykusuzum ki aklımı kaçırdım.

"Kim o?" Hadley, Kase'yi incelemek için başını kaldırarak sordu.

"Selam, ben Kase," dedi, sesi yumuşak bir gümbürtüydü. Elini uzattı.

Hadley tombul elini onunkiyle buluşmak için uzattı. Uzun, dövmeleli parmakları Hadley'nin elini bırakmadan önce nazikçe sardı.

Lanet olsun, yumurtalıklarım patladı.

"Benim adım Hadley. Beş yaşındayım ve kurbağaları severim. Sen kaç yaşındasın? Kurbağanız var mı?"

Kase kıkırdadı. "Otuz yaşındayım. Kurbağalarım var ama onları ben beslemiyorum. Suyun yakınında yaşıyorum ve bazen ziyarete geliyorlar."

"Onları görebilir miyim?" diye sordu, yüzüne biraz renk gelmişti. "Kesinlikle."

"Belki," dedim ona ters ters bakarak.

Şeytani bakışım hiçbir işe yaramadı ve Hadley'e sırtıttı.

Arabamın diğ er tarafına geçtim. "Gerçekten eve gitmemiz gerekiyor."

Hadley kollarını boynuma doladı. "İstemiyorum. Kurbağaları görmek istiyorum."

"Sen hastasın, bebeğim. Dinlenmen gerek."

"Ama David bir toplantı için orada ve her zaman çok gürültü yapıyorlar." "David mi?" Kase sordu, ses tonu keskindi.

Her seferinde tek bir Şeye odaklanmaya çalışarak onu görmezden geldim. "Hadley,  st katta birbirimize sokulup bütün gün film izleyeceğiz."

"David kim?" Kase tekrar sordu.

"Şimdi olmaz," diye fısıldadım. "Onu eve g t rmeliyim, ateŐi çok yüksek."

Hadley bana sarılarak başını salladı. "Kase ile gidip Ted'i görmek istiyorum."

"Ted?" diye sordu, belli ki yardımcı olma havasında değildi.

Etrafı taradıktan sonra sesini alçalttı. "Ted gizli ajan bir kurbağa."

Eski arabamın bagajını açtım. Onu kal amdan daha da yukarı kaldırarak Hadley'nin y kseltecini almak için uzandım. Onu çıkarmak için hokkabazlık yapmak zorunda kalmadan önce, Kase onu kollarımdan aldı.

Şaşırtıcı bir Şekilde, onu gizli amfibiler hakkında bilgilendirmeye devam ederken hiç tereddüt etmeden gitti.

Koltuğuna oturttum ve onu yakalamak için arkamı döndüm. "Hadi bebeğim. Gitmemiz gerek."

"Ben Kase ile gidiyorum."

"Hadley  il Surat Cooper, seni eve ve yatağına götürmeliyiz." "Bu benim adım değil."

Ona uzandım ama Kase eğildi ve onu yavaşça yükseltici koltuğ a yerleştirdi. Karşıya uzanarak, kemerin doğru yerleŐtirildiğinden emin olarak onu bağladı.

Bundan tahrik olduğun için kendinden utanmalısın.

Yapmalıyım, evet. Ama yapmıyorum.

Kase hafifçe ayağa kalkarak, "Annenle hemen konuşacağım, tamam mı?" dedi.

"Annem evde," dedi Hadley, sesi şaşkındı. "Low Low bu yüzden beni almaya geldi."

"Low Low ile konuşacağım o zaman."

Uh oh. Göz atma zamanı bitti, şimdi başım belada.

Arabadan inen Kase kapıyı kapattı. Kollarını kavuşturup başını salladı, saçları hareketle birlikte sallanıyordu. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Daha sonra başla. Lütfen. Dinlenmesi gerekiyor."

"Neden onu benim evime getirmiyorsun? David'in kim olduğunu ya da başka hangi sırları sakladığını bilmiyorum." Konuşmak için ağzımı açtım ama o benim yerime konuştu. "Ve şu an bunun zamanı değil, anlıyorum. O yüzden gel benim evimde takıl."

"Yapamam." Tartışmaya hazır görüldüğünde, devam ettim. "Eğer bu gece çalışmak zorunda olmasaydım, çalışırdım. Ama onu eve götürmem, bugün neler kaçırdığımı öğrenmek için insanlara e-posta göndermem, ev ödevlerimi yapmam ve sonra da bu gece çalışmam gerekiyor." Tüm bunları düşünmek bile beni yoruyordu.

Başını arabaya doğru salladı. "O etrafta koştururken tüm bunları yapabilecek misin?"

"Annem evde ve dadısını erkenden çağıracağım." Kase'nin kaşları havaya kalktı. "Dadısı mı var?"

Başımı salladım. "Gerçekten gitmeliyim, Kase. İlginiz için teşekkürler."

Çenesini kaldırmadan önce Kase'nin gözleri kısıldı. Arka kapıyı açarak başını tekrar içeri eğdi ve çantamı yere bıraktı. "Seninle tanışmak güzeldi Hadley. Çok yakında görüşeceğiz, tamam mı?"

Yüzü solgunlaşırken ona küçük bir gülümseme verdi. "Kurbağaları da görebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Ve iki köpeğim var. Biri o kadar büyük ki Low Low onu *ayı sandı*."

Hadley kıkırdadı ama gözleri ağırlaşmaya başlamıştı. "Şimdi onları görmeye gelebilir miyim?"

Kase başını salladı. "Yapamam. İşe gitmeliyim ve sen de kendini daha iyi hissetmelisin. Sonra buraya gelebilirsin."

*Beni kötü adam yapmadı. Sırf
bunun için bile onu öpebilirim.*

"Tamam," dedi, hayal kırıklığı açıktı. Adam tekrar ayağa kalktı. "Geçmiş olsun, güzelim."

Kadın el salladı. "Güle güle."

Kase burnuna dokunarak ayağa kalktı ve bana dönerek kapıyı arkasından kapattı. "Konuşacağız. Yakında."

"Tamam," diye kabul ettim ve kapı koluma uzandım.

Uzattığım elimi tutarak beni kendine çekti. Vücuduna çarptım, elimle göğsünü iterek mesafeyi korumaya çalıştım.

Beyhude bir çaba.

"Sen berbat bir yalancısın, *Low Low*." Elini yukarı kaldırarak saçlarımı yüzümden çekti. Parmakları şefkatle boynumda gezindi.

Dizlerimi kilitledim, dokunuşuna yaslanma dürtüsüyle savaştım ve "Gitmeliyim" diye fısıldadım.

Her zaman gidiyor. Her zaman kaçmak. Her zaman kaçış.

Kase başımı öptü ve beni kendine doğru çekti. "Ara beni, gece ya da gündüz."

Uzaklaşarak kapımı açtım. Gözlerimi devirerek ve kendimi küstah görünmeye zorlayarak gülümsedim. "Sanki sonsuza dek vedalaşıyormuşuz gibi konuşuyorsun. Piper'la bir araya geldiğimde görüşeceğimize eminim."

Cevap vermesine fırsat vermeden arabaya bindim ve motoru çalıştırdım.

"Kase'yi severim," dedi

Hadley. "Ben de öyle."

Toplar.

"Anne, uyandın!" Hadley ılık atarak evin içinde koşmaya başladı.

Annem kendini fırlattığı anda onu yakalamak için eğildi. "Merhaba bebeğim. Neden okulda değilsin?"

"Hastalandım. Her tarafım. Kapıcı tozunu almak zorunda kaldı." "Kapıcı," diye düzelttim, *n* harfini vurgulayarak.

"İyi misin?" Annem Hadley'nin alnını yoklayarak ve ona bakarak sordu. Yüz hatlarını her zamanki yorgunlukla karışık bir endişe kaplamıştı. Bana bakarken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Neden beni aramadılar? Sınıfta olman gerekmiyor muydu? Hayır, okulu bırakmak zorunda mıydın?" Tanıdık suçluluk duygusu annemin yüzüne yerleşirken, üzerime bir ağırlık çöktü.

"Hayır, hayır. Ben de kendimi iyi hissetmediğim için zaten eve gidiyordum," diye yalan söyledim. "Telefonunda numaram olduğu için Joss bana mesaj attı."

Hadley'nin öğretmeniyile liseye birlikte gitmiştik ama o benden birkaç yıl öndeydi. Arkadaşça bir tanıdık olmasaydı bile, yine de annemden önce beni arardı. Okulla yaptığım gizli anlaşmanın bir parçasıydı bu.

Hadley başını salladı. "Joss ona okulda öyle hitap edemeyeceğimi söyledi. Ona her zaman Bayan Lennon demek zorundayım."

"Bu doğru, bebeğim. Bu saygısızlık." Annem ayağa kalkarken Hadley'i daha da sıkı kucakladı. "Hadi ikinizi de yatağa götürelim."

"Yapmam gereken çok iş var," dedim. Tartışmak için ağzını açtı ama ben başımı hafifçe salladım. "Çok şey var anne. Daha iyi hissediyorum, söz veriyorum."

Merdivenleri çıkarken gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Dün gece eve gelmemenin geride kalmanla bir ilgisi var mı?"

"Bir arkadaşımın evinde kaldım."

"Arkadaşının adı ne?"

Ben cevap veremeden Hadley sırttı ve gevezeliğe başladı. "Adı Kase. Ve çok iyi biri. Gözleri Kraliçe Elsa kadar güzel ve ailesi cildinin her yerini çizmesine izin veriyor. Ve Low Low'u çok seviyor."

Ne kadar şirin olsa da, keşke bir sessiz düğmesi olsaydı.

"Gerçekten mi?" Yatak odamın kapısına yaklaşırken annem beni dürttü. "Sence Low Low ondan ne kadar hoşlanıyor?"

Hadley düşünürken dudaklarını büzdü. "Çok düşünüyorum." "Kızaran yanaklarına bakılırsa, haklı olduğuna bahse girerim."

Her ne kadar bu konuşmayı bitirmek istesem de yapamadım. Annem mutlu görünüyordu, ela gözleri parlak ve alaycıydı.

"Pekâlâ dedikoducu hanımlar, gidip biraz iş yapmam gerekiyor. Abbey'i arayıp erken gelmesini söyleyeceğim."

İyi ruh halinin bir kısmı gitmişti. "Harlow, bunu yapmana gerek yok. Hasta kızıma gayet iyi bakabilirim." Sesi keskindi ama yüz ifadesi suçluluk ve üzüntüsünü gösteriyordu.

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Bunu biliyorum anne. Benimle ilgilendin ve bak ne kadar harika oldum." Bana abartılı bir alaycı bakış atınca sırttım. "Tamam, kötü örnek. Hadley hasta olduğu için Abbey ev işlerini ve yemeği halledebilir, sen de Boşboğaz Çilli Surat'la ilgilenebilirsin diye düşündüm."

"Bu benim adım değil!" Hadley dilini dışarı çıkarmadan önce kıkırdadı.

Annem başını salladı, rahatlamış görünüyordu. Gururu onu her şeyi yapmaya itecek ve bunun bedelini bütün hafta ödeyecekti. "Sanırım haklısın."

"Biliyorum, dediğim gibi, ben harikayım."

Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Git ödevini yap." "Peki, anne."

Kapımı açtım, çantamı içeri attım ve banyoya yöneldim. Migrenim geçmiş olmasına rağmen başım hâlâ ağrıyordu.

Hadley'de ne varsa bana da bulaşmamış olmasını umuyordum. Anaokulu mikropoları yüzünden her hafta yeni bir salgın ortaya çıkıyor gibiydi.

Bir gece önce aldığım ibuprofeni aldım ve son kullanma tarihinin geçmiş olduğunu görünce şaşırmadım. Muhtemelen tehlikeli bir şekilde.

Oops.

Çöp kovasını kaptığım gibi onu ve bulduğum diğer birkaç tarihi geçmiş şişeyi çöpe attım. Saç ürünlerimi yeniden düzenledim, ekstra makyaj malzemelerimi amaçlarına ve renklerine göre ayırdım ve asla kullanmayacağım bir sürü şeyi attım.

Dolu çantayı alarak merdivenlerden çıkmaya başladım. Annemin odasının önünden geçerken ninjalık yapmaya çalıştım ama becerilerimin kesinlikle geliştirilmesi gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Annem yatağına uzanmış, elinde e-okuyucusu ve kahvesiyle sordu. Koyu kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yoga pantolonu ve büyük boy kazağıyla rahat görünüyordu. Normal teni zengin bir zeytin tonundayken, onun solgun olmasına alışmıştım. Yanaklarındaki rengi görmek beni gülümsetti.

Kahve için ona saldırmak istesem de çöpü kaldırdım. "Banyoyu temizledim."

"İhtiyacın olmayan o dipsiz çöplükle nihayet uğraşmaya karar vermene sevinmekle birlikte, ödev yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Odaklanamadım. Temiz bir banyonun temiz bir zihne eşit olduğunu söylerler."

Ve son zamanlarda zihnim kesinlikle daha da kirlendi.

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi annem. "Şimdi oyalanmayı bırak." "Oyalanmıyorum."

Sesi bir uyarıyla alçaldı. "Harlow." "Tamam, oyalanıyorum."

"Git onu dışarı at." Uyuyan Hadley'i işaret etti. "Küçük modacının bir şeye bulaşmasını istemeyiz. Yine."

"Planımız buydu."

"O zaman gelip bana Kase hakkında daha fazla şey anlatabilirsin."

Elimi alnıma koyarak oflayıp pufladım ve başımı salladım. "Üzgünüm, yapamam. Çok fazla ev ödevi var. Tamamen batmış durumdayım."

Annem güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sırıtarak çöpü dışarı attım ve birden o kadar da kötü görünmeyen ödevime başlamak için yukarı çıktım.

O gece Wicked'den dışarı adımımı atar atmaz Kase, "Seni eve bırakayım," dedi.

"Teo, ben o tür bir adam değilim. Bana yemek bile ısmarlamadın." Elindeki sigara paketini avucuna vuran Lars beni takip ederek dışarı çıktı ve binanın arka tarafına yaslandı.

"Burada ne yapıyorsun, Kase?" Ben sordum.

Vardiyam boyunca hiç gelmediğinde, bana bebek bakıcılığı yapmayı bıraktığını düşünmüştüm.

Onu görmeyi kesinlikle özlemedim. Ve kesinlikle bütün gece onu aramadım. Hem de hiç.

Yalan söyleme konusunda gerçekten berbatım.

"Araba kullanamayacak kadar yorgunsun," dedi. Saçlarını başının arkasında bir düğüm haline getirmişti. Kot pantolonunda ve beyaz tişörtünde yağ lekeleri vardı, bu da gecenin geç bir saati olmasına rağmen işten yeni gelmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Haklı," diye kabul etti Lars nefes verirken. Duman etrafında dönüyor, ışık parçalarını yakalıyor ve ona bir kanun kaçağı görünümü veriyordu.

Ağır çantamı yere bırakıp kollarımı kavuşturdum. "Sence onunla eve gitmeli miyim?"

Omuz silkti. "Seni öptüm ve sen bundan hoşlanmadın diye, araba kullanırken uyuyakaldın diye yaralanmanı istemiyorum."

"Bu değil-"

"Ne yaptın?" Kase sordu, sesi kırpılmış ve sertti.

Lars ayağa kalktı ve sigarasının kırmızı ısıltısıyla Kase'yi işaret etti.
"Ayaklarını sürüyen sensin."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok." "Belli

ki senin de yok," diye karşılık verdi Lars.

İşler hızla kötüye gidiyordu. Lars fedailere iyi para ödüyordu çünkü çok iş yapıyorlardı. Beklentileri yüksekti ve drama toleransı düşüktü. Soruna kimin sebep olduğu önemli değildi, onlar dışarıdaydı.

Neredeyse işimin boşa gittiğini görebiliyorum.

"Aramızdaki ilişki böyle değil," dedim durumu sakinleştirmeye çalışarak.
"Patronunun karısıyla en iyi arkadaşım ve-"

"Piper'la arkadaş mısınız?" Lars sigarasının izmaritini fiskeledi. "Düğün.
Bu yüzden o hafta sonu izin aldın."

"Biliyorsun..." Başımı hafifçe salladım. "Aslında fark etmez.
Sadece ona burada çalıştığımı söyleme. Lütfen."

"Sırrın benimle güvende, Legs. Bunu biliyorsun."

Nefesim kesildi. "Teşekkür ederim."

Lars Kase'ye baktı. "Bu yüzden mi neredeyse her gece buraya geliyorsun? Sadece iyi bir arkadaş olmak için mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Kase ısırdı.

"Bence onu istiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Cidden dedikodu mu yapıyoruz?"

Kase kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Evet, biliyorum," diye araya girdi.

Cevabını bekliyordum ama kelimelerin tam olarak içime işlemesine izin vermemeye çalışsam da yine de midemi bulandırdı.

Lars bir sigara daha yaktı. "Neden hâlâ burada çalıştığını merak ediyorum."

"Hey!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Onun söz hakkı yok-"

"Dostum, bunun üzerinde çalıştığımı düşünmüyor musun?" Kase beni görmezden gelerek Lars'a sordu.

"Belki biraz daha sıkı çalışmalısın."

Lars'a ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Şu anda ciddi misin? Sen benim patronumsun."

"Evet, ama senin erkeğin olsaydım-"

"O lanet cümleyi sakın bitirme," diye uyardı Kase, sesi kısıktı. "Her şeyden önce," dedim, istediğim parmak olmasa da bir parmağımı kaldırarak

onlara vermek için. "Ben buradayım, o yüzden benim hakkımda öyle değilmişim gibi konuşmayı kes... Ya da bir nesneymişim gibi." Bir parmak daha ekledim. "İkincisi, haklısın; yorgunum. Bu yüzden siz ikiniz sidik yarıştırdığınız bütün gece buz gibi bir otoparkta durmayacağım. O yüzden iyi geceler." Döndüm ve adımı seslendiklerinde ikisini de duymazdan gelerek hışımla uzaklaştım.

Arabama vardığımda çantama uzandım ama yerinde olmadığını gördüm. "Toplar," diye mırıldandım, soğuk metalik yüzeye dokunmak için başımı eğdim.

"Bir şey mi unuttun, Minik Dansçı?"

Başımı kaldırmadan kolumu arkama doğru uzattım. "Evet. Teşekkürler." Elim boş kalınca kıpırdattım. Bana vermeyeceği belli olduktan sonra ayağa kalktım ve arkamı döndüm. "Çanta?"

"Benimle eve gel."

"Kase, gelemem."

Ama gerçekten çok istiyorum. Bulut yatak ve seksi uyku arkadaşı mı? Çok cazip.

"Alarmı kurup seni erkenden arabana götüreceğim." Bunu düşünmek için bir saniye bekledim. "Bana kahve yapar mısın?"

"Kahve makinem yok." Güldüğünde yüz ifademini şaşkınlığımı ve korkumu gösterdiğini biliyordum. "Ama saat beşte açılan iyi bir kahve dükkânı biliyorum."

"Çantamı verip eve gitmeme izin verme şansınız var mı?"

"Hayır." Döndü ve arabasına doğru ilerlemeye başladı. "Gidelim, Minik Dansçı."

Kim olduğunu sanıyor bu? Onu takip etmeyeceğim.

Beş değil, belki on saniye.

Geri saydıktan sonra başım dik bir şekilde ona doğru yürüdüm.

"Kalkma zamanı, ipo."

Yastığı kaptığım gibi, gürültüyü kesmek için sağa sola savurdum. Hiçbir şeyle temas etmeyince başımı kapattım. "Hadi, Harlow."

"Harlow yok. Sadece Zuul," diye homurdandım, kelimeler yastık tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Tamam, Kapı Bekçisi, ama arabana dönmek istiyorsan hâlâ uyanman gerekiyor."

Evde yaptığım gibi etrafı tekmeleme dürtüsüyle savaştım. "Saat kaç?"

"Beşten biraz önce. Uyumaya devam etmek ister misin, seni okula bırakayım?"

"Uyandım."

Kıkırdadı, alçak sesle ve derinden. Kulağa seksi ve bir şekilde samimi geliyordu.

Belki de o bunu yaparken sen onun yatağında yarı çıplak olduğun içindir.

"Hayır, battaniyenin içinde kozalandın." Sesi yumuşadı. "Kal ve uyu, ipo. Bugün izinlisin."

Tüm irademi kullanarak battaniyeyi üzerimden attım ve ayağa kalktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"İzin günü insanların yaptığı bir şeydir-"

"Hayır, bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Omuz silktim. "Tecrübeyle sabit değil ama bazen yapıldığını duymuştum. 'İpo' ne demek?"

Şefkatli bakışlarına sıcaklık yayıldı. Beni belimden kavrayarak kendine doğru çekti.

Ellerim çıplak göğsüne indi. Tutuşun mahremiyetini azaltmak için ellerimi kollarına götürdüm. Dokunuşumla pazuları esnedi ve sıkılaştı.

Bu anlamsızdı.

Bakışlarımı yakaladı ve konuşurken bakışlarını benden ayırmadı. "Hawai dilinde tatlım demek."

Denesem bile, dizlerimi kilitlemem ona doğru sallanmamı engelleyemezdi. Ellerim göğsüne dönerken tenini takip etti ve daha yakına eğildim. "Oh."

"Evet. Oh." Bakışları dudaklarıma kaydı.

O anda beni öpeceğini sandım.

Ve o anda, beni bırakıp uzaklaşırken, onu öldüreceğini sandım.

"Bu gece konuşuruz," dedi.

"Çalışmam gerek."

"Cumartesi günü izinli olsun diye o sarışınla vardiya değiştirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sapık," diye mırıldandım. "Kase-"

"Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Kase! Ben-"

"Ve biz yerken, sen konuşuyor olacaksın."

"Sürekli konuşmam gerektiğinden bahseden biri olarak, sözümü çok sık kesiyorsun," diye tersledim, ona ters ters bakarak.

Her zamanki gibi şaşırmamıştı. "Çocukları beslemem lazım. Seninle aşağıda buluşuruz."

O odadan çıkarken yatağın kenarına oturdum ve ellerimi yüzüme sürdüm. Ellerimi çektiğimde rimel, göz farı ve yaklaşık yarım kilo simle kaplı olduklarını fark ettim. Arkama baktığımda, üzerinde uyuduğum yastığın daha da kötü görüldüğünü gördüm.

Yastık dünyasının fahişesi.

Sırt üstü yatarak 'gecenin yastığını' aldım ve çığlığımı bastırmak için yüzüme kapattım.

Daha iyi.

"Seni bulacağımı söylemiştim."

"Kase, şimdi *hiç* sırası değil," diye homurdandım, devasa bir dosya yığınının elime alırken nefes nefese kalmıştım.

"Bu sabah benimle akşam yemeği için buluşmaya karar vermiştin."

"Hayır, benim yapacağıma kendin karar verdin. Ve eğer anlayamıyorsan, biraz meşgulüm."

Yığını elimden aldı. "Bana mesaj atmak için bir dakika bulamadın mı?"

Geri almaya çalıştığımda, onları başının üzerine kaldırdı, kısa erişimimin çok uzağına.

Sesimi alçaltmadan önce etrafıma bakındım. "Bir senatör seks skandalına karıştı. Biliyorum, şokunuzu gizleyin. Ama bu yüzden yıllardır veri ve dosyalar üzerinde çalışıyorum." Başımı resim ve DVD'lerin olduğu masaya doğru salladım.

Dosyaları bana uzattı, ancak yarısını alıp masaya geri koydu. Tekrar almak için hamle yaptığımda elini üstüne koydu. "Nereye gitmen gerektiğini bir kenara bırak, hepsini odanın öbür ucuna bile taşıyamazsın. Yataktan kalkarken tökezlediğini gördüm."

Hatırlayınca yüzüm kızardı ama utançtan değil. Yatakta birlikte olduğumuzu düşünmemeye çalışarak, daha idare edilebilir bir yığınla kapıya yöneldim. "Belli ki bu akşam yemek yiyemeyeceğim. Yakında bir şeyler ayarlarız. Benim gitmem gerek. Kusura bakma!"

Her şeyi konferans salonuna bıraktığımda, ortalık karmakarışık bir tımarhaneye dönmüştü. Herkes birbiriyle konuşuyordu, on beş televizyon

farklı istasyonlarda oynuyordu ve kocaman masa darmadağınktı. Boş kahve fincanlarını topladım ve kağıtları topladım, arada siparişleri alıyordum.

Dosyaların geri kalanını almak için stajyer odasına döndüm ve Kase'nin gerçekten gitmiş olmasına şaşırdım. Yığına uzandığımda üstünde bir not gördüm.

Hiç kimse size çok fazla kaçtığınızı söyledi mi?

İşin bitince ara ya da mesaj at.

Notu tekrar okurken ve yazdığı numarayı ezberlemeye çalışırken bile kendi kendime "Ben sadece senden kaçıyorum" diye mırıldandım.

"Ne dedin sen?" Bir diğer stajyer Andrea sordu. "Peki buradaki fıstık senin erkek arkadaşın mıydı?"

Kâğıt parçasını cebime soktum. "Hayır, sadece bir arkadaş." "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece tam bir arkadaş gibi göründüğünüz için değil. ama kim burada zamanını boşa harcayabilir ki? onu?"

"Deli bir insan," dedim, her şeyin doğru sırada olup olmadığını iki kez kontrol ederken biraz hayal gördüğümü hissettim. Aslında, dört kez kontrol ettim.

"Ee," diye başladı, otururken kayıtsızmış gibi davranarak, "biriyle görüşüyor mu?"

"Bir sürü kişi," diye yalan söyledim. "O büyük bir oyuncu."

"Hiç şaşırmadım." Senatörün çeşitli ve karmaşık uzlaşmacı pozisyonlardaki fotoğraflarını bana uzatırken iç çekti. "Ateşli olanlar asla yuva kurmak istemez. Tabii ki buraya göz attığımda ve siz ikiniz konuşurken, senden oldukça hoşlanmış görünüyordu."

"Hayır, biz sadece arkadaşız." Sırıtmamı engellemeye çalıştım ama bir ilişkinin fotoğrafik kanıtını elimde tuttuğum için uygunsuz bir şekilde memnun göründüğümü biliyordum. "Bunların hepsini konferans odasına götürsem iyi olacak."

Belki onu ararım.

Uzun, çok uzun gecenin sonunda paltomu yavaşça üzerime çekerken telefonum çalmaya başladı. Ekranda Kase'nin adını görünce şaşırmadım.

Akşam yemeği için yeterince erken çıkamayacağım belli olduğunda, ona mesaj atarak haber verdim. Ne yazık ki kısa bir süre sonra siyasi olaylar patlak verdi ve o zamandan beri kendisiyle irtibata geçemedim.

"Alo?" Cevap verdim.

"Ön taraftayım,
ipo."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım esnememin arasından. Arabama kadar *yürüyebileceğimden* emin değildim. Araba kullanmak, yapmam gerekenler listesinde çok gerilerdeydi.

Muhtemelen Kase ile eve gitmekten daha iyidir.

Topuklarımı tekmeleyerek dışarıda yalınayak yürüdüm.

Kase beni görür görmez koşarak yanıma geldi, ağır çantalarımı kaptı ve askılarını omzuna attı. Bir eliyle ayakkabılarımı topuklarından tutarken, diğer kolunu bana doladı ve başımın üstünü öptü.

Yürürken "Gecenin geri kalanı nasıldı?" diye sordu. "Uzun.

Kaotik. Öfke uyandırıcı. Sonra, dürüst olmak gerekirse,
tatmin edici." "Nasıl yani?"

Kase arabanın kapısını açtığı anda içeri çöktüm ve gözlerimi kapattım. "Söylentilere göre Senatör Jones skandal nedeniyle istifa edecekmiş, ki bu beklenen bir şey. Yetkin olmadıkları işlere yerleştirdiği çeşitli kadınlarla yaptığı tatiller için şube fonlarını zimmetine geçirmiş. Ama pastanın üzerindeki krema karısının *gitmiş* olması. Sanki nerede olduğuna dair sadece bir iz varmış gibi, o kadar hızlı kaçtı ki."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Kesinlikle. Hiç ünlü bir kişinin biriyle yattığını itiraf ettiği bir basın toplantısı izlediniz mi? Zavallı eşleri orada durur ve bilirsiniz ki tüm o mikrofonlarla kocalarını dövmeyi hayal ediyorlardır. Sonunda birinin siyasi bir hamleye alet olmayı reddettiğini görmek güzel." Gözlerimi açtım ve ona gülümsedim. "Hadi, gidelim. Bulut yatağın beni buradan çağırdığını duyabiliyorum."

"Yatağı bekletmem." Kase kapıyı kapattı ve kendi tarafına bindi. Arabayı çalıştırıp radyoyu hard rock'tan popüler şarkıların çalındığı bir istasyona çevirdi.

"Geri dön, bu şarkıyı seviyorum."

Tekrar değiştirdi. "Seni asla bir rock 'n' roll hayranı olarak görmedim." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Öyle görünmüyorsun."

"Bu oldukça yargılayıcı. Ben sevdiğim şeyi severim. Parıltılı ve moda olan her şeye olan sevgim rock yapamayacağım anlamına gelmiyor. Benimle ilgili küçük, derli toplu bir kutuya sığmayan pek çok şey var."

"Bunu öğreniyorum." Devam etmeden önce bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Biliyorum," diye araya girdim ve ona tembel bir gülümseme verdim. "Hot Dude Garage'da işler nasıl?"

Kara kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Jake adını mı değiştirdi?"

"Gerçekten yapmalı. Bence işlerin hızla artar. Belki gömleksiz resimli takvimler, anahtarlıklar, gerçek boyutlu karton kesimlerden oluşan bir hediyelik eşya dükkânı açarsınız. Oh, ve kupalar."

"Ayrıca bizimle gömleksiz mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Bunlar ısıyla aktive olanlar. Gömlekle başlardınız, sonra biri sabah kahvesini doldurduğunda, *bam!* Gömleksiz. Anında çifte moral olurdu."

"Nedense Jake'in bu fikre sıcak bakacağını sanmıyorum."

İçimi çektim. "Pazarlama dehamın boşa harcanması çok yazık. Ama sanırım haklısın. Sıkıcı Hyde'da yeni olan ne var?"

Yolculuğun geri kalanında bana yaptığı işten biraz bahsetti. Arabalar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ama bu sanatkârlık karşısında büyülenmişim.

Evine vardığımızda, patikadan yukarı doğru yürürken Kase kolunu tekrar bana doladı. Suyun kokusu daha güçlüydü, bir esinti onu bize taşıyordu.

İçimde iç çamaşırlarıma kadar soyunup buz gibi suya koşmak için karşı konulmaz bir istek var.

İçeri girdiğimizde beni mutfağa yönlendirdi. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Uhh..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dönerek buzdolabını açtı ve içinde ne varsa çıkardı.

Kelimenin tam anlamıyla.

İçeride sadece iki kutu Çin yemeği ve iki bira vardı.

"Bir kutup ayısı içeri girip tüm yemeğinizi yedi mi?"

Güldü, sesi içime beklenmedik bir sıcaklık gönderdi. "Hayır." "Market alışverişine gitmeyi mi unuttun?" Arabaya atladığım gibi sordum mutfak adası. Kutuyu açtım, bir çatal aldım ve soğuk lo mein eriştelere yemekle başladım.

"Hayır. Şunu ısıtmamı ister misin?" diye sordu baharatlı ve sebzeli bir şeyler hazırlarken.

"Hayır, ben soğuk severim. Al bakalım." Tabaklardan birine biraz koydum. "Peki her şeyin eksikliği ne?"

"Hey, bu doğru değil." Birkaç kutudan fazla marshmallow gevreği ve kızarmış ekmekle dolu dolabı açtı.

"Aman Tanrım, aşırı şeker yüklemesinden bahsediyoruz. Çizgi film maskotu olmayan bir yemeğiniz yok mu?"

"Onu yiyeceğiz."

"Yemek için ne yaparsınız?"

Kase mikrodalgadaki yiyecekleri kontrol ederken omzunun üzerinden bana baktı. "Paket servis, dışarıda yemek, arabaya servis."

"Hiç yemek
yapmaz mısın?"

"Hayır."

Mutfağına baktım. Evinin geri kalanı gibi burası da moderndi ve aletler yüksek kalitedeydi.

"Neden böyle harika aletleriniz var? Evli miydin?" Gözlerimi kapatarak yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim, kabalık ettim."

Gözlerimi açtığımda Kase süper ninja hızını kullanarak tam önüme gelmişti. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmak eklemleri enseme gezindi.

"Kaba değil, ipo. Sadece bir soru soruyordun."

"Yine de bu konuda biraz daha yumuşak
davranabilirdim."

"Hiç evlenmedim. Bu evi inşa ettirdim ve şaşırtıcı bir şekilde, mutfağın sadece bir bira odası ve bir yığın paket menüden ibaret olduğu bir bekar seçeneği sunmuyorlar."

Kaşlarım o kadar yukarı kalktı ki saç çizgimin bir parçası olduklarından emin oldum. "Burayı sen mi inşa ettirdin? Neden?"

Kaba ama masum sorum üzerine Kase'nin ifadesi değişti. Gülümsemesi zoraki gibiydi ve gözlerindeki alaycı, hafiflik kaybolmuştu. "Kutup ayısının geniş bir alana ihtiyacı vardı. Bu arada, çocukları dışarı çıkarsam iyi olacak. Yiyecekleri al, hemen döneceğim."

Yiyecekleri ve kapları alıp küçük mutfak masasına yerleştirirken, ev inşa etmenin neden bu kadar hassas bir konu olduğunu merak ettim. Her ne kadar bilmek istesem de, bu konuyu zorlamayacaktım.

Ne kadar da büyüksün. Asla sır saklamadığın için.

Evet, kesinlikle her şeyi oluruna bırakma politikası uyguluyorum.

Beşinci Bölüm
Hipster Fantezileri

Harlow

"Uyan, Zuul."

"Hayır. Zuul yok. Burada biz farelerden başka kimse yok," diye mırıldandım ve battaniyeyi başımın üzerine çektim. Kase battaniyeyi çekip aldığıında, çarşafı kavradım ve onu da yanıma alarak yuvarlandım.

"İstedğin kadar uyuyabilirsin, odamı dağıtmana gerek yok." "Ben bir rock yıldızıyım."

"Seni fare sanmıştım."

"Şu anda kendimi daha çok burrito gibi hissediyorum." Çarşafı tekmeleyerek doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. "Belki bir suşi dürümü."

Kase eğilerek yumruklarını iki yanımdaki yatağa dayadı. Saçları omuzlarının üzerinden kayarak aşağıya sarktı. "Sabahları uyanmak sana hep bu kadar zor mu gelir?"

Sabahki nefes kokumu yüzüne vurmak istemediğim için başımı salladım.

Kalkmaktan hoşlanmıyor olabilirim ama yatakta ne kadar uzun süre kalırsam, sabah evimde o kadar kaotik bir hal alıyordu.

Ayrıca yatağım bulut gibi değildi. Kase

sırıttı. "Hep böyle sevimli misin?" Bir

kez daha başımı salladım.

"Berbat bir yalancı." Ayağa kalkarak yatağın üzerine koyduğu tişörtü aldı ve atletinin üzerine geçirdi.

Bu yatıya kalmalardan birinde gerçekten bir gömlek çalmalıyım.

Belki de hepsi.

"Kahve istiyorsan, gitsen iyi olur."

Daha fazla teşvike gerek duymadan zıpladım ve kıcıımı kaldırıp banyoya gittim.

Kahve içmeye giderken araba yolculuğu son derece sessizdi. İçime biraz kafein girip tekrar insan olduğumda, sessizlik biraz daha az mutlu ve çok daha garip hissettirmeye başladı.

İki kez yattığın biriyle ne tür bir konuşmaya başlarsın?

"Hey, başımı yastığına koyar koymaz sızıp kaldığım için üzgünüm ama umarım yakında birlikte tamamen farklı bir şekilde uyuyabiliriz.

Hmm, belki de çok ince.

Bunun yerine "Sahilde yaşamak oldukça harika olmalı," dedim.

Kase müziğin sesini kıstı. "Evet. Ara sıra kutup ayısı kaçıışları hariç."

"Ha. Ha," diye kestirip attım. "Eminim köpekler tüm bu açık alanı ve suyu seviyorlardır."

"Bazen çok fazla." "Nasıl

yani?"

"Boba'nın beni iç çamaşırlarımla sahilde kovalaması gibi. Ya da Chewy'nin sarhoş izinsiz girenlerin ödünü koparması."

"Whoa, whoa, whoa." Kase'ye bakmak için yer değiştirdim. "Hadi sana iç çamaşırınla geri dönelim."

Kase'nin dudakları yukarı kalktı. "Buna odaklanmak isteyeceğini nereden bilebilirdim?"

Gözünüzde canlandırabilmeniz için boksörleri tarif edeyim mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hikaye. Sadece hikayeyi duymak istiyorum."

Yine de bu görsel kötü olmaktan çok uzak.

"Geçen yaz Boba dışarı çıktı ve ben de peşinden koşmak zorunda kaldım. Ama ben koştukça o bunun bir oyun olduğunu düşündü. Suyu girip çıkıyor, dönüp bana bakıyor ve sonra tekrar kaçıyor. Kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki, yemin ederim onu itiyordu. Sonunda yoruluyor ve ona yetişiyorum, ama plajın halka açık kısmına gelene kadar değil. Her yer tıklım tıklımdı ve ben boxer'larımın içinde pofuduk bir köpekle birlikteydim."

"Aman Tanrım." Kahkahalarla gülerken, üçüncü derece yanıklara sebep olmamak için kahvemi yere bıraktım.

"Hayır." Kase başını salladı, ifadesi kasvetliydi. "En kötü kısmı bu değil."

"Dahası mı var?"

"Büyük bir pikniğin ortasında durdu ve hepsinin üzerinde kiliselerinin adının yazılı olduğu tişörtler vardı."

Cevabım gülmekle homurdanmak arasında bir yerdeydi.

"Yine de en kötüsü değil."

Nefes almaya çalışırken hıçkırdım. "Daha kötü ne olabilir ki?"

"Boba bir koşucu. Pomlar aktif köpeklerdir ve bu ilk kaçıışı değildi. Bundan hoşlanmıyorum ve onu geri getirmek için elimden geleni yapıyorum ama genellikle onu kovalamıyorum."

"Neden yaptın?"

"Çünkü köpek kapısından çıkmadan önce odamdan bir şerit prezervatif almaya karar vermişti. Bir şeyleri çiğnemeyi de sevdiği için onları yeme riskini göze alamazdım." Sırıtarak başını salladı. "İşte bu güzel kilise grubu sahilde piknik yapmanın keyfini çıkaracaklarını düşünüyor. Bunun yerine partileri, bir prezervatif şeridini sürükleyen tüylü bir köpeği kovalayan, boxerlı, mürekkepli bir adam tarafından basılıyor. Tabii ki tam ben yaklaşırken düşürmeye karar veriyor."

"Tamam, tamam, durmalısın." Gözlerimi silerek derin nefes almaya çalıştım.

Kase cevap vermeyince başımı çevirdim ve kırmızı ışıkta durduğumuzda beni incelediğini g6rd6m.

"Peki bu hangi kahkaha?" diye sordu.

Başımı salladım, dudaklarım hafifçe çatıldı. "Ne?"

"Kulüpte müşterilere attığını g6rdüğüm sahte kahkahayı atıyorsun. Bir de arkadaşlarınıza attığınız bir kahkaha var çünkü ya gerçekten gülemeyecek kadar yorgunsunuz ya da söylediklerini duyamayacak kadar dikkatiniz dağılmış. Peki bu hangisi?"

Gözlerimi kıstım, tüm iyi ruh halim kaçı. "Kendini çok zeki sanan biri için gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

Hızlı bir sağa dönüş yapan Kase, bana doğru dönmeden önce sessiz bir ara sokağa saptı. "Konuşmaktan kaçınmak için yalan söylemeyi sevdiğini biliyorum. Beni şaşırtan şey, senin de kendine yalan söylüyor olman."

"Ben değilim. Gidebilir miyiz? Ben-"

"Yapacak çok şey var. Evet, anladım. Kimsenin bilmediği kız kardeşinle mi ilgileniyorsun? Yoksa kimsenin bilmediği annenle mi? David'le mi? Okul mu? Staj? İş mi?"

"Tamam, anladım. Boktan bir arkadaşım, boktan bir yalancıyım, falan filan." Kase'nin yüzü yumuşadı ve bunu görmek beni öldürdü çünkü haklıydı. Aynı zamanda hatalıydı da.

Onunlayken dikkatim o kadar dağınık değildi. Gülüşüm gerçektir ve üzerimdeki ağırlık hafiflemiş gibiydi.

Unutmuşum.

Dakikalarca, saatlerce, ne kadar zaman olursa olsun, hayatımı unuttum. "İpo, özür dilerim, bu-"

"Sorun değil. Gerçekten gitmem gerekiyor." Kase arabayı tekrar sürmeye başlamak için hiçbir hareket yapmayınca, birazcık da olsa paylaştım. "Genelde sabahları Hadley'i özlüyorum ama sırt çantasına not bırakmayı seviyorum."

Çenesini yukarı kaldıran Kase, sessizce de olsa arabayı sürmeye başladı.

En iyisi bu. Öyle.

Ben gerçekten kötü bir yalancıyım.

"Low Low, benimle dışarıda oynamak ister misin?" Hadley Pazar öğleden sonra yatağıma tırmanırken bağırdı.

Başımı kaldırıp etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. "Ne?"

Hadley'nin dadısı Abbey, elleri kalçalarında, kapı aralığına doğru ilerledi. "Sana kardeşinin uyumasına izin vermeni söylemiştim."

"Ama kitap okuyordu." Hadley ders kitabını işaret etti.

Açık sayfalar buruş buruştu, bir makyaj lekesi ve olası bir salya lekesi de vardı.

Bu çok utanç verici. Eminim benim de yüzümün her tarafında girintiler vardır.

"Gözleri kapalı mı okuyor?" Abbey sordu.

"Bilmiyorum!" Hadley ellerini havaya kaldırarak, "Bilmiyorum," dedi. "Beş yaşındayım. Okumayı bile bilmiyorum."

Abbey başını salladı. "Üzgünüm, Harlow."

Otuzlu yaşlarında olan Abbey, Hadley doğduğundan beri yarı zamanlı çalışıyordu. Çalışma saatleri artmaya başladığında, ihtiyaç duyduğunda burada olabilmek için çalıştığı diğer ailelerden ayrıldı.

Kimse ondan bunu istememişti ama bu hepimizin minnettar olmadığı anlamına gelmiyordu. Annem arkadaşlığı seviyordu ve itiraf etmekten nefret etse de yardıma ihtiyacı vardı.

Gerinerek özrünü geri çevirdim. "Sorun değil. Zaten ders çalışıyor olmam gerekiyordu."

"Çıkıyor musun?" Hadley sordu. "Hava soğuk değil mi?"

"Hayır, güneş çıktı ve hava *sıcak*. Abbey yine de palto giymem gerektiğini söyledi."

"Ben oynayamam ama sen oynarken dışarıda kitap okuyabilirim." "Yaşasın!" Odadan koşarak çıktı.

"Evin içinde koşmak yok!" Abbey arkasından seslendi.

"Neden gecenin geri kalanında izin almıyorsun?" Kitaplarımı toplayıp kapüşonumu giyerken sordum.

"Emin misin?"

"Evet. Neye benzediğini unutmadan önce git kocanı gör."

"İşten eve geç gelecek, ama bu bana ona akşam yemeği sürprizi yapmak için zaman kazandırır." Kapıdan çıkarken alışveriş listesini ve menüsünü planladığını neredeyse görebiliyordum. "Teşekkürler, Harlow. Önce gidip annene hoşça kal diyeceğim."

Hadley oynarken dışarı çıkıp arka bahçedeki hamağa yayıldım. Kitap beni tekrar uyutacak kadar sıkıcıydı ama soğuk hava beni uyanık tuttu.

Hadley küçük kalbiyle ciyaklayarak çitlere doğru koştuğunda çalışma zamanımın sona erdiğini anladım.

"Kase!"

"Nasıl benim favori Kızıl saçlı mı?" Ulaşmak
üzerinde ve Tahta, Kase kapının kilidini açtı
ve bahçeye girdi.

"Hayır, sorun değil. Kendini evindeymiş gibi hisset," diye seslendim ona otururken. "Güzel gözlük, hipster."

Kalın siyah çerçeveli gözlüklerimi başımın üstüne ittim. "Kapa çeneni, bunlar moda olmadan önce de vardı."

"Ve bu tam da bir hipster'ın söyleyeceği şey." Hamakta durdu, çömeldi ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözleri güneşte daha parlak, mavisi daha göz kamaştırıcıydı. Bakışları dudaklarıma indiğinde, başım rızam olmadan geriye doğru eğildi, nefesim kesildi.

Bedenim bir hain.

Hadley yanıma oturmak için tırmanırken hamağı kıpırdatmaya başlayınca o an kayboldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Low Low'u yemeğe çıkarmaya geldim. Bizimle gelmek ister misin?"

Hadley'nin yüzü aydınlandı, gülümsemesi o kadar büyüdü ki tombul yanaklarının çatlayacağını sandım. "Gerçekten mi?"

"Annen ve Low Low sorun olmadığını söylediği sürece." Dönüp bana baktı. "Olur mu?"

"Git annene sor Hadley Çil Surat Cooper," dedim, ama o çoktan çimenlerin üzerinde koşmaya başlamıştı.

"Bu benim adım değil!" diye bağırdı omzunun üzerinden, kızıl saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Arka kapı kapandığında Kase bana döndü. "Nasıl gidiyor, ipo?"

"Neden buradasın?"

"Seni görmek için."

"Neden?" Onu kısık gözlerle izleyerek zorladım. Onu gördüğüme deli gibi sevinmiş olsam da, niyetinden biraz şüpheliydim.

Kase cevap vermeden ellerimden tutup ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Geri çekilmek yerine tutuşunu kalçalarımaya kaydırıp ve beni kendine yakın tuttu. "Bunu sonra konuşuruz."

"Seninle uyuyamam," diye ağzımdan kaçırdım. Yanaklarım kızardı ve yüzümü buruşturdum. "Yani, geceyi seninle geçiremem. Platonik bir şekilde. Yani artık yatıya kalmak yok."

"Biliyorum."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

"Evet. Daha sonraki konuşmamızın bir parçası." "Oh."

Bu tam da istediğim şeydi. Başımda yeterince dert var ve onun işleri berbat etmesine izin veremem.

Evet, çok mutluyum.

Bilirsin, ezici hayal kırıklığının altında.

Ben da ha bir şey söyleyemedi arka kapı çarparak açıldı ve Hadley koşarak dışarı çıktı.

"Hadi, anne! O burada ve *kucaklaşıyorlar!*"

"Taşaklar," diye mırıldandım. Kase'nin alçak sesle kıkırdadığını duyabiliyor ve hissedebiliyordum. "Bu hiç komik değil."

"Oldukça komik."

Uzaklaşmaya çalıştım ama Kase bir kolunu belime sıkıca doladı.

Hadley kocaman sırıtarak, "Annem seninle gelebileceğimi söyledi," dedi. Kase onun sırtıtışına karşılık verdi. "Bu iyi haber."

Annem boğazını temizledi.

İsteksizce ona baktım. "Anne, bu Kase. Kase, bu benim annem."

Elini uzattı. "Memnun oldum, Bayan Cooper."

Annemi yakından izlerken gerildim, ancak ruh hali değişmeyince rahatladım.

Ben aptalın tekiyim.

"Aslında adım Ganes," dedi elini tutarak. "Ve lütfen bana Helena de." Gülümsemesi çarpıklaştı, yüzünü muzip bir ifade kapladı. "Demek kızımı bütün gece dışarıda tutan kişi sensin."

"Anne. Aman Tanrım, hayır. Sadece... hayır."

"Seni suçladığımdan değil. Gözleri gerçekten de Kraliçe Elsa kadar güzel."

"Ben öyle bir şey demedim!" Kase'ye bakmak için döndüm, çılgınca başımı sallayarak. "Ben öyle bir şey demedim."

Kase'nin sırtıtışı eğlendiriciydi. "İpo, onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"O zaman seni kıskanıyorum," dedi annem, ciddi görünmeye çalışarak. "Ben gerçekten yap."

"Kaka nedir?" Hadley sordu.

"İpo," diye düzeltti Kase sabırla. "Hawaii dilinde sevgilim anlamına geliyor."

"Low Low senin sevgilin mi?"

"Gitmemiz gerek," diye ağzımdan kaçırdım, cevabını duymak istemiyordum. Aslında, umutsuzca istedim.

Kendime izin veremezdim.

Ona baktığımda gözleri bana dikilmiş, mizah ve sıcaklıkla parlıyordu. Çoğunlukla sakalının gizlediği dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

En azından birimiz bunu eğlenceli buluyor.

"Ne için açsın?" Hadley'e onu kucaklayıp kaldırarak sordum. Onu kollarıma alır almaz Kase'ye doğru atıldı.

Onu kolayca yakaladı ve sevinçle havaya fırlattı.

Neyse ki süper ninja içgüdüleri her zamanki gibi keskin.

"Benim evime geri dönüyorsun," diye fısıldadı Kase.

"Hayır," diye yanıtladım sanki bana sormuş gibi.

Evet, sanki öyle oluyor.

"Bana bir konuşma borçlusun, annenin soyadının neden farklı olduğundan başlayarak."

"Kesinlikle hayır. Fısıldamana da gerek yok." Başımı arka koltuğa doğru salladım. "Hadley dışarı çıktığında, *dışarıdadır*. İki dilim pizza, kocaman bir kurabiye ve atari salonunda üç saat geçirdikten sonra sabaha kadar uyur."

"O zaman geceyi burada geçirmen çok iyi oldu."

Daha fazla tartışmak hiçbir işe yaramayacağı için konuyu değiştirdim. "Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun. Çocuğun ya da kardeşin var mı?"

Yüzünde önce şaşkınlık, ardından da anlam veremediğim bir ifade belirdi. "Hayır."

"O bakış da neydi öyle?"

"Benim hakkımda ilk kez gerçekten bir şey soruyorsun. Bana ısınıyorsun, ha?"

"Hayır. Madem ortaya çıkıp bana patronluk taslamaya devam edeceksin, ben de birkaç soru sorabilirim diye düşündüm. Bilirsin işte, *düşmanını tanıma* olayı."

Gülümsemesi ukalalaştı. Ya da onun durumunda, daha ukala. Elimi okşadı. "Evet, benim için deli oluyorsun."

Zekice bir cevap verme

zamanı. Ne zaman hazır

olursan. "Sen bilirsin,"

diye mırıldandım.

Pürüzsüz. Çok pürüzsüz.

Elini benimkinin üzerinde tutup işaret parmağıyla rastgele desenler çizmeye başlayınca daha fazla espri yapma şansı kalmadı. Koyu teni ve renkli dövmeleeri benimkinin solgunluğuyla tezat oluştuyordu.

İlk kez değil, aramızda bir şey olmadan nasıl görüneceğimizi merak ettim. Biz

· Bizi örtecek kıyafetler ya da aramızda boşluk yok. Sadece ten tene karşı.

"Kafan nerede, Harlow?"

Sıçradım. "Ne?"

"Yarın kaçta dersin olduğunu sordum. Şimdi daha çok ilgileniyorum. ne düşündüğünüzü bilmek."

"Sadece yapmam gerekeni planlıyorum."

Çıplak vücudu artık yapılacaklar listemde mi? Harika.

Hayır, kötü. Çok kötü. Süper yaramaz.

Gözlerimi kendime çevirerek iç geçirdim ve sokağıma döndüğümüzde pencereden dışarı baktım. "Ders yarın sekizde ve o zamana kadar yetiştirmem gereken bir sürü iş var."

"Benim evimde yap."

"Uh, hayır."

Kase arabayı garaj yoluna çekti ve park etti. "Neden olmasın?"

Onunla aynı evde olmanın beni nasıl rahatsız edeceğini uzun uzadıya anlatmak yerine kapıyı açıp dışarı çıktım. Hadley'i almak için döndüğümde Kase çoktan oradaydı ve onu kolayca kaldırıyordu.

"Sağların yumuşacık," diye mırıldandı uykulu bir şekilde Kase'ye, başını onun omzuna koyup tekrar uykuya daldı.

"Neden olmasın?" diye tekrarladı bana, diğer eliyle güçlendiriciyi kaptı ve yürüyüş yoluna doğru ilerledi.

Elim boş kalınca peşinden gittim. "Yapacak çok işim var."

"Evet, bunu zaten söyledin."

Cevap veremeden ön kapı açıldı. Annemin orada durmuş bizi beklediğini biliyordum.

"Yemek nasıldı?" diye sordu, ilk önce güçlendiriciyi aldı ve içine koydu.

"İyiymiş," dedim. "Biz-"

"Muhtemelen biraz yalnız kalmak istiyordur, anladım." Hadley'i Kase'den kaparak birkaç çanta aldı ve ona uzattı.

Elimi uzattım. "Hayır-"

"Okul eşyalarını ve birkaç parça kıyafetini topladım. Yarın görüşürüz. Ya da birkaç gün içinde. Bana mesaj at, endişelendiğimi biliyorsun. Tamam, hoşça kal!" dedi çoktan kapanmış olan kapının ardından.

Ayağa kalktım ve kapalı kapıya baktım.

Kilit sesli bir şekilde yerine oturdu.

Uzattığım kolumu yavaşça indirdim. "Sanırım annem beni dışarıda bıraktı."

Kase kolunu bana doladı. "Öyle görünüyor." "Seninle eve gitmemi istiyor."

"O da ben de."

Sesimi alçalttım, yüzümü buruşturdum. "Sanırım o bizim yapıyorum."

Gülümsedi ve beni arabasına doğru çevirmek için elini kullandı. "O zaman geleceği görüyor olmalı."

Düşüncesi vücudumu ısıtsa da gözlerimi devirip başımı salladım. "Gerçekten de saçma sapan bir özgüvenin var."

"Evet, Edge senin ve Ray'in bu konu hakkında konuştuğunuzu söyledi." "Hepiniz bir avuç dedikoducu ve sapıksınız."

"Bunu söyleyen de penisin çoğulunun penis mi yoksa peni mi olduğunu on dakika boyunca tartışan hatun." Kase bagajı açtı ve çantalarımı içine koydu.

"Hey, bu çok geçerli ve bilimsel bir tartışmaydı."

"Bilimsel mi?"

"Evet, dilbilgisi ve anatomi hakkındaydı. Buna dikkat ediyor muydun?"

Kase'nin gülümsemesi soldu. "Söylediğiniz her şeye dikkat ediyorum."

Aramızdaki yoğunluğun artmasıyla kaçma içgüdüm aşırı hızda harekete geçti. Göz temasını keserek pencereye baktım. "Çantalarımı geri verme şansın nedir?"

"Annenizin size kapıyı açmasını sağlamakla aynı şey."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Arabaya bindiğimde, sırtımdan önce Kase'nin onun yanına gitmesini bekledim.

Bu kötü bir fikirdi.

Hayır, bu aptalca bir fikirdi.

Kase'ye vardığımızda çalışmamı sorun etmemesine şaşırdım. Dizüstü bilgisayarımı Wi-Fi'sine bağladıktan sonra beni yarı temizlenmiş masada yalnız bıraktı.

Ne yazık ki zihnimi ondan başka bir şeye odaklayamıyordum. Sesini alçak tutmasına rağmen köpekleri dışarı çıkardığının ve maç izlediğinin farkındaydım. Arada bir su şişemi doldurmak için gizlice yanıma geliyordu.

Düşünceli ve anlayışlıydı. Nefret ettim.

Tamam, sevdim ama istemedim. Eklenen muhteşemlik katmanı onu daha da karşı konulmaz yapıyordu.

"Uyanık kalmak zorundaymışsın gibi hissetme," dedim fincanımı tekrar eline aldığında. "Hala bitirmem gereken yarım PowerPoint var."

"Ben iyiyim."

"Oyunlar bitti ama." Koltuğumda iki büküm oldum, belime bir ağrı saplandı ve tekrar uyuşmadan önce yüzümü buruşturdum.

"Bu sandalyeler çok sert, kanepede çalışmak ister misin?"

Büyük, pelüş kanepeye özlemle bakmak için döndüm. "Sana engel olur muyum?"

"Asla," dedi, bu kelime rahatlık üzerine bir tartışmanın gerektirdiğinden daha fazla anlam taşıyordu.

Ona baktım, cevabımın da aynı vurguyu taşıdığını biliyordum. "Güzel."

Saniyeler geçtikçe, bilgisayarım bir mesajla çınlayıp anı bozana kadar ikimiz de kıpırdamadık.

Kase öne çıkınca ayağa kalktım ve eşyalarımı aldım. Hızla dönerek dizüstü bilgisayarımı aramızda tuttum. "Ben hazırlanmaya gidiyorum."

Tampon girişimime gülümsedi. Öne doğru iterek dudaklarını başıma bastırdı. Nefesindeki acı bira kokusu öpücüğünü daha da çekici kılıyordu. "Bir su daha ister misin?"

"Bir bira alabilir miyim?"

"Evet. Git televizyonu kapat. Git televizyonu kapat, çocukları dışarı çıkarmam lazım."

Başımı salladım ve bir kulaklık almak için çantama uzandım. "Sadece müzik dinleyeceğim. Yazarken bunu yapamam çünkü sonunda şarkı sözlerini kağıdıma yazıyorum. Ama sadece sunumu bir araya getiriyorum."

Elleri yanlarımda gezindi. Başparmakları tişörtümün yukarı kaydığı açıkta kalan karın çizgimde gezindi. Aynı hızla beni bıraktı ve mutfağa yöneldi. "Porter mı, IPA mı, yoksa stout mu?"

"Stout," diye seslendim geri çekilen arkasına, sesim soluk soluğa çıksa da.

Her şeyi toplayıp koltuğa kuruldum, kulaklıklarımı taktım ve bacaklarımı uzattım. Hemen planımdaki birkaç kusur ortaya çıktı.

Masada çalışmak ne kadar rahatsız edici olsa da, uyuşan popom ve sırtım beni uyanık tutmaya yardımcı oluyordu. Kanepeye daha da gömüldüğümde gözlerim hemen ağırlaştı.

Ben de yatağının bulut olduğunu sanıyordum. Bu kanepeden asla ama asla ayrılmama ihtimalim var.

En çok dikkatimi dağıtan sorun, kanepenin onun gibi kokmasıydı. Sabununun daha güçlü bir kokusu vardı, keskin ve temiz bir şey. Ama bununla iç içe geçmiş, çok daha hafif, garajın ve onun kokusu vardı.

Kendimi daha önce kanepeye çıplak çıkıp çıkmadığını merak ederken buldum.

Muhtemel cevap evet olduğu için, sapık beynim onu beni de üstüne ekleyerek hayal etmeye devam etti.

"Al," dedi Kase, birayı bana uzatırken beni yaramaz düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Aşırı ısınan bedenimi ve zihnimi serinletmek için birkaç uzun yudum aldım.

Ayak bileklerimden tutup kaldırdı. Otururken bacaklarımı onunkilerin üzerine uzattı.

Müziğimi açarak çalışmaya geri döndüm. Asıl ödevin çoğunun bitmiş olması iyi bir şeydi, çünkü kanepede oturmak başta düşündüğümünden daha da kötü bir fikirdi.

Kase'nin elleri bacaklarımda kaldı, başparmağı dalgın dalgın geziniyordu. Baldırlarımın erojen bir bölge olduğunu hiç düşünmemiştim ama o bunu kanıtlıyordu.

Bu.

Sapıklığı bırak ve odaklan. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsen o gülünç derecede rahat yatağa tırmanabilirsin.

Onunla birlikte.

Muhtemelen üstsüz bir adam.

Yüzümü buruşturarak iç çektim. Kase bacağımı salladığında kulaklığımı çıkardım.

"Hipster gözlüklerin nerede?" "Ne?"

Gözlerinin yanına dokundu. "Gözlerini kısmaya devam ediyorsun." "Hayır, sadece yeniden odaklanmaya çalışıyordum."

"Gözlerini kısıyorsun. Çok tatlısın ama gözlüğe ihtiyacın var."

"Çantamdalar." Doğrulamaya başladım ama Kase benden önce davrandı ve boş fincanımı kaptığı gibi gitti.

Bir dakika sonra elinde yeniden doldurulmuş bir içecek ve çantamla döndü. "Onları dışarıdan da alabilirdin," dedim ve giydim.

"İstesem bile onları o şeyin içinde bulabileceğimden şüpheliyim." Omzunu tutarak kolunu döndürdü, bu hareket kaslarının esnemesine neden oldu. "Sanırım onu kaldırırken bir yerimi yırttım."

Çantamı kafasına nişan alarak ona doğru fırlattım.

Kolayca yakaladı ve arkasındaki sandalyeye geri çevirdi. "Daha ne kadar işin var?"

Bacaklarımı çaprazlayarak notlarıma bakmak için eğildim. "Pek bir şey yok. Dedğim gibi, ayakta kalmak zorundaymışsın gibi hissetme."

"Ben bir gece kuşuyum." Birasını kaptığı gibi yanıma oturdu.

Kulaklıklarımı tekrar takarak çalıştım ve içtim, belki de planımın o kadar da hatalı olmadığını düşündüm.

Kase

Plan suya düştü.

Köpekleri dışarı çıkardıktan sonra yukarı çıktığımda Harlow'u baygın buluyordum.

Kolu yataktan sarkıyor, başı yastığa bile değmiyor, o-u-t, dışarı.

Konuşmak istedim.

Bundan çok daha fazlasını yapmak istiyordum.

Uzun bacaklarına bakınca sikim kalktı. Ama uyuması gerekiyordu.

Bunu nasıl yaptığından emin değildim. Sabahın köründe uyanmak ve onun kadar geç saatlere kadar ayakta kalmak sağlıklı olamazdı. Birden fazla kez, gün içinde Hyde'da kanepede yatmak zorunda kalmıştım çünkü çok yorgun düşmüştüm.

Soyundum, aletimi boxer'ımın kemerine soktum ve yatağı tırmandım. Harlow'un uyuduğundan emin olmak için beklerken, bant tüm dolaşımı kesmeden önce aletimi tekrar ayarladım.

İçime çektiğimde tek koklayabildiğim o ve kullandığı turunçgil şampuanıydı. Aletim zıpladı.

Hay sikeyim. Artık her kireç gördüğümde odun yiyeceğim.

Ondan uzaklaştım ve uyumaya çalıştım ama tek düşünebildiğim ellerim ve ağzımla onu uyandırmaktı.

Pes ediyorum.

Mümkün olduğunca sessiz kalarak, pek de önemli görünmüyordu, kalktım ve banyoya yöneldim, kapıyı arkamdan kapattım. Işığı açmaya zahmet etmedim.

Fayans duvara yaslandım, serinlik çıplak sırtıma bir sarsıntı gibi geldi. Bir elimi boxerımın içine sokarak parmaklarımı sikimin etrafına sardım. Yanıt olarak sarsıldı ve kumaşa doğru itildi. Diğer başparmağımlı bel bandına sokarak aşağı çektim ve kendimi serbest bıraktım.

Uzunluğu boyunca aşağı yukarı kayarken kaslarım gerildi. Daha sert sıktım, zihnimde Harlow'un bir görüntüsü oluşurken kendimi pompaladım.

Kendimi lanet bir kaçık gibi hissederek hareketlerimi yavaşlattım ve düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Bunun yerine, resim daha canlı hale geldi, aletim sertleşti.

Dizlerinin üzerine çöktü, beni ağzına aldı. Dolgun dudakları sikimi çevreliyor, emerken beni çalıştırıyor, tüm zıplayan enerjisi ona gidiyor. Eli bacaklarının arasına giriyor, şortunun içine kayıyor.

Artık iğrenç bir sapık olduğumu umursamadan gözlerimi kapattım ve fanteziye teslim oldum. Okşarken yumruğum kendi etrafımda sıkılaştı. Daha sert. Daha hızlı.

Saçlarını çekerek, bana bakarken hareketlerini kontrol ediyorum, gözlerindeki sersemlik, oyunculuk, benim kadar onun da bundan zevk aldığını anlamamı sağlıyor.

Bu görselle taşaklarım sıkılaştı ve başım geriye fırladı. Sert bir şekilde boşalırken tüm düşünceler boşa çıktı, okşamaya devam ederken karnıma ve yere çarpan sıcaklık.

İşim bittiğinde lavaboya uzandım ve nefesimi tutarken destek almak için ona yaslandım. Bir el bezi alarak ıslattım ve temizledim, her şeyi halledip halletmediğimi kontrol etmek için ışığı uzun süre açık tuttum.

Hâlâ sert olan sikim tamamen aşağı inmeyi reddediyordu ama o kadar da kötü değildi. Yeniden ayarlayarak boxer'ımın içine soktum. Bezi çamaşır sepetine attım ve yatağa yöneldim.

Ateşli bir kızılın beni beklediği bir yatak.

Ben hasta, hasta bir adamım.

Harlow

Rüya görüyorum.

Gözlerimin açık olduğuna yemin edebilirdim ama gerçekten uyanık mıydım yoksa uyku ile tam bilinç arasındaki o anda mı geziniyordum emin değildim. Kase'yi izlerken uyuyor olmam gerektiğini biliyordum.

Üzerinde sadece boxer'ı varken odayı geçip yatağa doğru ilerledi. Bu görüntü bile başlı başına bir rüyaydı. Bakışlarım aşağıya indiğinde yanıldığımı anladım.

Fanteziler böyle yapılırdı.

Sertleşmiş siki sanki saklamaya çalışıyormuş gibi boxer'ının bel bandının içine sıkışmıştı. Eğer niyeti buysa, birkaç santim ve başı dışarı çıktığı için işe yaramıyordu.

"Uyumaya devam et, Harlow," diye emretti Kase, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşürken beni puslu aralarımından uyandırdı.

Yönümü bulmaya çalışırken gözlerimi açtım.

Ve ben hala onun ereksiyonuna

bakıyorum. Şimdi de ben bakıyorum.

Başka tarafa bak. Başka tarafa bak, sapık!

"Harlow," dedi, sesi sert bir uyarı gibiydi. Yüzümü buruşturarak doğruldum. "Saat kaç?" "Uyumak için hâlâ bir saatten fazla vaktin var."

Tekrar yere yığıldım. "Tanrıya şükür."

Kase yatağa geri döndüğünde vücudum gerildi. Bir şey yapıp yapmayacağını merak ederek bekledim. İlk kez aynı yatakta yatmıyorduk ama ilk kez kıcımlı yırtmak zorunda kalmadan uyanmıştım.

Kase bana doğru uzandığında sıçradım ama o sadece bedenimi kendi bedenine doğru kıvırdı. Yanağımı omzuna yasladım ve bacağımla onunkinin üzerine attım. Eli kalçama yerleştiğinde nefesim kesildi.

Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Rahatla, ipo."

Parmaklarının uçları omurgam boyunca ilerleyerek hassas derimle alay etti. Elini aşağıya indirmesini beklerken beklentim arttı.

Hareket tarzı aynı kaldığında, ilk hamleyi yapmayı düşündüm. Bunu yapamadan, yatıştırıcı darbeler gözlerimi açamayacak kadar ağırlaştırdı.

Uykuya daldığımda düşüncelerim karmakarışık bir karmaşa içinde dönüp duruyordu. Ve inkar edilemez bir hayal kırıklığı duygusu.

Altıncı Bölüm
Takipçiler ve Metaforik Wheaties

Harlow

Fazla uyuduktan sonra bir anda uyandım ve bu sırada Kase'yi uyandırdım. Arabamı almaya vakti olmadığı için beni okula bırakmıştı. Kızgınlığım ve gururuma eşit bir şekilde, dudaklarını yanağıma yakın ve samimi bir şekilde sürtmek için bile dışarı çıkmıştı.

Tüm günü, beni gizemli dövmeli seksi kızıyla gören neredeyse herkesin sorularını savuştururken, arayı kapatmaya çalışarak geçirdim.

Derslerim bittiğinde beni bırakması için onu aramamı söylemesine rağmen, Hyde'da Piper'ı görmeye gitmek için otobüse atladım.

Z'nin ihanetinin çirkinliği nedeniyle, Piper ve Jake garajı satıyor ve bitişğinde bir fırın da olan yeni bir garaj inşa ediyorlardı. Piper, özel pastalarına ek olarak bir vitrine sahip olmaya hazırlanmak için kendini her zamankinden daha fazla zorluyordu.

Deli gibi çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimden, iyi bir arkadaşın yaptığını yapmaya ve onu öğle yemeğine götürmeye karar verdim.

Eğer bu öğle yemeği alkol bazlı içecekler içeriyorsa, öyle olsun.

Kase'den kaçınmaya çalışarak, yan girişten mutfağına doğru ilerlerken hızlı ve sessiz hareket ettim.

Piper eskiz defterinden başını kaldırdı ve sırtıttı. "Hey! Burada ne yapıyorsun?"

"Öğleden sonra izin aldım. Seni öğle yemeğine sürükleyebileceğimi düşündüm."

Defteri bir kenara bırakıp takvimini eline aldığı anda yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi. "Yoğun bir öğleden sonra geçireceğim ama daha çok e-postalarımı bakacağım ve sosyal medyamı son birkaç haftanın pastalarıyla güncelleyeceğim."

"Hızlı bir şey yapsak nasıl olur? Sadece iki, belki yedi içki."

Eşyalarını yana atarak ayağa kalktı. "Anlaştık. Ama yakın bir yere gitmemiz gerekecek." Yan tarafa bakıp masum görünmeye çalışırken gülümsemesi gizemli bir hal aldı. "Rye'a ne dersin?"

"Hala mı? Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Rhys ve ben olmayacağız. Gamzelerinden shot içmeyi düşünebilirim. Ve tabii, benimle o tembel ses tonuyla konuşmasına izin veririm. Ayrıca bana her gün, bütün gün gülümseyebilir. Ama en fazla bu kadar ileri gidebilir."

"Peki," dedi iç çekerek. "Eğer ondan hoşlanmıyorsan, kim-"

Daha sorusunu bitiremeden cep telefonu çalmaya başladı. "Git ve al," dedim, *bu* konuşmadan kurtulduğum için rahatlamıştım.

Vücudunun gerginleşmesini izlerken iyi hislerim değişti.

Yüzü soldu ve gözleri büyüdü. "Neden? Hayır, anlıyorum. Evet, hemen geliyorum." Kot pantolonuna ve üzerine yapışmış tişörtüne baktı, her ikisi de krema ve un parçalarıyla kaplanmıştı. Titreyen parmakları yukarı uzanarak dağınık saç topuzuna dokundu. "Şu anda isteyim. Üstümü değiştirecek vaktim var mı?" Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Evet, hayır, sorun değil. Pekâlâ. Beni uyardığın için teşekkürler. Ben... Ben hemen geliyorum."

Aramayı sonlandırmak için telefonuna dokunduğunda hemen tekrar aradı. "Tatlım, neler oluyor?" diye sordum.

"Z. O..." Gözlerini kapadı, hayal kırıklığını hırıldayarak dile getirdi. "Bir şeyler oluyor, mahkemeye gidiyor."

"Ne zaman? Neden?"

"Bilmiyorum. Dedektif Oscar davaya bakan savcıların çok kızgın olduğunu ve her türlü duruma karşı plan yapmaya çalıştıklarını söyledi. İçlerinden biri Gregory'ye bir nezaket telefonu vermiş ve o da Jake'e ulaşmaya çalışıyormuş." Telefona dokunarak tekrar kulağına götürdü. "Ama cevap vermiyor."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, o ve müteahhit bütün gün şantiyedeler. Tüm bu inşaat yüzünden sinyal berbat durumda." Saate baktı, ardından parmakları telefonunda gezinerek bir mesaj gönderdi.

"Taşaklar." Sesimi yumuşattım. "Mahkemeye gitmek istediğine emin misin?"

Omuzları geriye düştü. "Ah, evet. Henüz hiçbir duruşmayı kaçırmadım." Biraz kamburlaştı, yüz ifadesine şüphe sızdı. "Tabii ki hiçbirinde yoktu. Sence bu seferinde de olacak mı?" Ben cevap veremedim doğrudur. "Eğer öyleyse, anlamak zorundayım."

İlk defa kendimi arkadaşımı kıskanırken bulmuyordum. Parmağında oynattığı seksi bir kocası olduğu için değil. Ya da tatlı bir yeteneği olan muhteşem bir kadın olduğu için değil. Hayatta ne istediğini bildiği ve bunu elde etmek için çok çalıştığı için bile değil.

Onun gücünü kıskanıyordum.

"Arabam yok ama-" Ben başladım.

"Neler oluyor?" Kase'nin iş arkadaşlarından ve dostlarından biri olan Xavier odaya girdiğinde durdu. Sesinde hafif bir İspanyol aksanı vardı, tüm görünüşü karanlık ve egzotik bir çekiciliğe sahipti. Piper'ın solgun yüzünü gördüğünde ise ifadesi karanlık değildi.

Çok gürültülüydü.

"Z," dedi Piper, telefonu yeniden çevirerek. "Bir şeyler oluyor ve yakında mahkemeye çıkacak."

"Hadi gidelim."

"Harlow gidiyordu-"

"Jake," diye eklemeyi önce bana baktı, "ve Kase, ikinizin yalnız gitmesine izin verirsem kollarımı kırar."

O anki ruh halinde bile Piper'ın kaşları havaya kalktı ve Xavier'e dönmeden önce bana bir bakış fırlattı. "Ama bugün çalışan tek kişi sensin."

"Dükkanını kapatacağım. Araban yanında mı?" diye sordu.

"Hayır, Jake aldı."

Xavier bana döndü. "Sen

mi?" "Hayır, otobüse

bindim."

"Ve Kase çok kızacak, yani bunu dört gözle bekliyorsun." Başını sallayarak elini uzamış saçlarının arasından geçirdi. "Tamam, sadece bisikletim var, yani sadece sen ve ben varız, Piper."

Aynı anda uzanan Piper ve ben el ele tutuştuk. Gülümsememi güven verici kılmaya çalıştım. "Her şey yolunda. Muhtemelen bir şey yoktur, sadece bir sürü saçmalık, yasal saçmalık. Buradan yardım edebileceğim bir şey var mı? Telefonlara bakmak ya da resim işlerini yapmak gibi?"

Yüz ifadesi ısındı ve destek olmak için sorduğumu anladığından emindim, önemsiz işler için bolca zamanım olduğundan değil. "Sen cidden en iyisisin. Dizüstü bilgisayarım masanın üzerinde. Fotoğrafların hepsi masaüstünde 'yeni' yazan bir klasörde. Pasta detaylarını içeren bir elektronik tablo dokümanı açık ama bunu yapmak zorunda değilsin." Çantasını aldı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı, giderken kendini fırçalamaya çalışıyordu.

"Dur bakalım." Çantama uzandım, uzun kollu yedek bir tişört çıkardım ve ona uzattım.

Xavier odadan çıkarken, "Mary Poppins'in çılgın seksi versiyonu gibisin," dedi.

Piper başını sallamadan önce bana baktı. "Diğer pek çok şeyle birlikte buna da sonra değiniriz." Arkasını dönerek tişörtünü çıkardı ve benimkiyle değiştirdi. "Sana sonra mesaj atarım. Burada kalmak zorundaymışsın gibi hissetme."

Sözlü olarak cevap verme zahmetine girmeden ona bir bakış attım.

Yapabileceğim çok şey olmasına rağmen, hiçbirisi daha önemli değildi.

Gülümsedi ama küçük ve endişeliydi. "Yeterince makul. Biraz uzun süreceksene yine de mesaj atarım."

"Ben iyiyim, gerçekten. Kendine iyi bak." "Çok korktum."

Ona sıkıca ama hızlıca sarıldım. "Git. Ya da gitme. Ama korkunun seni kontrol etmesine izin verme."

Ha. Sanki korkuyla nasıl başa çıkılacağı konusunda tavsiye verecek kişi sensin.

Omurgasını dikleştirerek, kararlılığı güçlenmiş görünüyordu. "Ben gidiyorum."

"Suçunu kabul ediyor," dedi Piper yumuşak bir sesle, kapı aralığından geçerken, sarsılmış ve kaybolmuş görünüyordu.

"Yaşasın mı?" Bunun iyi bir şey olduğundan oldukça emindim, ama onun tepkisi beni şaşırtıyordu.

Kanepeye oturmak için hareketlendi, ancak son anda fikrini değiştirdi ve onun yerine odada volta attı. "Evet. Yani. Bu Z, biliyor musun? Z gibi."

"Piper, o her zaman Z'ydi-"

"Biliyorum." Gözlerini kapattı ve sesini fısıltının biraz üstüne çıkardı. "Biliyorum. Ama..."

"Ben Z."

"Aynen öyle. Sadece o değil. Hiçbir zaman da olmadı. En azından ben onu tanıırken." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Saçlarını* kestirdi. Neredeyse hiç kalmayacak şekilde kazıttı. Artık pompadour yok."

"Whoa."

"Evet."

"Yani suçunu mu kabul ediyor? Anlaşma falan mı yaptı?"

"Hayır, mesele de bu. Avukatının tavsiyesine *rağmen* suçunu kabul ediyor. Gregory'yi orada gördüm. Biliyorsun, Jake'in babası?" Başımı sallayınca devam etti. "Resmi davayla ilgili her şeyden elini çekmesi gerekiyordu elbette. Ama savcı vekili onu hâlâ bilgilendiriyor ve Z'nin avukatının onun suçsuz olduğunu kabul edip mahkemeye çıkmasını istediğini söyledi. Z ile benim rızaya dayalı bir ilişki içinde olduğumuzu savunabileceklerini düşünüyor."

"Taciz, cinayet, cinayete teşebbüs ve tecavüz girişimini içeren bir olay mı?" İğneleyici yorumum biter bitmez, keşke geri alabilseydim diye düşündüm.

Neyse ki, bu Piper'ı zaten olduğundan daha fazla üzmedi. "Onların versiyonuna göre Z ve ben sert seks yapıyorduk. Sonra Jake bizi yakaladı ve kıskançlık krizine girerek Z'yi vurdu. Z'nin dikkatini dağıtan da Jake'in müdahalesiydi, bu da sapıkça seks oyunlarımızın kötü gitmesine neden oldu."

Sinirimden arpmamaya dikkat ederek dizüstü bilgisayarını kapattım.
"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Gregory, Z'nin avukatının muhtemelen en az bir jüri üyesini
olayın böyle olduğuna ikna edebileceğini söyledi."

"Peki ya Chloe ve James?"

"Avukat James'in başka bir saplantılı aşık olduğunu söyleyecekti. Chloe
de onun başka bir ilçedeki evinde vuruldu, yani farklı bir yargı alanında."

"Ama her şey iç içe geçmişti."

"Silah benim evimde bulunanla aynı değildi." Kollarını iki yana açtı.
"Ellerinde bile yok. Kulaktan dolma bilgiler dışında desteklenebilecek ne bir
silah, ne bir tanık, ne de bir sebep var. Davaları birleştirmek için yeterli kanıt
yok."

"Yani o kısmı itiraf etmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Bana oldukça odaklanmış durumda."

Alaycı yorumuma engel olmak için dudağımı ısırdım. Hukuk bilğim
sınırlıydı, çoğu televizyon ve filmlerden geliyordu ama bana mantıklı
gelmiyordu. "Bu yine de bir duruşmayı riske atmak için yeterli gibi
görünmüyor."

"Bu bir kumar olabilirdi, ancak avukatı da polisin görevi kötüye
kullandığını ve önyargılı olduğunu ağır bir şekilde ima edecekti."

"Nasıl yani?"

Kendisini işaret etti. "Bölge savcısının gelini ve başka bir avukat. Jake'in
ailesinin ve polisin onun rolünü örtbas ettiğini söyleyebilirler. Ya da en
azından suçlamaların çok ağır olduğunu ve soruşturmanın yanlış
yürütüldüğünü."

"Bu saçmalık!"

"Gregory bunun önemli olmadığını söyledi. Yeterince ihtimali ve keşkeyi
bir araya getirdiğinizde makul bir şüpheye sahip olursunuz."

Kaşlarımı indirdim. "Bir dakika. O zaman neden suçunu kabul ediyor?
Sence dengesiz biri mi?"

"Hayır. İlaç alıyor ya da terapide falan olmalı. O daha net.
Daha keskin."

"Nasıl yani?"

"Bugün sadece cezasını belirlemeden önce hakimın birkaç sorusunu yanıtlıyordu, ama sonunda benim o olmadığımı anlamış gibi görünüyor. Sanki gerçekten suçlu *hissediymiş* gibi bana doğru bakmadı bile. Ve avukatı kararı konusunda sinirli davranırken, hiç tereddüt etmedi."

"Neden?"

Piper'in yanaklarına gelen rengin bir kısmı, gözlerindeki parlaklıkla birlikte tekrar soldu. "Tanıklık etmek zorunda kalmamı istemiyor."

Z'yi pek iyi tanıımıyordum, onu sadece buluşmalarda ve dükkânda görüyordum. Romantik görünmese de, özellikle Piper'a karşı her zaman iyi davranırdı. O zamanlar Piper'a karşı ağabey tipi bir koruyuculuğu olduğunu düşünmüştüm.

Derin uçtan aşağı atladığında, herkes o enayi yumruğunu hissetti. O onların arkadaşıydı. Kardeşleriydi.

O da *onlardan biriydi*.

Piper'in odanın kenarına bakmasını izlerken, acının onun için geçmediğini biliyordum.

"Beni koruyor," dedi, sesi yumuşaktı. "Her zaman öyle olduğunu düşünürdün."

"Belki de sorun bu değildir."

Yere baktı ve başparmağına taktığı yüzüğü çevirdi. "Evet, öyle. Hazırlıkları sırasında ifade vermem gerektiğini öğrenince çıldırdı. Beni neyle suçlayacaklarını duyduğunda," sesi takıldı ve başını salladı, "bunu yapmayacaktı. Bu yüzden her şey bu kadar hızlı oldu."

"Piper." Başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

Başını kaldırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Onun kötü olduğunu biliyorum, Harlow. Biliyorum. Ama o hala Z. Yaptığı şey yüzünden onu görmek canımı yaktı ama aynı zamanda sahip olduğumuzu düşündüğüm dostluğu da hatırlattı. Sanki..."

"Kaybı yeniden yaşamak gibiydi," diye sözlerini tamamladım.

"Aynen öyle," diye fısıldadı. "Acıdı, fiziksel olarak-"

Düşüncesini tamamlayamadan bir kapı çarparak açıldı ve ardından Kapa

çene Piper'ın omuzları hafifçe çöktü, sanki onu bırakabileceğini biliyormuş gibi ni. taşıdığı ağırlık. "Kocama ihtiyacım var."

Onu takip ederek kapı aralığından Jake'in koridora girişini izledim.

Vücudu gergindi, çenesi sıkılmıştı. Öfkesi yüzünden yayılıyordu ama karısı için duyduğu endişe bunu bastırıyordu.

Piper tam gaz koşarak kendini ona doğru fırlattı. Adam onu yakaladığında, kollarını adamın omuzlarına doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

Kıçını tutarak ona fısıldarken yüzü yumuşadı. Onu ofisine taşıdı ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı.

Fotoğraflar için ne yaptığımı ona bildirmek üzere bir not almak için bir dakikamı ayırdım. Çantamı toplarken, Kase'nin beni izlediğini görmek için ona baktım.

"Hey, n'aber?" diye sordum.

"Beni bırakman için araman gerekiyordu."

"Aradım ama arama gerçekleşmedi. Piper yeni yerdeki inşaatın cep telefonu hizmetini bozduğunu söyledi."

Kase'nin gözleri kısıldı. "Yalan söylediğini biliyorum. Ama doğru, bu yüzden sana bunu vereceğim."

Sayı!

Etrafına bakındı. "Jake nerede? Benden önce çıktı." "Piper'la birlikte, Z meselesi hakkında konuşuyorlar."

Kase'nin kaşları kalktı, söylediklerim karşısında vücudu gerildi.

"Z suçunu kabul ediyor," diye açıkladım. "Piper son anda öğrendi ve Jake'e ulaşamadığı için Xavier'le birlikte mahkemeye gitti."

"Kahretsin. Gidip neler olduğuna baksam iyi olacak."

Çılgınca bir adım attım. "Ofise girme."

"İnanın bana, bu hepimizin bildiği bir ders. Gidip Xavier ile bir dakika konuşacağım. Burada bekle, seni eve bırakayım."

Başımı salladım.

Gözleri tekrar kısıldı. "Ciddiyim, Harlow."

"Tamam dedim. Sheesh."

Garajın kapısı kapandığında, yan çıkıştan gizlice çıkıp otobüs durağına doğru hızlı adımlarla yürümeden önce *iki* dakika bekledim.

Ben tam bir asiyim.

Ertesi akşam Wicked'in otoparkına girdiğimde Lars'ı arka kapıda gördüm. Her zaman gökkuşağı, kedi yavruları ve güneş ışığı olmasa da, ekstra somurtkan görünüyordu.

Metaforik Wheaties'ine kim işedi merak ediyorum.

Ben yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Ona el salladım. "Hey."

Selamlamam üzerine bana ters ters baktı.

Tamam o zaman.

Kapıyı açtım ve içeri birkaç adım attım, ancak kendimi aniden karnıma bir omuzla havaya kalkmış buldum. "İndir beni!" Kimin aleti olduğu tahmin edilen yere doğru ayağımı tekmeleyerek bağırdım.

"Sakin ol, ipo. Benim."

"Ne oluyor, Kase?" Beni dışarı taşıırken itilip kakıldım, kapı arkamızdan çarparak kapandı. "Beni hemen yere bırak."

"Hayır."

"Hayır mı? Ne demek

istiyorsun-" "Burada işin

bitti."

"Ben değilim." Başımı eğerek saçlarımin etrafını görmeye çalıştım.

"Lars, söyle ona beni yere bıraksın."

Bir sigara yaktı. "Üzgünüm,
Legs." "Bekle, ne?"

"O haklı-"

"Tanrı aşkına," diye araya girdim, kendimi onu göreceğ şekilde ayarlayamıyordum. "Kase, madem beni kovduruyorsun, bari beni yere yatır da kovarken gözlerimin içine bakmak zorunda kalsın."

Kase kayarak beni aşağı indirdi ve ben dengemi yeniden kazanırken kalçalarımı tuttu.

Düşüp kıcımlı kırmayacak kadar sağlam hissettiğimde, bir adım uzaklaştım.

Büyük bir tane.

Lars yeni yaktığı sigarasından uzun bir nefes çekerek bana baktı. "Seni kovmuyorum, Legs."

"Yani gidip üstümü
değıştirebilir miyim?" Başını
salladı.

Kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım.

"Yani kovuldum." "Kitaplarımı yap."

"Sayılar konusunda
berbatım." "Bir şeyler
bulacağım."

Yavaşça, kelimeleri telaffuz ederek konuştum. "Beni kovuyor musun?"

Lars sigarayı tutmayan elini uzatıp saçımdan bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Böyle bir yere ait değilsin, Harlow."

"Evet, seviyorum. Burayı *seviyorum*. Eğleniyorum."

Ben de ciddiydim. Dans etmek dışında, işe gelmekten keyif alıyordum. Diğer dansçılar, fedailer ve barmenler harikaydı.

Sapkın bir aile gibiydik.

"Sevdiğini biliyorum, Legs. Ve herkes seni seviyor. Ama burası sana göre bir yer değil."

Son derece utandığım için gözlerim yanmaya başladı, sesim cızırtılı bir fısıltıya dönüştü. "Lars, bu işe ihtiyacım var."

"Kahretsin, beni öldürüyorsun." Lars başını kaldırıp Kase'ye baktı ve kaşlarını çatı. "Bana borçlusun."

"Ona dokunduğun için lanet olası elini koparmadığıma göre, ödeşmeye ne dersin?" Kase sordu, sesi alçak bir gümbürtüydü.

Lars onun uyarısını görmezden gelerek ya da belki de ona rağmen parmağını yanağımda gezdirdi. "Eğer söz verdiği gibi seninle ilgilenmezse, beni ara. Anladın mı?"

Başımı iki yana salladım. "İkinizin de canı cehenneme," diye fısıldadım dönüp arabama doğru koşmaya başlamadan önce.

Kase

Kase: Anladım, sıçtım batırdım. Ara beni. Lütfen ara.

Telefonumu masaya vurduğumda, unuttuğum biranın bir kısmı etrafa saçıldı.

"Dostum, seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Eli sordu. "Bir kadın," diye cevap verdi Key, arkadaşlarımdan biri.

Birlikte takıldığım adamlarla bir garajda çalışmanın sorunu, hiç mahremiyet olmamasıydı. Sadece bir kişi bir şey bilse bile, günün sonunda tüm grubun öğrenmesi muhtemeldi.

Erkeklerin dedikodu yapmadığını söyleyen herkes pis bir yalancıydı. "Hangi kadın?" Eli Key'e sordu.

Ellerimi salladım. "Tam buradayım dostum." "Bana söyleyecek misin?"

"Sikeyim hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eli tekrar Key'e döndü. "Peki kim?"

Key omuz silkti. "Bunu bilmiyorum. Ondan hoşlandığını biliyorum. Hem de çok." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Evet," dedim telefonumu çevirip kontrol etmek için. "Nasıl?"

"Sessiz olanlar." Key gözünü işaret etti. "Biz izleriz. Bir şeyleri fark ederiz. Bu bir hediye gibi, anlıyor musun?" Yarı gülümsedi, bu onun için bir sırtış gibiydi. "Ayrıca, her beş saniyede bir telefonuna bakıyorsun."

Başımı salladım. "Bunun bir anlamı yok. Sadece önemli bir mesaj bekliyor olabilirim."

"Ya da sadece bir seks çağrısı," diye araya girdi Eli.

"Tamam." Key başını hafifçe bara doğru eğdi. "Garson kızımız kucağına tırmanmaya çalışıyor ve sen ona bakmıyorsun bile. Flört yok, cazibe yok, hiçbir şey yok."

Eli beni inceledi, kaşlarını indirdi. "O haklı. Şimdi düşündüm de, son zamanlarda kimseye asılmıyorsun. Dostum, neler oluyor?"

Key yine benim yerime, "Bir kadın," diye cevap verdi.

"İyi. Bir kadın," diye itiraf ettim. "Hayır, size kim olduğunu söylemeyeceğim. Hayır, siz sikiklerin onunla tanışma izniniz yok. Ve hayır, nasıl benim kadar karşı konulmaz olunacağına dair ders vermek için müsait değilim."

Onlar peçetelerini bana fırlatırken, Jake elinde birayla oturdu.

"Şimdi ne yaptı?" diye sordu.

Eli, "Yanında bir kadın var ama bize kim olduğunu söylemiyor," dedi.

"Hayır, o bir kadından *hoşlanıyor*," diye açıkladı Key. "Kesinlikle bir onu."

Jake kaşını kaldırdı. "Sonunda bu dünyada lanet olası bir kadın var. o bebek mavileri için kendini parçalamayan bir kadın var mı?"

"Durumu kötü. Her zaman telefonuna bakıyor, kendini ona atan seksi garson kız için cazibesini kullanmıyor. Onu en son ne zaman flört ederken gördün?"

"O her zaman..." Jake kaşlarını indirmeden önce başladı. Bana döndü. "Siktir. Beni. Birinden hoşlanıyorsun."

"Seni becermiyorum; bu karının işi. Bunu konuşmayı bitirdik mi?"

"Bu kadar seçici olduğun için birinden gerçekten hoşlanman şaşırtıcı." Jake güldü. "Ve ayaklarına kapanmıyor, seni bunun için uğraştırıyor öyle mi?"

"Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim."

"Çok komik." Gülümsemesi soldu. "Sadece söylüyorum, onunla ilgileniyorsan, buna değer. Öyle mi?"

Eli güldü. "Tüm arkadaşlarının da sıkıcı bir evlilik hayatı yaşaması gerektiğini düşünen adamlardan birine dönüşüyorsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Evlilik harika bir şey."

"Piper'la çok fazla vakit geçiriyorsun. Hatta onun gibi konuşmaya başladın."

Arkasına yaslandı ve memnuniyetle gülümsedi. "Çok fazla Piper diye bir şey yoktur."

Jake'in kafası kışına iyice yerleştiğinde, soğukkanlı mantığa ve katı gerçeklere sahip olan bendim.

Harlow söz konusu olduğunda, bu saçmalık pencereden uçup gitti.

Yavaş bir planım vardı ve işe yarıyordu. İlerleme vardı.

Ama onu o kulüpte bir gece daha izleyemezdim. O dangalaklardan biriyle yumruklaşmadan olmazdı.

Aferin sana, seni bencil pislik. Bir sebepten dolayı kendini yerin dibine sokuyor ve sen kıskanç bir pislik olduğun için ona bu geliri kaybettirdin.

Başımı sallayarak biramı içtim ve aletimden inip Sox hakkında konuşmaya başladıklarında yarı dinledim.

Telefonumu elime aldım ve Harlow'a tekrar mesaj attım.

Kase: Jake ile barda. Konuş benimle, yoksa ona her şeyi anlatırım. Ve biliyorsun ki o doğrudan Piper'a gidecek.

Bunu asla yapmayacak olsam da, bu tehdidin bana geri mesaj atmasını sağlayacağını hissediyordum. Haklıydım çünkü bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı.

Tiny Dancer: Siktir git.

İçkimi bitirdikten sonra sırtışıımı gizledim.

Bu da bir şeydir.

Yedinci Bölüm
Meyan Kökü Tüyleri ve Tardis

Harlow

"Sence de öyle değil mi?"

"Ha? Oh, evet, kesinlikle."

Karıştırma kabındaki hamuru kazıyıp bir kenara koyarken Piper'ın dudakları yukarı kalktı. "Yani evet, sence meyan kökü kılları olan dev bir penis pastası mı yapmalıyım?"

Çenem düşerken gözlerim açıldı. "Ne?"

"Şaka yapıyorum." Ciddileşmeden önce gülümsedi. "Kimse meyan kökü sevmez." Yardımsever bir arkadaş gibi kaseyi aldım ve temizlemeye başladım.

o.

Parmağımla.

Salmonella'ya lanet olsun, kek hamuru lezzetlidir.

Wicked'deki tüm sahneden dramatik ve saçma bir şekilde çıktıktan sonra birkaç gece önce, Hyde'dan bir yüzyıl kadar uzak durmaya yemin ettim.

Üç gün dayandım.

Ne kadar çabalarsa çabalasın Kase'nin hayatımı kontrol etmesine izin vermeyecektim. Derslerimin son yarısı iptal edildiğinde, Piper'ı kontrol etmek ve bir süre rahatlamak için zamanım olduğu için mutluydum.

Yine de soğukkanlı değildim, koltuğumun kenarındaydım ve Kase'yi bir an bile görsem kaçmaya hazırdım.

Evet, ona kimin patron olduğunu gösterdim.

"Neden sik pastası yapıyorsun?" Daha fazla hamur toplarken sordum.

"Fark etmedim. O kadar dalmıştın ki, fark edip etmeyeceğini görmek istedim." "Özür dilerim, özür dilerim. Sadece yorgunum."

Fırını açan Piper kek kalıbını içine koydu. Ellerini silerken beni inceledi. "Başka ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece iş ve okul tüm zamanımı alıyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Sen kötü bir yalancısın."

"Evet, Kase de aynı şeyi söylüyor." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları koca ağzıma geri sokabilmeyi diledim. Piper gözlerini kısarken masum görünmeye çalıştım.

"Kase bunu ne zaman söyledi?"

"Son takıldığımızda, sanırım."

"Neden öyle söyledi?"

Omuz silktim. "Hatırlamıyorum."

"Tuhaf. İkinizin konuştuğunu hiç hatırlamıyorum... hiç." Tezgâha yaslanırken kaşlarını indirdi. "Anlaşamıyor musunuz?"

"Anlaşamadığımız falan yok," diye geçiştirdim.

Gerçi beni kovdurdu, bu yüzden 'Önemsiz Bir Yumruk Gerekir' listemde oldukça üst sıralarda yer alıyor.

İç çekti ve malzemelerine geri döndü. Sessiz bir dakikanın ardından tekrar, bu kez sessizce konuştu. "Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin."

"Sen de benimkilerden birisin," dedim, aynı sessizlikle.

"Benimle konuşman için seni zorlamayacağım. Ama hazır olduğunda senin için buradayım."

Ağırlık tekrar bastırdı. Ancak göğsüme yerleşmek yerine, boğazımı itiyormuş gibi hissettim. Sanki ağzımı açarsam her şey dışarı dökülecekmiş gibi.

Yanaklarımdan içini ısırdım, her şeyi içimde tutmaya çalıştım.

Söylenmemiş kelimelerle boğulacağım ya da sel kapılarını açıp boğulacağım.

Her iki durumda da sıçtım.

"Al." Piper her zamanki yöntemimle temizlemem için bana krema kasesini uzattı. "Target'ta çok şirin bir çanta gördüm. Şu anki çantan kadar büyük değil, yani içinde yaşayamazsın ya da Atlantik'i yüzerek geçemezsin. Ama tam senin tarzındı."

Bana çantayı anlatmaya başladığında, ki kulağa çok hoş geliyordu, konuyu değiştirdiğini biliyordum çünkü o iyi bir arkadaşı. Demek istediğini anlamıştı ve bunu zorlamayacaktı.

Şimdi kelimeler boğazımda düğümleniyor ve suçluluk duyuyorum.

"Bu gece dışarı çıkıyoruz."

Piper'la takıldığım süre boyunca altın rengi, dövme bir tenin ya da yumuşak, seksi saçların izini bile görmemiştim. Temiz olduğumu sanmıştım.

Daha iyi bilmeliydim.

Anahtarlarımı aramaktan başımı kaldırmadan başımı salladım. "Hayır."

Kase yaklaştı, vücudu neredeyse benimkine değiyordu.

"Neden?" "Meşgulüm."

O çantanın ne kadar harika olduğu umurumda değil, onu almayacağım.

Bana küçük bir

Bir.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir şeyler." Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm ama o yerinden kıpırdamadı.

"Bilirsin işte, götün teki olduğun için yeni bir iş aramak gibi."

Planım iş aramaktı ama ne yapacağımı bilemiyordum. Önceki üç geceyi diğer kulüpleri kontrol ederek geçirdiğim için mevcut seçeneklerimi tüketmiştim. Bulduklarımdan pek etkilenmemiştim.

Çoğu havaalanı ile saat başı ücret alan bir motel arasında bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Temiz olan ve iyi iş yapan tek motelin sahibi Lars gibi seksi ama Eddie gibi davranıyordu, sadece daha kötüsü.

O baş ağrısıyla ilgilenmiyordum.

Bir şeyler bulmam gerektiğini bilsem de, beklediğim gibi çılgınca bir itki hissetmiyordum. İstasyon ve okul arasındaki zamanım doluydu.

Uykudaki artış da ek bir bonus oldu.

Büyük bir parçam kısa bir molanın tadını çıkarmak istiyordu. Dans ederek kazandığım neredeyse her şey doğrudan bankaya gittiğinden, geçinmek için fazlasıyla birikimim vardı.

Ancak bu parayı harcamak, ihtiyacım olduğunda yanımda olmayacağı anlamına geliyordu. Ve beynim her türlü keşke ve en kötü durum senaryosunu hayal etmeyi sevdiğinden, bu birikimlerden yapılacak herhangi bir kesinti büyük bir panik ve strese neden olacaktı.

"Haklısın," diye itiraf etti. "Bu çok boktan bir şeydi-"

"Kendine çekicilik yapmaya çalışma... Bekle, ne dedin sen?"

"Böyle olmamalıydı. Özür dilerim."

"O zaman neden? O işe ihtiyacım olduğunu biliyordun, Kase." Sesimi alçalttım. "Herkesten çok sen *biliyordun*."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu gece benimle dışarı gel, açıklayacağım."

"Hayır." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Bana sorununun ne olduğunu söyleyene kadar seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Benim lanet olası sorunum mu?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

"Evet. Beni kaldırıp Wicked'den dışarı taşıyorsun, kovduruyorsun ve sonra da peşinden gelmemi bekliyorsun."

Eğilerek bakışlarımı tuttu. Mavi gözleri daha parlak ve yoğun. "Çünkü başka erkeklerin seni böyle gördüğünü bilerek bir gece daha geçiremezdim. Sana dokunmalarına. Gördüklerim mi? Duyduklarım? Siktir!" Ellerini arabama vurdu, sesi sertti.

İrkildim ve derin bir nefes almasını sağladım.

Yavaşça nefes verirken, sesini yumuşatırken gerginlik ve öfkenin bir kısmı vücudunu terk etti. "Keşke sana amacımın tamamen özverili olduğunu, senin güvenliğin için endişelendiğimi söyleyebilseydim. Kendini çok fazla zorladığını. Ve evet, bunların hepsi doğru. Ama sonuç olarak, bir gece daha bu saçmalığa katlanamazdım. Sana yardım edeceğim, elimden geleni yapacağım. Ama artık bunu yapamam, Harlow. Yapamam."

Arayı kapatmaya çalışırken aklım başımdan gitti. İşimin onun için bir sorun olduğuna dair herhangi bir işaret vermemişti. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, nereden geldiğini anlayabiliyordum. Kesinlikle yanılıyordu. Yine de yerlerimizi değiştirseydim, bırakın başka kadınlarla dans etmesini, başka kadınların onu görmesine bile razı olacağımı söyleyemezdim.

Bu düşünceyle karnım sıkıştı ve düştü.

Balls. Ne zaman ondan bu kadar

hoşlandım? "Seni bu gece alırım,"

dedi. "Evet demedim."

"Yapacaktın."

Gözlerimi devirdim. "Kendine çok fazla güveniyorsun."

"Evet," diye tereddüt etmeden kabul etti. "Ne zaman?"

"Senin etrafında olmak istediğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü sen de benim için deli oluyorsun."

"O devasa, şişirilmiş kafayı yukarıda tutmak zor oluyor mu? Açıkçası çok yüksek masör faturalarınız olduğunu tahmin ediyorum."

Kase sırtarak başını salladı. "Bana sık gelen hasta indirimi yapıyorlar, bu da gerçekten çok tasarruf sağlıyor. Özellikle de çantayı kaldırdıktan sonra omzumu yeniden ayarlatmak zorunda kaldığımda."

"Ha. Ha," diye kestirip attım, gerçi onun bu sözlerine karşılık vermeye çalışıyordum.

Sırit.

"Beni görmek istediğini biliyorsun."

"İstemediğimi söylersem bırakma şansın nedir?" Biraz zorlamak kapımın kilidini açtım ve kapıyı açtım.

"Yalan söylemiyor olma ihtimalin nedir?" diye karşılık verdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Dürüst olmak gerekirse," diye başladım, ses tonum ciddi endişemi gösteriyordu, "şişirilmiş egonun kafanın patlamasına neden olacağından hiç endişelenmiyor musun?"

"Henüz olmadı."

"Bu bir mucize. Herhangi bir tıp dergisi sizi incelemek için iletişime geçti mi?"

Kase daha da yaklaştı, vücudu benimkine yapıştı. Ellerini iki yanımdaki arabanın tavanına koyarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Bundan sonra egomun kontrolden çıktığını hissettiğim her an seni görmeye gelmeme ne dersin?" Sesini alçalttı. "Beni birkaç çentik aşağı indirmene izin vereyim."

Beni sokmaya çalıştığından emin olduğum trans haliyle savaşıyor, aniden kuruyan dudaklarımı yaladım.

Bakışları izlemek için aşağı kaydı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim, sesim soluk soluğaydı. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Neden olmasın?"

"Bu tür bir zaman taahhüdü için müsait değilim." Kollarını bana dolayan Kase gülerken beni kendine yakın tuttu. Ve aptallığıma verin, ben de ona izin verdim.

"Low Low! Bugün spor salonunda milyonlarca mil koştum. Kütüphaneden dört kitap aldım. Ve oyun parkında bazı böcekler gördüm ama çılgılık atmadım ya da onlara dokunmadım. Ve..." Hadley durdu ve bana baktı. "Kase ile randevuya mı gidiyorsun?"

"Evet, sanırım öyleyim."

"Susie, kızların randevuya çıktıklarında ve aşık olduklarında her zaman ekstra güzel giyindiklerini söylüyor. Sen aşık mısın?"

Onu kucağıma aldım, başımı boynuna gömdüm ve ahududu üfledim.
"Sadece seninle."

Hadley kıpırdanarak kurtuldu. "Bayan Lennon'a senin Kase'nin kakası olduğunu söyledim." "İpo, Hadley. İpo."

"Ohhh."

Kendime not: Joss'a mesaj at ve Kase olayını açıkla.

Kendime bir not: Joss'a mesaj atmak için Kase olayını çöz.

"Sen aptalsın, Koca Ağızlı Çil Surat."

Hadley'nin yüzü buruştu, küçük yumrukları kalçalarına gitti. "Bu benim adım değil. Sadece Bayan Lennon'ı mutlu etmek istedim."

"Mutlu değil mi?" En son ne zaman sohbet ettiğimizi hatırlamaya çalışarak sordum.

"Hâlâ gülümsüyor ve çok iyi biri. Ama geçen hafta tatile gitti ve şimdi üzgün. Bunu söyleyebilirim."

"Nasıl?"

Başka tarafa baktı ve eteğini çekti, bu yalan söylemek üzere olduğunun kesin bir işaretiydi. "Sadece biliyorum."

Makyaj fırçamı masamın üzerine bırakarak sandalyemi ona doğru çevirdim. "Hadley."

"Sana

söyleyemem."

"Neden

söyleyemezsin?"

"Çünkü duymamam gerekiyordu."

"Yine başkalarının konuşmalarını mı dinliyordun?"

"Evet, ama bilerek değil. Biraz ağlıyordu ve sonra Bayan Ramos'a artık evlenmeyeceğini söyledi."

Kalbim Joss için attı. "Doğru duyduğuna emin misin?"

Hadley başını salladı. "Ve bir yüzüğü vardı, gerçekten küçüktü ama yine de biraz parlıyordu. Ama şimdi takmıyor."

Onun sözleriyle, batmakta olan kalbim kırıldı.

Lisedeyken yakın olmasak da herkes ama *herkes* onu ve Peter'ı biliyordu. Ortaokulun ikinci haftasından beri Joss ve Peter altın çiftti. Mezun olduktan sonra evlenme teklif ettiğinde kimse şaşırmamıştı.

Ancak insanlar kısa bir süre sonra evlenmediklerinde şok oldular.

Hadley'nin Joss'un sınıfında olacağını öğrendiğimde evli ve en az bir çocuklu olmasını bekliyordum. Onun yerine, bana henüz bir tarih bile belirlemediklerini söylemişti.

Hadley'nin gözleri hâlâ üzerimdeyken elimden geldiğince gülümsedim. "Bazen böyle şeyler olur. Eminim Bayan Lennon iyi olacaktır."

"Biliyorum. O gerçekten iyi biri ve iyi bir prenses her zaman prensine kavuşur. Tıpkı senin Kase'ye sahip olduğun gibi!"

Hadley'i bir kez daha kucaklamak için kendime çektiğimde gözlerimin arkası yanmaya başladı.

"Artık sarılmak yok. Onun yerine biraz ruj alabilir miyim?"

Gitmesine izin vererek iki farklı tane aldım. "Pembe mi parlak mı?"

"Hmm." Başını sallamadan önce her birine dikkatlice baktı. "Kırmızı."

"Anladım." Dudak boyasını aldım ve ona sürdüm. "Tamam, şimdi dışarı. Hazırlanmam lazım."

Hadley aynaya baktı ve sırtıttı. "Gidip anneme güzel dudaklarımı göstereceğim."

"Uyandı mı?"

"Uh huh. Yakında bir kitap okuyacağız." Hadley bir kez daha gülümseyerek odadan çıktı.

"İçeride koşmak yok!" Arkasından seslendim.

Saate bir göz attıktan sonra aşırı hızlandım.

Striptizci olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da nasıl çabuk hazırlanacağımıdır. Bir de ters direk dönüşü yapmayı.

İşleri hafif tutarak, ısıltılı bir göz farı sürdüm ve kırıksıklığa sadece bir mavi dokunuş ekledim. Üst kapağıma çizgi çektim ve birkaç kat maskara sürdüm.

İşim bittiğinde mavi uzun kollu bir tişört giydim. Kepçe yakalı üst kısım, koyu renk skinny kot pantolonumun bel bandının bir santim üzerinde bitiyordu. Alışkanlığımın dışında, bir kazağa uzandım.

Taktığımda, Doctor Who Tardis düğmelerini görmek için aşağıya baktım. Çıkarmaya başladım, ne yaptığımı fark edince durakladım.

Eğer takılmak isterse, tüm inek ihtişamımla kendim olacağım.

Yargılayabilecek gibi değil... Star Wars köpekleri var.

Bu kararı verdikten sonra, her zaman giydiğim düz siyah kanvas ayakkabıları çıkardım. Onun yerine, siyah bıyıklarla kaplı beyaz olanları giydim.

Annemin sesini duyduğumda çantamı
kapiyordum. "Harlow, Kase geldi!"

Sevimsiz bir aşk filminden fırlamış gibi görünmek için seksi bir elbisem ve rüzgâr makinem olmadığı için merdivenlerden aşağı hızlıca indim. Aşağıya indiğimde Hadley'nin kitaplarının bir basamağın üzerinde durduğunu gördüm.

"Merdivenlerde kitap mı okuyordun?" Anneme ters ters bakarak sordum.

Dudaklarında sahte bir masum gülümseme belirdi. "Rahat bir yerdi."

Başımı sallayarak Kase'ye baktım. "Katlanmak zorunda olduğum şey bu. Senin annen de mi böyle kaçık?"

"Hey, ben deli değilim. Sadece merdivenlerde oturuyorduk," dedi annem, Hadley bacağının yanında kıkırdarken. "Kase'nin geleceğini bile bilmiyordum."

"Evet, sanki Koca Ağızlı Çilli Surat boşboğazlık etmemiş gibi." "O benim adım değil," dedi Hadley daha sert gülerek.

Yalvarırcasına Kase'ye baktım. "Lütfen bana senin de çılgın bir annen olduğunu söyle. Sefalet arkadaşlığı sever, değil mi?"

Kase'nin yüzü yumuşadı, sırtışı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Annem vefat etti, ipo."

Keder, utanç ve biraz da acıma duygusu beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Annem beni çileden çıkarırdı ama onun olmadığını hayal bile edemezdim.

Yüzümü buruşturdum. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum, bunun beni kocaman bir çil gibi gösterdiğini biliyordum ama umurumda değildi. "Taşaklar."

"Harlow, dil." Annem uzandı ve Kase'nin yanağını okşadı. "Kaybınız için üzgünüm."

"Bu uzun zaman önceydi, Bayan Ganes."

"Sana söyledim, bana Helena de. Uzun zaman geçsin ya da geçmesin, birini kaybetmenin acısı asla tamamen geçmez. Kızlarla ben babalarını kaybedeli yıllar oldu ve biliyorum ki hepimiz onu hâlâ özleyorsunuz." Annem sanki büyük bir bomba patlatmamış gibi gülümsedi ve Kase'nin kolunu sıktı. "Ama eminim annen seninle çok gurur duyardı."

"Anne." Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. "Onu tanıyorsun bile."

"İyi bir insanı gördüğümde tanırım. Her neyse," diye şarkı söyledi, "siz ikinize iyi geceler. Eve gelmezseniz bana mesaj atın, endişelendiğimi biliyorsunuz."

Her ne kadar iğneleyici bir şeyler söylemek istesem de, çoktan kalkmak için kendini zorladığını anlayabiliyordum. "Bu gece evde olacağım."

"David burada ve Abbey yarın erkenden geliyor. Git eğlen, tatlı kız."

Endişemin bir kısmı beni terk etti. "Peki, peki. Madem ısrar ediyorsun." Başımı kaldırıp Kase'ye baktım. "Beni yine kapı dışarı edeceğine hissediyorum."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet." Kolunu omzuma dolayarak Hadley'e göz kırptı. "Hoşça kalın hanımlar."

Arabaya doğru yürürken ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Ah, annen hakkında-"

"On yıldan fazla oldu, Harlow."

"Hala üzgünüm. Ben de bu konuyu açtığım için özür dilerim."

"Bilmiyordun. Sorun yok, ipo. Endişelenme, tamam mı?" Kase benim için kapıyı açtı ve ben içeri girdikten sonra kapattı.

Derin bir nefes aldım ve o yanına giderken rahatlamaya çalıştım.

Arabaya bindi ve çalıştırdı. "Meksika yemeklerini sever misin?" "Bayılırım."

"Yemeğe gidiyoruz." Başını çevirip devam ettiğinde midem bulandı. "Sonra benim evime gider ve konuşuruz."

"Yaşasın," diye mırıldandım, tüm coşkumdan yoksundum. "Ya da doğruca benim evime gidebiliriz."

"Hayır, hayır." Başımı salladım. "Akşam yemeği kulağa harika geliyor." *Başım büyük belada.*

"Bunlar telefon kulübesinin düğmeleri mi?" "Bu bir Tardis," dedim.

Bira. Kase'nin kaşları birbirine yaklaştı ve içkisini içerken başını salladı.

Daha da açıkladım. "Bir İngiliz TV programından." "Bir telefon kulübesi hakkında mı?"

"Bu bir tür zaman makinesi." şaşkın bakışları karşısında sırtttım. "Güven bana, bu harika."

"Bir ara izleriz," dedi.

Kontrol etmeyi hemen kabul etmesi, tekila muhtemelen yardımcı olsa da, kendimi sıcak ve bulanık hissetmeme neden oldu.

"Bu harika olurdu."

"İstasyonda ne iş yapıyorsun?" diye sorarak gecenin *gerçek bir randevu olduğu* hissini daha da belirginleştirdi.

Margaritamı bitirdikten sonra dudaklarımdaki tuzu sildim. "Kahve ve yemek getir, bir sürü ayak işi yap. Ekipmanların taşınmasına ve kurulmasına yardım edin. Son zamanlarda

sosyal medyayı hikayeler için takip etmeyi devraldı. Ayrıca tahmin edebileceğiniz gibi inanılmaz derecede iç gıcıklayıcı olan saatlerce bilgi kontrolü yapıyorum." Arkama yaslandım ve burnumu havaya kaldırarak kendini beğenmiş bir ton takındım. "Hepsi çok heyecan verici ve göz alıcı."

"Bu kulağa... şey, oldukça boktan geliyor."

Başımı salladım. "Berbat olduğu zamanlar oluyor. Ama buna değecek o kadar çok şey var ki. İnsanların haberlerin ne kadar rekabetçi olduğunu farkında olduğunu sanmıyorum. Her kanal aynı haberi verebilir, ama haberi ilk veren şan şöhret sahibi olur. Bir ihbar aldığımızda ortalık karışıyor."

Garson margaritamı getirdiğinde konuşmayı bıraktım, Kase'ye bakmamak için neredeyse deviriyordu.

Hiç zahmet etmeyin. Manzaranın içine çekilmemek imkansız.

Özellikle de açık mavi tişörtünün gözlerini ortaya çıkarışı. Ve geniş göğsü ve kalın kolları boyunca uzanışı.

Ya da diğer kısımların ne kadar kalın olduğunu.

Bununla nereye varmam gerekiyordu?

"Kaos iyi mi?" Kase, çok ihtiyacım olan içkiyi içtikten sonra sordu.

"Hem de çok. Bir ipucunu alıp onunla koşamayız. Herkes aşırı odaklanıyor ve hikayenin tamamını bir araya getirmeye çalışırken büyük bir enerji patlaması yaşanıyor. Bu gerçekleştiğinde, canlı yayına geçeriz. Eski senatörün vatanseverliğini tüm eyalete yaymaya karar vermesi gibi."

Ne kadar çok konuştuğumu fark edince durdum ve bir yudum daha alarak Kase'ye konuyu değiştirme şansı verdim.

Dirseklerini masaya dayadı ve gerçek ilgisini göstererek eğildi. "Ne olmuş ona?"

"İlk ihbarımız güvenilir değildi. Onu incelediğimde senatörün daha önce hakkında uzaklaştırma kararı olduğunu gördüm. Önce bir haber yapmak size zafer kazandırır. Yanlış bir haber yapmak ise kovulmanıza neden olur. Ama Bayan Paula, evet bu onun yasal adı, elinde pek çok kanıt olan diğer eski sevgilileriyle temasa geçti. Ondan sonra, bunları ayıklamak, doğrulamak ve açık ve net bir hikayeyeyle yola devam etmek kaldı."

"Bak, o kısım kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Manik ve yüksek baskılı bir şekilde eğlenceli."

"Sanırım eğlence tanımlarımız çok farklı." Masanın öbür ucuna uzanıp başparmağıyla elimin arkasını okşadı. "Bu yüzden mi tüm o yardımcı saçmalıklarına katlanıyorsun? Bir gün başrol olmak için mi?"

"Araştırmayı seviyorum ama bunu yapmak istemiyorum." "Çapayı mı hedefliyorsun?"

Başımı salladım. "Hani şu kabarık yazılar var ya? Cesur bir kedi yavrusunun eyaleti geçmesi ya da bir okulda düzenlenen bağış kampanyası gibi mi?" Kase'nin başını sallaması üzerine omuz silktim ve biraz gülümsedim. "Ben de bunu yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Biliyorum, patronum daha çok talep gören pozisyonlara girmekten korktuğum için yerleştiğimi düşünüyor. Ama hep istediğim şey buydu. Dünya boktan bir yer. Her gün hastalıklı, çarpık, berbat şeyler oluyor ve haberler de bunu haber yapmak zorunda. Öte yandan, dünyada iyi şeyler de var. Ve bence insanların bu günlük hatırlatmaya ihtiyacı var."

"Bu-"

Birden kendimi mahcup hissederek gergin bir şekilde güldüm. "Her neyse, yaptığım tek şey bu."

Konuyu değiştirmem pek hoş değildi ama Kase zorlamadı.

Hesabı ödedikten sonra elimi tuttu ve arabaya doğru yürürken elimi bırakmadı.

Gergin bir şekilde yanağımın içini ısırdım.

Takıldığımız tüm zamanlarda, fiziksel olarak çok az şey olmasına rağmen aramızda ağır bir samimiyet vardı. Öpüşmemiştik bile. Zihnimin bunu çarpıtmaya çalışması kolaydı, olayları çarpıtmak kolaydı, ama benden etkilendiğini biliyordum. Bunun kanıtlarını hissetmişim.

Oh, ve ne kadar güzel bir anı.

Yine de sabırsızlıkla ve sık sık beni ne zaman öpeceğini merak ediyordum. Arabayı sürmeye başladığında düşüncelerimi dudaklarından uzaklaştırdım.

"İşte ne yapıyordun?"

"Her şeyden çok var. Ancak son projelerim çoğunlukla airbrush ve boya çalışmaları oldu."

"Bir kargo minibüsünün kenarındaki çıplak kadın memeleri gibi mi?"

"Hasta kıcı bir ejderha ve birkaç büyücü cıvatasıyla mı?" Serçe ve işaret parmağıyla boynuzları havaya fırlattı. "Evet amina koyayım."

"Şaka yapıyorsun... Değil mi?"

"Ben yaptım. İnsanlar bunun için çıldırıyor, kongreler ve her şey. Ama çok sayıda düzenli boyama ve detaylandırma işi yapıyorum."

"Bu kadar sanatsal olduğunu bilmiyordum." Etkileyiciydi. Elimde bir cetvel olsa ve biri benim için başlasa bile düz bir çizgi çizemezdim.

"Eskiden dövme sanatçısı olmak isterdim." "Gerçekten mi?"

Kolunu bana doğru uzatarak çevirdi. "Köpekbalığını görüyor musun?"

Daha yakından baktığımda, rastgele dikenli bir tasarım olduğunu düşündüğüm şeyin aslında bir köpekbalığı ve su olacak şekilde bir araya geldiğini fark ettim. "Evet."

"Bunu ben yaptım."

"Yani, kendi üzerine dövme mi yaptırdın?" "Ve birkaç tane de bacağıma."

"Gerçekten kendine bir iğne aldın ve bunu yapabildin mi? Ben kendi kaşlarımı bile alamıyorum! Acımaya başladığı anda bırakıyorum."

Kolunu tekrar çevirerek kalçamın üzerine koydu. "Akıl akıldan üstündür, bebeğim."

İğne lafını duyunca nemli ve sersemlemiş hissettim. "Evet, önemli değil çünkü sen aklını kaçırmışsın."

Dudakları yukarı kalktı. "İşte bu."

Her parmağında bir harf olmak üzere 'make' kelimesinin yazıldığı parmak eklemlerine baktım. "Diğer elini de göreyim."

Sürüş elini değiştirdi, diğerini uzattı, böylece parmak eklemlerindeki 'nipo' kelimesini görebildim.

"Parmakların ne diyor?" diye sordum.

"Şey, son zamanlarda onlarla konuşmadım, ama genellikle-" "Dövme. Ne anlama geliyor?"

"Aşk."

"Ellerin 'seviş' mi diyor?"

"Ellerim, beynim, benim-"

Gözlerimi devirdim. "Dövmelerinden bahsediyorum." "*Make* Hawaii dilinde ölüm demek."

"Oh. Bu çok fena." Pencereden dışarı bakarken evleri tanıdım. "Neredeyse benim evime geldik."

"Evet."

"Güzel. Restoranın bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim." Aşırı aktif beynim çılgına dönmüş, yemekte yaptığım ve söylediğim, onu kızdırabilecek her şeyi analiz etmeye çalışıyordu.

Her ne kadar paylaşmak istemesem de, geceyi konuşmamızdan korkarak geçirmemiştim. Çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Kase'yle birlikteyken diğer her şey unutulup gidiyordu.

Unutmuşum.

Her nasılsa ne düşündüğümü bilen Kase bacağımı sıktı. "Konuşmaya hazır değilsin ve ben de seni zorlamayacağım. Bekleyeceğim."

"Ya asla hazır olamazsam?"

Garaj yoluma giren Kase arabayı park etti. "Ben sabırlı bir adamım, Harlow." Ben cevap veremedi arabadan indi ve yanıma doğru yürüdü.

Bekleyecek.

Kapıyı açtığı anda dışarı çıktım ama yürümeye başlamadım. "Bu gece çok eğlendim."

"Ben de. Yarın gece boş musun?"

"Evet," diye fısıldadım, hâlâ hareket etmiyordum. "Güzel," diye fısıldadı.

"Bekleyecek misin?" Başını sallayınca gözlerinin içine baktım. "Neden?"

Vücudu benimkine yaklaştı ve beni arabaya yasladı. "Bununla savaşmaktan bıktım ve acele ederek her şeyi berbat etmeyeceğimden eminim."

Hiç düşünmeden ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Donuk bir andan sonra Kase devraldı. Bir eli kıcımda, diğeri başımı kavrayarak öpüşmeyi derinleştirdi.

Tüm düşünceler, tüm korkular, tüm mantıklar beynimden uçup gitti. Tek bildiğim hissettiklerimdi.

Gerçekten kaygısız ve mutlu.

Kase'yi itiraf etmek istemediğim kadar uzun zamandır istiyordum ve *sonunda*

Kendimi bunun için bıraktım.

Dudağını ısırdım, dilimle döndürmeden önce hızla emdim.

on

un. Kıcımdaki eli karşılık olarak sıkılaştı ve beni daha yakın tuttu.

Sert sikini hissettiğimde öpücüğün içinde inledim. Elimi kaydırarak Teni tene değsin diye gömleğini kaldırdım.

Ben bunu yapamadan Kase öpücüğü kesti ve bileğimi yakaladı. "Bana dokunursan, yaptıklarından ben sorumlu olmam."

Elimi tekrar hareket ettirmeye çalıştım. "Benim için sorun değil."

"Eğer seni arabamda, garaj yolunda becerirsem yapacaksın."

Meme uçlarım daha da sertleşti ve nefesim kesildi.

Onu ne kadar istesem de haklıydı.

"İyi bir noktaya değindin," diye kabul ettim, sesim yumuşak ve havalıydı. "Özellikle de arabayı boşa alıp garaj kapısından yuvarlanma ihtimalimiz olduğu için."

Kase geri çekildi ama öfkeli ifadesinden bunun yapmak istediği son şey olduğu anlaşılıyordu. "İçeri gir, Harlow," diye emretti, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Ayağa kalkarak dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. Sakalları yüzümü tırmalıyordu ve bunu garip bir şekilde sıcak buluyordum. "Hoşça kal."

"İyi geceler, ipo."

Kesinlikle öyleydi.

Kase

Misket limonu, tuz, tekila ve o.

Hayatımda hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

Beni öptüğünde beni şok etti ve sadece ilk öpücüğü başlatmak kızların normalde yaptığı bir hareket olmadığı için değil.

Hayır, çünkü bunu o yapıyordu. Aynı hatun dünyanın öbür ucunda olsa bile yine de daha fazla alana ihtiyaç duyardı.

Akşam yemeğinde konuşmasını dinlerken, yüzü heyecandan kızarmıştı, onu başka nasıl bu hale getirebileceğimi görmek istemiştim. Ama bana ne yapmak istediğini, yaratmak istediği farkı anlatmaya başladığında, geri çekilmem gerektiğini biliyordum.

Bana güvenene kadar, dünyadaki iyi şeylerden bahsetmenin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlatana kadar bekleyecektim.

Ve siki sertleştiren, çok seksi öpücük, Harlow'un buna değmesinin nedenlerinden sadece biriydi.

Sekizinci Bölüm
Pastırma ve Acele Orgazmlar

Harlow

Kase'yi tekrar öpmeden önce "Eve gitmeliyim," diye fısıldadım.

"Hayır." Arabasına yaslanarak bacaklarını biraz araladı. Gülümseyerek bir parmağını kemerimin halkasına soktu ve beni kendine çekti. "Benimle gel."

"Yapamam, bitirmem gereken bir
ödevim var." "O zaman benim
evimde yap."

"Yanımda değil." Ağzını açtığı anda, bir sonraki fikrini zaten bildiğim için konuşmaya devam ettim. "Arabayla gidip getirene kadar da çalışamayacak kadar yorgun olacağım. Bunu geçen hafta öğrendik."

Bir hafta boyunca neredeyse her gece birbirimizi gördük. Genellikle akşam yemeğine giderdik, bir keresinde istasyonda geç saate kadar kaldıktan sonra onun evine gitmiştim.

PG dereceli öpüşme dışında başka bir şey olmamıştı. Bu yeni bir tür işkenceydi.

"Biliyor musun, eğer seninle aynı eve taşınısaydık bunu yapmak zorunda kalmazdık.

Ben.

"

Rekor kırıldı!

Gözlerim yuvalarından fırladı, çenem düştü. "Ne?"

"Benim yanıma taşın."

"Sanırım bundan hala birkaç adım uzaktayız." *Ya da, bilirsiniz, Çin Seddi'nin mesafesi.* Kase omuz silkti. "O zaman bir ay ileri atlayalım."

Yine kekeledim. "Bir ay mı?"

Bir yıla ne dersin?

Bana o büyüleyici gülümsemesini verirken ifadesi yumuşadı. "Burada ve orada birkaç saatten fazlasını istemiyor musun?"

"Evet, öyle. Ama birbirimizi görecektir zamanımızın olmaması birlikte yaşamamız için yeterli bir sebep değil."

"Tam da doğru sebep." Kase parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp çekiştirerek yukarı bakmamı sağladı. "Seni özledim, ipo."

Onun içinde eridim. "Ben de seni özledim."

"Senin için ve benimki arasında birbirimizi zar zor görmeye devam ederiz ama zaman bulmak daha kolay olur."

Yol boyunca bir yerlerde resmen aklımı kaybettiğimi fark ettim çünkü gerçekten baştan çıkmıştım. Pervasız ve çok hızlıydı, ama aynı zamanda gerçekten çok çekiciydi.

Ağzımdan bir şey kaçırmamak için yanağımın içini ısırardım.

Söylemek istediğim tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Sessiz kaldığımda Kase alnını benimkine dayadı. "Bekliyorum. Doğru."

Kafamda bir sürü düşünce dolaşırken, en önemlisi de onun yanına taşınmayı ne kadar çok istediğimi düşünürken, hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Çok kısa bir süre sonra beni evime bıraktı.

Tekrar.

"Uyan, ipo."

Battaniyeyi kaptığım gibi yuvarlandım. "İpo yok."

"Zuul?"

"Hayır Zuul."

"Sabahın bu saatinde Harlow olması mümkün değil."

"Hayır Harlow. Şşşt. Kimliğimi açığa çıkaracaksın. Ha, anladın mı? Gizli kimliğim."

Kase otururken kıkırdadı, ağırlığı beni ona yaklaştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yatak beni kendisinden biri olarak kabul etti. Şimdi gidersem, güvenini kırmış olurum." Yastığı kaptığım gibi, Kase battaniyeyi çekerken ona doğru savurdum.

"Uh huh. Peki yatağın dün gece sen ve kanepeden haberi var mı?"

İlk seferinde dersimi almamış, Kase'nin inanılmaz rahat kanepesinde otururken aptalca bir araştırma ödevi üzerinde çalışmaya çalışmışım. İstatistiksel analiz pek ilgi çekici bir konu olmadığından, gözlerimi dinlendirmenin horlamaya dönüşmesi uzun sürmedi.

"Bu tek seferlik bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu."

Ben daha bir şey söyleyemeden ağzı omuzlarımda gezindi. Sakalları kaşınıyordu, dudakları yumuşak ve sıcaktı.

Boynuma doğru ilerledi, dili dışarı fırladı ve ilerledikçe alay etti. Kulağıma ulaşarak hayatımda duyduğum en seksi şeyi fısıldadı. "Dışarı çıktım ve kahve aldım."

Başımı kaldırdım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Çoğul mu?" "Hangisini istediğinden emin olamadım, o yüzden sıcak ve buzlu aldım." *Sabah nefesinin canı cehenneme.*

Yuvarlanarak onu yakaladım ve kendime doğru çektim. Her şeyimi ortaya koyarak onu öptüm.

Hafifçe geri çekilen Kase başını kapıya doğru salladı. "Kahve _"

"Unut gitsin."

"Hayır, daha fazla uyuyabilmen için kahveyi erken getirdim. Uyumalısın. okula gitmek için ayrıl."

"Okulu sikeyim." Onu kendime doğru çektim ve bir bacağımlı onunkine doladım, onu hissetmek istiyordum.

Yüzü yumuşadı ama gözleri hâlâ sıcaktı. "İpo-" "Seni özlüyorum. Ve seni görememekten nefret ediyorum."

Yere eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ben de seni özledim. Ve bunu çözeceğiz. Bekleyeceğim, tamam mı?"

"Doğru."

Yataktan yuvarlanırken önemli bir şeyin farkına vardım. O beklemeye istekli olabilirdi ama ben değildim.

Başım belada.

Kase derslerden sonra evine gelmem için bana mesaj attığında şaşırmıştım. Genellikle sadece gelir ve arabasını alırdık, beni kaçacak bir yol olmadan bırakırdı. Bunun ne kadar sapıkça olduğu konusunda sık sık şaka yapsam da, bu hoşuma gidiyordu.

Tamam, *gerçekten* beğendim.

Mesajın artık kaçmadığıma inandığına dair bir işaret olduğunu düşündüm.

Evinin önüne geldiğimde onu kapının pervazına yaslanmış görünce yanılmış olabileceğimi anladım. Saçları hâlâ ısteydi, kot pantolonu ve atletı yağ içindeydi. Seksi görünüyordu.

O da kızgın görünüyordu.

Belki beni görmemiştir. Öylece çekip gidebilirim, değil mi?

Kaçma isteğimi bir şekilde hisseden Kase parmağını bana doğru uzattı.

Nu uh. Yok artık. Kim olduğunu sanıyor bu? Burada bir, belki iki dakika oturacağım.

"Şimdi Harlow!" diye seslendi kollarını kavuşturarak.

Tamam, on beş saniye muhtemelen meramımı anlatmak için yeterince uzun bir süreydi.

Arabadan inip çantamı aldım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Geliyorum, sheesh. Neyin var senin?"

Ona ulaştığımda Kase bana baktı, çenesi sıkılmıştı.

"İçeri," diye homurdandı, geçmem için yeterince hareket etti. İçeri girdiğimde kapıyı çarptı.

"Tamam, şaka bir yana, beni korkutmaya başlıyorsun. Ne oluyor? ne oldu "Yani seninle konuşmam mı gerekiyor?" ?"

"Uh, evet..." Tavrından dolayı kafam karışmıştı. "Bak, bunun kuralları ihlal edip etmediğinden emin değildim." "Hangi kurallar?"

"Kafadaki tüm berbat şeyler." Boynunun arkasını ovuşturdu, yavaşça başını salladı. "Konuşmamıza bile izin var mı, yoksa senin hayatın hakkında bir şey bilmem onlara karşı mı geliyor?"

Kapıya doğru ilerleyerek kolu tutmak için uzandım. "Anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum. Neden sadece-"

Güldü, sesi sert ve esprisizdi. "Kaçmak mı?" "Yaptığım şey bu değil."

"Tanrı aşkına Harlow, her zaman yaptığın şey bu. Benimle konuşmak için kalmak yerine, ilk içgüdün gitmek!"

Yüzümü ona döndüm. "Hayır, değil!" Yalan söyledim.

"Sen kötü bir yalancısın." Kase geri adım atarak bana geniş bir alan açtı. "Seni bağlayıp benimle konuşmaya zorlamak istiyorum ama konu bu değil."

Onunla birlikteyken çok hafif gelen ağırlık daha da arttı.

Beni eziyor.

Beni boğuyor.

Beni boğuyor.

Sabrının sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum ama çoktan tükendiğini fark etmemiştim. "Bekleyeceğini söylemiştin."

"Hayat hikayene ihtiyacım yok. Hepimizin sırları var ve sana paylaşmaya hazır olana kadar bekleyeceğimi söylemiştim. Konu bu değil."

"Sonra ne olacak?"

"Bu, Lars'ın Hyde'a gelip neden başka kulüplere baktığını sormak için yüzüme vurmasıyla ilgili." Konuşmak için ağzımı açtığımda Kase benim yerime konuştu. "Nash referans için aradı."

Kimden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "Şu iğrenç kulüp sahibi mi?" Kase'nin sarsakça başını sallamasıyla kaşlarım düştü. "Lars'ı arayacağını nereden biliyordu?"

"Kulüp dünyasında küçük bir çember var ve senin adın bu çemberin içinde dans ediyor. Gerçi Nash senin dans becerilerinle ilgili bir referans aramıyordu."

Ürperdim. "İğrenç."

"Hiçbir fikrin yok, Harlow. O güzel kıcını sokabileceğin onca yer varken, sen en kötüsünü seçtin. Hem de açık ara farkla. Nash cidden kötü bir adam ve sen kendini onun önüne attın."

"Nereden bilebilirdim ki?"

"Ne sikime kulüpleri kontrol ediyorsun ki?" "Sana gideceğimi söylemiştim."

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

Arkasını dönen Kase başını kaldırıp bana bakmadan önce başını salladı. Beni izlerken gözleri yoğun, sesi ise sahte bir sakinlikteydi. "Bana az önce bunu söylemediğini söyle."

Ne söylediğimin farkına vararak durumu düzeltmeye çalıştım. "Ben sadece... Mesele şu ki..."

Yanıma uzanan Kase kapıyı açtı. Sertçe nefes alarak sesini yumuşattı. "Aynı sayfada olmadığımızı biliyordum ama en azından aynı bölümde olduğumuzu sanıyordum. Şimdi aynı kitapta bile olmadığımızı düşünüyorum."

Başka bir şey söylemeden Kase merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Ne olduğunu anlayıp onu takip etmeye çalıştığımda bisikleti kükreyerek hareket etti.

Aceleyle dışarı çıktım ve tam zamanında garaj yoluna varıp onun çimlerin arasından geçerek sokağa çıkışını izledim.

Acaba her kaçışımda böyle mi hissediyor?

Planı olan bir piliçtim. İyi

bir plan değildi.

Aslında muhtemelen oldukça zayıf ve yetersizdi. Ama yine de bir şeydi.

Bir gün önce olabildiğince bekledikten sonra Kase'nin evinden ayrılırken kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Dev gibi, taş kalpli, kara ruhlu bir şimşek gibi.

Açıklamak için onu aramaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermiyordu, onu suçladığımdan değil.

Ona, yaşadıklarımızın benim için hiçbir şey ifade etmediği izlenimini vermiştim. Gerçekte, ona karşı hissettiklerim benim için daha önce yaşadığım her şeyden daha güçlü ve daha önemliydi.

Bunu ona söylemem

gerekiyordu. Bu yüzden

plan.

Piper'a erkenden mesaj atarak onu benimle yemeğe gelmeye ikna ettim. Rye'a gitmek onun fikriydi.

Kemiği olan bir köpek gibi.

Benim istediğim kemik olmaması

çok kötü.

"Hey, Rhys," dedim bara vardığımda. Eğilerek platonik bir şefkatle yanaklarımızdan öptük.

Dağınık siyah saçları, mavi gözleri ve içlerinden fotoğraf çekmek isteyeceğim kadar derin gamzeleri Rhys'i muhteşem kılıyordu. Ayrıca harika bir adamdı, soğukkanlı ve etrafta olması eğlenceliydi. Buraya kadar her şey normaldi ve ben de bundan memnundum.

Açıkçası bunu hiç konuşmamış olsak da, Rhys'in otoriter olmaktan hoşlandığı bir sır değildi. Arada sırada bazı emirleri yerine getirebilsem de, bu tür bir otoriterlik benim eğilimim değildi.

Bu mükemmeldi, çünkü hoşlandığım kişi o değildi.

*Keşke Piper'ı buna ikna edebilseydim. Oh,
bekle, ikna edebilirim.*

Onunla gerçekten konuşarak.

"Bira mı soda mı?" Rhys sordu.

Öğleden sonramı düşündüm de, yapacak bir sürü işim vardı. "Kök birası." "Burger?"

"Evet. Ekstra pastırma."

"Tamamdır." Siparişi mutfağa göndermek için bir ekrana dokunan Rhys içkimi alıp getirdi. "Ne zaman gelip benim için çalışacaksın?"

"Bunu daha önce de yaşadık."

"Biliyorum. Garip. Profesyonelce değil. Vesaire, vesaire, vesaire." Bana bakarak sırttı. "Sevgilim, ona diğer çalışanlarımdan farklı davranmayacağımı söyle."

Piper yanımdaki tabureye otururken güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Kesinlikle yapardın. İşte bu yüzden burada çalışmalı. Kıcını yırttıktan sonra biraz iltiması hak ediyor."

"Yardımcı olmuyorsun. Soda mı bira mı?" "Kola. Ve bir hamburger."

"Ekstra pastırma mı?" "Evet."

Rhys diğer müşterilerle ilgilenmeye gittiğinde, Piper bana döndü. "Bu işi gerçekten kabul etmelisin. Jake, Rhys'in son zamanlarda bir sürü kızın gitmesine izin vermek zorunda kaldığını söyledi."

Sadece gülümsedim ama zihnim bazı parçaları birleştirmeye başlamıştı bile. "İnşaat nasıl gidiyor?"

Piper bana binanın nasıl hazırlandığını ve dekoratörlerin nasıl çalıştığını anlatırken yüzü aydınlandı.

Rhys yemeğimizi getirdikten sonra ikimiz de yemeğimizi yerken sessizliğe gömüldük.

"Kase taşınmamı istiyor," diye ağızımdan kaçırdım, daha fazla tutamadım.

Piper dondu kaldı, kızartma ağzının yarısına kadar gelmişti. Yavaşça göz kırptı. "Ne?" "Yanına taşınmamı istiyor."

"Oda arkadaşına mı ihtiyacı var?"

Hayatım buna bağlı olsa bile boğazımdan geçiremeyeceğim bir kızartmayı elime alıp ketçaba batırırken izledim. "Birbirimizle görüşüyorduk."

"Çıkmak gibi

mi?" "Evet,

sanırım."

"Yani, arkadaştan öte misiniz?" "Evet."

"Vay canına." Kızartmayı bırakarak şok olmuş gibi baktı.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Paylaşmakta zorlanıyorum-" Piper homurdandı. "Bu yüzyılın yetersiz ifadesi."

"Sanırım taşınmamı *istediğini* söylemeliyim. Dün benim paylaşım sorunlarım yüzünden kavga ettik ve sonunda hışımla çıkıp gitti."

"Kolombiyalı öfkesi olduğunu söylüyor. Kötü müydü?"

"Sadece yanıldığım için."

"Bundan nefret ediyorum. Onunla konuşacak mısın?" Başımı salladım.

"Kızgın mısın?"

"Hayır!" Yüzüme doğru dönerek kolumu şefkatle sıktı. "Asla. Bu en iyi haber gibi. Siz gerçekten birlikte misiniz?" Kaşlarını oynattı. "Oh, siz *birlikte* miydiniz?"

"Hayır, sadece biraz öpüştük."

"Vay canına, yavaş hareket ediyor. Jake bu konuda... Jake gibiydi." Memnun gülümsemesi bunu ne kadar az umursadığını gösteriyordu.

"Daha çok benim iyiliğim için."

"Bakire misin?" Gözleri irileşti ve aceleyle açıklamaya koyuldu. "Özür dilerim, kabalık ettim. Sadece Jake'le tanıştığımda bakire olduğum için sordum ve daha sonra bu konuda daha açık olmayı dilediğimi fark ettim."

"Hayır, seks yaptım. Demek istediğim, bu noktada ulusal bir acil durum kuraklığı oluşturabileceğini düşündüğüm bir kuraklık dönemine girdim. Ama bu sadece ne kadar meşgul olduğumdan kaynaklanıyor. İş ve okul arasında ne zamanım ne de enerjim vardı."

İşler bu kadar karışmadan önce sağlıklı ve eğlenceli bir seks hayatım vardı. Sonra biriyle çıkamayacak kadar meşgul oldum, bu yüzden Pille Çalışan Erkek Arkadaşlarım işimi gayet iyi gördü.

Onlar için enerjim bile yoktu.

Kase ile buluştuktan sonra hariç tabii.

Taklitlerden, kol kramplarından ve acele orgazmlardan bıkmıştım. Onu sürekli özlemekten bıkmıştım.

Piper, "Bulması zor bir denge," diye aynı fikirde.

"Uyanık kalmaya çalışsam da, evde kaldığımda hep uyuyakalıyorum."

"Onun evinde mi kaldın? Muhteşem değil mi?"

"Evet, birkaç kez. Çok büyük. Şaşırtıcı derecede. Ne var bunda?"

"Huh, bilmiyorum," dedi, açıkça yalan söylüyordu. "Her neyse, kavga konusunda ne yapacaksın?"

"Koşmayı bırakmalıyım. Ve bunun şimdi başlamasına karar verdim." Rhys içecekleri doldururken ona döndüm. "Programım biraz çılgınca, ama yeniden düzenleyebilir ve işe yaramasını sağlayabilirsem, işi kabul ederim."

Gamzeli gülümsemesinde biraz rahatlama fazlası vardı. "Bana ne zaman çalışabileceğini söyle, saatler senin. Az ya da çok, tamam mı?"

"Evet. Teşekkürler, Rhys."

"Hayır, teşekkür ederim. Güvenilir birinin olması iyi olacak. Belki beş dakika mola verebilirim." Temiz bardakları kaptığı gibi barın diğer tarafına geçti.

"Bugün sürprizlerle dolusun," dedi Piper.

"Beni bilirsin, işleri ilginç tutmayı severim."

"Kase sana taşınmayı teklif ettiğinde ne dedin?"

"Benden istemedi ama yapmamı söyledi. Aynı şey, değil mi?"

"Onlar için öyle."

"Ona eninde sonunda yapacağımı söyledim ve bu bir şeye dönüştü. Sence ne yapmalıyım?"

"Bence mayo stoku yapmalısın. Yaz geldiğinde su kenarında yaşamayı seveceksin. O zamana kadar kutuları toplamaya başla."

"Sen de en az onlar kadar kötüsün," dedim kahkahalarım arasında. "Aslında sana söylemek istediğim daha çok şey var ama burada değil."

"Mutfagım mı?"

Saati kontrol ederken gülümsedim. "Başka bir yerde." Ayağa kalktığımızda biraz daha derin nefes aldım.

Artık boğulmuyorum.

Birkaç saat sonra Hyde'a girdiğimde, kararımı ikinci kez düşünürken kalbim çarpmaya başladı. Her ne kadar Kase'ye açılmak istesem de, bunu ona söylemek gözümü korkutuyordu. Birden kendimi bir havaalanının yükünü taşıyor gibi hissettim.

"Muhtemelen garajdadır. Sen halledersin," diye cesaretlendirdi Piper elimi sıkarak. "Ben gidip Jake'i ofisinde dinleyeceğim, eğer mutfagımda konuşmak istersen, boş."

"Evet, eminim Jake bu davetsiz misafirden çok rahatsız olacaktır." Derin bir nefes aldım. "İşte bir şey yok."

Ya da, bilirsin, her şey.

Garajın kapısını iterek açtım, içeri girerken gözlerim odayı taradı.

Harika, tüm o birikim ve o burada bile değil.

"Ne oldu, Harlow?"

İrkildim, sıçradım ve etrafıma bakındım.

"Aşağıda," dedi Kase, delicesine muhteşem bir arabanın altından kayarak çıkarken kıkırdarak.

"Şu havalı yuvarlanma yastıklarından mı kullanıyorsun? Ne deniyordu onlara? İlkokulda beden eğitimi dersinde oynadığımız şeyler gibi. Onlar en iyisiydi. Bilirsin, parmağını ezene kadar. Sonra gökkuşağı paraşütü en iyi beden eğitimi dersi olarak liderliği alırdı." Nefes almak için zar zor durduğumu fark edince durdum ve gözlerimi kapatıp başımı hafifçe salladım. "Özür dilerim, gergin olduğumda gevezelik etme eğilimindeyim."

Gözlerimi açtığımda Kase süper hızını kullanarak ayağa kalkmıştı.

Yu

kar

l.

Kaputtan bir havlu kaparak ellerini sildi. "Sürüngen." "Vay canına, bu hiç hoş değil. Yani, sanırım bazen ben-"

Derin, seksi kahkahası beni böldü. "Yuvarlanan şeyin adı sürüngen."

"Oh." Yana doğru baktım ve mırıldandım, "Demek ki senin adını vermişler."

"Bu benim şişirilmiş egoma pek yardımcı olmuyor." "Bunu bir iltifat olarak mı kabul ediyorsun?"

Omuz silkti. "Yine de benim adımları taşıyan bir şey olurdu."

Derin bir nefes daha aldığımda gülümsemem soldu. "Konuşabileceğimizi umuyordum. Piper biraz mahremiyet için mutfağını kullanabileceğimizi söyledi."

Kaşı yukarı kalktı. "Tamam."

Kase havluyu tekrar davlumbazın üzerine attı ve mutfağa yöneldi.

Peşinden giderek, özenle seçtiğim sözcükleri kafamda milyarınıc kez prova ettim ve konuşmayı kolaylaştırdıklarından emin oldum.

Mutfağa girdiğimizde Kase masaya yaslanarak bana baktı. "Dün için özür dilerim.

"Annemde Multipl Skleroz var," diye ağzımdan kaçırdım.

Pürüzsüz. Biraz ustalıkla giriş yapmanın yolu.

Kase yavaşça göz kırptı. "Bunu bir kez daha söyle." "Annemde Multipl Skleroz var. Bu bir hastalık." "Evet, ne olduğunu biliyorum."

"Hadley yaklaşık bir yaşındayken teşhis kondu. Ama bir süredir semptomları vardı."

"Bu berbat, ipo," dedi usulca, parmaklarını yanağımda gezdirmek için uzandı.

Dokunuşuna doğru eğildim. "Evet, bazen. İyi ve kötü günleri oluyor. Hadley'nin dadısı Abbey'nin olması çok yardımcı

oluyor." "Peki ya David?"

"Annemin ikinci kocası."

Kase'nin kaşları düştü. "Yardımcın var ve evin de gecekondur sayılmaz, yani tüm faturaları sen ödemiyorsan birilerinin parası var demektir. Neden kendini yerin dibine sokuyorsun?"

Gecenin geç saatlerinde, ağlamaya bile mecalim kalmayacak kadar bitkin bir halde yatağa yığıldığımda, kendime sık sık aynı soruyu sorardım.

Ve her seferinde cevap aynıydı.

"Hayatta bir sürü keşke vardır," diye açıkladım. "Bir şeyin ne zaman olacağını asla bilemezsiniz."

"Bu yüzden mi diğer kulüplere bakıyordunuz?"

"Evet, ama bu beni kovdurduktan sonra konuşmadığımız zamanlardı."

"Ondan sonra değil mi?"

Başımı salladım. "Normal barlara bakmaya başladım ve-"

"Sana yardım edeceğim."

"Ben hayır kurumu değilim; kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Evet, kendin, kız kardeşin, annen, arkadaşların. *Kendine* ne zaman bakıyorsun?"

"Zaman buluyorum."

Yaklaşarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sana kim bakıyor?"

"İstiyorum."

"Yalancı. Sana kim bakıyor, Harlow?" "Ben iyiyim."

"Kim, ipo mu? Herkesle ilgilenmek için kışını yırtıyorsun ve hayallerini tehlikeye atıyorsun."

Gözlerim yanıyor, midem sıkışıyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Ciğerlerim umutsuzca almaya çalıştığım havayı almayı reddediyordu.

"Yapma," diye başladım, sesim titriyordu. "Her zaman bunun için endişelendiğimi düşünmüyor musun? Ama bunu düşünemezdim, Kase. Hâlâ da düşünemiyorum. Buna izin verdim ve her şey çatırdadı. Parçalanıyor."

"Harlow," diye fısıldadı, sesi yumuşaktı.

"Her şey bir anda değişir. Ya David'e bir şey olduysa? Stres annemin semptomlarının alevlenmesine neden oluyor. Bunu onun omuzlarına bırakamam."

"O senin annen, tam tersi değil. Hayatını yaşamanı istiyor, bunu yapman için bir çanta hazırlayıp seni dışarıda bırakması gerekse bile. Seni almaya geldiğimde gözlerindeki bakışı gördüm. Mutluydu. Rahatlamıştı." Kase'nin dudakları yukarı kalktı. "Ve sadece güzel prenses gözlü ya da her ne boksa, seksi olduğum için değil. Onunla ilgilenmek istiyorsun. Bunu anlıyorum, ipo, ama bunu yapmak için hayatını feda edemezsin. Güven bana."

"Anlamıyorsun."

"Ailem öldükten sonra kız kardeşim bana baktı. Sonra uyuşturucuya başladı ve ben de ona baktım."

"O hala..."

Başını iki yana salladı. "Mücadelesini yıllar önce kaybetti."

Kalbim onun için kırıldı. Babamı kaybettikten sonra, beni çok etkilediği günler oldu, kendimi kalkmaya ve iş yapıyormuş gibi davranmaya zorlamak zorunda kaldım. Daha iyi oldu ama hiç geçmedi.

Kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Kase."

Beni kendine çekti. "Aynı şey değil, bunu anlıyorum. Ama o sorumluluk duygusunu biliyorum. Suçluluk duygusunun nasıl iki taraflı işlediğini de biliyorum. İnsanları nasıl yiyip bitirdiğini."

"Özür dilerim."

"Uzun zaman önceydi."

"Hâlâ. Üzgünüm. Ve sadece bunun için değil."

"O zaman ne?"

"Bu kutular bende."

Hâlâ beni tutan Kase arkasına yaslanıp aşağıya baktı. "Ne?"

"İçimde. Her şeyi onlara ayırıyorum. Bu başa çıkmama yardımcı oluyor, anlıyor musun? Eğer bölümlere ayırırsam, bunalmam. Ama bu aynı zamanda her zaman büyük resmi göremediğim anlamına da geliyor. Bazen yaptığım ya da söylediğim şeylerin benim kutumu görmeyen birine nasıl görüneceğini fark edemiyorum." Ne söylediğini fark edince güldüm. "O kutu değil."

"Hey, bunu görmezden gelecektim."

"Minnettarım." Göğsüne dokunduğumda gülümsemem soldu. "Dün sanki seni, bizi ya da her neyse umursamıyormuşum gibi konuştum. Önemişiyorum ve öyle anlaşıldığı için özür dilerim."

"Ve çıldırdığım için özür dilerim. Ama beni biraz içeri almalısın. Konuş benimle." Sesi alaycı bir hal aldı. "Kutunu görmeme izin ver."

Gözlerimi devirdim. "Seninle daha fazla konuşmaya çalışacağım.

Lafı açılmışken..." "Öyle mi?"

Kollarımı uzattım. "Rye'daki en yeni barmene bakıyorsun." "Şaka yapıyorsun."

"Rhys'e öğle yemeğinde söyledim. Programıma göre çalışmak konusunda çok iyi ve-"

Kase başımın arkasını kavrayarak ağzını ağzıma yaklaştırdı ve sözlerimi kesti.

Gömleğinin kenarlarını kavradım ve öpücüğe tamamen teslim oldum. Sertliğini karnımda hissedebiliyordum, uzun, kalın boyu bana işkence ediyordu.

Öne doğru eğildi, kıcımlı kavrayıp beni sıkıca tutmak için beni de kendisiyle birlikte eğdi.

Öpüşürken inledim, dilim onunla dans ediyordu. Gömleğini kavrayarak yukarı çektim ve koyu altın renginde bir tenle kaplı, sıkı, tonda kaslar olduğunu bildiğim şeyi ortaya çıkardım.

Parmaklarımı sırtında gezdirirken titriyor, tenin tene değdiğini hissediyordum. Dudağını nazikçe ısırarak, tırnaklarımı boxer'ının bandına ulaşana kadar aşağı doğru sıyırdım.

Kase homurdanarak beni tuttuğu gibi kaldırdı ve bizi döndürdü. Beni masanın kenarına oturatarak bacaklarımın arasından itti. Hâlâ kıcımlı avuçluyor, beni öne doğru çekerek sert sikine doğru bastırıyordu. Eli yan tarafımda ilerleyerek göğsüme doğru yaklaştı.

Meme uçlarım beklentiyle daha da gerildi. Nefesimi tuttum, bekliyordum. İhtiyacım vardı.

Sonunda uzun parmakları göğsümün yan tarafına kıvrıldı, başparmağı alt tarafı okşadı. Parmak uçları göğsümün üst kısmını okşamak için hareket etti.

"Hey, ofisten uzak dur," diye duydum aniden.

İrkilerek geri çekildim ve Xavier'in kapı aralığında koridora baktığını gördüm.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye bağırdı. "Burası lanet olası bir sikiş fabrikası mı?"

"Neden, şimdi kim?" Eli geri bağırdı.

"Kase ve Harlow."

"Tam zamanında!"

"*Masanın* üzerindeler. Burada hiçbir yüzey güvenli değildir."

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor," dedi Kase, benden uzaklaşmadan. Ancak elini göğsümden çekmişti.

Kaçırmışım.

"Kıskandığım doğru. Herkes birileriyle yatıyor ve ben burada enayi gibi çalışıyorum."

"Uhhh," dedim, Xavier'e bakabilmek için arkama yaslanarak. "Aslında seks yapmadığımızı belirtmem gerektiğini hissediyorum."

"Hayır, ama yapmak üzereydin," diye karşılık verdi, aksanlı sesi keskindi. "Piper'ın mutfağında olmaz, dostum."

Kıçımı tekrar kavrayan Kase beni kaldırdı. "Tamam. Ben yokum."

Xavier sadece başını salladı. "Sizi ayırmak için her yeri sprey şişeleriyle doldurmamız gerekecek."

Kase'den uzaklaştım. "Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de git."

"Ciddi misin?" Beni yere bıraktı.

"Kaçmıyorum, yemin ederim. İstasyona gitmem gerek."

Yüzü yumuşadı ama gözleri hâlâ sıcaktı. "Bırakmamı ister misin?"

Kaşlarımı oynattım.

"İstasyona." "Hayır, ben
iyiyim."

"İşin bitince beni ara."

"Kesinlikle." Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak saçlarını geriye ittim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Akşama görüşürüz."

Xavier'e aptalca bir el salladıktan sonra kendimi yıllardır olmadığı kadar iyi hissederek kapıdan çıktım.

Dokuzuncu Bölüm
Argyle ve Dev Güverteler

Harlow

Stajyer arkadaşım Andrea gecenin sonunda, "Sanırım neden bu kadar mutlu olduğumu sormama gerek yok," dedi. Meşgul görünmeye çalışarak temizlik yapıyormuş gibi davrandı.

"Evet, bu harikaydı. Yani, birçok insanın daha önce bu yolculuğa çıktığını biliyorum ama yine de inanılmaz. Onu bulmayı beklemiyordum bile, ama bana gerçekten binmeye başladı, bu da tam ihtiyacım olan şeydi. Bazen çok sert, çok zor olduğunu düşünüyorum. Ama sonra her şey mükemmel bir şekilde yerine oturuyor ve buna değişiyor." Başımı sallayarak sııttım. "Özür dilerim, gevezelik ediyorum. Sadece çok yüksek, biliyor musun?"

Andrea cevap vermeyince, bana şaşkınlık ve merak karışımı bir duyguyla baktığını görmek için ona doğru baktım. Sesini alçaltarak fısıldadı, "Yatakta da böyle mi? İyi mi?"

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Bekle, ne?"

Yüzünü işaret etti. "Dudakların şişmiş. Bir keresinde sakallı bir adamla çıkmıştım ve öpüştüğümüzde aynı pembeliği bırakmıştı."

Anlamsız olmasına rağmen ağzımı kapattım.

"Ayrıca, sakallı seksi arkadaşın dışarıda bekliyor," diye devam etti. "Bugün seni bu kadar neşelendiren şeyin bu olduğunu sanıyordum. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"İlkokul yönetim kurulu draması hakkında konuşmak isteyen tanıkları bulmak."

"Evet, o da harikaydı. Yine de uyarayım, Deborah kimsenin bakmadığını düşünürken sana deli gibi yan gözle bakıyordu. Nasıl bu kadar iyi rol yapabiliyor anlamıyorum. İnsanlar onun çok harika ve tatlı olduğunu düşünüyor."

"Büyük sürpriz. Karanlık biri olduğunu söylemiyorum ama bu kaltak dallar ve yapraklar filizlendiriyor."

Andrea gülerek çantalarını aldı. "Çok doğru. Belki de süper hafiyelik yeteneklerini kullanıp onun iskeletlerinden birkaçını bulabilirsin. Bir mezarlık dolusu iskeleti olduğunu biliyorsun."

"Muhtemelen. Ama hayatım boyunca iz bırakmayacak şeylere bağlı kalacağım."

"Dışarıdaki seksi kız gibi mi? Ciddi duygusal yaralar bırakabilecek birine benziyor."

"Evet, ama yapmayacak," dedim hiç tereddüt etmeden ve şüphe duymadan. Her şey bitebilirdi ama beni asla hasar bırakacak şekilde incitmezdi.

Omuz silkti, açıkça ikna olmamıştı. "Madem dışarıda seni bekliyor, neden hâlâ buradasın?"

Not defterini kaldırdım. "Bazı notlar almam gerekiyor ama neredeyse bitti."

"Bu benim sahip olmadığım bir iş adanmışlığı. Yarın görüşürüz," dedi ayrılırken.

İşimi bitirdikten sonra, dışarı çıkmadan önce eşyalarımı çantama tıktırırken etrafta zıpladım.

Arabasının görüş alanına girdiğimde Kase arabadan indi ve eşyalarımı almak için koşarak yanıma geldi.

Saçları hâlâ iş yüzünden dökülmüştü ama temiz bir kot pantolon ve kolları yukarı kıvrılmış mavi bir henley giymişti.

"Sen hiç üşümüyor musun?" Ceketimi daha sıkı çekerek sordum.

"Hayır." Kolunu bana doladı. "Nasılsın?"

Midemdeki kıpırtılar ve onu görmenin verdiği baş döndürücü mutluluk arasında bana liseyi hatırlattı.

Sadece daha uygunsuz düşünceler ve içki satın alma yeteneği ile.

Şimdi keşke okuldaki tüm şirret kızları bir şekilde bir alanda toplayabilsem ve sonra Kase ile geçit töreni yapabilsem.

Gösteriş meraklısı olduğumdan değil.

"Harika," dedim, düşüncelerimi onun sorusuna geri getirerek. "Karanlık ilkokul olayları hakkında konuşmak isteyen bazı kaynaklar bulmama yardım ettim."

"Bir çocuğun öğle yemeği parasını çalması ve yaygın bit salgını gibi mi?"

Güldüm. "Daha çok okul aile birliği çetesi gibi."

Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Sokak renkleri haki ve baklava desenli mi?"

"Dostum, şaka bile yapmıyorum; okul politikaları çılgınca. Helikopter ebeveynler, klikler, herkesin kendi çocuğunun faaliyetlerinin daha fazla finansmanı hak ettiğini düşünmesi." Yalandan ürperdim. "Sanki banliyö vahşileşmiş gibi. Her neyse, bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun? Aramam gerektiğini sanıyordum."

"Jake ile birlikte yeni binanın ilerleyişini kontrol etmeye gittim. Buraya gelebileceğimi düşündüm." Kase benim için kapıyı açtı ama ben içeri girmedim.

"Arayacağımı düşünmedin, değil mi?"

Dudakları yukarı kalktı. "Kaçabileceğin düşüncesi aklımdan geçmiş olabilir."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırdım ve "Hayır, artık koşmak yok" diye fısıldadım.

"Senin iş yerinde olduğumuz için çok şanslısın," diye fısıldadı, gözleri ısınmıştı. "Yoksa seni şu anda bu arabanın kaputunun üzerinde bulurdum."

"Bu sizi öğleden sonraki işinizde durdurmadı."

"Evet, ama patronum ofisinde sürekli karısını beceriyor, o yüzden yargılayacak durumda değil."

"İyi noktaya değindin." O kendi tarafına yönelirken ben de arabaya bindim. Arabayı çalıştırırken Kase bana baktı.

"Aç mısın?"

"İşte yemek yedim. Ama sen içeceksen ben de bir şeyler içerim." "Jake ile hamburger yedim."

Küçük alanı aniden gerginlik kapladı, sorulmamış bir soru havada asılı kaldı.

Tamam, karar zamanı.

Bu büyük adım için hazır mıyım?

Sabah bana saygı duyacak mı? Haha,

tamam, bu komikti.

Asıl soru şu: Vitesin etrafından dolaşıp ona hemen atlayabilir miyim?

En azından biraz incelikli davranmaya karar vererek uzandım ve elimi kayıtsızca kalçasına koydum. "Gitmeye hazır mısınız?"

Kase koltuğunda iki büküm oldu ve başımın arkasını kavrayarak beni kendine çekti. Ağzı benimkini kapladı, sert ve ısrarcıydı.

Elimi kalçasında gezdirdim ama hedefime ulaşmadan bileğimi yakaladı.

Yüzünü öne çevirerek geri vites taktı. "Benim evime geliyorsun." "Evet."

"Annene mesaj

at." "Çoktan

attım."

"Siktir," diye mırıldandı sessizce, uzanıp kalçamı sıkmak için.

Elimi tuttu ve vites değiştirirken elimi kendi elinin altında tuttu.

Şaftına birlikte dokunmayı hayal ettiğimde aklımdaki bu değildi.

Yine de çok erotik.

"Hiç düz vites kullanmadım," dedim kafamı toparlamaya

çalışarak. "Bir ara sana öğretirim."

"Bana da bisiklet sürmeyi öğretecek misin?"

Tekrar vites değiştirdi. "İstiyorsan, tabii."

Araba sürmeyi öğrenmek istediğim diğer şeyler, o araba sürerken konuşmak için uygunsuz olduğunda, sadece etrafıma bakındım. Evine yaklaşıyorduk ve ben beklentiyle zıplamamaya çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra garaj yoluna girdiğimizde kutlama çığlıkları atabilirdim.

Arabadan inip verandaya çıkarken "Yapacak iş var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha önce yapmıştım."

Kapıyı açan Kase ışıkları yakıp ayakkabılarını çıkarırken ben de mutlu bir şekilde iş ayakkabılarımı çıkardım.

Boba daha köşeyi dönmeden, patileri yerde kayarak içeri girdiğini belli eden bir gümbürtü duyuldu. Daha yavaş ve daha sessiz, Chewy onu takip etti.

"Çocukları dışarı çıkarmam lazım. Gelmek ister misin?"

"Evet. Sadece geceleri pencereden dışarı baktım. Biraz güneş olduğunda görmek harika olacak."

Evin arka tarafına doğru yürüyen Kase, öp kutusundan birkaç tenis topu aldı. Kapıyı kaydırarak açtı ve aniden enerjikleşen kutup ayısı köpeğı tarafından devrilmemem için beni kenara çekti. Kolunu bana dolayarak güverteye çıktık.

"Burası muhteşem." Yan tarafa baktığımda, küçük bir sahanlık sandığım yerin aslında büyük bir güverteye çıktığını gördüm. Büyük bir açık hava masası ve sandalyeler vardı, ayrıca bir köşeyi kaplayan büyük bir kapalı ızgara vardı. Kenarlarda başka banklar ve dış mekân malzemeleri sıralanmıştı. "Güverteniz çok büyük."

Sırıttı. "Bildiğinden daha da büyük." "Güverte.

Güverte dedim."

"Biliyorum." Gülümsemeye karşı koyarak başını ona doğru salladı. "Evin etrafını sarıyor. Başka ne hakkında konuşuyor olabiliriz ki?"

Başımı sallayarak ondan tenis toplarından birini aldım ve köpekler için sahile attım. "Su çok huzurlu görünüyor."

"Havalar ısındığında seni tekneyle gezdiririm."

Gelecek planlarından ilk kez bahsetmiyordu ama ilk kez gerçekten duymama izin veriyordum.

Kollarımı omuzlarına doladım ve parmak uçlarımda yükseldim. Aşağı baktığında dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Elini saçlarımın arasına daldırarak öpücüğü derinleştirdi. Dili benimkiyle dans ederken sert bir acelecilik vardı.

Sert sikini hissettiğimde meme uçlarım sıkılaştı ve daha da ıslandım. Elimi aşağı kaydırarak gömleğini yukarı ittim ve kot pantolonunun düğmelerini açtım. Fermuarını açamadan elini bileğime doladı.

Arkama yaslandım ve ona ters ters baktım. "Bunu yapmaya devam et. Bu senin sözümü kesmenden *çok* daha kötü." Diğer elimi sikine doğru götürdüm ama onu da yakaladı.

Bileklerimdeki tutuşunu kullanarak kollarımı arkamda birleştirdi. "Seni sahilde becereceğim, ipo," dedi, sesi alçak ve sertti. Gözleri ıslı ıslıldı ve büyüleyiciydi. "Seni öyle bir bağirtacağım ki kilometrelerce ötedeki komşular duyacak. Ama hava kırk dereceyken değil. Bütün gece için planlarım var ve hiçbiri üşütmeni içermiyor."

"Bütün gece mi?" Nefes aldım.

"En azından."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım, gözleri seyre daldı.

Beni tutmayı bırakıp ıslık çaldı. Köpekler koşarak içeri girdiler.

"Onları gerçekten iyi eğitmişsin," dedim o n u takip ederken. Paltomu çıkarıp bir sandalyenin üzerine attım.

"Evet, en azından biri beni dinliyor."

"Hey!" Kapıyı tekmeleyerek kapatırken ona şakacı bir şekilde baktım. Gülümsemesi soldu, alaycı mizahının yerini bastırılmış bir sıcaklık aldı.

Aynı anda hareket ettik, birbirimize çarpıyorduk. Çenemin altındaki başparmakları yüzümü yukarı kaldırdı, ağzı ağzıma düşerken yayılmış parmakları beni tuttu.

Ellerim sırtında dolaştı. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak bir elimi önüne götürdüm ve *sonunda* kot pantolonunun fermuarını açarak düşmesine izin verdim.

Beni bir duvara yaslarken onlardan çıktı. Elleri pantolonumu açmak için aramıza girdi, parmak eklemleri amımı sıyırdı.

Dudağını ısırarak kendimi ona doğru bastırdım.

Ön kolunu duvara dayayan Kase, elini külotumun içine sokarken yanıma doğru kaydı. "Hayal ettiğimden daha iyi," diye fısıldadı kulağıma, hırpani sesi sertti.

Parmağının ucu klitorisimi sıyırdığında sinir uçlarımda küçük bir şok meydana geldi.

Boynumu öptü, sakalı hassas cildime sertçe değiyordu. Parmağı yavaşça ileri geri giderek alay etti.

Kolunu tutarak aşağı doğru çektim. "Daha fazla."

Kulak mememi hafifçe ısırmadan önce kıkırdadığını hissedebiliyor ve duyabiliyordum. "Bütün gece, ipo."

Kolunu bıraktım ve boxer'ının sertliğini kavradım. "Şimdi." Parmağı sert ve hızlı bir şekilde içime kayarken boynum dikleşti.

"İstedğin bu mu?" Elini hareket ettirdi, böylece avuç içi klitorisimi ovuşturdu.

"Evet," diye inledim. Onu kumaşın üzerinden hissetmekle tatmin olmayınca, elimi boxer'ının içine soktum. Parmaklarımı horozunun etrafına sardım, sınırlı alanda yapabildiğim kadar iyi okşadım.

Kase boynuma doğru inledi. "Sikeyim." Hafifçe çekerek tişörtümü çıkardı.

"Seninki de," diye nefes nefese kaldım.

Bir elini başının arkasına götürerek gömleğini kavradı ve çırparak çıkarıp bir kenara fırlattı. Sadece boxer'ının içinde, bel bandının üzerinde alaycı bir şekilde siki görünüyordu; dövmeleleri ve kasları da bu işkenceye katkıda bulunuyordu. Saçları çözülmüş, yüzünü çevrelemiş ve parlak mavi gözlerini daha da delici hale getirmişti.

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi adamdı, ama bundan daha fazlasıydı.

Ve ben onun her şeyini istiyordum.

Ben ona uzanamadan, o önümde dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını pantolonumun bel bandına geçirerek pantolonumu ve külotumu aşağı çekti.

Onları kenara iterek dışarı çıktım.

Kase ayak bileklerimden başlayarak avuçlarını yavaşça yukarı kaldırdı, ben ise soluk tenimle onun daha koyu, mürekkep kaplı ellerinin kontrastından büyülenmiş bir halde bakıyordum.

Ne zaman o ulaşıldı ve üst . benim Kalçalar, I
tutulan benim nefes Beklenti içinde.

Onun yerine, dizlerimin dibinde duraklayarak geri çekildi.

Yukarı bakarak başını yana doğru salladı. "Bekle." "Ne-"

Bir eliyle kalçamı kavrayan Kase, bacağımlı omzunun üzerinden geçirdi ve yüzünü amıma gömdü.

Kendimi tezgâha yaslamak için kolumu uzattım. O yaladıkça ben de göğsümü avuçlayıp sütyenimin üzerinden okşuyordum.

Kase onaylayarak inledi, ses içimde titreşti. Tutuşunu kullanarak beni kendisine doğru bastırdı, beni yuttu.

Ağzını klitorisime doğru kaydırıldı. Boştaki eli bacaklarımın arasına girdi. İki parmağını içeri kaydırarak, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yavaşça oynadı.

Bütün gece için planları olduğunu söylediğinde, bunun birden fazla kez gideceğimiz anlamına geldiğini düşünmüştüm, bu kadar yavaş gideceğini değil.

Sabit hızından daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu itmeye çalıştım ama kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

İşkence edercesine, dili klitorisimi sıkıca okşadıktan sonra geri çekilerek beni kızdırdı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," dedim, tekrar hareket etmeye çalışarak.

Aşağı baktığımda, fazladan baskı uygularken bana bakan ateşli gözlerini gördüm.

"Evet." Dilinin ucu zar zor sıyrılırken yavaşladığında inlemem hayal kırıklığına uğramış bir iniltiye dönüştü.

Önce sert sonra nazik, bana

işkence etti. Sonra hissettim.

Büyüyor.

Sıkılaştırma

.

Yavaş ve istikrarlı ritmi orgazmımı yeni seviyelere taşıırken ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu.

Artık onun tutuşuna karşı koyamıyordum, kalçalarım onun hareketiyle birlikte dalgalanıyordu.

Nazik, alaycı sıyrılmalar.

Sert, hızlı fiskeler.

Aklımdan tek bir düşünce bile geçmiyordu. Nazikçe.

Sert.

Bacaklarım titremeye

başladı. Nazikçe.

Savage.

Isırma, emme, yalama, Kase'nin ağzı beni yerinde tutarken klitorisimi acımasızca çalıştırdı. Parmakları amımı daha hızlı okşayarak inanılmaz bir noktaya ulaştı.

Bu kadar yüksek seviyelere ulaşan gerilim, beni de beraberinde götürerek paramparça oldu.

o.

Boşalırken haykırdım, küfürler ve yalvarışlar ağzımdan bir damla gibi aktı. ilahi. Bitirene kadar vücudumu onun ağzına doğru salladım, dizlerim neredeyse pes ediyordu.

Tekrar konuşabildiğimde "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

Bacağımı indiren Kase kalçalarımı tuttu ve karnımı öptü. "Bunun hayalini kurdum," diye fısıldadı tenime karşı. "Bunun hayalini kurdum. Hayal ederek mastürbasyon yaptım. Hiçbiri gerçeğinin ne kadar iyi olduğuna yaklaşamadı. Tadın ve hissin nasıl? Bir rüyadan daha iyi, Harlow."

Sözleri bedenimi ısıttığı gibi kalbimi de ısıttı.

"İtiraf edeyim, ben de seninle ilgili fanteziler kurdum. Ama bunun kadar iyi bir şey değildi."

Kase ayağa kalkarak beni duvara yasladı. "Bana o fantezilerinden bahsedecek misin?"

"Evet."

Gülümsedi. "Yalancı."

Omuz silktim. "Fanteziler özeldir."

"Ya sana onları seninle birlikte canlandıracağımı
söylesem?" "Duruma göre değişir."

Yakınıma eğilerek boynumu öptü ve dudaklarını kulağıma kadar takip etti.
"Açık mı?"

"Avcı kıyafetiniz olsun ya da olmasın," diye nefes aldım.

"Camo mu?" diye sordu, ses tonu şaşkınlık ve hayret karışımıydı.

"Yanlış avcı. Ben doğaüstü türden bahsediyorum." Kaşlarını kaldırınca
başımı salladım. "Boş ver."

Kase kıkırdadı. "Sadece neye ihtiyacım
olduğunu söyle." "Hayır. Sen güldün. Fantezi
şimdi mahvoldu."

Ben uzaklaşırken, Kase gülümseyerek bana doğru uzandı. "İpo-"
Ondan kaçarak merdivenlere yöneldim. "Yenilerini yapmam
gerekecek."

Bir kolunu belime doladı ve sırtımı önüne doğru çekti. "Öyle mi?" Diğer
kolunu omzuma atarak göğsümü okşadı, başparmağı sütyenimin üzerinde
gezindi. Sert aleti sırtıma baskı yapıyordu. "Yardım edebilir miyim?"

Eğilerek kıcımlı ona doğru bastırdım. "Belki."

Sütyenimin içine daldı, meme ucumu sıktı, yuvarladı. Diğer bacaklarımın
arasına girdi, orta parmağı ıslaklığında gezindi. "Bunun gibi mi?" Parmağı
beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırmaya yetecek bir güçle içime girdi,
büyük elinin geri kalanı hâlâ beni kavriyordu.

Başım geriye fırladı ve omzuna düştü.

"Yoksa bu mu?" diye sordu, avucunu klitorisime baskı yapmak için kullandı.

Durup "Yukarı çık" diye emrettiğinde inlemem hırıltıya dönüştü.

Başımı salladım, kanepenin önünde durmadan önce birkaç adım attım.
"İşte."

"Yukarı-"

"Al," diye tekrarladım, sesim sertti. Sütyenimi çözdüm ve çıkarıp ona doğru
fırlattım.

Kolayca yakaladı ve bana doğru ilerlerken yere bıraktı. "İşte böyle."

Ağzı benimkini kapladı ve öpücüğünün çiğ, acımasız yoğunluğuyla nefesimi çaldı.

Boxerının içine uzanarak parmaklarımı sertliğinin etrafında dolaştırdım. Kumaşı iterek onu serbest bıraktım ve tüm uzunluğunu okşadım. Kasları tepki olarak esnedi ve zıpladı.

Öpüşmeyi keserek onu bıraktım ve omzunu dürttüm. "Otur."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yere eğildi ve kolunu kanepenin üst kısmına uzatarak kamburunu çıkardı.

Bu pozisyon bana beni dans ederken izlemeye geldiği zamanı hatırlattı. Ne kadar utanç verici ve garip olsa da, onun üzerinde hareket etmemin iş değil zevk olmasını istemiştım.

Ona sarıldığımda hareketlerimde hiçbir abartı yoktu. Kalçamı döndürmek, saçımı savurmak ya da sallanmak yoktu. Kendimden başkası değildim.

Ve gözlerinin ısındığını ve aletinin sarsıldığını izlerken, istediği kişinin ben olduğumu şüphesiz biliyordum.

Harlow, kişi, dansçı Flame değil.

Aletini yumruklayarak uzunluğunu okşadım. Yukarı kaldırdım ve yaklaştım, durduğumda başı sadece birkaç santim uzaktaydı. "Taşaklar."

"Evet, onlardan bende de var."

Dizlerinin üzerine oturarak yer değiştirdim. "Kanepede sakladığın bir prezervatif zulası olma ihtimali nedir?"

Gülümsedi ama başını salladı. "Üst katta."

Geri çekildim ve ayağa kalktım.

"Kımıldama."

"Bunun için bana para veremezsin."

Dönerek merdivenlere koştum ve duraklamadan önce yarıya kadar çıktım. Sürünerek aşağı indim ve kafamı duvarın arkasından uzattım. "Uhh, bu az önce olmamış gibi davranabilir miyiz? Ya da en azından sevimli olduğunu ve süper aptalca olmadığını?"

"Harlow, o kadar sertleştım ki, patlayacak olanın egomla şişirilmiş kafam değil, aletim olmasından endişeleniyorum. Yarisını bile istemen

Sevimli. Çok seksi."

İçime bir sıcaklık yayıldı, nefesim k e s i l i r k e n kendimi sıktım. "Öyle mi?"

"Prezervatif."

"Ah. Doğru." Merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Kase

Ölüyordum.

Harlow'u becerip hayatta kalmamın imkanı yoktu. Sadece onun tadı bile beni boşaltmaya hazır hale getirmeye yetmişti.

Beyzbol.

Toplar.

Bat.

Ahşap.

Harlow bana dokunuyor.

Derin bir nefes alarak, elimi yüzümde gezdirirken havayı hızlıca dışarı üfledim. Boynumu ovuşturdum ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

İki pompalı bir enayi olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Buldum," diye seslendi Harlow, yüzü gömülü bir hazine bulmuş gibi aydınlanmıştı.

Uzun bacaklarını açarak hiç tereddüt etmeden tekrar üzerime çıktı.

Hayır, ben tek pompalı bir ahmak olacağım.

Lastiği bana vermesini bekledim.

Bunun yerine Harlow ambalajın kenarını ısırdı ve yırtarak kısmen açtı.
Hayır. Siktir. Bir pompa bile yapamayacağım.

Prezervatifi çıkarırken bir an durakladı. Daha yakından bakarken gözlerini kıstı.

Doğru tarafa çevirdim ve ona geri uzattım. "Teşekkürler,"
diye fısıldadı, yanakları pembeleşmişti.

Dikkatle prezervatifin ucunu tuttu ve titreyen parmaklarıyla yuvarladı.

Sikim zıpladı, onun dokunuşu için
zorlanıyordu. Onun için.

Hâlâ aletimin tabanını yumrukluyor, tekrar durmadan önce dizlerinin üzerine çıktı.

Ellerimi beline doladım ve onu hafifçe kaldırarak doğru açığı yakalamasını sağladım.

Bana küçük bir gülümseme verdi. Dudağını ısırarak kendini aşağı indirdi.

Cennet, cehennem kadar sevimli bir kızıl saçlıya ait olan lanet olası bir kedi kadar sıcaktır.

Dişlerimi sıkarak, onu ele geçirme dürtüsüyle savaştım. Taşaklarını patlatacak kadar dar amcığı, hepsini içine alana kadar yavaşça sikime doğru eğildi.

Kıpırdanarak nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Ne olduğunu soramadan omuzlarımdan tuttu ve hareket etti. Hızlanırken göz kapaklarını indirdi. Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sıcak nefesi küçük pantolonlarla geliyordu.

Tamam, yeterince zaman geçirdi.

Kalçalarını kavradım, parmaklarım içeri girdi. Neyse ki Harlow aldırıyor gibiydi çünkü onları gevşetemiyordum. Onu kaldırıp tekrar aşağı çekerek kalçamı onunkiyle buluşacak şekilde kaldırdım.

Başı geriye düştü, kızıl saçları sallanıyordu. Yumuşak inlemeleri daha da yükseldi. "Ellerini dizlerimin üzerine koy, ipo," diye emrettim.

Dediğimi yaptı, sırtı dikleşti, diri göğüsleri havadaydı.

Elimi uzatarak başparmağımla klitorisini ovdum. Sert dönüşler ve hızlı hareketler onun hareketlerini daha telaşlı hale getirmişti.

"Oh, Tanrım," diye inledi. "Siktir, siktir, siktir." Tutarsız küfürler, beni sürdükçe hızlandı, aldığı kadar iyi verdi. Boşalmaya başladığında amı sıkılaştı ve bacakları gerildi. Saçları çılgınca sallanıyor, göğüsleri her itişte zıplıyor, tırnakları dizlerime batıyordu.

Ona her şeyi vermek istiyordum, buna *ihtiyacım vardı*, durmak bilmeyen bir tempo tutturdum.

Sadece işinin bittiğinden emin olduğumda yavaşladım.

Kollarımı onun etrafına doladım ve onu dikleştirdim. Meme ucunu ağzıma aldım, içinde yavaşça hareket ederken emdim ve alay ettim.

Kalçalarını zıplatmaya çalıştı. "Daha fazla."

Meme ucunu ısırdım, içine doğru çarparken dilimle fiske attım.

"Evet!" diye haykırarak kendini ağzıma doğru itti. Saçlarımı yolumdan çekerek göğsünü yalayışımı izledi.

Aylardır bunu istiyordum ve sonunda ona sahip oldum. Tadına baktım, hissettim, becerdim.

On

u. *Ve daha fazlasını istiyorum.*

İhtiyacım var.

Daha bitmedi ama yine canım çekti. Benimki.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve başının arkasını kavradım. Yüzünü yüzüme doğru çekerken, itişlerim acımasızlaştı.

Bir yükselip bir alçalarak beni itiş kakışla karşıladı. Dolgun dudakları ayrılmıştı, gözleri kapüşonlu ve odaklanmamışken muhteşem görünüyordu. Boşalırken amcığı beni sıktı.

"Siktir," diye inledim, alçak sesle ve sertçe. Hiç durmayacakmışım gibi hissederek, boşaldıkça ona tekrar tekrar çarpıyordum.

Kanepeye çökerek onu kendime çektim, aramızdaki bağı koparmaya hazır değildim. Sessizce nefesimizi tuttuk.

Harlow başını kaldırıp dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Krem rengi teni kızarmış, dudakları şişmişti.

Hâlâ etrafım onunla çevriliydi, o kadar bitkin düşmüştüm ki muhtemelen susuz kalmıştım, onu tekrar istiyordum. Onu hissetmek, becermek, boşalmasını sağlamak.

Ama bundan daha fazlasıydı.

"Yani, uhh," diye başladı, tekrar gözlerimle buluşmadan önce yana baktı. "Bunu yakında tekrar yapabilir miyiz?"

Başımı geriye atıp ağzını kendime çekerken güldüm. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

"Bunu evet olarak kabul et," diye fısıldadım.

Harlow

Ertesi gün evime girdiğimde hala ağrım vardı ve tek yapmak istediğim bir ay boyunca uyumaktı.

Kase haklıydı; onun planları bütün geceyi almıştı.

Benimki sabahı aldı, derse geç kaldım.

Okuldan sonra otobüse atlayıp arabama bindim ve biraz kestirmek niyetiyle eve doğru yola çıktım.

Merdivenlere doğru ilerlerken ofisten gelen yüksek sesli kahkahaları duydum. Duyulmamak için parmak uçlarıma bastım.

"Harlow," diye seslendi David, elinde boş bir bardakla odadan çıkarken. "Gel de merhaba de."

Ben gelmiş geçmiş en kötü ninjayım.

Çantamı bırakıp sahte bir gülümseme takındım. "Elbette."

Annem David'le çıkmaya başladığında ondan nefret etmiştim. Babam açık tenli ve kızıl saçlıyken, David daha esmer ve koyu renk yüz hatlarına sahipti. Babam sessiz ve yumuşak konuşurdu, David ise arkadaş canlısı ve gürültülüydü.

David David'di ve kimse babam değildi.

Annem hastalanmaya başlayınca duygularım biraz değişti. David'in onunla nasıl ilgilendiğini, onu nasıl sevdiğini gördüm. Babamdan farklıydı ama yine de oradaydı.

Hadley ve beni de çok severdi, her zaman samimi bir şekilde bizimle övünürdü. Hiçbir zaman küçümseme ya da çok zorlama olmadı.

Tüm bunlara rağmen ondan hoşlanmadım.

"Bazılarınız onu zaten tanıyor ama bu benim kızım Harlow," diyerek beni odadakilere tanıtan David, kolunu omuzlarıma doladı.

David hariç dokuz adam vardı ama sadece üçü onun yaşlarındaydı. Geri kalanlar muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarındaydı ki bu da mantıklı geliyordu. David'in yatırım şirketi teknoloji alanında uzmanlaşmıştı. Daha spesifik olarak, yatırım yapmak için yeni ve yenilikçi ofis aletleri ve yazılımları arıyorlardı.

Onu ve zaman zaman bizi gezilere ve bağış toplama etkinliklerine götüren şaşırtıcı derecede havalı bir işti.

Selamlarına karşılık olarak el salladım, bazılarının bana bakışlarını görmezden gelirken zoraki gülümsememi korudum.

Teknoloji inekleri ve iş adamlarının arasına karışmış, utanmadan bakan bir adam vardı, kendimi Wicked'de sahnedeymişim gibi hissetmeme neden oldu. Yakışıklı olmasına rağmen ukala bir havası vardı.

Ve Kase'nin sevimli türünden de değil.

Teknisyenlerin iyiliği için onların tarafında olmasını, en iyi anlaşmayı yapmalarına yardımcı olmasını umdum.

"Bir sürü ev ödevi mi?" David sordu.

Başımı salladım. "Öğleden sonra karakola gitmeden önce biraz kestireceğim."

David gururla sırtarak omzumu sıktı. "News Nine'da kıdemli stajyer. Her zaman çok sıkı çalışıyor."

"İşte ben de bunu izliyorum," dedi yaşlı adamlardan biri. "Deborah çok tatlı değil mi?"

Onu Şeytan'la kıyasladığınız sürece... Hayır, o zaman bile, onu yener.

Dilimi ısırarak başımı salladım.

Kapıya doğru yürürken David sesini alçalttı. "Gitmeden önce, gördün mü..." Duraklayarak başını salladı ve gülümsedi. "Boş ver, ben bulurum. Annen ve Abbey alışverişe gittiler. Ben buradaki işleri bitirip Hadley'i almaya gideceğim, böylece öğleden sonra dinlenebilirsin."

"Teşekkürler," dedim, tavrımdan dolayı kendimi suçlu hissederek.

Bir el sallama ve zoraki bir gülümsemeyle odama yöneldim.

Çantamdan telefonumu alırken bir mesaj gördüm.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzandım.

Kase: Arabana bırakmamı ister misin?

Ben: Ben iyiyim, onu almak için otobüse bindim.

Kase: Artık otobüs yok. Çok fazla deli var.

Ben: Evet, ben oradayken. Ama sonra bıraktım ve şimdi yine çılgın kapasitenin altındalar.

Kase: Gerçekten çok tatlısın. Göğsüm ısındı.

Ben: Teşekkürler. Ben de sana iltifat ederdim ama şişirilmiş kafanın işinin önüne geçmesini istemem.

Kase: Muhtemelen akıllıca bir karar. Neredesin?

Ben: Yatakta, öğleden sonrayı uyuyarak geçirmek üzereyim. Ne var ne yok?

Kase: Seni yatakta hayal ettiğim için sikim kalktı.

Mesajını okurken telefonumu karıştırdım ve neredeyse elimden düşürüyordum.
yüz.

Ben: Eğer yardımı olacaksa, tamamen giyinik durumdayım.

Kase: Hayır, hala seksi. Her zaman.

Telefonumu kendime doğru tutarak sııttım ve güldüm.
mutluluğun içine gömülmek.

Ben: Her zaman değil. Bir keresinde gece yarısı galası için Gandalf gibi giyinmişim.

Kase: Lanet olsun. Şimdi Yüzüklerin Efendisi odunu yiyeceğim.

Aslında Hobbit içindi.

Kase: Biraz dinlen, ipo. İstasyondan sonra seni alırım. Çantanı hazırla.

Ben: Tamam.

Telefonumu yüzüme düşürmeden önce yanıma koydum ve yan tarafıma yuvarlandım.

Daha soyunamadan uyuyakalmışım.

Onuncu Bölüm
Lani ve Akıntılar

Harlow

Kahretsin, uyuyakalmışım.

Yataktan fırlayarak kırıışmış kıyafetlerimi atmaya başladım. Dolabımdan bir çift siyah bol paça pantolon ve kırmızı bir kazak yaka üst çıkardım.

Aceleyle giyindikten sonra kapıya doğru döndüm ve saatime bakınca hiç de geç kalmadığımı gördüm.

"Hay aksi, yine oldu," diye mırıldandım kendi kendime.

Telefonuma baktım ve Kase'den yeni bir mesaj gördüm.

Bu beni neyin uyandırdığını açıklıyor.

Kase: Arabanı alıp bırakman aptallık. Seni almak için 20 dakika içinde orada olacağım.

Ben: Emin misin?

Kase: Yolu yarılalık bile.

Aceleme devam ederek makyajımı tazeledim ve saçlarımı tekrar ördüm. Dizlerimin üzerine çöküp yatağımın altını kazarak ayakkabılarımı aradım.

"Ne zaman bir odaya girsem bu manzara için adam öldürürdüm," dediğini duydum arkamdan.

Sıçradım, başımı kaldırdım ve çerçeveye çarptım. "Ah!"

"Üzgünüm, ipo, seni korkutmak istememiştim."

Omzumun üzerinden baktığımda Kase'nin yakınımda durduğunu gördüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Geleceğimi söylemiştim."

"Hayır, yani benim odamda ne işin var?" Battaniyeyi yolumdan çektim.

"Annen çıkarken beni içeri aldı."

"Üzgünüm, geç kalıyorum. Ayakkabılarımı bulamıyorum."

Kase yerden bir yastık aldı ve kayıp ayakkabılarımı ortaya çıkardı. "Bunlar mı?"

"Evet, teşekkür ederim." Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, Kase'nin eli omuzlarımın arasına yerleşti ve arkamda diz çökerken beni yerimde tuttu.

Vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirdi, sert aleti kıcıma bastırdı. Saç örgümü tutarak başımı yana doğru çekti. "Günün nasıl geçti?" diye fısıldarken dudakları boynumda geziniyordu.

Kıcımı yukarı kaldırdım. "Daha iyi."

Kolunu göğsüme dolayarak gömleğimin üzerinden göğüslerimi okşadı. "Gitmemiz gerek."

"Geç kalabilirim."

Kıkırdadı ve arkasına yaslanmadan önce kulak mememi ısırdı. "Hayır, yapamazsın." Ayağa kalkarken omzumun üzerinden ona baktım. "İyi, hızlı olacağız." Bir kaşını kaldırdı.

"Tamam, *hızlı* gibi," diye düzelttim.

"Annenin evinde seni beceremem."

İç çekerek ayağa kalktım ve ayakkabılarımı giydim. "Tam bir baş belasısın." Sırıtarak, uzanıp sertliğini ayarlarken göz temasını sürdürdü.

Tam bir baş belası.

"Ne yapıyorsun?" Kase sordu.

Ona dönüp baktığımda dudaklarının yukarı kıvrılmış olduğunu görünce şaşırmadım. Alaycı ya da küçümseyici bir şekilde değil elbette. Sadece tuhaflığımdan hoşlanıyor gibiydi.

Bu iyiydi çünkü çok tuhaftım.

Gülümsemesine karşılık verirken göğsüm ısındı. "Yemek mi hazırlıyorsun?"

İstasyonda olaysız ve delicesine sıkıcı bir öğleden sonra geçirdikten sonra Kase beni aldı. Onun evine giderken Tayland yemeği yedik.

İki bira şişesi açtı. "Yiyecekleri dondurucuya koyarak mı?"

"Sana söyledim, eriştelerimi soğuk severim. Merak etme, seninkini çoktan dağıttım."

"Bunun sadece Çin yemeği olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım ve tabağıma biraz Hindistan cevizli köri ekledim. "İtalyan makarnamı sıcak severim. Ama Asya eriştelerini her zaman soğuk yerim." İki tabağı da kaptığım gibi masaya koydum. "Biliyorum, çok tuhafım."

Kase arkamdan yaklaştı, içkilerimizi bırakırken kollarını iki yanıma koydu. Dudakları kulağımı sıyırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Ama hoşuma gitti."

"Hey," diye itiraz ettim, sesim istediğimden daha havalıydı. "Benimle aynı fikirde olmaman gerekiyor. En azından olumlu bir bakış açısı getir."

"Döndürecek bir şey yok çünkü bunda kötü bir şey yok." Uzaklaşarak dondurucudan bir kap aldı. "Mükemmel erişteleri mahvetsen bile."

Dilimi ona doğru uzatarak oturdum ve yemeğe dalmadan önce tabağı bitirdim.

"Bugün iyi bir skandal var mı?" diye sordu.

"Hayır. Çıldırıldım ve beş yıllık emlak vergisi karşılaştırmalarına ilişkin verileri derledim."

"Ve böyle delirmek için para mı alıyorsun?"

"Biliyorum." Elimi göğsüme koydum. "Çok şanslıyım."

"Sana uğursuzluk getirdiğimizi biliyorsun, değil mi? Önümüzdeki hafta muhtemelen çılgınlık olacak."

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Şşş. Öyle deme. Yarın Rye'da işe başlıyorum; yeni kaosla başa çıkarken biraz sakinliğe ihtiyacım var."

Kase kollarını masanın üzerine koydu ve daha da yaklaştı. "Bu kadar erken mi başlıyorsun?"

"Evet. Rhys bugün aradı, gelip gelemeyeceğimi sordu." "Sonra buraya gel."

"Çok geç olacak, o yüzden-"

"Sonra buraya çarpın," diye tekrarladı.

"Dediğim gibi," diye başladım, ona bir erişte fırlatarak. "Çok geç olacak, o yüzden çok isterim."

Kase bana baktı, elindeki erişteyi alırken yüzünde boş bir ifade vardı. Kol.

Tanrım, o da o adamlardan biri mi? Her zaman şaka yapıyor. bir erişte için sinirlenecek değilim.

Değil mi?

Birdenbire ağzına attı. "Harlow?" "Evet?"

Sırıttı. "Neredeyse buzlu kahve kadar iğrenç."

Gözlerimi devirdim ama gülümsemesine karşılık verdim.

"Yanağını yatağa koy, ipo," diye emretti Kase, içime girip çıkarak.

"Ama seni görmek istiyorum."

"Yapacaksın. Şimdi kıcını yukarı kaldır ve yanağını aşağı indir."

Dizlerimi sabitleyerek yüzümü serin çarşafın üzerine indirdim.

Tekrar içime girdiğinde, siki farklı, daha derin bir açığa ulaştı. İnledim, ona karşı hareket etmeye çalıştım.

İri eli kürek kemiklerimin arasına yerleşti. "Yavaş ol."

"Sikeyim sl..." Klitorisimi ovalayıp doğru miktarda baskı uyguladığında sözlerim kesildi.

Elini omzumdan alıp başımın yanındaki şilteye koydu ve vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirdi. Dilini boynuma değdirerek kulağıma doğru yaklaştı ve "Yavaşlığı sevmiyor musun, Harlow?" diye fısıldadı.

Başımı salladım.

"Elini bacaklarının arasına koy." Söylediğini yaptığımda, Kase elini onunkiyle kapattı ve siki orta ve yüzük parmağımın arasında olacak şekilde bizi konumlandırdı. Parmaklarını benimkilerle ördü, böylece ikimiz de bağlantımızı hissettik. Yavaşça iterek avuç içimi klitorisime doğru itti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Seks mi?"

Boynumu ısırdı. "Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Biz mi?"

Hızını artırdı, klitorisime daha fazla baskı uyguladı. "Yaklaş."

Etrafımın sarıldığını hissettim.

Bunalmış ve aşırı uyarılmış.

Onun güçlü akıntısına kapılmıştım. Ama her zaman yaptığım gibi kaçmaya çalışmak yerine onunla *birlikte* yüzüyordum. Kendimi daha derine soktuğum için mutluydum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye tekrar sordu, içimde hareket ederken parmaklarımı sikine daha sıkı bastırıyordu.

Başımı salladım.

"Lani," diye fısıldadı kulağıma, sesi kaba ve sertti. "Cennet. Yavaş gidiyorum çünkü senin daracık amına her girdiğimde cennet gibi oluyor Harlow. Gözlerimi kapatmalı ve tadını çıkarmalıyım."

O konuşurken nefeslerim hızlı, sık patlamalar halinde geldi. Göğsüm sıkıştı.

Başını kaldırdı, saçları omzumun üzerinden geçti, tüylerim diken diken oldu. "Cennetimin tadını çıkarmama izin verecek misin?"

Başımı salladım.

Ona yandan baktığımda bile cevabım karşısında gözlerinin parladığını görebiliyordum. Tüm gücünü itişlerine vererek bana çarptı, avuç içlerimizi klitorisime sürttü. "Siktir et evet öylesin."

Sözleri ve hareketleri beni uçurumun kenarına itmek için birlikte çalıştı. Ben boşalırken hiç gevşemedi, amansız bir akıntıya kapıldım ve orgazmımı çektim.

Bitirdiğimde Kase elini klitorisimden çekip kalçamı tuttu.

Elimi de bırakmadan önce parmaklarımı sikinin etrafında sıktım. Sallanarak onun hamlelerine karşılık verdim ve gerilimin daha da arttığını hissettim.

Çarşafı tutarken bacaklarım titredi ve tekrar boşalırken nefesim kesildi.

Bana katılırken Kase'nin seksi iniltileri benimkilere karıştı.

Ağırlığını üzerime vererek kendimi yatağa bıraktım, Kase de beni takip etti. Birkaç dakika bu şekilde kaldık, ağzı ve elleri ulaşabildiği her teni fırçaladı.

Prezervatifi atmak için ayağa kalktığında, ağır gözlerimin kapanmasına izin verdim. Uykuya dalmaya başladığımda, yatağa geri tırmandı ve beni kendine çekerek ikimizi de örttü.

Bacağımı onunkinin üzerine koydum, elimi ve başımı göğsüne yasladım. Dudakları başımın tepesine yapışmıştı.

Uyku beni ele geçirdiğinde, "İyi geceler, lani'm" diye fısıldadığını duydum.

Belki de ikimiz de akıntıyla yüzüyoruzdur.

Kolay bir ilk gün için çok fazla.

İnsan kümelerinin etrafından dolanarak Rhys'in Rye'daki ofisine geri döndüm. Acil olmasına rağmen durdum ve kapıyı çaldım.

Yüksek sesle.

Striptiz kulübü olmasa da, Rhys'i iyi bir fikir olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

"İçeri gel!" diye seslendi.

Kapıyı açtım. "Hey."

Rhys elindeki kâğıt yığnını yere bırakıp bana baktı ve gamzeleri her zamanki kadar derin olmasa da gülümsedi. "Lütfen bana ilk gecende işi bırakacağını söyleme."

Başımı salladım.

"Şükürler olsun. Ne var ne yok?"

"Vardiyam bitti." Rhys monitöre bakıp ayağa kalkınca ben de devam etmek için acele ettim. "Ama bir süre daha kalabilirim."

"Emin misin? Programına göre çalışacağımı söylemiştim." Tekrar ekrana baktı, şüphesiz barın etrafında oluşan karmaşayı görüyordu.

"Sadece Kase'ye mesaj atmam gerekiyor."

"Şimdi ara vermek ister misin? Ben Vanessa ile ilgilenirim."

"Vanessa hakkında." Tereddüt ettim. Onun başını belaya sokmaktan değil, sadece ispiyoncu bir sürtük gibi görünmekten korkuyordum. Ancak yine de bu kadar beceriksiz biriyle çalışmak istemediğim için devam ettim. "İlk günüm olduğunu biliyorum ve haddimi aşmak istemem ama ona göz kulak olmak isteyebilirsin."

Ellerini kalçalarına koydu ve yere baktı, uzamış saçları yüzüne geliyordu. "Kahretsin. Ne oldu?"

"Diğer barmenler gidene kadar fark etmemiştim ama siparişlerin her yerini berbat ediyor." Konuşurken, onunla çalışmaktan duyduğum hayal kırıklığı gevezelik olarak ortaya çıktı. "Fazla dolduruyor ve eksik ücret alıyor. Çoklu görev becerisi sıfır ve en temel karışık içecekleri nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yok. Ayrıca, yorgun bir bebek ya da orta derecede eğitilmiş bir babun düşünülerek tasarlandığı belli olan bilgisayar sipariş sistemini bile çalıştıramıyor, o kadar kolay ki. Bazı erkekler kız seksi olduğu için sorun etmiyor ama

Hatta onların sabrını taşıyor. Ve onların başka hiçbir şeyine zarar vermediği için insanlar çekip gidiyor."

Tiradımı bitirdiğimde Rhys sessiz kaldı ve sakalını ovuşturdu.

Vay be. İkisi de çok ateşli, belki de sevişiyorlardır? Ve işte buradayım, ilk günüm, şimdiden saçmalıyorum.

Tam özür dileyecekken Rhys konuştu. "Vardiyayı bitirmesini istiyor musun?"

"Ne?"

"Harika referanslarla geldi, ki bunların hepsi açıkça saçmalıktı. İşten çıktı. Ben onu kovmadan önce vardiyasını bitirmesini ister misin?"

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. "O sadece benim yoluma çıkıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gidip bununla ilgileneceğim. Kase'ye mesaj at." Hışımla çıkarken başımı salladım, tüm tavrı değişmişti. **Ben:** Geç saate kadar çalışıyorum. İşim bitince mesaj atarım.

Ofisten çıkarken Rhys'in arkasında hülyalı ve şehvet dolu gözlerle bakan Vanessa ile yürüdüğünü gördüm.

Güçlü ol, dostum. Deli ve aptal tehlikeli bir kombinasyondur.

Barın arkasındaki yerimi aldım, açık biletlere yetişmek için kışımı kaldırdım. Bir dakika sonra kafamı kaldırdığımda Rhys'in ana alana geri döndüğünü gördüm. Vanessa arkasından koşarak geldi, bir şeyler çığlık atarken eşyalarını tutuyordu.

Kırmızı, sivri yüzü birdenbire çok daha az sıcak oldu.

Rhys, fedailer araya girip onu kelimenin tam anlamıyla Rye'in dışına taşıırken etkilenmiş görünmüyordu.

"Uyardığın için sağ ol," dedi bana o derin gamzeli gülümsemesiyle.

"Sorun değil."

Onun pisliğini temizlemeye çalışırken yirmi dakikayı sessiz geçirdik. Düşündüğümde de kötüydü ve ne kadar para kaybettiğimizi düşündükçe içim cız etti.

Kontrol altına aldıktan sonra Rhys bana baktı ve başını salladı. "Lanet yalancılardan nefret ederim. Hiçbir şekilde bir barın arkasına adım atmadı. Birinin üzerinde, elbette. Ama arkasına değil."

"Bende bu var-"

"Kahretsin, Rhys. Şimdiden onu geç saate kadar çalıştırdın mı?" Kase bir tabureye otururken söyledi. "Eğer bu onu kaçırmak için bir numaraysa, işe yaramayacak. Zaten benim için deli oluyor." Bana göz kırptı.

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi engelleyemedim. "Bira ister misin, bebeğim?"

Yüzü yumuşadı. "Evet."

Bir IPA doldurup ona uzattım. "Hemen dönerim. Biraz daha votka alacağım." Rhys, "Ben getiririm," diye teklif etti.

"Hayır, sistemi öğrenmeliyim."

Şişeleri aldım, envanter takip listesini karıştırdığımdan sadece yüzde yetmiş eminim. Dikkatli bir şekilde bara geri döndüm, şişeleri rafa koydum ve Kase'ye döndüm.

Ben bir şey söyleyemeden elimi tuttu ve çekti. Bara doğru eğilip beni öptü. "Seni özledim."

Midem altüst oldu ve meme uçlarım sertleşti.

Göğüs uçları karıncalanıyormuş gibi Kase gözlerime bakıp sesini alçaltmadan önce yere baktı. "Umarım çok yorgun değilsindir."

Başımı salladım.

"Ben de öyle

düşünmüştüm."

Kendini beğenmiş ifadesi karşısında yalandan esnedim. "Bilmiyorum, birden kendimi bitkin hissettim."

"Sorun değil, dün gece yaptığım gibi seni uyandırırım. Başım bacaklarının arasında, dilim-"

"Senden hoşlanmıyorum." Ona ters ters bakarken, ciddi görünmek için boşuna kollarımı kavuşturdum ve aynı zamanda açıkça sertleşmiş meme uçlarımı örtmeye çalıştım.

Bana en ukala gülümsemesini vererek arkasına yaslandı. "Evet biliyorsun. Benim için deli oluyorsun, hatırladın mı?"

Ellerimi başımın üzerine koyarak, bir patlama sesi çıkarırken onları dışarı doğru açtım.

"İkinizi birlikte seviyorum," dedi Rhys, Kase'ye bir bira daha uzatırken. Kase içkisini kaldırdı. "Ben de öyle."

'Birlikte' kelimesi kafamın içinde yankılandı.

Bu gece akıntı çok güçlü.

Kase

Sikeyim.

Harlow'un barın diğer ucuna gidişini izledim, adam boktan birasını yeniden doldurmazsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi acele ediyordu.

"Bunu gördün mü?" Rhys de başını ona doğru çevirerek sordu.

"Çubuğun üzerinden sırıkla atlayıp kaçmak üzereymiş gibi görünmesini mi kastediyorsun? Evet, fark etmiş olabilirim."

"Adamım." Başını salladı, genişçe gülümsedi. "Önce Jake, şimdi de sen."

"Hey, bizi aynı kategoriye koyamazsın. Piper'a kadar Jake'in ilişkilere karşı neredeyse alerjisi vardı."

"Bundan bahsetmiyorum."

Biramı yere bıraktım. "Sonra ne olacak?"

"Siz iki şanslı orospu çocuğu, etiketlere falan takılmadan her şeyi kabul eden, ateşli ve havalı kadınlar buldunuz. Son zamanlarda konuştuğum her hatun bir randevudan sonra bağlılık ve yüzük peşinde koşuyor."

"Ne zamandan beri çıkıyorsun?"

Omuz silkti. "Benim versiyonum."

"Ve senin ve eski bağlanma korkusu olan arkadaşımızın aksine, ilişki sistemine karşı öfkeli değilim."

"Ama tıpkı Piper gibi, Harlow da seni bunun için uğraştırıyor."

"Dostum, o Jake'ten daha kötü." Biramın son suyunu da içtim. "Zorlamak istiyorum ama bunu mahvetmek istemiyorum. Yani, onu gördün. Çoğu zaman kaçmaya hazır görünüyor."

"Peki ya diğer yarısı?"

Gülümsedim. "Tüm bu çalışmalara değen şey bu."

İkimiz de tam zamanında dönüp Harlow'un kızıl saçlarını savurduğunu gördük. Acele ederken bana sırtıttı, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu.

Gözlerimi ondan ayıramadan, "Cidden buna değer," diye mırıldandım.

Harlow

Ertesi Salı günü Hyde'a girdiğimde ne kadar terk edilmiş ve farklı görüldüğünü görünce şok oldum.

Yeni yerin açılmasına sadece birkaç hafta kala, her şeyi ayarlamak için kapalıydılar. Adamlar hâlâ her gün çalışıyor, başka kimsenin dokunmasına güvenmedikleri ekipmanları paketliyor ve taşıyorlardı.

Piper'ın mutfağına adım atmak bir portaldan geçmek gibiydi. Çorak gri dükkânın aksine, onun odası hâlâ parlak renkli aletler ve malzemelerle doluydu.

"Vay canına, burası tüyler ürpertici," dedim ve hemen bir kase kremaya uzandım.

Ne yazık ki, Piper daha hızlıydı, onu hareket ettirdi ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hey! Daha işim bitmedi." Bir defteri çevirdi.

tasarımlar ve notlarla. "Ve katılıyorum, çok ürkütücü. Geceleri daha da kötü oluyor."

Ürperdim. "Öğrenmek istemiyorum. Buradan ne zaman çıkıyorsun?"

"Bunu bitirdikten sonra iki pastam kaldı. Sonra toparlanıp yeni yerde her şeyi hazırlıyorum."

"Bu Cumartesi dışarı çıkmak için vaktin var mı? Rhys bana izin verdi."

Sırıttı. "Kesinlikle bir gece dışarı çıkabilirim."

"Ray'i davet edip Voodoo'ya gitmek ister misin?"

"Rye'a gitmek istemiyor musun?" diye şaka yaptı, gözleri parlıyordu. Yüzümü buruşturdum. "Sanırım ben iyiyim."

"Cidden, orada işler nasıl gidiyor?"

"Müthiş kaotik. İyi para kazanıyorum. Ve Rhys çalışmak için süper soğukkanlı. Ama mekan her zaman tıklım tıklım ve diğer barmenlerin bazıları berbat. Ya da Rhys'le benim seviştiğimizi düşündükleri için gölge düşüren kaltaklar."

"Ona bir şey söyledin mi?"

Başımı salladım. "Eminim biliyordur. Pek bir şey kaçırmaz." "Doğru."

Yine de bu konuyu açmalısın. Ya da istersen ben açabilirim."

"Hayır, açacağım. Bu saçmalıktan nefret ediyorum."

"Evet, bunu görebiliyorum." Etrafına uzanarak kutuları açıp kapattı ve bir listeye birkaç şey not etti. "Annen nasıl?"

Piper'a sadece ailemden bahsetmek yerine, Hads'i okuldan alıp eve bırakması için onu da yanımda getirmişt看. Onu annemle tanıştırdıktan ve birkaç dakika sohbet ettikten sonra, Rye'a dönerken annemin MS teşhisi hakkında bilgi verdim.

Kase ile her ne kadar paylaşmaya *ihtiyacım* olsa da, açılmak istediğim tek kişi o değildi.

O kadar büyük sırıttım ki yanaklarım acıdı. "Gerçekten çok iyi. Son zamanlarda çok mutlu ve çok aktif. Yakında tekrar gelmen gerekecek. Bence o ve Hadley buna bayılır."

Gülümsememe karşılık verdi. "Kek getireceğim."

"Nereye?" Jake odaya girdiğinde *bana* doğru ilerleyerek sordu krema kasesi.

İltimas göstermeyen Piper onun elini de tokatlayarak uzaklaştırdı. Kasenin kapağını kapatarak buzdolabına koydu. "Harlow'un annesi ve kız kardeşine."

Jake başıyla onayladı ve bana döndü. "O nasıl?"

"Son zamanlarda daha iyiyim, teşekkürler," dedim, genellikle soruya eşlik eden ton değişikliği, baş eğme ve acıma bakışı üçlüsü olmadan sormasını takdir ettim.

"Sence açılışa gelmek ister mi?" Piper sordu.

Neden ona söylemek için bu kadar bekledim ki? Oh evet, çünkü ben bir aptalım.

"Soracağım."

Jake Piper'ın alanına doğru ilerledi, elini boğazına koydu ve başparmağıyla çenesini okşadı "Otuz dakika içinde avukatın ofisinde olmamız gerekiyor, tatlım."

"Kahretsin, unutmuşum." Yan tarafa bakarken endişeli ifademi fark etmiş olmalı. Başını iki yana salladı. "*Onunla* ilgili değil. Sadece yeni binayla ilgili son dakika yasal işleri. Bitmek tükenmek bilmeyen formlar, izinler ve ruhsatlarla uğraşmak zorunda kalacağız." Tekrar Jake'e döndü. "Ofisten ceketimi alayım."

O gittiğinde, Jake masaya yaslanmış beni inceliyordu. Çok yumuşak başlı biri olduğunu biliyordum ama beni çok korkutuyordu. Keskin yeşil gözleri her zaman içimi görebilecekmiş gibi bakardı.

Ve bir sürü sırrım olduğu için bu rahatsız ediciydi.

"Yani," dedi, sesi alçak ve ifadesi ciddi. "Sen ve Kase iyi anlaştınız."

"Evet," diye mırıldandım, en iyi arkadaşıyla görüşmem konusunda ne hissettiğinden emin değildim.

Hayatımın en uzun, sağır edici sessizlikteki otuz saniyesinden sonra sırtıttığında cevabımı almıştım. "Hoşuma gitti."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ben de."

"Ben üç," diye ekledi Piper kapı aralığından. "Hazır mısın, bebeğim?"

Jake bana dönmeden önce başıyla onayladı. "Kase garajda. Bütün gece burada kalmadığından emin ol, tamam mı?"

"Onu görmeye gidiyordum."

Çenemi kaldırarak Piper'a doğru yürüdü ve onlar ayrılırken kolunu ona doladı.

Garaja yöneldim, ürkütücü koridordan çıkmak için acele ediyordum. "Kase?" Seslendim.

"Şurada," diye cevap verdi, dışarı itilmiş bir tezgâhın arkasından ayağa kalkarak. "Hey, bugün erken çıkmışsın."

"Son ders iptal edildi."

"Piper'ı gördün mü?"

Başımı salladım. "Buraya gelmeden önce uğradım. O ve Jake az önce ayrıldılar."

Sesi alçalırken gülümsemesi de soldu. "Gittiler mi?"

"Evet, evrak işleriyle ilgili bir şey-" Kase beni belimden tutup yüksek bir tezgâhın üzerine kaldırdığında bir çığlık atarak konuşmamı bitirdim. "Ne yapıyorsun?"

"*Aylardır* yapmak istediğim bir şey." Ağzı benimkini aldı, öpücüğü sert ve talepkârdı.

Tüketiyorum.

Eli aramıza girdi ve kot pantolonumu çözdü. Kenarlarından tutarak, "Kaldır" diye mırıldanacak kadar geriye çekti.

Ellerimin üzerine yaslanarak kalçalarımı kaldırdım, pantolonumu ve külotumu çekip çıkarmasına izin verdim, ayakkabılarımı da onlarla birlikte aldım.

"Böyle kal," dedi. Kalçalarımın tutarak beni bankın kenarına çekti. "Açlıktan ölüyorum, bebeğim."

Başka bir şey söylemeden başını bacaklarımın arasına daldırdı ve ağzıyla beni sardı.

Hiç alay yoktu. Hafif fiskeler ya da yavaş hareketler yoktu. Beni *aylardır* yememiş gibi yuttu.

Bacaklarımı omuzlarına alarak dilini içime daha da soktu ve leğen kemiğimi yukarı kaldırdı.

Gerilim hızla arttı, yoğunluğu bunaltıcıydı. Uzaklaşmaya çalıştım ama Kase'nin eli kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni kendine yakın tuttu.

Ben nefes nefese başımı geriye atarken dili klitorisimin etrafında dönüyordu. Gözlerimi aralayarak yana baktım ve duvara yaslanmış bir sac parçasını gördüm. Yansımamız donuk ve pusluydu ama Kase'nin beni yalarken kendini okşadığını hâlâ net bir şekilde seçebiliyordum.

"Kutsal shhhhh," diye inledim. Kendimi daha fazla tutamayarak, boşalırken yankılanan bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştüm.

Ve geldi.

Ve akılsızca, soluksuzca boşaldı.

Kase baskısını azalttı ve ben dirseklerimin üzerine oturup hâlâ nefes almaya çalışırken tamamen durdu.

Avucunu parlayan sakalında gezdirirken dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. Göz temasını koruyarak avucunu yaladı. "Tadı cennet gibi, Harlow."

Kukum sıkıştı, daha fazlası için hazırды.

Ben bir şey söyleyemedim, o kendini gizledi. "Gitmelisin, ipo."

"Hayır, bitirmeliyiz."

Kalçalarımın tutup beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerine oturttu. "Eğer oraya tırmanırsam, o şey patlayacak."

Kaşlarımı oynattım ve yaklaştım. "Evet öyle olacak."

Gülümserken bile gözleri karardı.

Göğsünden başlayarak sikine doğru ilerledim. Bileğimi yakalayıp yolculuğunu durdurmadan önce göbek deliğine kadar gelmişim.

"Arkanı dön ve sıkı tutun" diye gür sesiyle emrettiğinde hayal kırıklığım şehvetli bir heyecana dönüştü.

Söylediğini yaptığımda, Kase vücudumu öne doğru hafifçe eğilecek şekilde konumlandırdı, bacaklarım kığım havada olacak şekilde açıldı.

Arkamda durarak ellerini yanlarımla kırımlarını takip ederek aşığı indirdi. Kış yanaklarımı avuçladı ve bırakmadan önce bir dakika boyunca yoğurdu.

Bir an sonra sikiinin başının bana doğru bastırıldığını hissetmeden önce fermuarının indiğini ve bir ambalajın kırıştığını duydum. Beni parmak uçlarıma kadar içine aldı.

Girip çıkarken sırtımı, omuzlarımı ve kollarımı okşadı. Daha sert hareket ederken elleri benimkileri kapladı.

Dudaklarını boynuma bastırırken başımı yana yatırdım.

Bir kolunu göğsüme doladı ve elini üstüme bastırdı. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayarak içime girdi.

"Daracık amının çok derinlerindeyim ve hâlâ daha yakın olmak istiyorum," diye fısıldadı kulağıma, hareketleri acımasızlaşıyordu. "Sana doyamıyorum."

Başım geriye uçtu ve çözülürken omzuna çarptı. Milyonlarca parçaya bölünmüşken, sözleri fiziksel bir kucaklama gibi etrafımda dönüyordu.

Boğuluyorum, nasıl mücadele edeceğimi bilmediğim bir akıntıya kapıldım. İstedğimden bile emin değilim.

"Asla yetmez," diye fısıldadı. İçime vurarak, boşalırken alçak ve derin bir şekilde inledi.

Bir dakika boyunca hareketsiz durdum, ağırlıksız mutluluk hissinin üzerimden geçmesine izin verirken dizlerim kilitlendi.

Kase çekilirken omurgamdan aşığı öpücükler bıraktı.

Arkamı dönerek atılmış giysilerimi aldım. "Kafanı daha da şişirme riskini göze alarak," diye başladım, pantolonumu ve külotumu geri çekerken zıplamak için durakladım. "Bu konuda gerçekten çok iyisin. Gerçekten, gerçekten çok iyisin."

Sırıttı, prezervatifi fırlatıp attı ve kıyafetlerini düzeltti. "Onayladığına sevindim."

Ayakkabılarımdan başımı kaldırdım. "Bununla birlikte, muhtemelen bunu daha sonra tekrar yapmalıyız. Bilirsin, sadece seni pratikte tutmak için."

"Öyle mi?"

Dudağımla ısırarak sırtıtmama engel olamadım. "Kesinlikle."

Kase bana doğru koştu ve ben kahkahalar atarken beni yerden kaldırdı.

Kollarımı omuzlarına, bacaklarımı da beline dolayarak onu öptüm ve dilimi dudaklarında gezdirdim. Dili benimkiyle buluştuğunda onu içime çektim.

İnledi, elini saçlarımla arasına daldırdı ve beni kendine çekti.

Çekilmeden önce onu tekrar öptüm. "Gerçekten çok mutluyum," diye fısıldadım.

"Sevindim," diye fısıldadı. "Beni mutlu ediyorsun."

Yüzü yumuşadı. "İpo."

"Gitmem gerek."

Gülümsemesi şakacı bir hal aldı. "O zaman sıkı tutun."

Beni sırtına doğru kaydırđı, binaya doğru koşup kapıdan çıkarken beni bacaklarımla altından tuttu.

Hep güldüm.

On Birinci Bölüm
Beelzebub ve Go-Go Gadget Kolları

Harlow

"Alçak Alçak!" Hadley evin içinde koşarak bağırdı. "Kurabiye yapıyoruz! Annem birazını Kase'ye götürebileceğini söyledi çünkü o kurabiye seven bir adama benziyor."

Hads'i kaldırdım, onu baş aşağı eğdim ve çığlık çığlığa zevkle karnına ahududu üfledim. Onu tekrar yere indirdim. "Eminim kurabiyeler konusunda haklısındır."

"Hadi!" Elimi tuttu ve beni Abbey ile annemin çalıştığı mutfağa çekti.

"Merhaba tatlı kız," diye selamladı annem, bana sıcak bir çikolatalı kurabiye uzatarak. "Okul nasıldı?"

"Güzel. Çok şey yaptım."

Ve bana çok şey yapıldı.

Sapık düşüncelerimden uzaklaşmak için kurabiyeyi ağzıma attım. Çikolatalı güzellik eridi ve gözlerimi kapattım. "Mmm, anne, bunlar çok lezzetli!"

"Oh güzel! Yeni bir tarif buldum."

"Cidden bir kazanan," dedim ve bir tane daha almak için uzandığımda elim tokatlandı. "Hey, ne oldu?"

"Bunlar Kase'ye götürmen için."

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum. Onu kendi kızına tercih ediyorsun. Hayır, hayır, sorun değil."

Annem gözlerini devirdi. "Onu bugün görecekmisin?" "İçeri girdim ve onu gördüm bile."

Ve onu becerdi.

Tek yönlü zihnimi görmezden gelerek devam ettim. "Ama sanırım bu gece istasyondan sonra onu tekrar göreceğim."

Ve onu tekrar becermek.

Shhhh. Sessiz sapık, başımı belaya sokacaksın!

Annem kurabiyeleri plastik bir kaba koymaya başladı. "Onları da yanında getir. Piper'ı gördün mü? O nasıl?"

Abbey kahvesini doldurmak için kalktı ve bana bir fincan hazırladı.

Yudumlarken anneme Piper ve yaklaşan açılış hakkında bilgi verdim. "Bugün bana gelmek isteyip istemediğinizi sordu."

"Gerçekten mi?" Annem yüzü aydınlanarak sordu. "Çok tatlı biri. Senin için sorun olur mu?"

"Evet, . Tabii ki. I olabilir tanıtmaq sen için Herkes. Sadece utanç verici hikayeler yok."

"Tamam, öyleyse hiç hikaye yok, t a m a m . Sadece resimleri getireceğim." Bana göz kırptı.

"Kek de olacak mı?" Hadley arkadaşlarımla tanışmaktan hiç etkilenmemiş gibi sordu.

"Bahse girerim bir sürü olacak. Ve Piper şimdiye kadar yediklerimin *en iyisini* yapıyor."

Sırıttı ve başını salladı. "O zaman ben de geleceğim."

"Berbat durumdasın, bebeğim." Annem Hadley'nin yapış yapış eline uzandı. "Hadi seni temizleyelim."

Onlar odadan çıkarken Abbey'e doğru eğildim. "Daha iyi görünüyor."

"Öyle," diye fısıldadı Abbey, yüzü sevincini gösteriyordu.

"Kendini çok mu zorluyor?"

Başını iki yana salladı. "İzliyordum. İhtiyacı olduğunda dinleniyor ama gerçekten iyi gidiyor. Daha da mutlu."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bu çok iyi. Teşekkürler, Abbey."

Bana sıkıca sarıldı. "Annenin seni ağlarken görmesine izin verme, seni eve kapatır."

"Doğru. Yine de hazırlanmam gerek."

Mırıldanarak odama yöneldim ve iç kutularımın daha fazla çökmesine izin verdim.

İyi ruh halim istasyondaki öğleden sonram boyunca devam etti. Çantamı topladıktan sonra Kase'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Bitirdim. Senin evine bırakmamı ister misin?

Kase: Beş dakika içinde orada ol.

"Bir saniyen var mı, Harlow?" Sunucu Gary kapı aralığından seslendi.

"Elbette. Bir sorun mu var?"

Başını salladı, çerçeveye yaslandı ve mesafesini korudu.

Deborah'nın sık sık uygunsuz ilişkiler ve iltimasla suçlanması nedeniyle Gary, kadın personel söz konusu olduğunda daha temkinli davranıyordu. Hiç uygunsuz davranmadığı için bu herkese haksızlıktı.

En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Stajın birkaç hafta içinde bitiyor, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Yeniden başvurdun

mu?" "Sonbahar için,

evet."

Tamamen ayağa kalkarken kaşlarını indirdi. "Yaz değil mi?"

"Hayır, o grup çoktan seçildi."

Beni geçip kare şeklindeki çenesinde bir elini ovuşturdu. "Andrew'un seni bekleme listesine ilk sıraya koymasını sağlamam gerekecek," dedi yüksek sesle.

Benden çok kendine. Bana dönerek gülümsedi. "Bu konuda yeteneklisiniz Bayan Cooper. Diğer stajyerlerden daha çok çalıştınız, ancak doğal becerileriniz sizi zaten çok ileriye taşıyor. Sonbahardan önce sizi tekrar burada görmeyi umuyorum."

O hala odadayken mutluluk dansı yapma.

Çılgılık atmak ya da bir milyon meleğe çıkmak da yok.

"Teşekkür ederim," dedim sesimi eşit tutmaya çalışarak. Uzaklaşmadan önce bir kez başını salladı.

Eşyalarımı kaptığım gibi kapıya yöneldim ama Deborah yolumu kesti.

"Ah Ateş Kasık, sakın bana onun repliklerine inandığını söyleme." Yavaşça başını salladı. "Bunları söylediği ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Sanki sen özel bir kar tanesiymişsin gibi?"

"Üzgünüm sohbet edemem, geç kalıyorum." Onun oyunlarını oynamayı reddederek yüzümdeki gülümsemeyi korudum.

"Burada çok uzun süre kalmayacaksın. Ve benim bu işle çok ilgim olduğu için, bir daha asla burada olmayacaksın. Bu da Gary'nin artık senin adil bir oyun olduğunu düşündüğü anlamına geliyor." Omuz silkti, yüzü hiç de hoş olmayan bir şekilde buruştu. "Ya da hâlâ."

Soğukkanlılığımı kaybetmeme fırsat vermeden Deborah yana baktı, gözleri irileşirken ifadesi yumuşadı. Omuzları geriye gitti, göğsünü dışarı çıkardı.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye mırıldandı, sesi o kadar tatlıydı ki duymak bile beynimi çürütüyordu.

"Evet," diye cevap verdi tanıdık bir ses. "Kız arkadaşımı arıyorum."

Kalbim tekledi ve aşırı hızlanmadan önce durakladı.

"Selam bebeğim," dedim Deborah'nın yanından geçerken.

"Hazır mısın?" Kase bana sırtıttı. "Eteğine bayıldım, ipo."

Deborah boğazını temizledi. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Bebeğim, Şeytan'la tanış. Beelzebub, Kase ile tanış.

"Deborah, bu Kase. Kase, bu Deborah, sunuculardan biri."

Kase bana dönmeden önce çenesini ona doğru kaldırdı. "Akşam yemeği yemek istiyorsak koşmamız gerek." Kolunu omzuma dolayarak beni kapıya doğru çevirdi.

"Tekrar gelin ve ziyaret edin," diye seslendi Deborah. "Harlow burada ailemizin çok sevilen bir üyesi, o yüzden her zaman kapımız size açık."

Kase'nin avucu ağzımı kapatıp kelimelerimi boğmadan önce tek söyleyebildiğim "A-" oldu. "Lufft mmmmba fuff fu fmmlllyyy maaa aasssshhhh."

Dışarı çıktığımızda elini çekti. "Neydi o?"

"Ailenin sevilen bir üyesi'ymiş, hadi oradan. O kaltak en kötüsü. Üçkağıtçı, tuzakçı ve acımasız. Ekibinden bazılarının arkamdan bana 'Ateş Kasık' dediğini biliyor muydun?"

"Aşağıda çıplak olduğun için bu pek mantıklı değil."

"Eteğimi kaldırıp onlara bunu gösterecek değilim ya!"

Kase kaşlarını çatarken beni daha sıkı kavradı. "Kimsenin benim olanı görmesi hakkında şaka bile yapma."

"Benimkini kastetmiyor musun?"

Başını bir kez salladı, vücudu gergindi.

Mutluluğuma karışan garip bir rahatlık hissi etrafıma yerleşti.

Kase'ye karşı gardımı düşürmem kendimi daha savunmasız hissetmem anlamına geliyordu. Açığa çıkmış. Sahiplenici sözleri homurdanan bir mağara adamının sadece bir iki adım ötesinde olabilirdi ama güvenimi asla kötüye kullanmayacağı konusunda bana güvence veriyordu.

Kolumu kaslı beline dolamadan önce omuzlarımı silkeledim. "Bu iş bitti ve önümüzde bir gece var. Akşam yemeği için ne istersin?"

"Meksikalı mı?"

"Bunu dün öğle yemeğinde çocuklarla yediğini sanıyordum?"

"Ben yaptım." Sesini alçalttı, bana bakarken gözleri karardı. "Ama tuz, tekila, misket limonu ve kadınımı tatma havasındayım."

"Meksikalı," diye nefes aldım.

O gece odasına girdiğimizde Kase, "Çıldırılmışsın," dedi.

Eğlenceli bir akşam yemeği, çok sayıda margarita ve arabada yoğun bir öpüşme seansından sonra, konuşmayı beklemiyordum.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Rhys geçen hafta birlikte olmamızla ilgili bir şey söylediğinde. Çıldırılmıştın."

"Hayır, ben-"

"Çıldırılmış gibiydin. Gözlerin fal taşı gibi açıldı ve sanki barın üzerinden atlayıp çığlıklar atarak gecenin karanlığına doğru kaçacak gibiydin."

"Ben, uhh, hayalet mi gördüm?"

"Ve eğer o sahte kaltak seni kızdırmasaydı, bahse girerim sana kız arkadaşım demem seni de kızdırırdı." Yatağın kenarına oturarak beni çekti, böylece açılmış bacaklarının arasında durdum. Bana bakarken elleriyle kıcımlı kavrıdı. "Bu şimdiye kadarki en uzun, en uzun tek gecelik ilişki değilse, sanırım bu işte olduğumu anlamışsındır."

"Korkmuyorum."

Bana inanmadığını belirten bir bakış attı. "Harlow."

"İyi, biraz... sinirli olabiliyorum," diye itiraf ettim. "Bazen kendimi kapıldığım güçlü bir akıntıda gibi hissediyorum." Saçlarını geriye doğru ittim. "Ama bu iyi bir şey. Sen kontrolü ele almasaydın, ben hâlâ sahilde, suyun içinde olmayı diliyor olurum. Dalmaktan çok korkardım." Gülümsedim, sıcaklık ve mutluluk damarlarımın bir parçasıymış gibi vücuduma yayıldı. "Şimdi ben de seninle birlikte yüzüyorum. Bugün hissettiğim tek şey seni gördüğüm için duyduğum heyecandı."

Bana bakarken gözleri gergindi, dudakları yukarı doğru eğilmişti. "Öyle mi?"

Eğildim ve ağzının kenarını öptüm. Dudaklarımı yanağından kulağına kadar takip ettim. "Şey, bu ve bana benim dediğinde tahrik oldum."

Ben daha gözümü kırpamadan kıcımdaki elleri eteğimin altına girdi, belime doğru itti ve külotumu çekiştirerek çıkardı. Arkasına yaslandı ve beni de yanına alarak kalçalarının üzerine oturttu.

Kot pantolonunun fermuarını açarak boksörünü aşağı itti ve siki serbest kaldı. Kalçalarımı yukarı çekerken, amım sert uzunluğuna sürtündü.

"Prezervatif," diye

mırıldandım. Küfür etti.

"Çekmece."

Öne doğru sürünerek çekmeceye ulaşmaya çalıştım.

Go-Go-Gadget kollarımın eksikliğine lanet olsun!

"Siktir, öyle kal," diye emretti Kase, başı açık bacaklarımın altına gelene kadar vücudunu yataktan aşağı kaydırarak. Kalçalarımı kavrayarak, amım ağzının üzerine yerleşene kadar beni çekti.

Dili içimde hareket ediyor, bedenim ona karşı sallanıyordu.

"Seni istiyorum," diye inledim. İhtiyacım olan iradeyi topladıktan sonra üzerinden yuvarlandım ve bir prezervatif kaptım. Prezervatifi yırtarak açtım ve sikinın üzerine koydum, dokunuşuma karşılık olarak sarsılmasına bayıldım.

Kase beni dizlerimin altından kavradı ve çekiştirerek sırtüstü düşmemi sağladı. Açılmış kalçalarımın arasına yerleşti. "Beni sadece sikim için kullandığını düşünmeye başlıyorum."

İçime girerken başımı salladım.

"Hayır mı?" diye sordu, vücudunu benimkine doğru indirerek. Dizini büktü, bacağımla yukarı itti ve içime daha derin daldı. Parmaklarını benimkilerle örerek ellerimizi başımın yanına yerleştirdi.

Biraz daha eğilerek, "Dilini unuttun," diye fısıldadım. Alt dudağını ısırdım.

Ağzını yakıcı, morartıcı bir öpücükle ağzıma götürmeden saniyeler önce gözlerinin eğlendiğini yakından izledim.

Kase gecenin geri kalanını ve sabahın büyük bir bölümünü bana aleti ve diliyle yapabileceği her şeyi göstererek geçirdi.

Ve her saniyesine bayıldım.

Cumartesi gecesini, Voodoo'nun yanındaki otoparka girdim. Dikiz aynasından makyajımı son bir kez kontrol ettikten sonra Piper'la aynı anda arabadan indim.

"Çok seksi görünüyorsun!" diye bağırdı ve bana sarıldı. "Cidden, bacaklarını çok kıskanıyorum. Ve o ayakkabıları!"

Güldüm. "Benim gibi konuşmaya başladın."

"Ya da Nat," dedi, babasının kız arkadaşına atıfta bulunarak, güzel olan her şeye olan sevgimiz üzerinden bağ kurmuştum.

"Yine de Nat olacak kadar vadi kızı gibi davranmıyorsun."

Piper eğilmeden önce güldü. "Gözlerin şu anda deli gibi yeşil görünüyor. Lens mi takıyorsun?"

Başımı salladım. "Elbise yüzünden."

Koyu yeşil, tek omuzlu şal elbisem dizlerimin üzerinde bitiyordu. Yürüdüğümde yan taraftaki yırtmaç açılarak bacaklarımı daha fazla ortaya çıkarıyordu. Gül desenli platform stiletolarla eşleştirdiğimde bacaklarımın normalden daha uzun görüldüğünü biliyordum.

Piper arkasına yaslandı. "Keşke benim de böyle renk değiştiren havalı gözlerim olsaydı.

Kase seni elbisenin içinde gördü mü?"

Başımı salladım. "Burada işimiz bittiğinde onu aramam gerekiyordu." Piper'ın deri kalem eteğine ve beyaz, dantelli bluzuna baktım. "Jake seni bunun içinde gördü mü?"

Sırıttı. "Eğer bütün geceyi buraya gelmeden geçirirse bahsi kaybederim."

"Kazananın ne alacağını bilmek istiyorumuyum?" Tatlı gülümsemesi hınzırlığa dönüştü. "Hayır."

Onun kolunu benimkine dolayarak, çılgın kuyruğu atlayarak Voodoo'ya girdik.

Bara yaklaştığımızda uzun, alçak bir ısıklık bizi karşıladı. "Kahretsin, siz hatunlar çok seksi görünüyorsunuz!" Ray küçük masadaki taburesinden zıplayarak bağırdı.

"Ben de sana," dedim.

Parlak pembe saçlarının bir tarafı çılgın buklelerden oluşuyordu. Kazıttığı kısmı uzatmaya çalıştığı için diğer tarafı geriye doğru jölelenmişti. Vahşi kişiliğiyle tezat oluşturan küçük siyah elbisesi abartısız ve inceydi.

Bazı aile sorunları çözüldükten sonra, Piper annesinin evinde giydiği sade elbiselerden fazlasıyla bulmuştu kendini.

Onları yakmak istemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde Ray, Piper kibritleri alamadan hepsini kaptı. Daha kısıydılar ve ona daha çok uyuyorlardı ve gerçekten de ona yaklaşıyorlardı.

İçkilerimizi aldıktan sonra Ray bana çok bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Sana öyle söylemiştim."

Dudaklarımdaki margarita tuzunu yaladım. "Ne?"

"Kase'ye abayı yakmıştın."

"O zaman bilmiyordum."

Piper'ın kaşları düştü. "Ne zaman?"

"Senin düğününde," diye yanıtladı Ray. "Düğününüzde ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. erkeği DL'de."

"Dostum, hayır değildim," diye itiraz ettim. "Onun tam bir egoist oyuncu olduğunu düşünüyordum. Şimdi biliyorum ki sadece dev bir egosu var."

"Aşık olmuştun."

"İyi," diye itiraf ettim, kadehimi ona doğru kaldırarak. "Öyle sayılır."

"Sorun değil, seni ilk gördüğü andan beri sana karşı bir şeyler hissediyor." İçkimi düşürmeden önce yerine koydum. "Bekle, ne?"

"Oh evet. Dev aşk."

Gözlerimi kaçırdığını görmek için Piper'a baktım. "Biliyor muydun?"

Yüzüğünü çevirdi. "Şüphelenmiş olabilirim."

"Hiç hoş değil."

"Doğum günü partimde seni sordu. Ama harekete geçmeyince durumu yanlış anladığımı düşündüm."

Ray başını salladı. "Ona nasıl baktığını görmedin mi?"

Kendimi onun söylediklerine o kadar kaptırmıştım ki, sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından şikayet bile etmedim.

"Hiç fark etmedim," dedi Piper.

"Baktı. Ve bu sadece 'çişimi yapmam lazım' bakışı da değildi." Ray onun başının yan tarafına vurdu. "Bir düşünsene. Harlow bizimle takılmaya başladığından beri biriyle birlikte olduğundan şüpheliyim."

Bunu içime sindirirken gözlerim büyüdü.

Delicesine ateşli, tatlı, komik Kase biz birbirimizi görmezden gelirken aylarca seks yapmadı mı?

Ve bir şey yapacak kadar uyanık kalamadığım için mi onsuz devam ettim?

Yeni içeceklerimizi alırken arkamıza yaslandığımızda, iç kutularımdan daha fazlası yıkıldı, parçalandı ve geri dönüştürüldü.

"Neden hiçbir şey söylemedi?" Yüksek sesle merak

ettim. Ray omuz silkti. "Ona sorman gerekecek."

Margaritamı bitirdikten sonra kendimi takıntı yapmamaya zorladım ve Ray'e döndüm. "Dükkânda ne var ne yok?"

"Kase'nin tüm güzel vücut sanatını gördükten sonra nihayet dövme yaptırmaya mı geliyorsun?"

Ürperdim. "Üzerine kalıcı bir kalemle çizmeyeceksen hayır."

"Bir gün yapacaksın. Ve dükkan iyi. Çok iyi. Sanırım yeni bir sanatçı getirmemiz gerekecek."

"Bu-"

"Hey Harlow," diye seslendi arkamdan belli belirsiz tanıdık bir ses.

Arkamı dönüp masanın altına saklanma dürtüsüyle savaşıırken, omurgamdan aşağı bir korku damlası aktı. "Eddie?"

Tüm o kadife tulumuyla, yağlı saçlı ihtişamıyla.

"Tüm zamanını Lars'ın kucağında geçirdiğin için beni tanımana şaşırdım. Sanırım bir eski mahkûmdan diğerine atladın."

Donup kaldım, beynim teklerken ağzım açık oturdum.

Neyse ki Ray daha hızlıydı, oturduğu yerden fırladı ve kapıdaki güvenliğe işaret etti.

"Zahmet etme, ben gidiyorum," diye alay etti Eddie, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Bir suçluyla çıktığını bilmiyordum, ha? Herkesten daha iyiymişsin gibi ortalıkta dolaşmak sana yakışıyor. Lars'a söyle, Nash ve ben onu yakında göreceğiz."

Beklemediğim bir hızla koşuşturan Eddie kalabalığın arasından arka kapiya doğru ilerledi, güvenlik de hemen arkasındaydı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye bağırdı Edge yaklaşırken, dikenli saçları normalden daha da kötü bir şekilde dağılmıştı. "Bu lanet olası yerde ne var da pislikler ve orospular ortalığı karıştırmak istiyor?"

"Sanırım isim onu lanetledi," diye mırıldandım, düşüncelerim yarışıyordu. "Voodoo yerine adını *Gökkuşağı ve Kedicikler* koymalıydın."

Edge yanıma çömelmeden önce eğlenmiş görünüyordu. "İyi misin? Canını falan yaktı mı?"

Fiziksel olarak değil.

Zorla gülümsedim. "Ben iyiyim."

Elbise gömleğini çıkarıp Ray'e uzattı. Üzerinde sadece bir atlet vardı, yağsız kasları tahmin ettiğimden daha belirgindi. "Bunu kana bulamak istemezsin, en sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Sıradan bir şekilde kandan bahsetmesi üzerine telaşlanarak ayağa kalktım. "Ne?"

"Biri seninle uğraşırsa, o da benim kadınım la uğraşır." İfadesi karardı, gözleri çılgınca yoğunlaştı. "Ve kimse benim kadınım la yatamaz."

"Onu durdurmuyacak mısın?" Edge hışımla uzaklaşırken Ray'e sordum. Onun endişesi bana odaklanmıştı, şiddet tehditlerine değil.

Gözlerini devirdi. "Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

"Eski mahkûm' dedi." Ray ve Piper'ın birbirlerine bakışlarını izlerken karnım sıkıştı. "Kase hapis yattı mı?"

Piper iç çekerek elime uzandı. "Ayrıntıları bilmiyorum. Sadece soruşturma sırasında ortaya çıktığı için biliyorum ama Jake bana başka bir şey söylemedi."

"Gidip onunla konuşmak ister misin?" Ray sordu.

Başımı salladım. "Hayır, bu kızlar gecesi.

Bekleyebilir." "Sorun değil." Piper elimi sıktı.

Oturmaya başladım ama geri sıçradım. Başım dönüyor, avuçlarım terliyordu. "Sanırım belki de sadece... Evet, gitmem gerek. Üzgünüm."

Koş, koş, koş!

On İkinci Bölüm
Güzellik ve Gizli Mafya Saçmalığı

Harlow

Kase'nin araba yoluna girdiğimde, merdivenleri tamamen atlayarak verandadan atladı. Kapım açıldığında arabayı kapatmamıştım bile. İçeri uzanıp motoru durdurdu ve anahtarları cebine attı.

Eğlenceli olacak.

Elimden tutup beni arabanın yan tarafına doğru iterek dışarı çıkardığında kemerimi daha yeni çözmüştüm.

"Ee," diye başladım o bir şey söylemeyince, "günün nasıl geçti?"

"Kahretsin Harlow, Edge'le konuştum-"

"İçeri girebilir miyiz? Hava buz gibi ve ben de bu hava koşullarına uygun giyinmedim."

Yavaşça göz kırptı. "İçeri girmek ister misin?" Başımı salladım.

Fikrimi değiştirecekmişim gibi elimi tutan Kase beni evin içine çekti, ancak kanepeye ulaştığımızda bıraktı.

İkimiz de oturmak için hareket etmedik.

"Eddie doğruyu mu söylüyordu?" diye sordum. Bir kez başını salladı.

Sormak istediğim tüm sorular zihnimde dönüp duruyor, bir an önce ortaya çıkmaya çalışıyordu.

"Ne kadar süre?" "Bir yıl."

"Ne zaman?"

"On yedi yaşımdaydım."

"Neden?"

Kase kaşını kaldırdı. "Sana söylersem benimle tek heceli bir konuşmadan fazlasını yapacak mısın?"

"Evet."

Bana bir bakış attı ama yine de konuşmaya başladı. "Sana kız kardeşimden nasıl bahsettiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım, bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyordu.

"Kahretsin," diye küfrederek ensesini ovuşturdu. "Bu çok uzun bir hikâye ve sana nasıl madde madde anlatacağımı ve yine de mantıklı olmasını sağlayacağımı bilmiyorum."

"Öyleyse yapma. Zamanımız var. Bize birkaç bira getirmemi ister misin?"

"Ben hallederim. Otur." Dikkati dağılmış bir şekilde mutfağa gitmeden önce başımın üstünü öptü.

Topuklarımın üzerinde sallanırken bacaklarım hafifçe titredi. Ayakkabılarımı tekmeleyerek oturdum ve çıldıran midemi sakinleştirmeye çalıştım.

Burada Kase'den bahsediyoruz. Yüzünü palyaço gibi boyadığı, herkesin içinde çırlıçıplak soyunduğu ve aletini balondan bir hayvana bağladığı için tutuklanmadı.

En azından ben öyle umuyorum.

Kase odaya geri döndü ve bana bir içki uzattı, her zamanki iyi huyluluğunun yerini neredeyse lanetli bir düşünce aldı. Benden sadece bir adım uzakta olmasına rağmen sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyordum.

Yıllar belki.

Koltuğun kenarına oturmak için kendini alçalttı, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini iki yana açtığı bacaklarının arasına sarkıttı. Parmaklarının arasında bir bira şişesi sallanıyordu ama ondan içmedi. Bunun yerine, aşağı bakarken şişeyi çevirdi.

"Eğer şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorsan-" O başını sallamadan önce ben başladım.

"Hayır, bilmeni istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Willa benim üvey kız kardeşimdi. Annem Willa'nın *babası* tarafından hamile bırakıldı," diyerek alay etti,

"on yedi yaşındayken. Kısa bir süre sonra onu hamile haliyle dövmeye başladı. Wil yeterince büyüdüğünde, o da almaya başladı."

Midem bulandı, birinin bu tür bir şiddet uygulayabileceği düşüncesi damarlarımda öfke dolaşmasına neden oldu.

"Annem onu alır ve giderdi, ama o onları bulurdu. Her seferinde." Bana baktı. "Bu ülkede işler hâlâ boktan. Ama o zamanlar? Annem Kolombiyalıydı, Willa'nın babası beyazdı. Polislere annemin kafasının iyi olduğunu, kıskançlık krizine girdiğini falan söylerdi. Polisler ona inanır ve kızı geri verirdi."

"Bu cidden berbat bir durum."

"Böyle şeyler hala oluyor, ipo. Ve evet, berbat bir durum. Wil'in babası her türlü pislığe para harcardı, bu yüzden annem de geçinebilmek için geceleri bir lokantada çalışmaya başladı. Bir gece, çekiciyi beklerken bir fincan kahve içen bir adamla tanışmış. Ondan sonra bir süre her gece geldi." Küçük ve hüzünlü de olsa gülümsedi. "Annem bu kısmı anlatırken hep gülerdi. 'Büyük doktor, süslü takımlarını giyer ve çamurlu kahve içerdi' derdi. Paranın önemi yokmuş gibi çok bahşış verirdi. Babam onu kendine çeker ve 'Söz konusu sen olunca, başka *hiçbir şeyin* önemi yok' derdi."

"Bu gerçekten çok tatlı," diye fısıldadım.

"Evet, o hep böyleydi. 'Aşkına değiyorsa, hayatına da değer' derdi."

Kase'nin cazibesini nereden aldığını anlamak zor değildi.

"Her neyse," diye devam etti. "Willa bir gece sabaha karşı üçte lokantaya gitti. Uzun bir yürüyüş değildi ama kesinlikle sekiz yaşında yürümesi gereken bir yürüyüş de değildi. Morarmıştı. Babam onun gözlerine bir kez baktı ve o kadar. İşlerin iyi gitmediğini tahmin edebildiğinden beri annemle arasını düzeltmeye çalışıyordu." Anlamlı bir şekilde bana baktı. "Annemin korktuğunu biliyordu, bu yüzden işleri aceleye getirip, bildiği her şeye dönüşme şansı bulamadan her şeyi mahvetmek istemedi."

Sözleri ve bakışlarının yoğunluğu karşısında kalbim hızlandı.

"Ama Willa'yı gördüğünde bütün bahisler kapandı," diye devam etti. "Anneme her şeyin bittiğini söyledi, o da sadece başını salladı. Babam, Willa'nın babasına boşanma belgelerini imzalatmak ve ebeveynlik haklarından vazgeçmesini sağlamak için aletine neşter vurma tehdidini kullandı."

Boşanma resmileşir resmileşmez evlendiler ve hemen ertesi gün Willa'yı evlat edinmek için evrakları doldurdu."

Kase'yi izlerken biramı tadına bakmadan yudumladım.

"Wil'e karşı her zaman sabırlıydı ama o hayatlarına girdiğinde başlarından çok şey geçmişti. Annem de benim gibiydi. Dünya başına yıkılabilirdi ve o dünyayı yeniden inşa etmenin ne kadar heyecan verici olacağına odaklanırdı. Ama Willa mücadele etti. Ona ellerinden geldiğince yardım etmişler ama ben on yaşındayken ortaya çıkana kadar hiçbir şey işe yaramamış."

Buna inanmakta zorlanmadım. Kase'nin insanların tam da ihtiyacı olan şey olmak gibi bir yeteneği vardı.

"Yeni bir bebeğe nasıl tepki vereceğinden endişelendiler. En kötüsünü planladılar. Ama o beni sevdi. Beni korkutmak istemediği için öfke nöbetleri geçirmeyi ve sinir krizleri geçirmeyi bıraktı. Okulda daha başarılı olmaya başladı çünkü bana yardım edebilmek istiyordu. Hâlâ anlamıyorum."

"İstiyorum," dedim kendimi durduramadan.

Her ne kadar paylaşmaya istekli olsam da, onun konuşmayı kesmesini istemiyordum. "Öyle mi?" diye sordu.

"Başka bir zaman açıklarım. Devam edin."

Kase uzanarak kalçamı okşadı. "Ben on dört yaşındayken, annemle babam babamın hastanesi için bir yere gidiyorlardı. Yolculuğun son kısmında o küçük uçaklardan birine binmişler ve uçak düşmüş."

"Bebeğim," diye fısıldadım, kolunu sıkmak için uzandım.

Ben bunu yapamadan Kase bileğimi kavradı ve beni üzerine çekti. Kollarını bana doladı ve sıktı. "Daha iyiyim."

"Onları o şekilde kaybettiğin için üzgünüm," dedim göğsüne yaslanarak. "Bu benim ömrümün yarısından daha önceydi."

"Yine de özür dilerim."

"Evet, ben de." Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Willa benim velayetimi almak için dava açtı ve aldı da. O zamanlar üniversiteyi bitirmişti ve düzenli bir ofis işi vardı. Her şeyi bir arada tutmaya çalıştı. Beni seviyordu ama ailemizi kaybetmek, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra? Yavaş yavaş dağıldı."

Doğrudum ve elimi göğsüne koydum. Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Kase çenesini ovuşturdu, hâlâ hikâyesinin içinde kaybolmuştu. "Yardım etmeye çalıştım ama elini tutmak istemeyen birine ne kadar el uzattığının bir önemi yok. Uyuşturucu mu? İnsanları mahvediyorlar. Biraz ot bir şey değil. Ama biri kaçmak istediğinde, bir kâseye ya da esrara yönelmez. Bir iğneye giderler. Toz için. Onları alıp götürecektik kadar güçlü bir şeye. Willa da bunun için gidiyordu. Güzel kardeşim soldu. Küçüldü. *Donuklaştı*. Kendisinin bir gölgesiydi, sert ve çarpık. Çarpıtılmış."

Kalbim onun için kırılıyordu, göğsümde acı verici bir şekilde ağırılaşıyordu. Muhtemelen onun da aynı şekilde hissettiğini bilerek, kalbimin çarptığını hissettiğim noktayı ovuşturdum ve hafifletmek istedim.

Eli benimkini kapadı ve daha yakına itti.

"Benimle ilgilenmek zorunda kaldığı için kendimi suçlu hissettim. Sanki bu ekstra sorumluluk onu uçurumun kenarına itmişti. Kafayı bulurdu, midesi bulanırdı ve ben onu temizlerdim. Onu kurtarırdım. Ama bu suçluluk duygusu iki taraflı işliyor ve insanı yiyip bitiriyor. O bir eroin bağımlısıydı ama ayıkken hissettiği suçluluk duygusu onu temizlenmek istememeye itiyordu."

Annem ve suçluluk duygusu hakkında bana söylediklerini hatırladım. Anladığını söylediğinde ona inanmamıştım.

Annemin ne kadar yorgun olduğunu, vücudunun ne kadar acı çektiğini bildiğimden, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Dışarı çıkıp eğlendiğim zamanlar oldu, ancak kısa bir süre sonra alevlendi. Mantıken bunun bir tesadüf olduğunu biliyordum ama yine de kendimi suçlu hissediyordum, sanki onu terk etmişim gibi.

Mecburiyet duygusuyla yardım etmiyordum. Eve yakın kalmak kolay bir karardı çünkü onu ve Hadley'i seviyordum. Doktor randevuları ve testler için orada olmaya özen gösterdim çünkü endişeleniyordum ve bilgi sahibi olmak *beni* daha iyi hissettiriyordu. Bunun onu nasıl suçlu hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Kase ile görüşmeye başladığınızdan ve nihayet kendi hayatınızı yaşamaya başladığınızdan beri ne kadar mutlu oldu? Daha enerjik ve daha sağlıklı.

"Bebeğim, özür dilerim," dedim, keşke daha derin bir şey söyleyebilseydim.

Bakışlarımı yakaladı, gözleri pişmanlıkla doluydu. "Bir süre sonra ondan nefret etmeye başladım. Bağımlılığı onu kontrol ediyordu ve onu böyle görmeye dayanamıyordum.

Bu. Bayılmış, mahvolmuş, kanaması var ve aklını kaçırmış. Onları kaybettim, sonra da onu kaybettim. Ölmeden önce bile, o gitmişti. Ve bunun için ondan *nefret ettim*. Bu suçluluk duygusu beni parçaladı."

Gözlerimi kırıştıtararak onu kendime çektim.

"Harlow, bu uzun zaman önceydi." Kase açıkta kalan kalçalarımı sıktı. "Ben o şeytanlarla uğraştım. Sadece anlaman için anlatıyorum."

Yaşadıklarını duymaktan ne kadar nefret etsem de, bana anlatmasının onun için büyük bir olay olduğunu biliyordum. Ve bu onun kişiliğinin bir parçası olduğu için bilmek istedim.

Derin bir nefes alarak geri çekildim. "Peki ne oldu?"

"Bağımlılığı arttıkça, Willa alışkanlığını desteklemek için yeni yollar bulmak zorunda kaldı. Elindeki az miktardaki parayı da hızla tüketti ve artık çalışamaz hale geldi. Ailemiz bize para bıraktı ama o hepsine erişemiyordu. Ona yiyecek ve giyecek alıyordum ama uyuşturucu, eroin ya da kendine enjekte ettiği başka bir şey almıyordum. Mahkemede tanıdık bir yüz haline geldi. Yargıç onu bir daha başını belaya sokarsa daha büyük bir hapishanede çok daha uzun süre kalacağı konusunda uyardı."

"Rehabilitasyon değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yardım istemedi." "Bu çılgınlık."

"Bu bağımlılık, ipo. Her neyse, o zamanlar kendi stüdyo dairem vardı. Uyuşturucu getirmesine izin vermediğim için benimle kalmıyordu. Bir öğleden sonra durup dururken beni aradı ve öğle yemeğine götürmek istedi. Canının hamburger çektiğini söyledi. Şüpheliydim ama sesi iyi geliyordu. Heyecanlıydı. Onu bir arkadaşımın evinden aldığımda, beni gördüğü için mutlu bir şekilde çantalarıyla koşarak dışarı çıktı. Öğle yemeği yedik ve neredeyse kendine gelmişti. Neredeyse."

Bir an durakladı, çenesi sıkıştı. Gözleri odaklanamadı. "Neden bunu başka bir zaman bitirmiyoruz bebeğim?" Ben önerdim.

Kalçalarımı sıktı ve başını hafifçe salladı. "Onu kaza yaptığı yeni yere götürürken arkamda bir polis durdu ve ışıklarını yaktı. Willa çıldırmaya başladı. Arabayı sürmeye devam etmemi istedi ama ben aptal değildim. Kenara çektiğimde hiçkırta hiçkırta ağlamaya başladı.

Küfrediyor, eşyalarını saklamaya çalışıyordu. Polis telsizle destek çağırmadan önce arabaya bir göz attı ve ikimizi de dışarı çıkardı. Benim göremediğimi onun görmesi bir bakışını aldı."

"Ne?"

"Bağımlıların bir sonraki skorlarını elde ettiklerinde takındıkları bir bakış vardır. Noel arifesindeki bir çocuğun çarpık bir versiyonu."

"Onda mıydı?"

Başını salladı. "Ve beni kaçış şoförü olarak ayarladı. O evden kaçmasının nedeni küçük kardeşini göreceği için heyecanlanması değildi. Bir ton uyuşturucu çaldığı içindi."

"Vay anasını." Kaşlarım düştü. "Bekle, peki nasıl oldu da hapis yattın? Onda bir şey olduğunu bile bilmiyordun. Onlara söylediğinde sana inanmadılar mı?"

"Onlara söylemedim." Benim kuşkulu ifadem karşısında Kase mizahtan yoksun bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Suçluluk duygusu. Yaşadığı onca şey, benim için ne kadar çabaladığı, ondan nefret etmeye başlamam. Sana söyledim, içimi kemirdi. Bu yüzden suçu ben üstlendim. Hepsinin benim olduğunu ve onun hiçbir fikri olmadığını söyledim."

"Tartışmadı mı?"

"Hayır," dedi, sesi yumuşak ve üzgündü. "Üzerindeki uyuşturucu miktarı yüzünden beni dağıtmakla suçladılar. Sabıka kaydına bakılırsa çok uzun bir süre hapiste kalacaktı. Orada öleceğine ağladı, onun yerine rehabilitasyona gidip temizleneceğine yemin etti."

"Ve kimse bunu anlamadı mı?"

"Elbette, hepsi yaptı. Sabıka kaydı ya da iz yok, uyuşturucu testi temiz. Böyle biri sert uyuşturucu işine girmez, satmaz ya da kullanmaz. Ama onu ispiyonlamazdım. Ve eğer suçsuz olduğumu söyleseydim. Bu konuda konuşmazdım bile. Yine de bana beş yıl gibi hafif bir ceza verdiler."

"Bu ışık mı?"

"Eroinin ne olduğunu biliyor

musun?" "Uyuşturucu mu?"

"Hayır, gerçekte olduğu gibi." Başımı salladığımda devam etti, yüzü küçümsemeyele dolmuştu. "Bu çöp. Toksinler. Çok ucuz.

Çünkü ellerinden geldiğince kötü kimyasallarla kesiyorlar. İnsanlar sağda solda bundan ölüyor, bu yüzden satıcıların üzerine çok gidiyorlar. Willa'nın çantasında da bir sürü vardı. Satmayı planladığından değil tabii ki."

"O zaman nasıl sadece bir yıl yapabildin?"

"Willa ben içeri girdikten on ay sonra öldü. Avukatım artık korunacak kimse kalmadığını söylemeye geldiğinde onlara gerçeği söyledim ve beni serbest bırakmak için çalıştılar. Bazı avukatlar ve hakimler sahtekar ve kendini beğenmiş olabiliyor ama benimkiler öyle değildi. Masum bir adamı hapse attıklarını bilmek onları rahatsız ediyordu." Omuz silkti. "Ama dediğim gibi, onlara başka bir seçenek bırakmamıştım."

Onu tanıımıyordum ama bir yanımda Willa'dan da nefret ediyordu. "Ona verdiği hediye almamış olması çok kötü."

"Denemedi bile. Beni bir kez bile ziyaret etmedi. Aşırı dozdan öldükten birkaç gün sonra keş arkadaşlarından biri onu bulana kadar gittikçe kayboldu."

Yanağını okşadım. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Uzun zaman önceydi. Tekrar kalmak için rezervasyon yapmıyorum ama hapishane olabileceği kadar kötü değildi. Benim arkamı kollayan birkaç adamım vardı, ben de onlarınkini. Büyük bir fark yarattı."

"Hâlâ," diye fısıldadım. Beynimi onun hayatı etrafında toplamaya çalışırken başımı göğsüne yasladım. Bir insanın tüm bunları yaşayıp hâlâ işlevsel olabilmesi beni hayrete düşürüyordu. Kase'nin muhteşem bir evi, tutkuyla bağlı olduğu bir işi ve daha çok ailesi gibi olan bir arkadaş grubu vardı.

Kaçıp kutuların arkasına saklanmıyordu.

Kase sırtımı okşadı. "Bu tanıştığım her insana ağzımdan kaçırdığım bir şey değil. Aslında çok az insan biliyor. Ama yakında sana söyleyecektim. Senden saklamaya çalıştığımı düşünmeni istemem."

"Ben yapmadım."

Birkaç dakika sessizce oturduk, elleri omurgamı yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi o kadar sessizce ki neredeyse duymayacaktım. duymak.

"Ne?" Doğrulamaya çalıştım ama sırtıma baskı uygulayarak beni kendisine yasladı.

"Edge beni aradı ve neler olduğunu anlattı.
kapalı."

"Evet, seninle konuşmak istedim ve bu bir tür mesajlaşma değildi.
konuşma. Öylece çekip gideceğimi ve seninle bir daha hiç konuşmayacağımı
mı sandın?"

"Bu düşünce aklımdan geçmiş olabilir."

"Sana artık kaçmayacağımı söyledim. Sadece aletini balondan
hayvanlara çevirmediğin için rahatladım."

"Ne?" diye sordu, kahkahası başımı salladı.

"Yok bir şey, boş ver." Burnumu tişörtüne bastırdım ve onu içime
çektim. "Özür dilerim, Kase."

"Bir ömür önceydi."

"Hâlâ üzgünüm," diye fısıldadım.

"Beni ben yapan," diye fısıldadı. "Hayatımda sahip olduğum iyi şeyleri
asla hafife almayacağım çünkü bunların ne kadar hızlı değişebileceğini
biliyorum. Kötüyü, kirliyi, lanet olası çirkini gördüm, bu da güzelliği olduğu gibi
gerçekten takdir edebileceğim anlamına geliyor." Kıcımlı kavrayan Kase beni
de yanına alarak ayağa kalktı. "Sanırım şimdi tam da bunu yapmak için iyi bir
zaman."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkan Kase beni yatak odasına kadar taşıdı, ağzı
ve sakalı boynumu okşuyordu.

Bu kadar ağır bir konuşmadan sonra ne isteyeceğinden emin değildim.
Beni ayağa kaldırdığında, onu takip etmeye hazır bir şekilde bekledim.

Dudakları benimkilere gitti, öpücüğü morarmış ve çılgıncaydı. Elbisemin
eteğini yukarı doğru kıvrarak başımın üzerinden çekecek kadar uzaklaştı. Ağzı
tekrar benimkindeyken arkama uzandı ve sütyenimin kancasını açtı. Kaba
elleri yanlarımda gezindi ve kumaşın üzerinden göğüslerimi avuçlamak için
durakladı. Göğsümde yavaşça ilerleyerek askıları kollarımdan aşağıya doğru
ittti.

Gömleğindeki tutuşumu bıraktım ve sütyenin aramıza düşmesine izin verdim.

Kase ellerini belime doladı ve beni kaldırarak yavaşça yatağa fırlattı.

Yatağın üzerine eğilerek parmaklarını külotumun içine soktu. Kıcımlı kaldırdığımda külotu bacaklarımdan aşağı kaydırды, hafif dokunuşu tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Boynunun arkasına uzandı, bir eliyle tişörtünü çıkarırken diğer eliyle pantolonunu ve boxer'ını indirdi. Beni takip edip vücudunu benimkiyle örtmeden önce manzaranın tadını çıkarmak için sadece bir saniyem vardı.

Eli aramızda hareket etti, kalın parmağı içime girerken ıslaklığında kolayca kayıyordu. Başparmağının ucu klitorisimi sert ve sabit bir basınçla çevreledi. Diğer eliyle üstüme uzanarak bir prezervatif paketi aldı ve ağzıma götürdü.

Geri çekip açarken köşesini dikkatlice ısırdım. "Çok ateşli," diye mırıldandı, gözleri dudaklarıma yapışmıştı.

Ambalajı kenara fırlattım ve prezervatifi ona uzattım. Parmaklarını çektiğinde içgüdüsel olarak kalçalarım kalktı.

Neyse ki onları çok daha iyi bir şeyle değiştirdi ve açılmış kalçalarımın arasına düştü, sikinin başı beni dürtüyordu.

Şimdi. Daha hızlı. Daha

sert. Şimdi.

Çabuk!

Sinir bozucu bir yavaşlıkla hareket eden Kase beni santim santim doldurdu. Hareket etmemek için mücadele ederken çarşafı sıkıca kavradım.

Başını kulağıma doğru eğdi. "Güzellik," diye fısıldadı, sesi çiğ ve sertti. Yukarı uzanarak yatağın kenarını kavradı. Kaldırıcı kullanarak o kadar sert itti ki bedenim yataktan yukarı kaydı. Beni yerimde tutmak için bir elini omzumun üzerinden geçirdi ve hareketi daha da kuvvetle tekrarladı.

Hareketleri vahşileştikçe çarşafı tutarak bacaklarımı kalçalarına doladım.

Daha önce etrafımızda dönen tüm acılar yakıcı bir sıcaklığa dönüştü. Birlikte hareket ettikçe kalplerimiz çarpıyor, nefeslerimiz hızlanıyordu. Her sinir ucumuz uyanmış gibi hissediyordu.

Yaşıyor.

Çözülürken gözlerimi kapattım ve ne olduğunun tadını çıkardım.

Güzellik.

Kase

"Nasıl geçti?" Pazartesi günü Hyde'ın kapısından girdikten iki nokta beş saniye sonra Jake sordu.

"Kafam iyi değil, değil mi? İşler sarpa sararsa şu anda kışımı banyo zemininden sıyrıyor olurdun."

"Doğru." Ayağa kalkarak elindeki İngiliz anahtarını çevirdi. "Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum ama Piper-"

"Sorun yok. Harlow geldi ve ona her şeyi anlattım." "Hepsini mi?"

Başımı salladım.

Jake çenesini ovuşturdu. "Nasıl gitti?"

"Bu tür çirkin şeyleri duymaması gereken birine anlatmak berbattı. Ama o kibirli bir sürtük değil, bu yüzden endişesi benim üzerimdeydi."

"Bu iyi, dostum."

Sırıttım. "İyiden de öte." Ellerim yumruk haline gelirken gülümsemem soldu. Harlow bana tüm hikâyeyi anlattığından beri iliklerime kadar işleyen gerginlik kendini göstermişti. "Şimdi o sik kafalı Eddie'yle ve kendini amcığa ve saksoya boğmak için öptüğü her neyse onunla uğraşacağım."

"Lars ne dedi?"

"Onunla henüz konuşmadım. Harlow hafta sonunu burada geçirdi ve onunla geçireceğim zamanı bu saçmalıkla uğraşmak için feda edemezdim. Erken çıkayım dedim.

ve-"

İngiliz anahtarını yere bıraktı. "Burada yapacak pek bir şey kalmadı. Hadi gidelim." Başımı bir kez salladım. "Ben hallederim."

Beni görmezden gelerek salona açılan kapıya doğru yürüdü. "Sweets!" "Ne?" Piper'ın seslendiğini duydum.

"O tatlı kışını buraya getir." "Hayır."

Jake kapının kapanmasına izin verdi ve çalışma tezgâhına geri döndü.

"Seni uykunda boğacak," dedim başımı sallayarak.

İtirazına rağmen, un kaplı bir Piper kapıdan içeri girdi. Kollarını kavuşturarak başını salladı ve burnunu oynattı. "Çağırdınız mı, efendim?"

Jake ona doğru yaklaşmaya başlayınca arkamı döndüm ve telefonumu çıkardım. Mırıltılı konuşmalarına kulak misafiri olmamak için kendimi zor tutarak Harlow'a mesaj attım.

Ben: Hey ipo.

Selam, n'aber?

Ben: Ben odadayken Jake ve Pipe'ın sevişmek üzere olma ihtimalini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Harlow: Belki Xavier'in fikrini uygulayabilir ve onları ayırmak için yakınlarda bir spreyci ya da başka bir şey bulundurabilirsiniz.

Ben: Günün nasıl geçiyor?

Telaşlı. Az önce bir kahve aldım ve derse gidiyorum.

Ben: Gitmene izin vereceğim. Bu gece istasyonda mısın?

Hayır, ama Rye'la çalışıyorum.

Nefesimi üflerken enseme ovuşturdum.

Siktir. Dün hep sen vardın, sanırım şikayet edemem.

Eğer yardımı olacaksa, bu gece sadece akşam yemeği için geldim, kapanış için değil.

Ben: Evet, bu yardımcı olur.

Harlow: Artı, istasyonda sadece üç gün daha ve sonra sonbahara kadar işim bitiyor... Tabii sonbahar dönemi için kabul edilirim.

Ben: Yapacaksın. Seni Rye'dan alırım. Özledim seni.

Ben de seni özledim.

Kendi kendime gülümseyerek telefonumu bir kenara bıraktım ve boğazımı temizledim. "Şimdi arkamı dönüyorum." Yavaşça hareket ederek yer değiştirdim ve Jake'in Piper'ı duvara yapıştırdığı sırtını gördüm. "Dostum, kapı açılmadan gitmem gerek. Sen karınla kal."

"Nereye gidiyorsun?" Piper sordu.

Jake beni şaşırtarak hemen "Striptiz kulübü," diye cevap verdi.

"Harika, ben de gelebilir miyim?" diye sordu, aslında şok edici olmalıydı ama değildi.

"Sikeyim hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü şu anda açık olmasa bile ateşli karımı bir striptiz barına götürecektir kadar aptal değilim."

"Bu çok tatlı olsa da, yine de gitmek istiyorum."

"Hayır."

"Kımılma, Bay Otoriter Pantolon," diye emretti, adamın omuzlarını itti ama adam kımılamadı bile.

Jake geri çekildi ve ona bir şeyler fısıldadı. Kızın yüzü tepki olarak kızardı ve vücudu ona doğru eğildi.

"Dışarıda buluşuruz," diyerek odadan çıkarken elini boynuna doladı ve başını eğdi.

Eskiden hissettiğim kıskançlığın hiçbir kalmamış olsa da, yine de onları birbirlerinin üzerinde görmek istemiyordum. Arabama bindim, biraz müzik açtım ve mesajlarımı kontrol ettim.

Bir dakika sonra Jake yolcu kapısını açtı ve arabaya bindi.

"Bizi takip mi edecek?" diye sordum, sadece yarı şaka.

"Başka bir pasta siparişi almamış olsaydı, muhtemelen kızlarını ve kasadaki tüm dolarları topluyor olacaktı. Ama çok meşgul."

"Dostum, karın harika."

Ben uzaklaşırken sırtarak dükkâna baktı. "Evet."

"Ama her ne kadar harika biri olsa da, bugün duyup da ona söyleyemeyeceğin bazı şeyler olabilir."

Gülümsemesi soldu. "Nefret ediyorum ama anlıyorum. Benim yerim değil."

"O pislik kadınımı bu işe bulaştırana kadar benim de değildi."

"Eddie neden Lars için Harlow'a geldi?"

"Kısa cevap, birbirlerini tanıyorlar."

"Uzun cevap?"

"Onun için çalışıyordu."

"Gibi..."

"Evet. Birkaç ay önce onu görmeye gittim ve onu sahnede gördüm."

"Kahretsin." Başını salladı ama gülümsüyordu. "Bu, o yokmuş gibi davranma planını suya düşürmüş olmalı, değil mi?"

"Bunun artık mümkün olmadığına çoktan karar vermiştim. Onu orada görmek süreci hızlandırdı."

"Güzel. Ayaklarını sürüyordun."

Direksiyonu sıkıca kavradım, ne kadar çok zaman kaybettiğimi hatırlatmasından nefret ediyordum. "Her neyse, bana Eddie'nin güvenlik görüntülerini kişisel bokuna aktardığını söyledi. Bu hem iş için kötü hem de çok iğrenç bir şey. Lars'a söyledim ve şimdi Eddie'nin adı her şeyden silindi ve Wicked'dan yasaklandı."

"Siktir."

Wicked'e girmeden önce ona bildiklerimi anlattım. Arka tarafa park ettikten sonra dışarı çıktık ve tam arka kapıya vuracaktım ki kapı açıldı.

"Lanet olsun, dostum," dedi Lars, yanmamış sigarası ağzından sarkarken. "Bana lanet olası bir kalp krizi geçiertecek." Arkama baktım

Jake'e gülümsedi. "Kıçıma şaplak at ve bana Lucy de. Bay Marriage bir striptiz barına adım atmayacak."

"Şu anda açık bile değilsin," dedi Jake.

"Bana bir saniye ver, parlayacağım." Lars sigarasını yaktı. "Siz şanslı piçlerin dans etmek için burada olmadığınızı bildiğime göre, ne var ne yok?"

"Eddie," dedim, bu tek kelime Lars'ı alarma geçirmeye yetmişti. "O herif ne yaptı?"

"Edge bir şey söylemedi mi?"

"İşler kontrolden çıktı. Halletmem gereken bir mil uzunluğunda bir mesaj listem var. Neden?"

"Eddie Cumartesi günü kızlarıyla Voodoo'dayken Harlow'un yüzüne vurdu. Birincisi, olay onun kulübünde olduğu için, ikincisi de kızlardan biri Ray olduğu için Edge çok sinirli."

"Kahretsin." Lars başının üstünü ovuşturdu.

"Hepsi bu değil. Ona, Nash'le irtibat halinde olacaklarını söylemesini istemiş, gizli gangster özentisi gibi bir şey."

"O aptal herif hayatını *Sopranos*'taki gibi yaşıyor. Onda biri kadar İtalyan ama yürüyen, konuşan bir stereotip olmak istiyor. Ya Nash? O deli herifle ne işi var? Kahretsin." Sigarasını söndürüp park yerine doğru fırlattı. "Uyardığın için teşekkürler. Harlow'un bu bokla uğraşmak zorunda kalmasına üzüldüm." Jake'e baktı ve başını salladı. "Ve sen de burada olduğuna göre, kadınının da orada olduğunu varsayıyorum. Bu yüzden hepinizden özür dilerim."

"Senin üzerinde değil," dedi Jake.

Lars çenesini kaldırdı. "Evet, öyle. O benim aptal kuzenim. İcabına bakacağım."

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim, Eddie'nin iyiliği için tüm bu drama saçmalıklarını bırakmasını umarak.

"Eğer Nash de işin içindeyse, Nox'u da dahil etmem gerekecek." İsteksizce başımı salladım.

"Kıskanç erkek arkadaşının gazabına uğrama riskini göze alarak soruyorum, Harlow nasıl? Bu olay onu çok sarsmadı, değil mi?"

"Eddie'nin benim hapis yattığımı söylemesi dışında, o bir kaya gibiydi."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Lars, bir sigara daha yakarken gözleri sempatikti. "Kardeşim, özür dilerim, ben-"

Özrünü elimin tersiyle ittim. "Zaten ona yakında söyleyecektim."

Kaşları havaya kalktı. "Bir bok yok mu?"

Başımı salladım. "Orada büyük bir şey olduğunu düşündüğümü sana daha önce söylemiştim.

Artık biliyorum."

"Cidden dostum, aferin sana." Lars, Jake ile benim aramda gidip geldi. "Belki de saçların yüzündendir. Ben de saçlarımı uzatmalıyım ki havalı bir kadınla tanışabileyim."

"En azından yumru kafanı gizler." Telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim ve Lars'ın bana parmak sallamasını görmezden geldim. "Pekâlâ, eşyalarımızı toplayıp yeni evimize taşımamız gerekiyor."

"Daha önce olmasa da açılışta görüşürüz." Jake'e baktı ve ekledi, "Son kısmı tamamlamak için daha fazla ele ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Jake çenesini kaldırdı. "Yapacağım."

"Benim için Harlow'a ne olduğunu söyle!" Lars geri çekilen sırtıma seslendi. Onu tersledim ama "Beni haberdar et" diye bağırdım.

Otoparktan çıkıp Hyde'a doğru döndüğümüzde Jake bana baktı. "Nox?"

İçim burkulurken çenem sıkıştı. "Zamanını hak etmeyen ama *hepsini* yapmak zorunda kalan biri neye dönüşür."

"Siktir."

"Bu her şeyi özetliyor."

Eddie cidden bu boku bıraksa iyi olur.

On Üçüncü Bölüm
Turuncu Tulumlar ve Köpük Kılıçlar

Harlow

"Lars'ın selamı var."

Bu, seks sonrası en tuhaf yastık sohbeti başlatıcıları arasında ilk beşe girer.

Başımı Kase'nin çıplak göğsünden kaldırarak ona baktım. "Bugün onu gördün mü?"

"Evet, Eddie meselesi için uğradım."

Eddie'yle ilgili her şey sona erdiğinde, aklım olayların Kase kısmına takılıp kalmıştı. O sorulara cevap bulduktan sonra yeni sorular oluşmaya başladı. "Eddie'nin Lars'la derdi ne? İş ortağı olduklarını sanıyordum."

"Öyleydiler."

Karanlıkta çılgınca bir hamle yaptım. "Kamera şeyi mi?"

Başını salladı. "Uzun zamandır bekliyordum ama bu bardağı taşıran son damla oldu." "Başlangıçta neden onunla çalıştığını anlamıyorum."

"Onlar kuzen."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?" Lars ve Eddie'nin yan yana durduklarını hayal ettim ama fiziksel ya da başka türlü tek bir ortak özellik göremedim. "Birbirlerinden hoşlanıyor gibi bile görünmüyorlar."

"Eskiden yakındılar."

"Bekle." Doğrudum ve dizlerimi göğsüme çektim.

Kase'nin gözleri yavaşça vücudumda gezindi, ancak bacaklarım çoğunu engelledi.

Abartılı bir şekilde boğazımı temizledim. "Lars'ı nereden tanıyorsun?"

Kase derin bir nefes aldı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Birlikte zaman geçirdik."

Elimi onun karın kaslarına vurdum. "Yok artık. Neden içerideydi?"

"abuk öfkelenir ve daha da çabuk sol kroőe atar." Karnını ovuşturdu. "Yine de seninle kıyaslanamaz."

Gözlerimi devirdim. "Bu ılgınlık."

"ıktığında başka kimse için çalışmak istemedi. Ne yazık ki bankalar turuncu tulumdan yeni çıkmış bir adamla iş yapmaya pek istekli değiller. Eddie'yle araları iyiydi, o yüzden Eddie Wicked'in yüzü oldu."

Eddie'yi güçlü bir topikal krem veya ekstra güçlü bir haőere kontrolünden başka bir şeyin yüzü olarak hayal etmeye çalıştığımda burnum kıvrıldı.

"Daha önce böyle değildi," dedi Kase, düşüncelerimi açıkça okuyarak. "G, am ve sakso insanları deėiőtirir."

Eddie ve amığı aynı cümle içinde düşünmek bile istemediğimden irkildim.

Kase bana acıdı ve konuşmayı toparladı. "Her neyse, Lars onu hallededeğini söyledi. Ama Eddie'yi görürsen hemen bana haber ver."

Onu bir daha görmemeyi umarak başımı salladım.

Bir elini dizime atarak başparmağıyla dizimi okşadı. Yüzü yumuşadı. "Jake benimle Lars'ı görmeye geldi."

"Tamam," dedim, başımın üzerindeki görünmez ampul yanıp sönene kadar kelimeyi uzattım. "Bu da demek oluyor ki Jake artık eskiden Lars için çalıştığımı biliyor."

"Kimseye söylemenin onun haddi olmadığını anlıyor. Bununla birlikte, ipo, o *gerçekten*

"Karısından bir şey saklamaktan nefret eder."

Piper'dan bir sır saklıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum. Jake'in de bir sır saklamasına neden olduğumu bilmek hiç hoşuma gitmiyordu. Sahip olduğum azıcık şeyi açmak kolay olmasa da buna değdi.

Yargılayacak değil ya. Sadece diğer önemli konuőmalar gibi ele al.

Cesaretini topla.

Kısa ve öz konuşmaya çalışın.

Sonra da uygunsuz bir anda ağızdan kaçırırsın.

"Piper ve ben yakında bir şeyler içmeye gideceğiz." "Sert olanlardan" diye eklemeyen önce bir an düşündüm.

Kase sözlü olarak yanıt vermedi ama bana gülümsemesi çok şey anlatıyordu.

Yanağımın içini ısırarak, nefes almadan ve kelimeleri aceleyle söylemeye zorlamadan önce sinirlerimi topladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Neden Piper'a hep 'Jake'in karısı' ya da 'onun karısı' diyorsun?" "Neden soruyorsun, ipo?"

Omuz silktim. "Sadece merak ettim."

Kase tamamen doğruldu ve yüzünü bana çevirdi. "Jake benim için bir kardeş gibidir. Neden hapis yattığımı tam olarak öğrenmeden önce bile bana iş vermekte bir sakınca görmedi. Dükkânı tonla para ediyor ama bana hiçbir zaman güvenini kazanmam gerekiyormuş ya da ondan daha değersizmişim gibi davranmadı."

"Piper ikinizin kardeşten daha yakın olduğunuzu söyledi."

"Öyleyiz. Şüphesiz. Ve onu tanıdığım onca zaman içinde, Piper'la olduğu kadar mutlu olduğumu hiç görmedim. Dükkana ilk girdiği andan beri, işte o andan beri. Ve ona her karım dediğimde gülümsüyor. Ve bu onun hoşuna gidiyor."

Ray'ın aylar önce söylediği şeyi tekrar düşündüm. "Sen gerçekten büyük bir romantiksin."

"Evet."

Yere bakarak çarşıfta hiçbir şey seçmedim. "Yani hiç..." Uzanarak ellerini baldırlarımda gezdirdi. "Pipe'ı ailem gibi seviyorum, ama hiçbir zaman daha fazlası olmadı."

Kase ve ben hala birbirimizi görmezden gelirken onu izlerdim çünkü Ray haklıydı ve gerçekten de büyük bir aşk yaşıyordum. Piper'a her zaman sevgi ve şefkatle bakardı ama asla şehvetle değil. Ve asla aşıkmiş gibi bakmazdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama merak ettim."

"Hazır paylaşıyorken," diye başladı başını sallayarak. "Ve muhtemelen bunu sorduğuma pişman olacağım ama Lars'a ne oldu?"

Kaşlarım havaya kalktı. "*Bunu* neden soruyorsun?"

"Bana Hyde'ın açılışında olacağını hatırlattı. İkiniz aynı odadasınız, zihnim ikinizin arasında bir Cirque du Soleil boku olduğunu düşünerek bana işkence edecek."

Bir kahkaha patlattım. "Hayır. Bir gece iş yerinde beni öptü ama hoşlanmadığım çok belliydi."

"Nasıl?"

"Yapmam gereken tüm okul ödevlerini düşünmeye başladım." Gülme sırası Kase'deydi.

Kase ile aramızda her geçen gün artan rahat bir yakınlık vardı. Ne kadar açılırsak, birbirimize o kadar sıkı sarılıyorduk.

Ellerimi omuzlarına koyarak onu sırtına doğru ittim. Bacaklarımı kalçalarının üzerine atıp üzerine oturdum, ince çarşaf bizi ayıran tek şeydi. "Paylaşıırken," diye başladım, dudaklarım dudaklarına değecek şekilde eğildim. "Beni öptüğünde ödevim olduğunu bile unutuyorum. Her şeyi unutuyorum."

"Siktir, Harlow," dedi, sesi kısık bir hırıltıydı. Başımın arkasını kavrayarak ağzını ağzıma götürdü.

Ayrıldım, eğildim ve bir prezervatif almak için gövdeyi döndürdüm. Prezervatifi ona uzattım, arkamdan uzanıp takabilmesi için karnını yukarı kaldırdım. Ben kendimi onun üzerine kaldırırken o da sikini kavradı.

Aşağı kayarken başım geriye düştü. Doluluk hissi her kayışta daha da artıyordu. Bağırsaklarımdaki gerginlik ritmimi bozuyordu.

Kalçalarımı kavrayan Kase doğrulup oturdu.

"Siktir," diye mırıldandım, leğen kemiği bana çarparken kaslarım sıkıştı.

Göğsümü avuçlayarak meme ucumu başparmağı ve parmağı arasında yuvarladım. Diğer eli kalçamda gezinerek hızımı kontrol ediyordu. "Klitorisine oynama."

Aramıza girerek, sert ve hafif baskı arasında gidip gelerek ovuşturdum.

Baskı tekrar arttıkça ritmimi ve düzenimi kaybettim.

İki elini de kalçalarımaya götüren Kase, beni sikinde yukarı aşağı hareket ettirmek için tutuşunu kullandı.

Artık klitorisime konsantre olamıyordum, onun pazılarını kavradım, tırnaklarım batıyordu. Küçük zevk dalgaları vücuduma yayılıyor, ben boşaldıkça daha da güçleniyordu.

Kase kolunu yukarı kıvrarak parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve başımı yerinde tuttu.

"Bana bak," diye sert bir fısıltıyla emretti.

Göz temasının samimiyeti ve bakışlarının yoğunluğu neredeyse çok fazlaydı.

Neredeyse.

Ancak onun amansız ve vahşî itişleriyle birleştiğinde, hissettiğim tek şey şehvet ve mutluluk çılgınlığıydı.

Odaklanmam bulanıklaşmadan önce küçük ve hızlı bir şekilde gülümsedim. Tekrar boşalı r ken , onun iniltisinin benimkine karıştığını duydum.

İşimiz bittiğinde Kase sırt üstü düştü, hâlâ bana tutunuyordu. Elleri tenimin okşayabildiği her yerini okşadı.

Başımı eğdiğimde kalbinin hızla çarptığını hissettim. Nefesimi tutarken dudaklarımı göğsüne bastırdım.

Sonra derin ve huzurlu bir uykuya daldım.

Deborah dramatik bir iç çekişle, "Sadece bir gün kaldı, Ateş Kasıkları," dedi.

Geçirdiğim yorucu ve uzun günden sonra yedek depomda hiç sikiş kalmamıştı. Numara yapmamın imkânı yoktu.

Bunun yerine sırtımı ona döndüm ve çantamı toplamaya devam ettim.

"Sanırım bu senin için daha iyi. Muhtemelen erkek arkadaşına göz kulak olmak isteyeceksin."

Bu ne demek şimdi?

Eşyalarımı kaptığım gibi, ne kadar meraklı olduğumu gizlemeye çalışarak yavaşça arkamı döndüm. "Öyle mi?"

Deborah sırtıttı, dikkatimi çektiğini biliyordu. "Ben olsam yapardım. Verilen," diye hesaplı bir duraklama yaptı,

"biliyorsun." "Hayır, bilmiyorum. Neyi?"

"Seni almaya geldikten sonra parti kızı stajyer arkadaşına onun hakkında sorular sordum. Anlatacak pek bir şeyi olmadığı için biraz araştırma yaptım." Gülümsemeye çalıştı ama yüzü nasıl gülümseyeceğini bilemiyor gibiydi ve garip bir yüz buruşturması oldu. "Şimdi senin bilip bilmediğini anlamaya çalışıyorum. Böyle rahatsız edici bir haberi paylaşan kişi olmaktan nefret ediyorum." Takma tırnağını aşırı çizgili dudaklarına dokundurdu. "Belki de önce Andrew'a söylemeliyim."

O sabah okulda herkes finallere hazırlandığı için tam bir kaos ve stres ortamı vardı. Telefonum orgazmın ortasında bir ölüm perisi gibi çaldığında, umutsuzca kestirmeye ihtiyacım olduğu için yatağa yeni düşmüştüm. Stajyer amirim Andrew, acele etmemi isterken dikkati dağılmıştı ve ben daha iki kelime bile etmeden telefonu kapattı.

Başka bir gün, başka bir skandal.

Adrenalin ve bol miktarda kafeinle çalıştığım için kendimi kontrol edemiyordum. Sabrım bundan daha da azdı.

Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Normalde bu tür şeylerin dedikodusunu yapmazdım," diye kapaklı dişlerinin arasından yalan söyledi. "Ama çok hassas malzemelerle çalıştığımız için, bir mahkûmun kız arkadaşının etrafta olmasının iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Olabilir-"

Öfkeyle içimi çektim. "Konu bu mu yani?"

"Yani biliyorsun?"

Kendimi durduramadan güldüm. "Tabii ki biliyorum."

Yüzü buruştu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Adamımın hapis yattığını öğrendin ve planın beni tehdit etmek mi?" Saçmalıklarıyla işim kesinlikle bitmişti, ona doğru ilerledim. Büyük bir geri adım atarak onu koridorda yere serdiğini görmek beni çok heyecanlandırdı. Bunu tekrar yapmak için ne kadar istekli olsam da, saklandığım odada kaldım. "Onu ciddiye neyin kızdığını bilmek ister misin?" Cevap vermeyince devam ettim. "Beni üzgün görmek."

"Fiziksel olarak-" mı ima ediyorsunuz?

"Hayır." Bir an düşündükten sonra açıklık getirdim: "En azından bir kadın değil. Ama beni üzgün görürse, bazı arkadaşlarıyla konuşmak isteyebilir. İnsanlar hakkında bilgi edinme yöntemleri olanlarla. Yani, benim araştırma becerilerimin iyi olduğunu biliyorum, ama onların bulabilecekleriyle karşılaştırıldığında?" Omuz silktilim.

Yüzü soldu, ağzı açık kaldı. Ayak sesleri yaklaştığında başını çevirdi ve sıçradı. Döndü ve başka bir şey söylemeden hızla uzaklaştı.

Derin bir nefes alarak koridora doğru yürüdüm ve neredeyse Kase'ye çarpıyordum.

Beni belimden yakaladı. "Hop, ipo." Yüz ifademi görünce Deborah'ın geri çekilen sırtına baktı ve yüzü sertleşti. "O sahte orospu şimdi ne yaptı?"

"Daha çok yaptığım

şey." "Hangisiydi?"

"Oh, önemli değil. Sadece duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve sonbaharda bir stajyerlik yeri bulma şansımı tamamen yok ettim."

Ona hak ettiğinin çok küçük bir kısmını vermekten zevk alırken, geleceğimi riske attığım için anında pişman oldum.

Bu kadar melodramatik olmayı bırak. Çalışacak bir sürü başka kanal var. Yani, elbette hiçbirinin izleyici sayısı ya da reytingi buradaki kadar değil. Ama bu kimin umurunda, değil mi?

Birden kendimi akredite olmayan bir çevrimiçi okula gitmek için Harvard'ı reddetmiş gibi hissettim, midem düştü ve göğsüm ağırlaştı.

Ahh, kaygı. Seni görmeyeli uzun zaman oldu, eski dostum.

"Ne oldu?" Kase sordu, her zamanki şakacılığı kaybolmuştu.

"Eve dönerken anlatırım. Margarita malzemeleri için durduktan *sonra*." Boş koridora bakarak başımı salladım. "Margaritayı siktir et, ben tekila içeceğim."

Bitmişti.

Bir yanım yaz tatiline çıkmış bir çocuk gibi tezahürat yaparak binadan kaçmak istiyordu ama mantıklı tarafım takıntılı bir şekilde plan yapıyordu.

Sonbahar stajına kabul edilme konusunda iyimserdim. Aslında Deborah'ın tehditlerine rağmen, eğer bir yer açılırsa yaz stajına kabul edilme şansımın oldukça yüksek olduğunu bile düşünmüştüm.

Bunların hepsi yaktığım köprünün dumanında yok oldu.

İstasyondan muhtemelen son kez ayrılmaya hazırlanırken, kendimi kaybolmuş hissetmekten alıkoyamıyordum. Melankolik ruh halim dışarı çıkıp Kase'yi arabasına yaslanırken gördüğümde biraz olsun düzeldi.

Üzerinde hâlâ yağ lekeli kot pantolonu ve atletti vardı, zaten mürekkepli olan teni kurumuş boyayla kaplanmıştı. Topuz yaptığı saçlarına bile boya sıçramıştı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine kalkarak sordum. "Pipe'ın sürprizinin son rötuşları." Ağzımı açtım, ama o önce konuştu. "Benden alacağın tek şey bu."

"Peki," diye iç geçirdim, ona pis bir bakış fırlatırken kelimeyi uzatarak söyledim.

"Eğer sırtımasaydın çok daha endişeli olurdu." Eğilip kalkık dudaklarımın kenarını öptü. Sakalı yanağıma sertçe değiyordu.

ağzını kulağıma götürdü. "Eve gidip o tekilaya dalmaya ne dersin, ben de sana gülümsemen için daha fazlasını vereyim-"

Ne yazık ki, çok cazip teklifi yarıda kesildi. "Harlow!"

Andrew'un yaklaştığını görmek için arkamı döndüm. "Hızlı bir kaçış için çok fazla," diye mırıldandım.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Andrew gülümsemesini tutamayarak. "Ama az önce pizza sipariş ettik ve stajyerleri kutlamak için pasta var." Sesini alçaltmadan önce etrafına bir göz attı. "Hepsini sen taşıdığın için *kocaman* bir dilim alman gerektiğini düşünüyorum."

"Oh, erkek arkadaşım burada ve-"

"Onu içeri getirin." Başını yana doğru salladı. "Sanırım herkes pencereden izliyor zaten. Yeni keşfettikleri araştırma becerilerini yakından kullanma şansı buldukları için mutlu olacaklardır."

Kase'ye baktım, bir bahane bulması için sessiz bir yalvarışla gözlerimi kaçırdım.

Bunun yerine, çenesini Andrew'a doğru kaldırmadan önce bana gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Elini uzattı. "Ben Andrew, bu arada."

El sıkışırken yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim, kabalık ettim. Andrew, bu benim erkek arkadaşım Kase. Kase, bu Andrew. Karakolda stajyer amiri."

Binaya girmeye başladığımızda Andrew, "Karanlıkta bir atış yapacağım ve bir garajda çalıştığını tahmin edeceğim," dedi. "Hangisinde?"

"Hyde," diye yanıtladı Kase.

Andrew durdu. "Bok yok mu?" Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Özür dilerim."

Küfür ettiğini duymak beni şaşırttı. Söylediği şey yüzünden değil, sadece o söylediği için.

Otuzlu yaşlarının ortalarında olmasına rağmen Andrew daha yaşlı görünüyordu.

Genellikle sessiz ve her zaman profesyoneldi.

"Hiç bu kadar kaba bir dil duymamıştım ama sorun değil." Elimi göğsüme koydum. "Sanırım hayatta kalacağım."

Andrew bana gülümsedikten sonra Kase'ye döndü. "Seni zor durumda bırakmak istemem ama eski bir Buick Roadmaster alternatörünü bir kol ve bir bacağa mal olmadan bulma şansın nedir?"

"Yıl mı?" Kase
sordu. "'55."

Kase telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Garanti edemem ama elimden geleni yaparım. Harlow'da numaran var mı?"

"Evet. Teşekkürler, bunu gerçekten takdir ediyorum. Babam emekli olmadan önce bu restorasyon üzerinde çalışıyordu ama o parçayı bulamadı. Sormazdım ama doğum günü yaklaşıyor."

İstasyonun konferans salonuna girerken proje hakkında konuşmaya devam ettiler ama söylediklerinin yarısını anlamamıştım. Tek bildiğim, belirsiz cevabına rağmen, Kase'nin büyük olasılıkla parçayı bulmak için kıcını yırtacağıydı. Yüzü kararlıydı ve zihninin çalıştığını neredeyse görebiliyordum.

Kase'nin sesiyle Deborah bize doğru döndü. Yavaşça onu içine çekerken, onu yutmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bir an sonra gözleri büyüdü ve yüzü soldu.

Tepkisi karşısında şaşırarak Kase'ye baktım ve neden korktuğunu anladım.

Ona doğru bakarken yüz ifadesi sert ve mizahtan yoksundu. Onu tanımadığı için tek gördüğü dövmeli, belalı eski bir mahkûmdu, tatlı ve komik bir romantik değil.

Konuştugu ekip üyesine bir şeyler fırlattıktan sonra, sanki hayaletler, eski sevgililer ve devre mülk temsilcileriyle doluymuş gibi odadan fırladı.

Kase bana baktı, yüzü yumuşadı. Göz kırparak kolunu omuzlarıma doladı.

Elimde değildi.

Bir kahkaha patlattım.

"Kızdın mı?" Kase kulağıma fısıldadı, sakalı boynumu gıdıklıyordu.

Bedenlerimiz hâlâ birbirine bağılyken, ağırlığını kullanarak beni karnımın üzerine doğru itti. Başımın yanındaki elleri onu destekliyordu, böylece hâlâ nefes alabiliyordum.

"Umm, hayır mı? Akıllara durgunluk veren orgazmlar benim sinir listemde değil."

Kıkırdadı, sesi duymak ve hissetmek inanılmazdı. "Bunun için değil. Partide takıldığımız için kızgın mısınız?"

"Hayır, çok eğlenceliydi."

Stajyerlerin çoğu birkaç saat boyunca etrafta takıldı, ekip üyeleriyle ve içeri girip çıkan diğer personelle sohbet etti ve anılarını tazeledi. Sadece birkaçımız sonbaharda bu deneyimi tekrarlamak için başvurmuştu, bu yüzden çok sayıda telefon numarası değiş tokuşu ve birkaç ağlamaklı veda oldu.

Yaz sonu kampı gibiydi.

Deborah biz oradayken partiden uzak durmuştu. Kapının önünden geçmek zorunda kaldığında, içeri bakmadı bile.

Harikaydı.

Kase yavaşça içimden çıkarken, dudakları omurgamda gezinirken tüylerim diken diken oldu. Muhtemelen prezervatifle ilgilenmek için uzaklaşırken halıdaki yumuşak ayak seslerini duydum ama dönüp bakamayacak kadar mutluluktan uçuyordum.

Bir dakika sonra geri döndüğünde, dirseğine dayanarak yan tarafına uzandı. Diğer elini kullanarak saçlarımla oynadı. "O şimşegin yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

Hem ona taktığı lakaba hem de anısına güldüm. "Ve bunun için sana teşekkür borçluyum."

Eli saçlarımdan ayrıldı, parmak uçları sırtımda ve kıkımda hafifçe gezindi. Kalçalarımın arasına yerleşen parmağı hassas tenimi takip etti. Dokunuşu şefkatliydi.

"Kimsenin benim olanla uğraşmasından hoşlanmam." Yüzü tüm esprisini kaybetti, sesi alçak ve sertti. "Bana söylediklerinden sonra, senin

O kaltak korkmuş. Bunu kendi gözlerimle

gördüğüme sevindim." "Bu yüzden mi partiye gitmek istedin?"

Kase başını salladı. Elini sırtımı ovmak için yukarı kaldırdığında ifadesi yumuşadı, ısındı. "Utanmadın mı?"

"Cehennem kadar ateşli adamım tarafından mı? Hayır, sanırım ben iyiyim." Hareketleri durdu. "Bir daha söyle."

"İyi miyim?"

"İlk bölüm."

Gülümsememi tutmaya çalıştım. "Sıcak mı?" "Harlow," diye uyardı.

Kendimi yukarı iterek eğildim ve omzunu öptüm. "Benim adamım mı?"

Ne olduğunu anlamadan, Kase bacaklarımın arasındayken sırtüstü yatıyordum.

Saçları yüzünün etrafına dökülürken bana sırttı. Mavi gözleri parlak ve şakacıydı, yanlarındaki kırışıklıkları öpmek istememe neden oluyordu.

"Ah, küçük bir şey unuttum," dedim yüzümü buruşturarak ve elimi başparmağımla işaret parmağımla birbirinden biraz uzakta tutarak.

"Öyle mi?"

"Yarın ve Pazartesi sabahı dersler dışında, Salı günkü Hyde açılışına kadar seninim."

"Rye yok mu?"

Başımı salladım. "Rhys'ten hafta sonu için izin istedim."

Sözlerim üzerine onda gördüğüm yoğunluk beni ele geçirdi ve ağzı benimkini almak için düştü.

Öpücüğü sıcak, sert ve sahipleniciydi. İşe yaradı, çünkü benimki de öyleydi.

Kase

Harlow uyurken ona sarıldığımda tamamen uyanıktım. Sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

"Benim adamım.

Doğal bir şekilde
söylemişti.

Zahmetsizce.

Harlow her zaman temkinli davranırdı. Dinlemiş, yardım etmek için elinden geleni yapmıştı ama yüzeysel bilgilerden fazlasını paylaşmamıştı. Yine de zeki, komik ve cidden çok seksi olduğunu göstermeye yetmişti.

Ve kesinlikle beklemeye ve savaşımaya
değerdi. Ama olmamıştı.

Lanet olası bir savaş için giyinmişim, sadece köpük kılıçlar ve karton kalkanlar tarafından karşılandım.

Ve bundan daha mutlu olamazdım.

Meydan okuma istemedim. Kovalamacayı siktir et.

Kolaycılık bana göre de değildi. Arkama yaslanıp birinin bana saldırmasını beklemiyordum.

Doğal ve zahmetsiz olsun istedim.

Gerçek.

Harlow'un şampuanının narenciye kokusunu içime çekerek gülümsedim ve gözlerimi kapattım.

Uykuya dalmadan önce yan masadaki telefonum titredi.
Elime alıp ekrana dokunduğumda bir metin gördüm.

Nox: Konuşmamız gerek.

Sikeyim.

Bölüm On Dört
Sanat ve Düşünce

Harlow

Yeni Hyde'ın açılışını kutlamak için toplanan kalabalığın arasından sıyrılarak yoluma devam ettim.

Kase, ortaya çıkan elli milyar son dakika detayı ve acil durumla ilgilenmem için beni sabahın köründe yatakta bırakmıştı. Yardım etmek istememe rağmen, not ortalamamı düşürmeden ilk dersimi kaçıramazdım.

Bu bana oraya erken varmak için hâlâ bolca zaman verdiğinden, kalabalığı atlatabileceğimi düşünmüştüm.

Belli ki yanılmışım.

Siyah paçalı şortumu çekiştirdim ve kapüşonumun fermuarını çektim, aniden kıyafet seçimim hakkında aptalca hissettim.

Birkaç hafta önce Kase'nin dolabında mavi Hyde logolu gri atleti gördükten sonra, onun benim olacağına karar vermiştim. Açılıшта giymeyi planlamıştım, böylece onu çalmak için fırsatım olacaktı.

Yumuşak kazağı elime aldığımda, neden hiç giymediğini anlayamamıştım.

Açıldığında, cevabımı almıştım.

Kumaş göğüslerimin üzerine oturacak şekilde gerilmişti. Eğer içime bir bikini giymemiş olsaydım, sütyenim net bir şekilde görülebilirdi. Gömleğin Kase'nin geniş göğsüne uyacak esneme gücüne sahip olmasına imkân yoktu.

Ve şimdi muhtemelen bir hayran gibi görünüyorum.

Kendimi tekmelemek isteyerek logonun kapüşonum tarafından engellendiğini iki kez kontrol ettim. Nihayet binaya vardığımda Kase'nin kalabalığı taradığını gördüm.

Beni aradığını biliyordum. Kendimi ne kadar harika hissettirse de, gizlice yaklaşıp onu ürkütme dürtüsüne karşı koyamadım.

Bir kereliğine ninja ben olacağım!

Küçük bir çatlağa ya da tümseğe takılmamaya dikkat ederek arkasından yaklaştım. Ninja saldırısı unutulmuştu, yanında durduğu şeyi tam olarak görebildiğimde adımlarım durdu.

"Sen bir sanatçısın," diye nefes aldım.

Üç, iki, bir...

Sessiz kaldığında, Kase'nin beklenmedik bir şekilde utangaç görüldüğünü görmek için başımı kaldırdım.

"Bu sadece bir boya işi," diye mırıldandı.

Başımı sertçe salladım. "Hayır, öyle değil. Bu tam tersi 'sadece' bir şey."

Bir gece önce Asya füzyonu için dışarı çıktığımızda Kase'ye programını sormuştum. Cebinden telefonunu çıkarıp bana takvimini göstermişti.

Göz açıcı olmuştu.

Her şeyden önce, iş yükü doluydu. Sadece bir ya da iki hafta için değil. aylar.

İkincisi ve daha şok edici olanı, her şey renk kodluydu. Elektronik tablolara, ayrıntılı notlara ve faturalara açılan düzenli notlar vardı.

Hyde'ın işinin bu olduğunu ve bunu sevdiğini biliyordum. Bunu görünce, bunun onun mesleği olduğunu ve öyle davrandığını anladım.

Tüm görünüşü, rahat gülümsemesi ve sakin havasıyla, Kase'nin herhangi bir şapşal tembel olduğunu düşünmek kolaydı. Tamamen şapşal *olsa* da, aynı zamanda hırslı ve azimliydi.

Kaldırıma park etmiş minibüse dönüp baktığımda, her bir ince ayrıntıyı incelemek istedim.

"Üzerinde çalıştığın sürpriz bu muydu?" Ben sordum. "Gördü mü Bu mu?"

"Evet, Jake onu daha önce getirdi."

Kaşlarımı oynattım ve sesimi alçaltarak fısıldadım, "On dolarına bahse girerim ki içinde ya da karşısında seks yapmışlardır."

"Bu bahse giren herkes aptaldır."

Başlığa yaklaştım ve parmaklarımı üzerinde gezdirme dürtüsüne karşı koydum. "Bu onun teslimatlarını kolaylaştıracaktır."

"Evet. Jake, kızın isteyebileceği her şeyle donatmak için kıcını yırtıyor."

"Ve yeni bir boya işi olmadan minibüs nedir ki?" Etrafından dolanarak mırıldandım.

Piper'ın dövmesiyle neredeyse aynı görünen dev bir hava fırçalı kek, arka kapıların her birini ve ön kaputu kapladı. Pembeler, maviler, morlar ve grilerden oluşan girdaplar desene ayrıntılar eklemiş.

Renkler ve tasarım çok eğlenceli olmasına rağmen, yine de profesyonel olmayı başardılar.

Tıpkı Piper'ın kendisi gibi.

Daha yakından baktığımda, hala boyacı bandı ve plastikle kaplı birkaç alan olduğunu fark ettim.

İçlerinden birini işaret ettim. "Ne oldu?"

"Sürprizin son parçası."

Herhangi bir cevap almaya çalışmaktan daha iyisini bildiğim için konuyu kapattım.

Onun yerine parmaklarımı Kase'ninkilerle birleştirdim. Diğer elimle uzanıp ön kolunu tuttum ve başımı pazusuna yasladım. Bir an öylece durdum, tüm kaosu ve heyecanı içime çektim.

Arkadaşlarımla gurur duyuyordum ve erkek arkadaşımle ciddi anlamda gurur duyuyordum. Ve bunun bir parçası olduğum için minnettardım.

Kase eğilerek dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Burada olmana sevindim, ipo."

"Komik, ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

Bir dakika sonra Eli ve Key yaklaşarak çenemi kaldırdılar.

"Burası şimdiden tımarhane gibi oldu," dedi Eli, genişçe gülümseyerek. Komşu çocuğunun yakışıklılığı kalabalıktaki kadınların ilgisini çekiyordu.

Key sessiz kaldı, ama yarı gülümseyip başını salladı. Anladığım kadarıyla bu onun için oldukça anlamlı bir hareketti.

Her zaman Key'in gruba diğerleri kadar yakın olmadığını düşünmüşümdür. Kase'ye sorduğumda, bana Jake dışında en yakın olduğu kişinin Key olduğunu söylemeden önce gülmüştü.

Sessiz olan ve gürültücü olan ilginç bir arkadaşlık kurmuş olmalı.

"Bu kadar büyük bir katılım olmasına şaşırdım." Yüzümü buruşturdum. "Olmaması gerektiğinden değil. Tabii ki olacaktı. Sadece bilmiyordum-"

Eli güldü ve başını dev binaya doğru salladı. "Jake birlikte çalıştığımız bazı araba gruplarını davet etti. Sergilenen klasikler arasında bir Sox oyuncusununki de var. Ayrıca çekiliş de yapacağız."

"Bedava mal her zaman kalabalık çeker," diye ekledi Key, etrafı tarayarak.

"Harlow!" diye bağırdığını duydum. Piper'ın bana doğru geldiğini gördüm, sırtışı o kadar büyüktü ki yanaklarının çatlayacağından endişelendim.

Kelepçeli gri skinny jean'i, vücudu saran mor bir tişörtü ve bir çift kama ayakkabısıyla tam bir afetti. Siyah saçları gevşek bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Menekşe rengi gözlerinde heyecan parlıyordu.

Parlak, eğlenceli ve yine de tamamen profesyonel.

Kase, boya işiyle onun havasını cidden yakalamış.

Elini minibüsün üzerinde gezdirdi. "Bu harika değil mi?"

"Kesinlikle."

"Kase *harika* biri."

Ona şöyle bir baktım. "Katılıyorum. O bir sanatçı."

"Kesinlikle!" Parmakları yavaşça m i n i b ü s e doğru ilerleyerek kapalı bölüme yöneldi.

"Sweets," dedi Jake, sesindeki uyarı kıkırdamasının arasında kayboldu.

Elini geri çekti. "Sadece tamir ediyordum."

Başını salladı ama yeşil gözleri eğlendiğini gösteriyordu.

"Heyecanlı mısın?" Yüzündeki stres ve yorgunluğun bir kısmını fark ederek ona sordum. "Her şey hazır mı?"

"Çok heyecanlıyım. Dün gece zar zor uyudum." Jake'e baktı ve onun bakışlarını yakaladı. Jake'in bakışları koyulaştığında yanaklarını belli belirsiz bir kızarıklık kapladı. Gözleri tekrar bana döndü. "Ve, uhh, sanırım her şey hazır."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yardıma ihtiyacım var." Etrafında büyüyen kalabalığa baktı. "Ya da yirmi."

Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı oynattım. "Bende sadece iki tane var ama bugünlük senindir."

Xavier yüksek sesle Eli'a, "Sanırım böyle başlayan bir rüya görmüştüm," diye fısıldadı.

"Ahbap!" Kase uyarısını haykırdı, kafasını çevirip ona baktı.

"Şaka yapıyorum! Şaka yapıyorum."

"Sen de benim kötü olduğumu sanıyordun," dedi Jake gülerek

Piper'a. "Öylesin," diye onayladı. "Bulaşıcı olmalı."

Konuşma şakacı suçlamalara dönüşürken telefonum titredi.

Anne Ayı: Buradayız ve tıklım tıklım! Neredesiniz?

Ben cevap veremeden Kase telefonumu kaptı ve bir genç kızın mesajlaşma hızına rakip olacak kadar hızlı bir cevap yazdı.

Bana geri uzattı. "Benim için daha kolay olacağı için onlarla buluşmaya gidiyorum. Sen burada rahatına bak." Başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra eğilip bükülmeden kalabalığın arasından kolayca manevra yaptı.

Piper, Jake'e yan gözle bakarak, "En azından sana bir köpekmişsin gibi kalmanı söylemek yerine kendini açıklıyor," dedi. Gülümsemesi yaramazlığa dönüştü. "Tabii ben de ona havlamaya başlayınca bunu yapmayı bıraktı. Sanırım her şey yolunda gidiyor."

Güldüm. "Yapmadın!"

"Ben de öyle." Erkeklerden uzaklaşarak sesini alçalttı. "Birlikte gerçekten çok tatlısınız. Aranız hâlâ iyi mi?"

İnanılmaz seks, lezzetli yemekler ve sadece biz olmamızı içeren işsiz hafta sonumuzu düşündüm. "Gerçekten iyiydi."

Başımı çevirdiğimde annem, Hadley ve Kase'nin bize doğru geldiğini gördüm. Hadley mutlu bir şekilde Kase'nin omuzlarına binmiş, çenesi düşmüş ve gözleri kocaman açılmıştı.

Bize ulaştıklarında Kase'nin alnına dokundu. "Aşağı inebilir miyim?"

Yardım etmek için hamle yaptım ama Kase arkasına uzandı ve onu kolayca kaydırdı, onu yere indiriyor.

Dönüp ona doğru koşarken dişsiz sırtışı heyecandan kocaman olmuştu. Ben

· Ve beni geçip koşmaya devam etti.

"Piper!" diye bağırdı. Ona çarpan Hadley kollarını sardı Piper'ın kalçalarının etrafında.

"Hain," diye mırıldandım, Kase kolunu bana dolamış, benim yüzümden kıkırdıyordu.

Hads heyecandan zıplayan Piper'a baktı. "Low Low bir sürü kek yaptığını söyledi!"

"Ohhhhhh." Başımı salladım. "Şimdi anlıyorum."

Hadley'nin seviyesine inip onunla konuştuğunda en iyi arkadaşıma olan sevgim daha da arttı. Çoğu yetişkinin çocuklarla konuşurken kullandığı küçümseyici sesi kullanmadığını anlayacak kadar iyi duyabiliyordum.

Hadley gülerek ona doğru hamle yaptığında, Piper onu yakalayıp sarılmaya karşılık verirken güçlkle sendeledi.

Kase başını yana sallayarak, "Bak," diye fısıldadı bana.

Jake etrafta başka kimse yokmuş gibi Piper'ı izledi. İnsanlar konuşuyordu ama onları duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine tamamen karısına odaklanmıştı.

Aralarında o kadar büyük bir sevgi ve yoğunluk vardı ki, bunu hissetmemek mümkün değildi.

Aşırı romantik biri değilim ama ben bile onların aşkının bayıltıcı olduğunu düşünüyorum.

Kase, "On dolarına bahse girerim ki bir yıl içinde onu hamile bırakacak," dedi.

"Kötü bahis," diye araya girdi annem.

Ben cevap veremedim Piper ayağa kalktı ve Hadley'nin elini tuttu. "Açılıştan önce birkaç şeyi bitirmem gerekiyor ve Hadley benim resmi tat testçim olmaya gönüllü oldu. Sorun olur mu?" diye sordu anneme.

"Tabii ki. Sadece o büyük mavi gözlerini kullanarak tüm envanterinizi ona vermeniz için sizi kandırmasına izin vermeyin."

"Kesinlikle değil. Sadece bir pasta. Belki iki tane." "İki pasta!" Hadley bağırdı.

Annem saçlarını karıştırdı. "Şaka yapıyordun, bebeğim."

Piper eliyle binayı işaret etti. "Felaket bölgesine dönüşmeden önce içeri girip fırını görmek ister misiniz?"

Annem başıyla onayladı. "Çok isterim."

"Ben de geleceğim," dedim. "Bu bana her şeyin nerede olduğunu görme şansı verir, böylece yardım edebilirim."

"Oh, daha fazla yardıma ihtiyacın var mı?" Annem Piper'a sordu.

Etrafına bakınırken başını salladı. "Katılım şimdiden beklediğimizden daha fazla."

"Beni de yaz."

Piper, omuzlarındaki gerginlik biraz daha azalırken, "Tamamdır," dedi.

İhtiyaç duyulan yardımı reddetmeye çalışmamış ya da anneme kendini buna hazır hissedip hissetmediğini sormamıştı.

Annemin sıcak yüz ifadesine bakılırsa, bu ne onun ne de benim gözümünden kaçmıştı.

Hadley'e olan kolay sevgisi Piper'a *En İyi Arkadaşlar Onur Listesi*'nde bir yer kazandırırken, annemle olan etkileşimi ona orada bir tapınak kazandırmaya yetti.

Belki onun adını taşıyan bir kanat bile olabilir.

Kase'ye hızlı bir öpücük verdikten sonra, Hadley Piper'ı neredeyse sürükleyerek içeri sokarken ben de arkasından gittim.

Annem bir kolunu omuzlarıma dolayarak, "İyi arkadaşların var," dedi.

En yakın arkadaşıma bakmadan önce Kase'nin de aralarında bulunduğu erkek grubuna bir göz attım. "Evet, gerçekten istiyorum."

Turumuzdan sonra Piper anneme ve bana kasanın nasıl kullanılacağını ve fiyat listesinin nerede olduğunu gösterdi. İşimiz bitmek üzereyken Jake kafasını içeri soktu.

"Sweets, bu işi bitirmenin zamanı geldi." Hadley ve anneme baktı. "Özür dilerim. Bir şeyler. Bu işi halletme zamanı." Kapının kapanmasına izin vererek, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dışarıda bekledi.

"Fedai gibi görünüyor. Yani, anlıyorum, senin cupcakelerin *cidden* iyi, ama bir isyan mı bekliyor?" Ben sordum.

"Burada basın var." Piper başını salladı. "Daha önce hiç insanlarla etkileşime girmemiş sanırsın. Ama bundan nefret etse bile bu işte harikalar yaratıyor." Gömleğini düzelterek ve saçlarını sallayarak kendi etrafında döndü. "Nasıl görünüyorum?"

"Bir fırıncı gibi bebeğim."

"Ben de tam bunu istiyordum." Derin bir nefes alarak kapıya yöneldi. "İşte hiçbir şey gitmiyor."

Dışarı çıktığımızda Jake ve Piper minibüse doğru gittiler. Annem, Hadley ve ben Hyde'ların geri kalanıyla birlikte kalabalığın önüne geçtik.

Telsiz mikrofonu eline alan Jake kalabalığa seslenerek onları selamladı ve düzenledikleri bazı çekilişlerden bahsetti.

Gururla, Piper ve ona mikrofonu uzatmadan önce başardığı her şey hakkında övündü.

Herkese kısaca teşekkür etti ve genişleyen işi hakkında biraz konuştu. O gün mevcut olan tatlılardan bazılarını sıraladıktan sonra, birçok ohhh, ahhh ve heyecanlı tartışmaya neden oldu ve mikrofonu geri verdi.

Jake tekrar konuşmaya başladığında Piper'ın haklı olduğunu hemen anladım. Genelde tek heceli olmasına rağmen, bu yeteneksizlikten kaynaklanmıyordu. Sözleri düşünceli ve şaşırtıcı derecede etkileyiciydi. Hyde'in başlangıcını ve ne kadar ilerlediğini anımsarken derin bir tutku vardı.

Adamlara, yani kardeşlerine teşekkür ettiğinde hepsi ayağa kalktı ve fotoğraf çekirmek için hızla poz verdiler. Jake yoldan çekildi ve flaşlar deli gibi patlarken Kase, Key, Eli ve Xavier'in tören kurdelesini kesmesine izin verdi.

Genellikle dev makasla Kase'nin saçını kesiyormuş gibi yaparak daha fazla fotoğraf çekirmek için durduklarında Edge ve Ray yanıma geldi.

"Burası tımarhane gibi. Kutsal şey-" Edge Hadley'i görmeden önce başladı, "tuff.

Kutsal şeyler. Hey çocuk."

"Bu benim kız kardeşim Hadley. Bu da annem Helena," dedim. "Anne, bunlar Edge ve Ray.

Selamlaştıktan sonra Ray başını kaldırıp baktı. "Kaçırdık mı? Hayır, iyiyiz."

"Neyi özledin?"

Dudakları sırrıyla birlikte yukarı kalktı. "Bir dakika içinde göreceksin."

Adamların işi bittiğinde Kase tekrar yanıma geldi. Arkamda durarak kollarını belime doladı ve çenesini başımın üstüne koydu.

Jake mikrofonu tekrar eline aldı. "Resmi olarak açılmadan önce son bir şey daha. Yeni yerler yeni tabelalar demektir." Mikrofonu kapatarak kenara fırlattı, belli ki bu işi bitirdiği için mutluydu.

Jake ve Piper asılı bir ipin yanında durdular. İpi kavradıklarında Jake'in eli Piper'ın elini kapattı ve resimler kopunca durakladılar. Çekiştirdiklerinde uzun örtü yavaşça yere inerek yeni işaretleri ortaya çıkardı.

Kalabalığın arasından bile Piper'ın nefesi ve çığlığı duyulabiliyordu. Kendini Jake'e doğru fırlattı.

Kıçını kavrayan adam, kadın hararetli bir şekilde konuşurken onu kaldırdı ve biraz daha konuşmadan önce ona sarılmak için durakladı.

Yukarı baktığımda onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu gördüm. Piper's Cakes artık yoktu.

Yerinde, muhteşem pembe ve gri bir tabela ile açıkça işaretlenmiş Sweets You Rock vardı.

Hyde logosu keskin ve köşeliyken, yeni Sweets You Rock logosu yumuşak, girdaplı bir tasarımla akıyordu. Kelimelerin altında bir cupcake yer alıyordu.

Başımı eğerek Kase'ye "Tabelayı sen mi tasarladın?" diye sordum. "Evet."

"Tam bir sanatçı."

Beni daha sıkı sıktı ama cevap vermedi.

Jake Piper'a bir şey söyleyince Piper bacaklarını indirdi. Ayakları yere değmeden harekete geçmiş, aceleyle minibüse doğru koşmaya başlamıştı.

"Kase, hadi!" diye bağırdı.

"Sen devam et!" diye bağırdı.

"Dostum!"

"Tamam." Başımı öperek ona doğru yürüdü.

Kadının ellerini dramatik bir şekilde hareket ettirdiği fısıltılı bir tartışmadan sonra adam içini çekti ve minibüsün üzerindeki banda uzandı. Bandı dikkatlice sıyrarak yeni iş adını ortaya çıkardı. Etrafta dolaşarak, minibüs tamamen ortaya çıkana kadar işlemi her yerde tekrarladı.

Piper geri çekilmeden önce ona sarıldı ve parmakları harflerin üzerinde gezinerek tekrar heyecanla konuşmaya başladı.

Kase bana doğru dönmeden önce birkaç dakika sohbet ettiler, yüz ifadesi rahatsızdı ve neredeyse acı çekiyordu. "Dükkâna gitmem gerek. Pipe ile mi çalışıyorsun?"

Başımı salladım.

Beni kendine çekerek uzun ve sert bir şekilde öptü. "Burada olmana sevindim," dedi dudakları dudaklarıma değerken.

"Ben de."

"Yakında uğrayıp seni göreceğim."

"Sabırsızlanıyorum. İyi eğlenceler."

O uzaklaşırken Ray kolunu omuzlarıma doladı. Fırına doğru yola çıktık, annem ve Hadley önden gidiyordu. "Sana söylemiştim."

"Bunun sonunu hiç duymayacak mıyım?"

"Hayır."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Kase

Gurur ve acı.

Minibüse baktığımda, yapabildiğim şeyle gurur duydum.

Tamam, kabul ediyorum.

Ve, evet, harika, her neyse; Harlow haklıydı ve bu tamamen sanattı. Ama görmek acı veriyordu.

Bana resim yapmayı öğreten kişi Willa'ydı. Bana sadece görmem değil, hissetmem gerektiğini söylerdi. Ona göre renkler akıcı, desenler melodikti.

Anlamadım.

Onu kaybedene kadar değil.

Ondan sonra işim benim için özel oldu. Korunaklı.

Jake beni eski arabamı boyarken gördüğünde, dükkânın boya işlerinden bazılarını almam için beni ikna eden kişi olmuştu.

Harlow'un dudaklarının nasıl ayrıldığını, nasıl *hissettiğini* düşünürken Wil'le olan bağlantımın acısıyla karışık bir gurur.

"Teo," diye seslendi Lars yaklaşırken ve beni korkumdan kurtardı. "Ne kadar da kalabalık."

"Bu biraz sakinleştikten sonra." "Jake de öyle diyordu."

"Onu gördün mü?"

Çenesini kaldırdı. "Bir şişe viskiyle ofisinde saklanmaya hazır görünüyor."

"İçeride Piper'ın mutfağına açılan bir kapı olduğına göre, haklısın diyebilirim."

"Uğradım ve ona çiçek bıraktım. Harlow'u gördüm."

Yumruklarımı sıkma isteğımlle savaştım. Aralarında neredeyse hiçbir şey yaşanmamış olması önemli değildi.

Olan az miktardan da hiç hoşlanmadım.

"Mutlu görünüyor, dostum. Bunu görmek çok güzel." Başının üst kısmını ovuşturdu. "Hâlâ saçımı uzatmam gerektiğini düşünüyorum."

"Meselenin saç olmadığını biliyorsun dostum. O tamamen benim büyülü-" Elini kaldırdı. "Bu saçmalığı duymak istemiyorum."

"Kişilik." Sırıttım. "O tamamen benim büyülü kişiliğımlle ilgili."

"Sen lanet olası bir aletsin." Başını iki yana salladı. "Yine de annesiyle tanıştım. Tam bir fıstık. Biraz sevişmeliydik, belki benim yumru kafamdan hoşlanırdı."

Gülmekten kırılarak başımı salladım. "Sen hasta bir pisliksin."

"Evet," diye itiraf etti, birazcık bile utanmış görünmüyordu. "Jake'i kurtarmak için geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, Harlow'u görmeye gidiyorum."

Omzumu okşadı ve garip bir şekilde, "Her ne kadar bunun için kalabilmeyi istesem de, kulübe geri dönmeliyim. Bugün için tebrikler, dostum."

Fırına doğru ilerlerken büyük camlı pencerelerde Harlow'u gördüm. Saçları dağınıktı, bükülmüş parçaları kızarmış yüzünün etrafına dökülüyordu. Bir pasta kutusunu uzatırken birine gülümsüyordu.

Muhteşem görünüyordu.

Kesinlikle mükemmel.

Ama adımlarımı durduran ve yumruklarımı sıkmana, omuzlarımdaki kasların gerilmesine neden olan şey bu değildi.

Benim çırpıcım.

Ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Hyde logosu dolgun, diri göğüslerinin üzerinde uzanıyordu.

Küçük masalardan birini temizlemek için tezgâhın arkasından çıkarken, kısa şortunun içindeki uzun bacaklarını görebildim.

Hay sikeyim. Bugün bir orospu çocuğunun kışını tekmeleyeceğim, bunu biliyorum. "Ne var ne yok?" Key sordu. Fırının içine baktı. "Ah." Kolumu yakalamadan önce bir adım attım.

"Onun arkasında durup herkese ters ters bakmanın bir faydası olmaz."

"Hayır, ama kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak."

"Senin gömleğini giyiyor," diye dikkat çekti. "Evet, biliyorum."

Hiç giymedim çünkü bana çok dar geliyordu. Hyde kelimesi o kadar gerilmişti ki 'Itijcle' gibi görünüyordu. Ama çok havalı görünüyordu ve benim için çok şey ifade ediyordu, bu yüzden sakladım.

"Hayır, dostum," dedi Key başını sallayarak. "*Senin* gömleğini giyiyor. *Seni* destekliyor. Ve, sadece söylüyorum, senin için bölgeni işaretliyor, çünkü herkes böyle dövüşçüleri giyen tek kişinin sen olduğunu biliyor."

Omuzlarımdaki gerginlik hafifledi ve hissettiğim acıyı da beraberinde götürdü. "Her şeyi anlıyorsun, değil mi?"

"Sana söylemiştim," diye başının yan tarafına vurdu, "sessiz olanlar. Artık birini Piper'ın yepyeni penceresinden atmak üzere olmadığına göre, gidip Eli'ye çekiliş bileti konusunda yardım edeceğim."

Fırına girdim, gözlerim Harlow'daydı.

Katlamak için acele ettiği kutulardan başını kaldırdı ve bana sırtıttı. "Hey-"

Başının arkasını kavrayarak, sert ama çok hızlı bir öpücükle ağzını aldım. Ve bulunduğumuz yer için kesinlikle çok uygunsuzdu.

"Gömleğin gibi, ipo."

Yüz ifadesi mutluluk ve gururla ısınarak Key'in haklı olduğunu kanıtladı. "Buna sevindim."

Kendimi ondan uzaklaştırmaya zorlayarak, bakışları görmezden geldim. Tezgâhın arkasına geçtim ve mutfağa açılan kapıyı iterek açtım. "Hadley, garajdaki arabaları falan görmek ister misin?"

"Evet!" Yüzü pasta kreması ve kek kırıntılarıyla lekelenmiş bir halde bana doğru koştu.

"Harika." Elini tutarak vitrine doğru geri yürüdük. "Hadley ve ben dükkânda bir kargaşa yaratacağız."

Harlow beni çabucak öptü. "Tehlikeli elektrikli aletler yok."

"Ne var senin tanım . Tehlikeli mi? Ve yap sen dikkate alın alev makinesi bir elektrikli alet midir?"

Başka bir müşteriye yardım etmek için tezgâhın arkasına geçmeden önce gözlerini devirdi.

Dışarı çıktığımızda Hadley, "Çok fazla kuralı var," dedi. "Ama bunun tek nedeni bizi sevmesi ve güvende olmamızı istemesi."

Umarım haklısındır, evlat.

Çünkü bir süredir ortalarda yoktum.

Harlow

Hayır, hayır, onlar havai fişek değil.

Bu sadece patlayan yüzlerce yumurtalığın sesi.

Kase ve Hadley gözden kaybolduktan sonra odağımı pasta kutusunu doldurmaya ve müşterinin parasını çekmeye çevirdim. Kapı arkasından kapanırken, Piper '*Kapalı*' tabelasını ters çevirdi ve Hyde bekleme odasını kendi odasına bağlayan kapıyı kilitledi.

Yere düşüp uyuyabilirdim.

Annem, Piper ve ben üç milyon ila yedi saat arasında bir süreyi durmaksızın meşgul olarak geçirmiştik. Hangisi olduğundan emin değildim. Kapı neredeyse hiç kapanmıyordu, bu da iyi bir şeydi çünkü dükkân cehennem gibi sıcaktı. Rhys, Lars, Piper ve Jake'in aileleri ve görünüşe göre tanıştıkları herkes yeni yeri kontrol etmek için içerideydi.

"Hiçbir şeyim kalmadı," dedi Piper ses tonunda bir hayranlıkla. "Şu anda fırında kurabiyelerim ve soğumakta olan keklerim var ama henüz hiçbir şey hazır değil." Vitrindeki soğutucuyu açtı ve birkaç su şişesi çıkarıp bize uzattı.

Annem şişeyi kızarmış yanaklarına doğru tutarak, "Senin malını tattım, bu yüzden şaşırmamalıyım," dedi. "Ama ben şaşırdım. Hiç bu kadar kalabalık bir yer görmemiştim."

Yüzündeki yorgunluğu gördüğümde midem bulandı. Çok iyi gidiyordu ve onun güzel gününü mahvetmek istemedim. Ama *gerçekten* kendini zorlamasını da istemiyordum.

"Şu anda satacak bir şey olmadığına göre, anne, belki-"

Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Abbey'i aradım, yolda geliyor. Ben iyiyim ama biraz yorulmaya başladığımı biliyordum."

"David nerede?"

Annem ve David her zaman kendi işlerini yapan, bağımsız insanlar olmuşlardı. Annem alevlenmediği sürece, ayrı zaman geçirmeleri alışılmadık bir durum değildi.

Öyle olsa bile, gittikçe daha fazla yokmuş gibi görünüyordu.

"Muhtemelen golf sahasında çalışıyormuş gibi yapıyordur. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun. Abbey'nin kocası iş seyahatinde, bu yüzden o ve ben bir şişe şarap açıp biraz reality TV izleyeceğiz. Rica ederim-"

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Hayır, hayır, ben iyiyim." "Gülü kimin alacağını bilmek istemiyor musun?"

"Gerçekten mi? Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim."

"Düşündüm. Kız kardeşini avlayabilecek miyim diye bakmaya gidiyorum." Piper'a dönerek ona sıkıca sarıldı ve yanağından öptü. "Tebrikler. Kendinle gurur duymalısın."

"Öyleyim," dedi Piper, sesi yumuşaktı. "Bu kadar çok yardım ettiğin için teşekkürler." "Benim için zevkti. Baban gelemediği için üzgünüm."

"Ben de öyle. Aptal rötarlı uçuş. Yine de yarın burada olur." "Güzel." Her birimize son bir kez sarıldıktan sonra annem gitti.

"Annen cidden harika biri," dedi Piper, katlanmamış bir yığın kek kutusu çıkararak.

"Biliyorum." Kendi yığınımı kaptığım gibi birleştirmeye başladım. Mat siyah kutunun üzerinde grimsi bir ışıltı vardı. Üstünde yeni pastanenin adının yazılı olduğu kabartmalı pembe ve mavi bir kek vardı.

Kase'nin otoriter olma eğilimi vardı. Ancak Jake bu işi iyi yapıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Piper kendi işini yürüttüğü için otoriter olmanın onun bir parçası olduğunu söyledi. Onu sevdiği için çok eğiliyordu ama yine de kontrolü ele alan bir adamdı. Özellikle de onu mutlu etmek söz konusu olduğunda.

Memnun etmesi kolay ve delicesine aşık olduğu için, şimdiye kadar işe yaramıştı.

Ama Piper'ın işi kendisine aitti ve bu onun için çok şey ifade ediyordu. Sonunda çok mu ileri gitti diye düşünmeden edemedim.

"Yani..." Onun iyi ruh halini bozmak istemediğim için tereddüt ettim. Yine de ne kadar sohbet etmemiz gerektiğinden emin olmadığım için acele ettim. "İsim meselesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Parmağı önündeki kutunun üzerindeki logoyu okşadı. "Kocamı zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm çok zaman oluyor. Ve sonra seviyorum."

"Sanırım bu senin için sorun olmadığı anlamına geliyor?"

"Kesinlikle. Pasta yapmaya başladığımda bu sadece bir hobiydi. Bir parti, tatil ya da başka bir şey olurdu ve birisi benden pasta getirmemi isterdi. Ve sonra

Toplantıdaki biri tadına bakar ve Piper'ın pastalarından birini sipariş etmek istediğini söyler." Dudakları yukarı kalktı. "Bu pek de yaratıcı bir isim sayılmaz. Ya da kökeni, bu konuda. Jake'e ismi değiştirmek istediğimi söyledim ama artık çok geç olduğunu düşündüm. Zaten sözel olarak o kadar yaratıcı değilimdir, o yüzden bununla yetineyim dedim." Omuz silkti. "Tahmin etmeliydim; hiçbir zaman razı olmama izin vermedi."

Arduvaz grisi vitrine baktım. Parlak renkli pembe ve mavi masalar, sandalyeler ve vurgu detayları tüm temasıyla uyumluydu. Yeni logosu ve fırının adı bir duvarda duvar resmi olarak boyanmıştı.

Bunu Kase yarattı.

Karalamadım, tasarlamadım veya

boyamadım. Oluşturuldu.

"Kase çok iyi bir iş çıkarmadı mı?" Bana bakarken gülümsemesi muzip bir hal aldı. "Lafı açılmışken-"

Devam edemeden fırının zamanlayıcısı ötmeye başladı.

"Özür dilerim," dedim, s e s i m i alçaltarak bir spiker gibi konuştum. "Bugünlük vaktimiz bu kadar."

"Neredeyse böyle planladığınızı düşünecektim," diye seslendi mutfağa doğru giderken.

"Hayır, hiç de

değil." Ama ben

isterdim.

On Beşinci Bölüm
Dangalaklık ve Büyük Et

Harlow

İşim
bitmişti.

Hayatta
kalmıştım.

Durdurulamazdım ve hesaba katılması gereken bir
güçtüm. Biraz kestirmem gerekiyordu.

Stajım bitmiş olsa bile, çalışma grupları ve finallere hazırlanmakla deli
gibi meşguldüm. Haftada en az dört gece Rye'da çalışıyordum, ancak Rhys'e
yardım etmek için hafta sonları birkaç çift vardiya alıyordum.

Kase Hyde'da daha da meşguldü.

Açılıştan bu yana geçen iki hafta içinde onu sadece beş dakika
görmüştüm.

Tamam, bundan biraz daha fazlasıydı ama öyle hissettirmiyordu.

Bunun değişeceğini umuyordum. Okul dönemi bitmişti. Son finalim
tamamlanmıştı, beynim tamamen kızarmıştı ve ders kitapları ve kafeinle
hayatta kalmayı öğrendiğimden emindim.

Ama ben yaptım.

Bu da hak edilmiş bir uykunun ardından Kase'yi birkaç saatliğine işten
uzaklaştırıp Meksika yemekleri ve bol miktarda margarita ile kutlama
yapacağım anlamına geliyordu.

Eğer arabadan inip yukarı çıkacak enerjiyi bulabilirsem.

Zamanımın çoğunu Kase'nin evinde geçirmeme rağmen, daha yakın
olduğu için kendi evime gitmeye karar vermiştim. Garaj yoluna girip
sokaklarda sıralanmış arabaları gördüğümde bu kararımdan pişmanlık
duydum.

Tüm enerjimi toplayarak çantalarımı aldım ve içeri girdim. Ninja sessizliğini denemek için bile çok yorgundum.

"Harlow!" David beni kucaklayarak selamladı. "Başardın! Son günün nasıl geçti?"

"Yorucu."

"Hellion!" diye seslendi omzunun üzerinden, anneme taktığı ismi kullanarak.

Sevimli ve zekiceydi.

Bu yüzden ondan
nefret ettim.

"Geliyorum!" Annem mutfaktan elinde bir pastayla geldi. Abbey de elinde bıçak, tabaklar, çatalar ve en güzel şeyle arkasından geliyordu.

Devasa, yani *kocaman* bir buzlu kahve.

"Bu da ne böyle?" Abbey'nin bana uzattığı kahveyi memnuniyetle kabul etmek için uzanırken sordum.

Ve o muhteşem krema kaplı pasta da hiç fena görünmüyor. Çünkü kahve içmek varken kim hemen kestirmek ister ki? biraz kek ve sonra uyumak?

"Bir yıl daha bitti. Sadece bir ışık yılı kaldı ve sen üniversite mezunu olacaksın." Annemin gözleri yaşlarla doldu.

İçimden Kase'nin yaptığı gibi ensemini ovmak geldi. "Bu sadece finalleri geçersen olur."

Pastayı kesmeye başladı. "Keseceğini biliyorsun."

"Evet, muhtemelen." Bir parça aldım ve ciddi görünmeye çalıştım. "Ama bu seni çok rahatsız ediyorsa, bodruma taşınıp sonsuza kadar seninle yaşayabilirim."

"Zaten burada çok kaldığınız için mi?"

Kek lokması damağıma çarptığında ukalaca cevabım aklımdan uçup gitti. Vanilyalı kek tatlı ve zengindi, üzerinde hafif ve kabarık narenciye kreması vardı.

Çatalımı ona doğrulttum. "Pastayı Piper'dan aldın."

"Tabii ki. Arkadaşlarını desteklemek zorundayım. Ayrıca, onunkileri tattıktan sonra süpermarket pastalarına nasıl geri dönebilirim ki?"

Birisi boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti. Son toplantıdaki ukala herif girişte duruyordu.

Görünüşe göre David için çalışıyor, teknisyenler için değil. Zavallı, zavallı teknisyenler.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi, ses tonu sözleriyle uyuşmuyordu. "Orada sana ihtiyaç var."

"Geliyorum." David parçanın geri kalanını hızlıca tamamlamaya başladı.

Adam beklerken bana baktı. Böyle bir pislik olması kadınlar için hayal kırıklığıydı, çünkü aslında oldukça çekiciydi. Ayağa kalktığımda yaklaşık 1.80 boyunda olduğunu gördüm. Kahverengi saçları kısa kesilmişti ve profesyonel görünümüyle uyumlu bir şekilde moda uygun olarak şekillendirilmişti. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen daha yaşlı görünüyor. Kahverengi gözleri çok keskin ve hesapçıydı.

Ve soğuk.

Bakışları yavaşça vücudumda gezindi. Bacaklarıma ulaştığında yüz ifadesine bir sıcaklık yayıldı.

Buzulun ilgisizliğini tercih ederdim.

Üvey babası odadayken bir kızı böyle kontrol etmek? Ya deli ya da sikik bir pislik.

Paramı ikisine de yatırıyorum, büyük miktarlarda.

Korkuyla gözlerimi kaçırdım ve pastama odaklandım.

"İşe geri dönmem gerekiyor," dedi David. Tabağını bıraktıktan sonra bana tekrar sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Koridordan aşağıya inmeye başladığında, onu gözetlemenin güvenli olduğunu düşündüm.
yol.

Onun yerine, pislik hala orada duruyordu, sanki beni bekliyormuş gibi ona bakmak için. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Gerçekten ürkütücüydü.

Başka bir şey söylemeden David'in peşinden gitti.

"Neden *tüm* toplantılarını diğer insanlar gibi bir ofiste ya da golf sahasında yapamadığını tekrar söyler misiniz?" diye sordum.

"Şirket politikası. İnsanlar elektronik bebeklerini meçhul bir şirkete satıyormuş gibi hissetmesin diye sağlıklı ve aile odaklı görünmek istiyorlar. En azından ayda sadece birkaç kez."

"Yine de çok fazla."

Özellikle de o şerefsiz, şerefsizliğini evime kadar sürükleyecekse.

"Kahretsin, bu tada bayılıyorum," diye homurdandı Kase ağzıma karşı. Alt dudağımı ısırdı, dili dudağımı bırakmadan önce hafifçe yaladı.

"Ne tadı?"

"Sen. Misket limonu. Tekila. Sen. Lanet olası cennet."

Kutlama amaçlı Meksika yemeğimizden sonra Kase'nin evine geri döndük. Arabadan indiğimde beni kucağına aldı, içeri girerken ağzını benimkine dayadı.

Ben çoğu zaman tökezlemeden yürüyemezken, o zahmetsizce hareket ederken beni taşıyıp öpebiliyordu.

Şikayet ettiğimden değil elbette.

Kase beni kanepenin arkasına oturttu. "Bir dakika burada dinlen. Çocukları dışarı çıkarmam lazım." Elini boynumun arkasına doladı, beni tekrar öperken parmakları içime girdi. "Siktir."

Ayağa kalkıp külotumu çıkarmak için onun gözden kaybolmasını bekledim. Kanepe minderlerinin arasına uzanarak, sakladığım prezervatiflerin hâlâ orada olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Kanepenin arkasına tırmanarak ayaklarımı minderlerin üzerine koydum ve rahat görünmeye çalışarak bekledim.

Boba koşarak oturma odasına girip onu sevmem için zıplarken büyük bir gürültü duydum. Chewy her zamanki gizli ninja haliyle arkamdan sokuldu ve ıslak burnu kolumun arkasına çarptı. Kulağının kaşınmasını beklerken kocaman, sürekli üzgün gözlerini daha da acıklı gösterdiğini biliyordum.

Metal kaselerine çarpan mama seslerini duyduklarında bana olan tüm ilgileri azaldı. Pofuduk beyaz vücudu mutfağa doğru koştururken Chewy bile hızlandı.

"Lanet olsun, beni öldürüyorsun," diye inledi Kase girişten. "Neden?"

"Çünkü şu anda tek yapmak istediğim önünde diz çökmek, o seksi elbiseyi yukarı itmek ve lani pussy kilisesinde ibadet etmek."

Sözleri ve onlara eşlik eden aç bakışları karşısında vücudum gerildi.

Dudaklarımı yaladım. "Ve?" diye sorduğumda sesim soluk soluğaydı.

Önümde durmak için hareket ederken gözlerindeki sıcaklıkla biraz eğlence karıştı. "Sen pek de uyumlu bir insan sayılmazsın. Sana güzel şeyler vermek istiyorum, taco, tekila ve orgazm gibi. Kanepenin arkasından düştün diye dikiş attırmak *değil*."

Bacaklarımı açtım. "Sanırım tırnaklarımı iyice geçirmem gerekecek."

Alaycı ifadesi kaybolan Kase tek kelime etmedi. Onun yerine kanepede dizlerinin üzerine çöktü. Elleri iç bacaklarımda gezinerek bacaklarımı açık tutarken, ağzı beni sardı.

Beni *yuttu*.

Sanki beni tatmayalı birkaç gün değil de aylar olmuş gibi, Kase'nin ağzı ve dili durmak bilmiyordu.

Gerilim hızla arttı. Ellerim kanepeyi o kadar sert kavradı ki kumaşta derin izler kalacağını biliyordum.

Biliyordum ama hiç siklemedim.

Bacaklarım kasılmaya ve titremeye başladı. Ben boşalamadan Kase geri çekildi.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, hayır, hayır."

"Sakin ol, ipo." Tekrar yalamaya başladı, dalga geçerken daha yavaş ilerliyordu. Dilinin ucu klitorisimin üzerinde gezindiğinde kalçalarım sarsıldı ve neredeyse geriye doğru devriliyordum. Kıkırdaması bana karşı titreşti. "Sana söylemiştim."

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Daha sert."

Bir kez olsun isteğime itaat etti ve ağzını üzerimde gezdirirken daha bilinçli bir baskı uyguladı.

Gerginlik midemin alt kısmına yerleşti. Hissedebiliyordum, ulaşamayacağım bir yerdeydi ama hızla yaklaşıyordu.

Ve sonra durdu.

Düşüp baş aşağı asılı kalsam bile umursamadan ona karşı hareket etmeye çalıştım. Gelmek için yüksek bir telden bile sarkabilirdim.

Tekrar başladı, kalçalarım ve bacaklarımın arasına nazik öpücükler kondururken klitorisime hiç dokunmadı bile. Aniden artan bir güçle, geri çekilmeden önce dudaklarını, dilini ve dişlerini kullanarak beni uçurumun kenarına getirdi.

Sinirlerim gergindi, bedenim serbest kalmak için çığlık atıyordu. Gerginlik dayanılmazdı.

Ama yine de dayandım, sabırla

bekledim. Sert, sonra nazik.

Ritmi biliyordum.

Sert, sonra

yumuşak.

Kalçalarım işkence gibi sallanıyordu. Hassas.

Savage.

Çığlık attım, vücudum kilitlendi. Zihnim mutlulukla boşluğa düşmeden önce yarıştı. Nefesim kesildi, boynum büküldü ve kayboldum. Çözülüyordum.

Boğulma.

Kase hızla geri çekildi ve ağzını hemen özledim. Kolları sırtıma dolandı ve beni öne doğru çekerek geriye doğru sallanmakta olduğumu fark etmemi sağladı.

"Bunu hep yapıyorsun," diye fısıldadım. "Seni boşaltmak mı?"

"Evet, o da var. Ama ben düşmeden önce beni yakalamanızı kastetmiştim."

Alnını benimkine yaklaştırdı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmak uçları boynumda gezindi. "Seni her zaman yakalayacağım, Harlow."

Aramızdan bir şey geçti, yoğun ve göğüs sıkılaştırıcı.

Daha sakinleşmeden Kase'nin ağzı ağzıma düştü, kolları sırtıma dolandı. Fermuarımın aşağı kayma sesi çarpan kalbimden zar zor duyuluyordu.

Geri çekilerek kıcımlı kaldırdım, böylece elbisemi çıkarıp arkama atabildi. Sütyenim de onu takip etti.

Elimi kot pantolonunun içine soktum ve onu okşadım. Aletinin başı boxer'ının bandından dışarı çıkmıştı. Başparmağımı üzerinde gezdirdim.

Kase kalçalarını daha da yaklaştırdı, iniltisi alçak ve sertti.

Onun tepkisi beni tahrik etti. Bunu ona tekrar yaptırmak istedim. Buna ihtiyacım vardı. Saatlerce yavaşça vücudunu keşfetmek ve onu böyle inletebileceğim tüm farklı yolları bulmak istedim.

Ama o zaman değil.

O anda bencilce davrandım. *Beni* inletmesini istiyordum.

Kot pantolonunu çıkardım, onları ve boxer'ını aşağı ittim.

Kase ayağa kalktı ve tişörtünü de çıkararak onları tekmeledi. Önümde çırılçıplak, benim kişisel görüşüm için bir sanat eseriymiş. Belirgin ve yontulmuş vücudu bir tuval gibiydi, her parçası ruhuna bir bakış sunuyordu.

"Lanet olsun. Bana öyle baktığında, Harlow..." Başını iki yana salladı. "Ne?"

Cevap vermek yerine belimden tuttu ve beni kanepeye doğru kaydırıldı.

Arkamı döndüm, dizlerim minderin üzerinde, kığım havadaydı.
Kanepenin arkasına tutundum ve omzumun üzerinden baktım.

Bana bakarken yüzünde beliren ifadeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İstemiyordum.

İhtiyacım bile
yok.

Cazibe, tahrik, şehvet.

Hiçbir şey hakkını
veremedi.

Üzerime eğilen Kase'nin elleri ellerimi sardı. Dili kulağımın kıvrımını takip ederek boynuma kadar indi. Öptü, emdi ve hafifçe ısırıldı.

Başımı yana eğdim, sırtımı kamburlaştırdım.

Dudakları omzuma doğru yolculuğuna devam etti. Etrafıma uzanan eli
leğen kemiğime uzandı. Orta parmağı klitorisimi okşadı.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Evet." Kığım oynattım. "Ben de bunu umuyordum." "Geri
geleceğim. Kapmam lazım-"

Koltuğun içine uzandım ve bir şerit prezervatif çıkarıp ona geri attım. Paketin
hışırtısını duydum.

"Sormayacak mısın?" Prezervatifi takarken yumruğunu sikinin etrafında
görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım.

Dudakları yukarı kalktı. "Hayır."

Vücudunu benimkine doğru kıvrarak ellerimden birini kendi elleriyle
kapattı. Diğeri aramıza girerek sikini içime soktu.

Yalvarmak beni hiçbir yere götürmez. Emretmek de öyle. İtebilir,
çekebilir, bükebilir ve bağırabilirdim ama sonuç aynı olurdu.

Yavaş.

Yavaş.

İçeri ve dışarı kayıyor.

Gözlerimi kapattım ve tadını çıkardım. Her santim beni gerdi, doldurdu,
ısıttı.

Beni tüketti.
Kendi Lani'm.

Nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Telaşlı bir hayat yaşadığımı biliyordum. Anksiyete beni ağırlaştırıyordu, sürekli yoldaşımdı.

Stresliydim, çok çalışıyordum ve bitkin düşmüştüm. Ama yine de mutluydum.

Ruhumun derinliklerine indiğimde, gerçekten de öyleydim.

Ama diğer şeyler *olmadan* mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. "Yine de" yoktu, "yine de" yoktu.

Kase'nin güvertesinde dururken, etrafım arkadaşlarımla çevriliyken, çok mutluydum.

"İyi misin, ipo?" Kase arkamdan sordu. Bir kolunu belime doladı, diğerini omzuma uzattı ve bana taze bir içecek uzattı.

"Mutlu."

"Güzel."

İçkimden bir yudum alarak kolunu kendi kolumla kapattım.

"Hemen buraya gelmezseniz, pasta bitecek, çocuklar!" Piper bağırdı.

"Daha yemek bile yemedik," diye belirttim.

Omuz silkti ve bana bir köşe parçası uzattı. "Tam tersi gün."

Mmm, maksimum donma-kek oranı.

Okuldaki ilk boş hafta sonumu değerlendirmeye karar vererek Rhys'ten Rye'dan izin istemiştim. Hala ona büyük ölçüde yardım ettiğim ve bu konuda kış tekmelediğim için, bana bir mola vermekten çok mutlu olmuştu.

Havaların ısınmasıyla birlikte Kase'ye dışarıda ızgara yapmayı önerdim. Bu teklif çığ gibi büyüyerek Hyde ekibinin gelmesine, Piper'ın dönemimin bitişini kutlamak için bir pasta daha yapmasına ve Kase'nin bir inek değerinde biftek ve bir okyanus değerinde deniz ürünü ızgara yapmasına dönüştü.

Şikayet ettiğimden değil elbette.

Özellikle de herkes garnitürler, çeşitli içkiler ve Key'den tebrik amaçlı bir margarita makinesi ile geldiğinde.

İçki tercihim bildiğini asla tahmin edemezdin.

Taze yapılmış margaritamı bırakıp bir çatal dolusu kek yedim.

"Biftekleri fırına koymadan önce bana bir ısırık ver," dedi Kase ve beni serbest bıraktı.

"Hayır. Ben de onları ızgara yapıyorsun sanıyordum."

"Onları pişirmeden önce ızgarada kızartırsın. Şimdi bana bir ısırık ver."

"Tamam." Kekin kesilmiş kenarından bir parça aldım ve ona uzattım.

"Krema konusunda çok cimrisin Cooper." Çatalını ve tabağını "Şanslıyım ki dilimde olmasını istediğim diğer tatlı şeyler konusunda böyle değilsin." diye fısıldamadan önce beni kendine çekti.

Yanaklarım ısındı, meme uçlarım sıkılaştı ve ona doğru sallandım. Alnımı göğsüne koydum. "Adil oynamıyorsun, Teo. Bu da dikkatimi dağıtıp bütün kremamı çalmak için yaptığın planın bir parçası mı?"

"Hayır. Bu, dikkatini dağıtma planımın bir parçası, böylece kendimi hayatına öyle bir sokacağım ki benden asla kurtulamayacaksın. Bu planın ikinci kısmı daha sonra gerçekleşecek."

"O da ne?" Çarpan kalbimin sesini duyabileceğimden emin değildim.

"Seni öyle bir boşaltmak için ki gitmemi istemeyeceksin."

Kavga etmeyi bıraktığımda, ilişkimiz kolayca ilerledi. Neredeyse zahmetsizce.

Çılgın programlarımızın etrafında çalıştık ve doğal bir şekilde yakınlaştık yol.

O kadar yakındı ki, aslında uzun zaman önce amacına ulaşmıştı.

Gömleğini kavrayarak ona sessizce "Bunu zaten yaptın" dedim.

Kolları etrafımda sıkılaştı. Kalbinin attığını ve sert aletin karnıma bastırıldığını hissedebiliyordum. Ona dokunma dürtüsüyle savaşıırken yumruklarım sıkıldı.

Psst, sapık, burada insanlar var.

Ona baktım ve gülümsedim, havayı yumuşatmaya ve şehvetimi kontrol etmeye çalıştım. "Bununla birlikte, bu geceki planların için hâlâ tamamen rahatım."

Başını arkaya atarak güldü. "O biftekleri almalıyım, ipo." Ellerimi çektim. "Benim de biriktirmem gereken krema var."

O ızgara işini halletmek için ayrıldığında, ben de herkesle birlikte masaya oturdum.

Başka.

Boba mutlu bir şekilde Xavier'in kucağına yayılmış, nazikçe ovuluyordu.

Aşağı.

Chewy koca gövdesini masanın altından geçirip ayaklarımın üzerine çökmenin bir yolunu buldu. Horladığını hissedebiliyordum.

Adamlar iş yerinde yeni bir projeyi tartışıyorlardı. Ne zaman bir araya gelseler bu ortak bir temaydı. Dikkatle dinledim çünkü şaşırtıcı derecede etkileyiciydi.

Bazı görseller ve bir çeviri kitabı daha fazla anlamama yardımcı olabilirdi, ama idare etmeye başlamıştım.

Piper masanın karşısından bana, "Umarım herkesi davet etmiş olman ve hâlâ iş konuşuyor olmaları seni rahatsız etmiyordur," dedi. "Takılmak ve arabaları tartışmak iyi vakit geçirdikleri anlamına gelir. Ya da nefes alıyorlar."

"Buna alışkınım." Şansıma, ben devam ederken hararetli konuşmalarında bir durgunluk oldu. "Kase'nin dev destesinin nihayet kullanılmaya başlanmasına sevindim."

Sessizlik.

Başka kimse konuşmuyordu. Kuşların cıvılamayı, dalgaların çarpmayı bıraktığından oldukça emindim.

Onun yerine, tüm gözler benim üzerimdeydi.

Yüzümü buruşturdum ve ellerimi kaldırdım. "Söylediğim anda duydum O!"

Masa kahkahalara boğuldu. Ben de onlarla birlikte güldüm.

Kase

"Bu biftekler çok büyük dostum," dedi Eli, Harlow'un yere koyduğu tabaktan ikinci bir biftek alarak.

"Etim kocaman, destem dev gibi." Ona göz kırptım.

Gözlerini devirirken bile yanakları tekrar kızardı. "Ve senin egon çok büyük."

Elini tutarak onu kucağıma çektim. "İyi misin?" Başını salladı, gözleri ısınıyordu. "Evet."

"Haber istasyonunda çalışmak nasıl bir şey?" Xavier ikinci ve üçüncü biftekleri alırken ona sordu.

Harlow, "Delicesine sıkıcı ya da nefesinizi tutamayacağınız kadar telaşlı," diye yanıtladı. "Ve gerçekten arasında hiçbir şey yok."

Key sandalyesini bize doğru kaydırdı. "Şu çapa hatunu görüldüğü kadar büyük bir kaltak mı?"

Harlow kollarını havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim! Herkes onun hep çok iyi olduğunu düşünür."

Gözlerini işaret etti. "Buraya bakarsan değil. O zaman kötüdür."

"Şeytan'ın patronu gibi."

Konuştukça, soruları yanıtladıkça ve çılgın hikayeler paylaştıkça kendimi kaptırdım. Çok seksi görünüşü, çok tatlı sesi ve tüm o çekici havasının ötesinde, gerçekten de çok zekiymi.

Her ne kadar göğüslere ve kalçalara bayılan bir adam olsam da, benim için asıl önemli olan büyük bir beyindi.

Göğüsleri ve kışının da olması sadece ek bir bonus oldu.

Elimi uzun tişörtünün altından geçirdim ve parmaklarımı beline doladım. Başparmağım yumuşak tenini okşadı.

Ailemi kaybettiğimde Wil'e tutundum. Gitmesine çok daha önce izin vermeliydim ama o zaman onu ve elimde kalan tek ailemi kaybetmiş olacaktım.

Sonra da gitti.

Ama ailemi kaybetmemiştim. Sadece henüz hepsini bulamamıştım.

Jake'le tanışıp para kazanmaya başladıktan sonra hepsini biriktirdim. Bektan bir stüdyo dairede yaşadım ve paramı kıyamete hazırlanıyormuşum gibi biriktirdim. Sonunda yeterince param olduğunda, evimi inşa ettirdim.

Yıllar sonra ilk kez bir evim vardı. Bir ailem vardı.

Ama her şeye sahip değildim. O zaman yoktu.

İnşa ettiğim güvertenin etrafına baktığımda ailemi gördüm. Kışı kucağımdayken kadınımlar kardeşlerimle konuştu.

Gülüyor.

Mutluyum

.

Bana *her şeyi* veriyor.

"Bebeğim," dedi Harlow, bana bakmak için kayarak. "Ne?"

"Kendi adanıza mı uçtunuz?"

Kıkırdadım ve dudaklarımı başının tepesine bastırdım. Narenciye şampuanı suyun kokusuna karıştı. "Hayır, tam olmak istediğim yerdeyim."

Gülümsedi, küçük ve tatlı, boş bardağını ve benim boş şişemi tutuyordu. "Bir içki daha ister misin diye sordum."

"Anladım."

"Sorun değil." Dudaklarımın köşesini öptü. "Ne istiyorsun?" "Ne istersen."

Ayağa kalkıp, içeri girerken bacaklarını örttüğü kışını izledim. Hain köpek Chewy, her zaman yaptığı gibi onun peşinden gitti.

Anahtar yalın üzerinde ve alçaltılmış onun zaten sessiz Ses. "Nasıl gidiyor?"

"Neredeyse bitti. Şimdi lojistik işleriyle uğraşıyorum."

Gülümsedi, ki bu onun için çok büyük bir şeydi. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Oyunculuk becerilerin nasıl?"

O cevap veremeden evden küçük bir cıglık geldi.

Ayağa fırlayıp içeri koştum, neredeyse araştırmak için içeri giren Boba'ya takılıyordum.

"Neyin var? İyi misin?" Onu neyin korkuttuğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım.

"Ben iyiyim," dedi, yüzü kıpkırmızıydı. Arka ma baktı, orada kim varsa el sallayarak uzaklaştırdı. "Özür dilerim, bir şey gördüğümü sandım."

"Ne?" Ben sordum.

Yan tarafa baktı. "Bir şey yok. Önemli değil." "Sen kötü bir yalancısın."

"Hayır, değilim." Tezgâhtan uzaklaşırken zorla gülümsedi. "Hadi dışarı çıkalım."

"Harlow."

"Hmm? Ne?" diye sordu, duvara bakarken dikkati dağılmıştı ve tekrar yer değiştirdi.

Onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlamak için görüş alanını takip ettim. "Uğur böceği mi?"

"Ben onları örümcek sandım," diye yalan söyledi.

"Parlak kırmızı, yuvarlak örümcekler mi?"

Başını salladı ve uzaklaştı. "Mmhmm. Dışarı çıkmaya hazır mısınız?"

"İçkini alacak mısınız?"

Tezgâhın üzerindeki fincanına bakarken gözleri uğurböceklerine kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Hayır, çok susamadım."

Yanına gidip fincanı aldım ve ona uzattım. Kolumu omuzlarına dolayarak dışarı çıktık.

Kendime not: En kısa sürede ekranları takın.

On Altıncı Bölüm
Moe'uhane ve Otomotiv Jargonu

Harlow

Kalkma vakti. Uyuyakalmışsın. Yapacak çok işin var.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, ertesi sabah panik içinde uyandım. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım utanç verici bir şekilde terliyordu.

Umursamayacak kadar yorgundum.

"Saat kaç?" Başımı Kase'nin omzuyla yastığın arasına sıkıştırarak yuvarlanırken sordum.

Kase telefonunu almak için yan masanın etrafında dolanırken tıkırtılar duydum ve su şişem yere çarptı.

"Saat on," diye mırıldandı, sesi sert ve uykuluydu.

"Kahretsin." Yuvarlanmaya çalışırken kendimi yatağın altında, çarşafa sarılmış halde buldum.

"Bugün yapacak bir şey yok, ipo."

"Ah evet." Tekmeleyerek çarşaf kozamdan çıktım ve tekrar yukarı süründüm. Muazzam bir zarafet ve baştan çıkarıcılıkla karnımın üzerine yattım.

Köpekler hışımla içeri girdiler, Boba zıpladı ve Kase ile benim arama daldı.

Başımı çevirdiğimde ağzından salyalar akan Chewy ile göz göze geldim. Esnedi ve burnunu çekerek onu uyandırmamızla ilgili ne hissettiğini açıkça ortaya koydu.

Üzgün köpek yavrusu gözlerine dayanamayarak Kase'ye döndüm. "Chewy onu uyandırdığın için çok kızgın."

"Ben mi?" Yataktan yuvarlandı, kıcı ve sırt kasları muhteşem bir görüntüydü.

Başımı yastıkla kapatırken tutarsız bir homurtu ile cevap verdim.

"Çocukları dışarı çıkaracağım. Sabah neşenizi kontrol etmeye çalışın."

Onu terslemek istedim ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu.

Tekrar uyuyamadığımda, keşke bornozumu getirseydim diyerek Kase'nin tişörtlerinden birini kaptım. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra tişörtü giydim ve yatak odasına döndüm.

Kase çoktan yatağına dönmüş, dirseğinin üzerine yaslanmıştı. Battaniye belden aşağısını örtüyordu. Çıplak uyuduğu için, onu örten tek şeyin bu olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Hâlâ o rüzgârın esmesini umuyorum.

Ne zaman istersen, Tabiat Ana. Sen de bir göz atmak istediğini biliyorsun.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Yatağa geri dönecek misin yoksa orada öylece durup bakacak mısın?"

"Bakmak. Yine de uyarayım, bakabilirim, süzebilirim ve nesneleştirebilirim." Güldü ve saçlarını geriye itti. "Buraya gel."

Yatağa ulaştığımda zıpladım ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Daha fazla uyumak istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Uzun zamandır bu kadar geç uyumamıştım. Harika hissediyorum." "Yani kahveye gerek yok mu?"

Ellerimi havaya kaldırarak kaşlarımı kaldırdım. "Dur, dur, dur. Burada çılgınlık yapmayalım."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Hava yağmurlu ve bomboş. Belki sinemaya gideriz diye düşündüm, tabii senin bir planın yoksa." En son ne zaman sinemaya gittiğimi hatırlayamıyordum. Hangi filmlerin gösterildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama patlamış mısır yemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Tek planım seninle İpo. Bir film izlemek istiyorsan, seç. Sadece öğleden sonra ya da bu akşamı hedefle, çünkü ondan önce halletmem gereken birkaç iş var."

"Planlarının benimle olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleler."

Kaşlarım düştü. "Ne yapıyoruz biz?"

Gözleri karardı, sesi sertleşti. "Önce seni öyle bir sikeceğim ki, o uzun bacaklarını etrafıma sarıp dayanmaktan başka çaren kalmayacak."

Kaşlarım gerildi ve sıkılaştı, sert meme uçlarım ince tişörtümden belli oluyordu.

"Ve," diye devam etti, "tüm prezervatifler lateks çöpçü avı gibi evimizin etrafına yayıldığından, sonunda sikimle senin dar amın arasında hiçbir şey hissetmeyeceğim."

Birden fazla düşünce ve duygu aynı anda bana çarptı. Sanki hepsi benim küçük dingil zihnime girmek için savaşıyordu, sıkıştılar ve ben suskun kaldım.

Ben.

*Nutkum
tutuldu.*

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama işte buradayız.

Uzun zaman önce doğum kontrolü ve güvenlik hakkında garip ama önemli bir konuşma yapmıştık. Benim bir RİA'm vardı, ikimiz de test yaptırmıştık ve sağlık durumumuz iyiydi ama prezervatif kullanmak rutinin doğal bir parçasıydı. Onlarla işi bitirmeye hazır olması o kadar da büyük bir şok değildi.

Ne diyeceğimi şaşırmama neden olan şey, onun buraya evimiz demesiydi. Bizim evimiz.

Yani, o ve ben. Biz.

Bizim evimiz.

Beynimi çalıştırarak aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Peki ya yapman gereken ikinci şey?"

Evet, iyi seçim. Çünkü söylediği her şey arasında en önemli kısım buydu!

Bakışlarındaki sıcaklığın yerini biraz mizah aldı. "Alt kattaki tüm uğur böceklerinden kurtulmam gerekiyor."

Gözlerim kapıya kaydı ve Kase bir kahkaha patlattı. "Beni yargılama!" Kendi kahkahalarım arasında söyledim.

"Bunların iyi şans getirdiğini biliyor musun?"

"Umurumda değil. Herkes onları seviyor, ama beni korkutuyorlar. Hepsi kadın bile değil! Bana yalan söylemeye başlayan bir böceğe güvenmem!"

Kahkahası büyüdü, zaten güzel olan yüzü nefes kesici bir hal aldı. "Her neyse," diye mırıldandım, karın kaslarını öpmek için eğildim.

"Cidden çok tatlısın," dedi, hâlâ bana gülüyordu. "Siktir, seni seviyorum."
Sevgiler.

Az önce aşk mı dedi?

Çabucak

doğrudum. Ve
devam ettim.

Hızım kesilmedi ve yataktan düşerek sırt üstü yere *çakıldım*.

"Kahretsin. İyi misin?" Kase başını yatağın üzerinden sarkıtarak sordu. Elini uzatırken gözleri benimkileri aradı.

Başımı salladım, uzattığı elini tuttum ve çektim. Sertçe.

Zaten yatağın üzerine eğilmiş olan Kase yolun geri kalanında düştü, ancak kendini yakalamakta benden daha iyi bir iş çıkardı.

Ellerini omuzlarımın yanında yere koyarak ağırlığını benden uzak tuttu. "Senin de bana aşık olmanı umuyordum, ipo, ama aklımdaki bu değildi."

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak yukarı doğru eğildim. "Ben de seni seviyorum."

Gözleri yavaşça kapandı ve alnını benimkine dayadı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

"Seni bir süre sevdim, Harlow. Sana daha uzun süre ihtiyacım vardı. Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Lanet bir rüya gibi."

Ağız benimkini morartıcı bir öpücükle aldı. Üzerimdeki tişörtü kırbaçlayacak kadar uzun bir süre uzaklaşarak vücudunu benimkine sardı. Eli kığımın altına girdi ve leğen kemiğimi yukarı kaldırdı. Diğer eliyle başımın arkasını kavradı ve yere bastırdı.

İçime hızlı ve sert bir şekilde girerken, tadını çıkarmak yoktu. Vücudu benimkine karşı hareket etti, sürtünme aşırı uyarılmış vücuduma neredeyse çok fazla geldi.

Prezervatifin olmamasından kaynaklanan his değişiminin çok ötesinde yeni bir seviye vardı. Aramızdaki bağ, aylardır geliştirdiğimiz yakınlık, hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim kadar güçlüydü.

Saçlarını geriye iterek kollarımı omuzlarına doladım ve onu öpmek için eğildim. Alt dudağını ısırdım, yavaşça bırakmadan önce emdim. Ağzına daha iyi erişebilmek için bacaklarımı kaldırdığımda, siki içimde daha da derinleşti.

Bütün öpüşme düşünceleri aklımdan uçup gitti.

Bunun yerine bacaklarımı ona doladım ve sikimi tuttum.

Nefeslerim küçük, düzensiz patlamalar halinde geliyordu. Düşüncelerim yarışıyor, bedenim titriyor, orgazmım içimi parçalıyordu. Sırt üstü yere düştüm, eli başımı yere çarpmamı engelledi.

Bana sıkıca bastırmak için kendini alçaltan Kase omzumu öptü, dili boynumda gezindi. İçimde sallanırken pelvisi ve kaba saçları klitorisime sürtünüyordu.

Boşalmam bittiğinde, tekrar büyümeye başlamıştı bile. Gerginlik karnımın alt kısmına yerleşti, kalçalarım dalgalanıyordu.

İtişlerinin gücü arttı, beni halının üzerine çıkardı. "Otur," diye emretti Kase, sesi kısıtlamayla gerilmişti.

"Ha?"

Dizlerinin üzerine çökerek kalçalarımı kavradı. Parmakları içime girdi. "Daha da sertleşmek üzereyim. Halı yanığı istemiyorsan ellerinin üzerine çık."

Gözlerim açıldı, sözleri şehvet bulanıklığımı yarıp geçti. "Daha sert mi?"

"Yukarı, ipo."

Sırtımı yerden kaldırdım. Ellerimin üzerine eğilerek aşağıya baktım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, vücudum kasıldı.

Kase keskin bir nefes alırken başı geriye düştü. Gözlerini bana çevirdiğinde kapüşonlu bakışları yırtıcıydı. "Seni becerirken beni izle, Harlow." Sözleri keskin ve kırpılmıştı. "Benim olanı al. İhtiyacım olanı."

Onun altın sarısı teniyle benim solgun tenimin kontrastı erotik bir şekilde sekiydi. Uzunluğunun içimde kaybolması, tekrar tekrar, büyüleyiciydi. Zevkten nefes alamıyordum. Yoğunluktan.

Güzelliği.

Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama tekrar yükselirken kapandılar. Bir öncekinden daha güçlü, her zamankinden daha fazla, kendimi kaybetmiştim. Kase'den başka herhangi bir düşünceye ya da duyguya.

"Seni seviyorum," diye inledim.

Zevk içimde hızla ilerlerken kaslarım gerildi. Bacaklarımdan aşağı ve yukarı, sıcak vücudum nabız gibi atıyordu.

Kase tutuşunu kullanarak kalçalarımı onunkilerle buluşturdu. Ritmini kaybetmişti, güçlü hamleleri hareket ettikçe düzensizleşiyordu. Güçlü kollarını etrafıma sararak beni göğüs göğüse çekti.

Omzundaki tendonu ısırdım, onu tatmak istiyordum. Patlarken tırnaklarım sırtını tırmıkladı.

Kulağıma sertçe homurdanarak kendini derinlere gömdü ve boşaldı.

Yatağın kenarına sırtını yaslayan Kase, acıyan bedenimi şefkatle kendisine doğru tuttu. Dudaklarını başımın tepesine bastırdı, nefes alış verişini benimki kadar ağır ve düzensizdi. "Seni seviyorum, ipo."

Sevgiler.

"Babam öldüğünde çıldırdım," diye ağzımdan kaçırdım, başım hâlâ onun göğsüne yaslanmıştı.

Evet, bu kesinlikle seksi bir yastık sohbeti. Belki de grip olduğum zamanın detaylarına girmeli ve sonra ona utanç verici hikayelerimi anlatmalıyım.

Hem de Gandalf gibi giyinmişken.

Her ne kadar bunlar hakkında konuşmak istemesem de, konuşmak zorunda olduğumu biliyordum. Açılma konusundaki yetersizliğim her zaman aramızda bir kutu olarak kalacaktı. Daha fazlasını paylaşarak onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeyi umuyordum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi.

Çarpan kalbinin sesini dinledim, sözlerim yerine ona odaklandım. "Gençti. Muhasebeci olarak çalışıyordu, yani işi fiziksel olarak zorlayıcı değildi. Ve çok formdaydı. Doktora gider, vitamin alır, spor yapar, doğru beslenirdi. İnsanların yapması gereken her şeyi yapardı. Ama fark etmedi."

"Ne oldu?" Kase sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki duymak neredeyse acı veriyordu. "Temelde bir kalp kriziydi. Kalbinin etrafındaki kese o kadar kalınlaşmış ki düzgün atamıyordu. Hiç sorun yaşamamıştı, risk altında değildi. İşteydi ve sonra..." Boğazımdaki yumru konuşamayacağım kadar büyüdü. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve Kase'nin kalbine odaklandım.

Sürekli atıyor.

Sağlıklı dayak.

Birkaç derin nefesten sonra tekrar başladım. "O sabah iyiydi. Bize veda öpücüğü verdi ve giderken kelimenin tam anlamıyla ısıklık çaldı." Kase'nin kolları bana sıkıca sarıldı.

"Yine de anlıyorsun." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu beklemek başka bir şey. Anne babanın yaşlarının ilerlediğini, hasta olduklarını ya da başka bir şey olduklarını bilmek. Ama bir gün işe gitmek için çıktıklarında bir anda yok olmaları? Bunu anlıyorsunuz."

Başını salladı. "Evet, anlıyorum."

"Annem daha yeni hastalanmaya başlamıştı. Hadley bebekti, babam gitmişti ve kendini çok zorluyordu. Bu yüzden kız kardeşinle ilgili bir şey öğrendim. Hads'in etrafımda olması bana bir amaç verdi. Kayıptan başka bir şeye odaklanmamı sağladı. Sen de Willa için öyleydin; *denemek* için bir sebep."

"Muhtemelen haklısın." Kase saçlarımdan bir tutamı parmağına doladı, döndürdü ve bıraktı. "Bunu yaşadığın için üzgünüm Harlow."

"Gerçi sen de bunu yaşadın. Daha kötüsünü." Bana anlattıklarını, ailesini ve Willa'yı nasıl kaybettiğini düşündüm. Boğazımda bir keder yumağı oluştu ve kelimelerim boğuk boğuk çıkmaya başladı. "Çok daha kötüsü."

"Bu bir yarışma değil. Hayat insanları farklı şekilde etkiler, farklı şekilde hissederek, farklı şekilde başa çıkarlar. Aynı durum olsa bile, iki insan aynı tepkiyi vermez."

Haklıydı tabii ki. Üzüldüğüm için kendimi abartılı bir drama kraliçesi gibi hissettiğim çok zaman oldu. İnsanlar benim hayal bile edemeyeceğim kadar kötü şeylerle uğraştılar ama devam ettiler.

Bazen sadece *hissetmenin* normal olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım oluyordu. Duygularımı gerekçelendirmek ya da saklamak zorunda değildim.

Kase yumuşak bir sesle, "Bana babandan biraz daha bahset," dedi.

Onun hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Kaçınılması mümkün olmayan bir kesinlik vardı. "O" değildi. Bir daha asla öyle olmayacaktı. Her zaman 'öyleydi' olacaktı.

Ve bu berbattı.

"İnanılmazdı." Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Biraz sessizdi, ki bu iyi bir şeydi çünkü annemle benim aramda kalsaydı zaten tek kelime edemezdi. Sabırlıydı da. Benimle *saatlerce* oturur, matematiğe yardım ederdi. Bir muhasebecinin kızıydım ve zorlandığım tek ders buydu."

Kase sessiz kaldı ama her kelimeyi dinlediğini söyleyebilirdim. Her zaman öyle yapardı.

"Ve annemi severdi." Başımı sallarken gözlerim yaşlarla doldu. "Tanrım, onu severdi. Neredeyse her yönden birbirlerinin zıttıydılar. Yumuşak huylu bir muhasebeci ve ateşli bir kadın. Annem çok güzeldi ve hep öyleydi. Babam yakışıklıydı ama onun gibi değildi. Ama onu düşündürürdü. Onu güldürürdü. Onu mutlu etti." İçimi çektim. "Ve şimdi David'le birlikte."

"Onu mutlu etmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Bu farklı bir şey. Aslında birbirlerine çok benziyorlar. Bunun onları daha uyumlu yapacağını düşünürsünüz ama..." Omuz silktim.

"Ondan hoşlanmıyorsun." Bu sorudan çok bir ifadeydi.

"Hayır. Ama bu onun suçu değil. Annemin başka birini bulmasına sevindim. Sonsuza kadar yalnız kalmasını, babamın anısına hasret çekmesini beklemiyordum. David de dünyadaki en kötü insan değil. Bir yılı aşkın süredir evliler ve ona deli gibi aşık."

"O sadece senin baban değil."

"Aynen öyle. Annem ve babam *öyleydi*. Aşk filmlerini aratmıyorlardı. Babamın sürekli onun poposuna dokunmasından ya da fısıldadığı şeylere kıkırdamasından utanırdım. Bu sevginin ne kadar nadir olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde, bu bana ilişki hedefleri verdi. Ve sonra, sanki evren suratıma bir gerçeklik tokadı yemem gerektiğine karar vermiş gibi, o gitti. Ondan sonra önceliklerim değişti."

Kase'nin elleri belimin kıvrımlarında gezindi. Bu hareket yatıştırıcı olduğu kadar sahipleniciydi de. "Nasıl yani?"

"Okula ve işe odaklandım ve sonunda flört etmeyi bıraktım. Bağlanmaktan korktuğumdan değil, sadece zamanım olmadığından. Tabii ki sana kadar."

"Ve yine de bunun için beni uğraştırdın."

"Şey, evet." Yanağını okşadım. "İşi çok kolaylaştırsaydım egon kontrolden çıkardı."

Döndü ve avucumu öptü. "Doğru."

Başımı tekrar göğsüne yaslayarak kalbinin sesinin beni sakinleştirmesine izin verdim. "Seninleyken korkuyordum. Sanırım belki de sana kaybetmenin çok kötü olacağı bir şekilde bağlanabileceğimi bildiğim için. Her zaman, en iyi ihtimalle, sonunda bir yuva kuracağımı ve yeterince mutlu olacağımı düşünmüştüm. Ama seninle daha fazlası var." Derin bir nefes aldım ve saçmalamayı bitirdim. "Kısacası seni seviyorum, beni mutlu ediyorsun ve senin de beni sevdiğin için mutluyum." Hızla doğruldum ve zorla gülümsedim. "Tamam, uğur böcekleriyle uğraşmaya hazır mısın?"

Kaşları yukarı kalktı ve yüzündeki yoğunluğu biraz azalttı. "Bu konuda yardım edecek misin?"

"Uhh, hayır." Parmağımı kaldırdım. "Yine de kapı kapalıyken burada kalacağım ve 'ıyyy, çok ürkütücü' dansımı yapacağım."

"Anlaştık." Elini boynuma dolayan Kase alnımı kendine doğru çekti. "Milyon yıl geçse de böyle bir şey yaşayacağım aklıma gelmezdi. Eskiden Piper ve Jake'i birlikte görür ve çok kıskanırdım. Onunla ilgili değildi, sadece sahip oldukları şeyle ilgiliydi. O rahatlık. Aşkın her şey olması gerekmiyor. Sizi aşağı çekmemeli, düğümlere bağlamamalı ve nefes almanıza izin vermemeli."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Aşk konusunda alaycı biri olsam bile, Piper ve Jake'in etrafında beş dakika bulunmak bana umut verirdi.

"En iyi durum senaryosu?" Kase devam etti. "Kadınım ve kardeşlerimle güvertede biftek ızgara yapıyoruz. Tatlı kahkahalar, saçma sapan eşişteler ve lani amcığı." Sesi fısıltıya dönuştü. "Sahip olduğum şey en iyi durum senaryosunun çok ötesinde. Bu moe'uhane. Bir rüya."

Paylaştıklarımızın tüm ağırlığı aramıza yerleşti ve bizi birbirimize daha sıkı bağladı.

Ağzını benimkine yaklaştıran Kase beni sert ve derin bir şekilde öptü.

Yine de sinemaya gittik, sadece daha geç bir gösterim oldu.

Çok sonra.

Toplar.

Bok, cehennem, kış, lanet.

Bir buçuk hafta boyunca hayatım çok kolay geçti. Uyuyordum, günün büyük bölümünde istediğimi yapıyordum ve bazı geceler Rye'da çalışıyordum.

Ve tüm bunları Kase'nin beni sevdiğini bilerek yaptım, bu yüzden ekstra harikaydı.

Para, okul ya da iş hakkında endişelenmiyordum. Annem ya da Hadley için bile stres yapmıyordum çünkü onlar da mutluydu.

Hayat güzeldi. Belli ki

fazla iyiydi.

Ertesi geceye kadar çalışmamam gerektiği halde, Salı günkü personelin yarısı işten ayrıldığı için çaresiz Rhys'ten yalvaran bir telefon almıştım. Tek planım Kase eve gelene kadar abur cubur televizyon seyretmek ve köpeklere sarılmak olduğu için içeri girmeyi sorun etmedim.

Benim arabam değildi.

Kontak anahtarını çevirerek bu boktan arabanın çalışmasını umdum.

Hiçbir şey.

Bir tıklama ya da yarım yamalak bir devir bile yok.

Başımı direksiyona doğru eğdim. "Hadi bebeğim. Benim için ciro yapmak istediğini biliyorsun. Eskiden olduğu gibi olacak. Lütfen?"

Tekrar denedim ama hala bir şey yok.

"Tamam. Sen bir fahişesin ve ben Kase'nin arabasını daha çok seviyorum. İşte böyle."

Çantamdan telefonumu aldım ve Kase'yi aramadan önce Rhys'e mesaj attım.

"İyi misin?" diye sordu arama bağlanır bağlanmaz.

"Evet ama Rye'a gidiyor olmam gerekiyordu. Onun yerine, arabam çalışmadığı için garajınızın önünde oturuyorum."

Kase bir şeyler bağırarak için telefonu çekince sesi boğuklaştı. Sadece Key'in adını duyabiliyordum. "Hâlâ orada mısın?" diye sordu bana.

"Başka nerede olabilirim ki? Araba öldü, unuttun mu?" Kıkırdadı. "Hemen geliyoruz."

"Seni uzaklaştırdığım için üzgünüm."

"Dert etmeyin. Bir tamirciyle çıkmanın birçok avantajından birinin tadını çıkar."

Telefonu kapattıktan sonra kontağı son bir kez daha denedim. Hiçbir şey olmayınca vazgeçtim ve kapıyı gereğinden fazla kuvvetle çarparak dışarı çıktım.

Kaputun üzerine oturup mesajlarıma ve Facebook'a göz gezdirirken birinin garaj yoluna girdiğini duydum. Kase ve Key'in indiğini görünce atladım.

Onlar yaklaşırken Key çenemi kaldırdı ve elini havaya kaldırdı. Ona fırlattığım anahtarları alarak arabamı incelemeye başladı. Yüzü her zamanki ifadesizliğini koruyordu ama tiksintiyle alay ettiğini görebildiğime yemin edebilirim.

Kıçımı kavrayan Kase bedenimi ona doğru çevirdi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece sorunun kolay bir çözümü olmasını umuyorum."

Oto tamiraty pahalıydı. Kase ya da adamlardan biri işi yüksek bir arkadaş ve aile indirimiyle yapsa bile, buna değip değmeyeceğinden emin değildim. O noktada, Hoover Barajı'ndaki bir deliğe bir parça bant yapıştırmak gibi bir şey olurdu.

Koli bandı da değil. Sadece takılır takılmaz düşmeye başlayan dayanıksız maskeleme bandı.

Kaput aşağı indi, yüksek ses beni ürküttü.

Ellerini havluya silen Key başını salladı. Kötü haberi veren bir cerraha benziyordu. "Olmaz."

"Emin misin?" Kase sordu.

"Motoru çıkarabilirim," diye başladı.

Oh, Güzel, o olabilir değiştirin bazı . ve doohickeys ile ve otomotiv jargonu.

Kase ve Key ileri geri giderken onları takip etmeye çalıştım ama tamamen kaybolmuştum.

"Araba dilinden pek anlamam," dedim dikkatlerini çekerek, "ama sanırım tüm bunlar değmeyeceği kadar çok iş çıkaracak."

Key başını salladı. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım, beni yanlış anlamayın. Ama işe yarayacağının garantisi yok. Yarasa bile geçici bir çözüm olacak."

"Yani fişi çekmeliyim."

Toplar.

Kase'nin bana sarılan kolu sıkılaştı. "Benim arabamı kullan."

"Düz vitesli araba kullanamıyorum ve işe gitmeden önce öğrenebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum." Telefonumdaki saate baktım. "Özellikle de bu bir saat önce olduğu için."

Ekranımın üst kısmındaki metin simgesini görünce mesajlarımı açtım.

Rhys: Biraz personel aldım, iyisin. Araba için üzgünüm. Yarın izin istersen haber ver.

"Boş ver, görünüşe göre bu gece izinliyim."

Beynim hesap bilgilerimi, ödeyebileceğim fiyata güvenilir bir araba bulma olasılığımı ve arabayı hemen kullanabileceğimi gözden geçirdi.

Neredeyse istatistikte başarısız oluyordum ama ben bile bunun mümkün olmadığını biliyordum.

"Hyde'dan hurda ister misin?" Key paniğimi daha tam olarak ortaya çıkmadan keserek sordu. "Üzerinde çalışmak için birkaç araba bulunduruyoruz."

"Ne kadar?"

"Hiçbir şey." Ben itiraz edemeden devam etti. "İşimiz bittiğinde onları hurdaya çıkarıyoruz, o yüzden önemli değil. Sanırım en azından bir tanesi iyi durumda." Arabamın paslanmış kaputunu ovuşturdu. "Bu güzelliğe kıyasla değil tabii ki."

Kase'ye baktım. "Düşünceleriniz?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Neden yarın birkaç bayiye gitmiyoruz, ben de yardım ederim-"

Key'e döndüm. "Ben bir tane alacağım."

"Eve gittiğimizde biraz kestireceğim." Esnedim ve koltuk başlığına yaslanıp gözlerimi kapattım.

Benim için çok erken bir saatte Kase beni yataktan kaldırıp yeni arabayı kaydettirmeye götürmüştü. Biz yokken Key ve Eli arabayı bırakıp eskisini çekiyorlardı.

Kase'nin benimle gelmekte ısrar etmesinden memnundum. Sadece DMV'yi biraz katlanılabilir hale getirmekle kalmadı, aynı zamanda işlerin çoğunu da halletti.

Bir arabayı kaydettirmek zor değildi. Bazı formları doldurmak, ruhsatı ve sigortayı yaptırmak, hepsi bu kadar. Daha önce iki kez kendi başıma yapmıştım.

Ancak bir şeyin üstesinden gelebilecek kapasitede olmak, bunu gerçekten *istemekten* çok daha farklıydı.

"Kahve işe yaramadı mı?" Kase elini kalçama koyarak sordu. "Mmm," diye mırıldandım. "Beni bu kadar uzun süre ayakta tuttu."

"Bu gece kapatıyor musun?"

"Evet." Ona bakmak için başımı çevirdim, kaldıracak enerjim yoktu. "İşe mi gidiyorsun?"

Başını salladı. "İçeri gelip yemek yiyeceğim, görüşürüz." "Bunu yapmana bayılıyorum."

Sözlü olarak cevap vermese de bacağımdaki eli sıkılaştı. Garaj yoluna girdiğimizde, bekleyen bir araba görmedim.

Balls. Ya çalışmazsa?

Erkenden kalktım ve sebepsiz yere Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde oturdum!

"Arabayla ilgili bir sorun mu vardı?" diye sordum. "Hayır."

Bencil ya da sabırsız görünmek istemedim. Bana büyük bir iyilik yapıyorlardı ve bunu takdir ediyordum. Arabayı görmek stresimi biraz olsun azaltacaktı.

"O zaman, nerede?"

Kase garaj kapısı açacağını vizörden çıkarıp bana uzattı. "Ah, evet," diye mırıldandım, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bir şey üzerinde çalışmadığı sürece Kase oraya nadiren park ederdi. Bunun yerine, üç arabalık devasa garajda mini bir Hyde olarak sınıflandırılabilir kadar çok parça ve ekipman bulunuyordu.

Düğmeye bastım ve kapılardan birinin yavaşça açılmasını izledim.

Ne tür bir araba alacağımı pek düşünmemiştim. Doğrusu, pek de umurumda değildi. Çalıştığı sürece, süslenip püslenmeden önceki haline benzeyen bir külüstürle mutlu mesut gezebilirdim.

Kapı tamamen açılıp gördüklerim kafama dank ettiğinde gözlerimi Kase'ye diktim. "Geri al onu."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden aldığı kâğıtları kucağıma bıraktı. "Bu senin, unuttun mu?"

Arabalar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Bu hurda değildi.

Ön tarafı Kase'nin arabasına benziyordu. Ama biraz daha az köşeliydi.

Daha şık.

"Bu bir Challenger mı?" Kapı koluna uzanmadan sordum.

Kase elimi tutup ağzına götürdü ve avucumu öptü. "Yeni model. Şu haline bak, arabaları öğrenmeye başlamışsın bile."

"Evet, bana bulaşmış olmalısın." Bir parmağımı kaldırdım. "Sakin bir şey söyleme."

Ağzını kapattı. Onun yerine cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Git bak." Kıpırdamayınca oturduğu yerde kaydı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Başımı çevirmem için hafifçe çekti. "Eski araban tehlikeliydi, ipo. Bozulması an meselesiydi."

"Öyle oldu." Kaşlarımı indirdim ve kısık gözlerle onu inceledim. "Öyle değil mi?"

Çenesini ovuşturdu. "Hadi gidelim-"

"Kase." Ses tonum alçak bir uyarıydı.

"Ona yardım etmiş olabilirim." Ellerini kaldırdı. "Ama fazla bir şey gerekmedi. Key'in söylediği her şey doğrudu."

Başımı salladım ve kapıyı açtım, tek kelime etmeden çıktım. Anahtarlığı parmağımda çevirerek yeni arabanın etrafında döndüm.

İçerisi tertemizdi. Derin, rahat görünümlü siyah koltuklar mavi ve beyaz dikişlerle detaylandırılmıştı. Gösterge panelinde tipik stereo yerine siyah bir ekran vardı.

"Bu nedir?" Onu işaret ederek sordum.

"Dokunmatik ekran. Radyoyu, sıcaklığı, GPS'i ve daha bir sürü şeyi kontrol ediyor. Telefonunuzu bağlayıp arama yapabiliyorsunuz."

Tekrar başımı salladım ve güneşin içeri girdiği arabanın ön tarafına doğru ilerledim. Ayaklarımın üzerinde zıpladım, bir o yana bir bu yana kaydım.

Kase bana yakın durdu. "Yumruk atmaya başlayacak mısınız?"

"Ne?"

"Bir boksör gibi zıplıyorsun." Gülümsedi. "Sallanıp durmaya başlamam gerekirse bana haber ver."

"Ben pek şiddet yanlısı bir tip
değilimdir." "Bildiğim iyi oldu," diye
mırıldandı.

Gözlerimi kısarak arabaya baktım. "Mavi olduğunu sanıyordum ama yeşil de var. Bunu sen boyadın, değil mi?"

Neden sorduğumdan emin değildim. Cevabı zaten biliyordum. Bu tür ince bir renk değişimi yaratmak için yetenekli bir el gerekirdi.

Elini ensemde dolaştıran Kase, bedenimi ona doğru çevirmek için elini kullandı. "Gözlerin gibi."

Tabii ki fark ederdi. Ve tabii ki onu bu şekilde özel olarak boyamak için ek bir zahmete girecekti.

Sanki sanatmış gibi.

Gözlerimin olduğu gibi.

"Bana bak," diye emretti.

Dikkatimi arabadan uzaklaştırarak bakışlarıyla buluştum. "Bunun ne kadarı orijinal araba?"

Başını yana eğerken dudakları aşağıya doğru kıvrıldı. "Yüzde elli."
Durakladı. "Belki daha az."

Bunu anlamaya çalışarak başımı salladım. Ya da herhangi birini, gerçekten.

"Güvende değildin. Kaputu açtım ve o bok parçasının hâlâ çalıştığına inanamadım."

"Yeni bir arabaya ihtiyacım olduğuna katılıyorum. Benim için yeni bir tane.
Ve bu benim
liste
si." "Bu liste ne kadar uzun?"

Bunu düşünmek bile istemedim. Arabamla bir arabaya çarpmayı planlamıştım.
yeni bir tane almadan önce. O zaman bile, başka bir hurda parçası olacaktı ve baktığım rafine ve cehennem gibi havalı bir sürüş değil.

Onu saklayamamam çok kötü oldu.

Ben de istedim. *Tanrım*, çok istedim. Hayatımda gördüğüm en güzel arabaydı.

Benim olmasını istedim ama sahip olamadım.

Para yüzünden değil.

Çok fazlaydı. Çok güzeldi. Çok *iyiydi*.

Ve hayat çok iyi olduğunda, evren onu düzeltti.

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açtım ama Kase benden önce davrandı. "Hads de onun içinde daha güvende olacak."

Büyük smaç, sayı, son saniyede üçlük, şah mat, gooooooooooal.

Beni ikna etmek için kullanabileceği tüm argümanlar arasında Hadley'nin güvenliğini işin içine katmak en etkili olanıydı. Onu almaya giderken yolda arabam bozulursa ne yaparım diye sık sık endişelenirdim. Ya da daha kötüsü, o arabadayken olursa.

Ona kaşlarımı çattım. "Adil oynamıyorsun, Teo."

"Hayır." Gülümsemesi soldu. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Hızlıca yan tarafa baktım. "Bir gezinti için vaktin var mı?"

Yüzü yumuşadı, rahatladığı her halinden belliydi. Kaslarının gevşediğini hissedene kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

"Ne zaman istersen," dedi. "O senin."

Elini tutarak onu eve giden patikaya doğru çektim. Omzumun üzerinden gülümseyerek baktım. "Arabadan bahsetmiyordum."

"Cevap hala aynı, ipo."

On Yedinci Bölüm *Alpaka*

Dev Çantalarım **Harlow**

"Tamam, bu resmen gelmiş geçmiş en harika araba." Piper uzanarak ekrana dokundu, radyo ve sıcaklık ayarlarıyla oynadı. "Bo'ya söyleme," diye uyardı, kendi arabasından bir insanmış gibi bahsediyordu.

"Yaşı ilerliyor," diye belirttim.

"Şşş, başlama. Jake zaten bu konuda üstüme geliyor. Babam bana Bo'yu verdi ve ben kesinlikle hayatıma devam etmeye hazır değilim." Ekrana tekrar dokunarak bas sesini yükseltti. "Ama bu şey çok tatlı."

"Bunu nasıl yapacağımı bana öğretmen gerekecek." Araba iki buçuk haftadır bendeydi ve kontrollerin çoğu hakkında hâlâ bilgim yoktu.

Sinyalimi yakarak restoranın otoparkına döndüm ve yan tarafa park ettim. Ray.

"Neredeyse unutuyordum. Ray'in Hyde'a uğrayıp bir şeyler alması gerekiyor. Edge'in bisikleti, ben de onunla otostop çekeceğim." Başını tekrar yere bıraktığı turta ve kurabiye paketine çevirdi. "Bunların annene ve Hadley'e ulaşma ihtimali var mı?"

"Bundan sonra ziyarete gideceğim." Omuz silktim. "Belki oraya gittiğimde güzellikler hâlâ etrafta olur."

Dudakları yukarı kalktı. "Ziyaret mi?"

En son ne zaman kendi yatağında uyuduğumu hatırlamıyordum. Hadley ve annemi görmeye gitmek ya da farklı kıyafetler toplamak dışında orada fazla zaman geçirmemiştım.

Evim artık evim gibi hissettirmiyor. Bu ne zaman oldu?

Piper hâlâ gülümseyerek kapıyı açtı ve Ray'i selamladı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet, evet, evet. İkinizi de özledim. Şimdi çekilin de arabaya bir göz atayım." Ray içeri baktı. "Oh, bir ara etrafı gezeceğiz. Bir kahve alıp arabayla gezeriz."

Sırıttım. "Beni kahve konusunda kandırdın."

İçeri girdim, restoranın kapısını açtım ve derin bir nefes aldım.

"Bu kokuya bayılıyorum," dedi Piper, benden önce davranarak. "Karbonhidrat. Çok güzel."

"Anlaştık. Sence parfüm yapıyorlar mıdır?" Ray sordu.

"Mum yapıyorlar. Jake bana bir sürü aldı, ama onları sık sık yakmıyorum. Beni acıktırıyorlar!"

Sandviçlerimizi aldıktan sonra köşedeki bir kabine oturduk, ben bir tarafa onlar diğer tarafa.

Lezzetli, tuzlu biftekten bir ısırık aldım. "Fırın nasıl?" "Şaşırtıcı ama yoğun," dedi Piper. "İki yarı zamanlı çalışanı işe aldım. Kasada çalışıyor ve bulaşık yıkıyorum, cumartesi günleri kaçabilmemin tek nedeni bu. Ama sanırım başka bir fırıncı getirmeliyim."

Ray kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapacak kadar kontrolden vazgeçebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Belki." Parmaklarını yere vurdu. "Muhtemelen olmaz. İyi bir fırıncıya ihtiyacım var, ama aynı zamanda *tam* tarifi takip etmekten de mutlu olacak birine. Bu Koca Ayak'la takılan bir tek boynuzlu at bulmak gibi bir şey."

İzlediğim yemek programlarını düşününce kafam karıştı. "Fırıncıların her zaman tariflere göre çalıştığını sanırdım."

"İyi fırıncılar ince ayar yapar. Oynarlar. Biz kimyager gibiyizdir ama sonuçlarımız lezzetlidir." "Genellikle." diye mırıldanmadan önce dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Yani birinin tariflerinizle oynayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Omzu yukarı kalktı. "Bilmiyorum. Ama vitrini yeni açtığım için almak istediğim bir risk değil. Mantıksız değilim. Eğer bir fikirleri varsa, bunu kesinlikle test edebiliriz. Ama olası bir dramı düşününce bile gözlerim seğiriyor."

Ray alaycı bir gülümsemeyle, "Sen kendi kendine konuşmaya başlamadan önce konuyu değıştirelim," dedi.

"İyi fikir."

Ray etrafına bakındı, ağzında muzip bir gülümseme vardı. "Ee, Harlow, nasılsın?"

"Sakın başlama," diye uyardım ağzımdaki lokmanın etrafında. "Çalışmayan şeylerden bahsetmişken, yeni araba nasıl?" "Ne demiştim ben?"

"Sadece masum bir soru soruyorum."

Çok hanımefendice, alaycı bir homurtu çıkardım.

"Doğru." "Onunla ne kadar kavga ettiniz?"

"Onu bulduğumda artık çok geçti."

Piper sırtıttı. "Jake bana onların hurda yalanını anlattı." Ray'e döndü ve ben etkilenmemiş gibi davranırken açıkladı.

"Sinsice," dedi Ray, başıyla onaylayarak. "Ve zeki." "Ve kontrolcü ve el altından," diye ekledim.

"Ve düşünceli ve anlayışlı."

Gülümsedim. "Evet, öyleydi."

"Yani kızgın değilsin ve kaçmayı planlamıyorsun?" Piper mizahının içine gizlenmiş gerçek bir soruyla sordu.

"Hayır. Önemli bir şey olana kadar yeni bir tane almayı erteleyeceğimi biliyor." Fincanımdan damlayan buğuya odaklandım ve parmağımı içinde gezdirdim. "Babamı kaybettiğimde ve annem hastalandığında, bir şey olursa yardım etmek için para biriktirmeye odaklandım. Rye'daki işi kabul etmeden önce Wicked'da çalışmamın nedeni de buydu."

Onlara söylemeyi planlamamıştım ama ağzımdan kaçırmak için iyi bir fırsat gibi göründü. Bu konuşmayı erteliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bundan kaçınmaya devam edip yoluma devam etmeyi umuyordum.

Ne yazık ki, bunu kendime sakladıkça, odadaki parlak memeli bir fil gibi zihnimde daha fazla gizlendi.

Utanmıyordum ve arkadaşlarımla beni yargılamayacağını biliyordum. Bu sadece rastgele açılmış bir konuydu.

Sessizlikleri uzayınca kararımdan şüphe etmeye başladım. Yavaşça başımı kaldırdım ve onların da aynı şaşkınlıkla bana baktıklarını gördüm.

Önce Ray konuştu. "Mesela..." Sesi kesildi. "Evet."

Piper'ın yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Bu çok *havalı*!"

Ray'in ifadesi şaşkıncı. "Normalde insanları okumakta iyiyimdir ama sen beni hep şaşırtıyorsun. Başta seni boş kafalı biri olarak düşünmüştüm."

Piper ona dirsek attı.

"Ah!" Ray, Piper'ın bakışları karşısında gözlerini devirdi. "En azından onun havalı biri olduğunu düşünmüştüm. Sonra senin de bir çeşit iyi çocuk olduğunu düşündüm." *'Benim fandom senin fandomunu tuzlayıp yakacak'* tişörtüne baktı. "Ve bir hipster inek. Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Omuz silktim. "Ben benim."

"Tatlı ve dövmele eski mahkûm ve inek, hipster striptizci." Gülümsedi. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Dürüst olmak gerekirse, ben
eski bir *striptizciyim*."

"Anlambilim."

Piper hızlı hızlı sorular sormaya başladı. "Orada ne kadar çalıştın? Nasıldı? Oh! Bana birkaç hareket öğretebilir misin?"

"Sadece birkaç ay sürdü," dedim. "Ve aslında biraz eğlenceliydi. İşlevsiz bir aile gibiydik. Ve evet. Ama sadece bir ya da beş sürahi margaritadan sonra."

"Güzel." Gülümsemesi soldu. "Neden bana daha önce söylemedin? Benim-"

"O değildi." Uzanarak elini kendi elimle kapattım. "Sorun etmeyeceğini biliyordum; sadece kendi sorunlarım vardı. Eğer sana dans ettiğimi söyleseydim, annem ve diğer şeyler hakkında açıklama yapmak zorunda kalacaktım. Ben hazır olduğumda, Kase beni çoktan kovdurmıştu, bu yüzden tartışmalı bir konu gibi görünüyordu."

Ray eğildi, öncekinden daha şaşkın görünüyordu. "Seni kovdurdu mu? Ne kadar aşâğılık bir hareket. İstifa etmeyi kabul edene kadar seni büyülemesini anlayabilirim ama seni kovdurması çok sert görünüyor."

"Bana karşı sabırlı olmaya çalışıyordu ama bazen nazikçe itilmeye ihtiyacım oluyor. Ve sonra sert bir itiş. Sonra da tekmelenerek ve çığlık atarak sürüklenmeye. Tanrı'ya şükür beklediğimden çok daha uzun süre sakın kaldı."

Vazgeçip yoluna devam edeceği düşüncesi midemi bulandırdı. Piper gülümsemekten kendini alamazken bir şey söylemedi.

Sanırım benim açılmam onun da kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor.

Piper'ın bileğini ters çevirdim ve Ray'e bakarken cupcake dövmesine dokundum. "İyiliklerimden bahsetmişken-"

Ray'in yüzü aydınlandı. "Sonunda o deriyi mürekkeplememe izin verecek misin? Seni yarın araya sıkıştırabilirim."

Piper onu dürttü.

"Doğru ya, şu şey var ya."

Ben de kötü bir yalancı olduğumu sanırdım.

Ben daha ona seslenemedi, kalp atışlarımı hızlandırarak devam etti. "Pazartesi yapabilirim."

"Bu kadar çabuk mu?" Sesim daha çok bir gıcirtı gibiydi.

"Oturur, her şeyin taslağını çıkarır ve sen geri dönmeden önce yaparız."

"Sadece küçük bir şey ama."

"Tamam, yarım kol, anladım."

"Ufacık." Başparmağımı ve işaret parmağımı minicik bir mesafeyle birbirinden ayırdım. Zaten başım dönüyordu.

Kase

Bu ya şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey ya da tüm hayatımı mahvediyorum.

Baskı falan yok.

Helena'yı dikkatle izledim, sanki kızının bir miktar kahvesini içmiş gibi odanın içinde zıplıyordu.

Gergindim ama onun yanında hiçbir şeydi.

O dakika yirminci kez saate baktı. "Ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Elimi kaldırarak etrafımızı işaret ettim. "Sanırım her şey gayet açıklayıcı."

"Evet, doğru. Soruları olacağını biliyorsun. Sonra daha fazla soru. Ve sonra muhtemelen çürütmelerden ve takip eden sorulardan oluşan bir PowerPoint sunumuyla geri dönecek."

Harlow cidden çok komikti. Annesiyle zaman geçirdikten sonra, bunu nereden aldığını görmek kolaydı.

Annemle aramızda özel bir bağ vardı. İyi ruh hallerimiz birbirini besler, büyür ve ailemizdeki bazı çirkinlikleri silerdi. Onu kaybetmek berbat bir şeydi ama gideli uzun zaman olmuştu. Willa'nın sıcak ve anaç olmadığı, eroin kaşığıyla kurabiye hamuru kepçelemediği açıktı.

Etrafımda anne gibi birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu

unutmuştum. Bunu bir şekilde geri kazanmak Harlow'un bana verdiği

başka bir şeydi. "Muhtemelen," diye kıkırdayarak kabul ettim. "Ama

sanırım ben güvendeyim." "Umarım öyledir." Tekrar saate baktı.

"Helena."

Bana baktı, yüz ifadesi endişeliydi. Rengi her zamankinden daha solgundu, gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu gösteriyordu.

Ve anladım.

Cidden anladım.

Helena'ya baktığımda, stresin onu herkesten daha çok etkilediğini gördüğümde, Harlow'un hayatını neden böyle yaşadığını nihayet anladım. Kutular, endişe, kaygı.

Yaşamayanlar.

"Her şey yoluna girecek," dedim, sesim yumuşaktı. "Emin olmasaydım bunu asla yapmazdım."

Gözleri yaşlarla doldu ama yine de güldü. "Biliyorum." Yanaklarını sildi. "Gerçekten biliyorum. Sadece annelik yapıyorum."

"Senin işin sayılır."

Tam rahatlamaya başlamıştı ki, garaj yoluna giren bir araba onu yeniden gerdi.

Sadece o değildi.

Hayatımı mahvetmemeye.

Kapı açıldı ve kapandı. "Kurabiye ve turta isteyen var mı?" Harlow cevap vermeye zaman bırakmadan aceleyle seslendi. "Hayır mı? Hepsini kendim mi yiyeyim? Tamam o zaman, madem öyle diyorsun."

Kapıya ulaştığında hızla içeri baktı. Gözlerini geri çekip odanın içinde kutuların arasında gezdirdi.

Soğukkanlı davranarak, bir diğerine başlamadan önce birini birleştirmeyi bitirdim. Annesi bir yığın kitap aldı ve onları topladı. Kurşun.

Harlow'un kaşları birbirine yaklaştı ve başını yana eğdi. "Neler oluyor?"

Annesi aceleyle geldi ve tatlıları aldı. "Piper çok tatlı. Bunları mutfağa götüreceğim. Ve, uhh, bir süre orada kal."

"Neler oluyor?" Helena hızla uzaklaşırken Harlow tekrarladi. "Sen yokken eşyalarını burada tutmak aptallık."

"Bu senin yanına taşınacağımı söyleme şeklin mi?"

Çenemi yukarı kaldırdım ve monte edilmiş kutuyu diğerlerinin yanına koydum. "Kalkıp kışını kaldırmanın bir anlamı yok çünkü sen

burada bir şey unuttum. Ya da on tane lanet olası spor çantasını ve devasa cüzdanları toplamak ve ileri geri taşımak zorunda kalıyorsunuz."

Kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı, ifadesi boştu. "Hiç sormak diye bir şey duydun mu?"

"Söyledim. Hayır dedin."

"Ve sen de bunu yine de gelip toplanmanı istediğim anlamına mı aldın?" Ses tonu kızgın olmasa da, her zamanki neşeli coşkusundan yoksundu.

Önüne geçtim, kollarımı başının iki yanına koyarak ona doğru eğildim. "Bunu korktuğun anlamına aldım." Şakağına dokundum. "Orada dönüp duran korkuyu dinliyordum."

"Bu değil-"

"Aynen öyle. Her gece seninle yatağa girmek, ipo. Burnumda narenciye kokusu, üzerime yayılmış sıcacık bedenin." Sesimi alçalttım. "Yuvarlan ve seni ye, seni becer, sadece seni yanımda hisset. Bunu kıcıımı çekiştirmeden istiyorum. Evi beğenmedin, taşınmak mı istiyorsun, değiştirmek mi istiyorsun? Değiştiririz. Sadece içinde olmanı istiyorum."

"Tamam."

Bekle, ne?

Yavaşça göz kırparak yaklaştım. "Ne?"

"Tamam dedim. Ne paketleni-"

Ağzını kendi ağzımla kapatarak sözlerini kestim.

Annesi yan odada. Onu duvara karşı sikme. Onu duvara karşı beceremezsin.

Gömleğimi göğsümden kavradı ve beni daha yakına çekti.

Siktir et, duvara karşı sik onu. Ama şu anda değil.

Aletim beni tamamen kontrol altına almadan önce başımı kaldırdım ama onun alanından geri çekilmedim. "Bir kavga bekliyordum."

"Özür dilerim, çok mu kolay teslim oldum ve egonu mu besledim?" Ellerini başımı kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı. "Patlama yakın mı?"

Bir kahkaha attım. "Sanırım daha önce beni vurduğun onca zaman beni alçakgönüllü tutuyor."

Gülme sırası ondaydı. "Doğru. Alçakgönüllü." Yanağının içini ısırdı, gözleri bir an için yana kaydı ve sonra tekrar bana baktı. "Bundan emin misin?"

"Aylardır eminim, ipo. Sadece gecenin karanlığında kaçmaya hazır göründüğün için sormayı bıraktım."

"Evet demek istedim."

"Biliyorum."

"Sadece korkmuştum."

"Biliyorum," diye tekrarladım. "Ve beklemekte bir sakınca görmedim. Şimdi bile bana hazır olmadığını söylersen, bavulları boşaltır, sonra da yemek yeriz."

"Ben hazırım."

Tereddüt yok, saçmalık yok, oyun yok.

Gözlerimi kapatarak alnımı onunkine yaklaştırdım. "Güzel." Tamamen ayağa kalktım ve uzaklaştım. "Çünkü gerçekten valizimi boşaltmak istemiyorum."

"Her şeyi taşıdığımızda bunu yapmak zorunda kalacaksın. Ve uyarayım, bir sürü dev cüzdanım var."

Düşünüyormuş gibi yaparak sakalımı ovuşturdum. "Hmm, bilmiyorum o zaman."

"Çok geç, enayi." Harlow bağırmadan önce mutfağa doğru baktı, "Artık dışarı çıkmak güvenli!"

Helena elinde birkaç kurabiye ile odaya girdi. Her birimize birer tane verdi. "Piper kendini aşmış. Beyaz çikolata ve mısır gevreği, buna inanabiliyor musunuz? Çok lezzetli!"

Harlow ona ters ters baktı. "Bir kurabiyeyi paylaşmanın annemin beni kapı dışarı ettiği gerçeğini unutturacağını mı sanıyorsun?"

"Evet?"

Dramatik bir şekilde iç çekti, alt dudağı dışarı çıktı. "Belki biraz çikolatalı turta da iyi gelebilir."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Benim yanıma taşınman için sana rüşvet mi verdi?"

"Dostum, sakin ol. Bize biraz turta getirmeye çalışıyorum."

"Turtayı sonra yiyebilirsin." Helena bir kutu aldı ve Harlow'a uzattı. "Artık burada olduğuna göre odanı hazırlamaya başlayabilirsin."

Merdivenlere bakan Harlow'un yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Evet, ne paketlenmiş?"

"Buradaki eşyalar üzerinde çalışıyorduk. Kase'nin rujlu öpücük işaretli erkek grubu posterlerini ve 'Harlow artı Kase eşittir forevvvva' yazan defterleri görmesini istemeyeceğini düşündüm."

Harlow gözlerini devirdi ama omuzları aniden gevşedi.

Odasında ne gibi özel şeyler sakladığını merak ederken, kirli zihnini cılgına dönerken aletini sertleşmeye başladı.

Arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim. "Nakliye kamyonunu garaj yoluna geri çekeceğim. Geri döneceğim."

Bir dakika daha geç kalsaydım, pantolonumun önünde bir kutu tutuyor olacaktım.

Ve kesinlikle şu anda istediğim kutu değil.

Harlow

Kase'yi becermeye

çalışma. Kase'yi

becermeye çalışma.

Tamam, tüm mobilyaları kapıya doğru it ve sonra onu becer.

Kase arkasını dönmeden, "Bana böyle bakmaya devam edersen ipo, bambaşka bir şekilde terleyip yıpranacağız," dedi. Yere diz çökmüş, yatağını sökmeye çalışırken gömleği çoktan gitmişti.

Benim eskisi.

Elimdeki süpürgeyi kullanarak tekrar süpürmeye başladım. "Nereden biliyorsun?"

"Gözlerini üzerimde hissetmediğimi mi sanıyorsun?" Omzunun üzerinden baktı ve bana ukala bir sırıtış attı. "Ayrıca, beş dakikadır aynı yeri temizliyorsun. Ahşapta cila kalmasına şaşırdım."

Hızlıca kapıya baktım. "Parke demişken..."

"Seni annenin evinde sikmeyeceğim. Ama bu gece seni yatağımızda, evimizde becereceğim."

"Peki." Tek hissettiğim içime yayılan sıcaklık ve mutluluk olunca zoraki bir iç geçirdim. Süpürgeyi duvara yaslayarak bir kutu aldım. "Bunu kamyonu götüreceğim ve etrafta paketlemek için başka neler olduğuna bakacağım. Bitirmek üzere misin?"

"Evet." Doğrulup annemin getirdiği buzlu suyu içerken saçlarını geriye doğru itti. "Annen şifonyerlerin yerini değiştirmemi ve bazı ıvır zıvırları çıkarmamı istedi ama bu uzun sürmez."

Kaslarının esneme şeklini izlerken bundan şüphe etmedim. "Harlow," diye uyardı, sesi alçaktı.

"Doğru. İşimize dönelim."

Kutuyu kamyonu bıraktıktan sonra alt kata doğru ilerledim, paketlemem ya da atmam gereken ufak tefek şeyleri topladım. Fazla bir şey yoktu. Zaten ne kadar çok şeyden kurtulduğumu fark etmemiştim.

"İyi misin?" Annem bana bir kurabiye daha uzatarak sordu.

"Öz annemin beni kapı dışarı etmek için plan yapmasından başka mı?" Omuzlarımı çökerttim. "Sanırım öyle."

"Bir şekilde hayatta kalacağımı düşünüyorum."

Sempati ve daha fazla kurabiye kazanma girişimimden vazgeçerek işime geri döndüm. "Tavan arasında ne var?"

"Sanırım daha çok çocukluk ve bebeklik eşyalarına bağlıyım. Garajda hala eşyaların var mı?"

"Evet, bir sonraki durağım orası."

"Elinizi çabuk tutmak isteyebilirsiniz. Hadley ve Abbey yakında dönerler."

"Belki gittiğimi fark etmez."

"Makyajın olmadan mı? Fark edecektir. Önce onunla konuşmamı istemediğine emin misin?"

Başımı iki yana salladığımda içime ilk hüzün çöktü. "Hayır, yapacağım."

Garaja gidip kutuları açmaya başladım. Çoğu, kaldırımın yanında büyüyen yığına eklediğim ıvır zıvırdı. Onsuz yaşayamayacağıma yemin ettiğim şeylerin birden bire hiçbir amacı kalmamıştı. Çoğunu neden sakladığımı bile hatırlayamıyordum.

Zamanımın az olduğunu bildiğimden, daha sonra incelemek üzere getirmeye ya da atmaya karar vermeden önce eşyalara hızlıca göz attım.

Birçoğu atılmıştı.

Eğer o kadar duygusal bir bağım olsaydı, kokuşmuş garajda olmazdı.

Neredeyse yarım saat sonra arkamı döndüğümde Kase'nin elinde, uğruna onunla kavga etmek üzere olduğum bir bardak buzlu suyla kapıya doğru eğildiğini gördüm. Neyse ki uzattı. "Burası büyük bir ev. Her şeyi atmana gerek yok; yerimiz var."

Başımı salladım, suyu yudumlarken damlatmamaya çalıştım. yüz.

Pek fazla değil.

"Güven bana, kamyonunda yeterince var. Bazıları."

"İyi noktaya değindin. Şu kocaman kış çantalarından birini atmak ister misin?" "Elbette. Ve bir sürü eteğimi. Oh, ve topukluları."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı, bacaklarıma bakarken ensesini ovuşturdu. Düşüncelerinden sıyrılır gibi oldu, bakışları ayıldı. "Hadley yolda. Kamyonu birkaç ev aşağıya çekeceğim. Burada işin bitti mi?"

Son iki kutuyu ona uzatırken başımı salladım. "Elimi yüzümü yıkamalıyım ve beş yaşındaki bir çocuğu ağlatmaya hazırlanmalıyım."

"Bu garip bir hobi ama..." Kutuları kenara bırakan Kase beni kendine çekti. "Hayatını yaşadığın için mutluyum, ipo. Ama benimle yaşamayı seçtiğin için çok heyecanlıyım. Seni seviyorum."

Ve bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

Gözlerimi kapattım ve başımı göğsüne yasladım. "Ben de seni seviyorum." "Bununla birlikte, rüşvetin üstünde değilim."

Ona bakmak için geri çekildim. "Bu da ne demek oluyor?"

Gözleri parlak ve pırıl pırıldı. "Göreceksin." Kıçıma şaplak atarak uzaklaştı ve kutuları aldı.

Kükreyerek canlanıp beni harekete geçirmeden birkaç dakika önce kamyonun kapısının şangırdayarak kapandığını duydum.

Aceleyle içeri girdim, yıkandım ve çantamdaki yedek tişörtü giydim.

Ha! Gördün mü? Kazanmak için dev çantalar.

Tam merdivenlerden inmeye başlamıştım ki Hadley kapıdan içeri daldı.

"Dışarıda bir sürü çöp var. Annemi kızdırdın mı? Kızdırdı mı? seni ceza olarak temizlemek mi?"

Çömelerek, çoktan oluşmaya başlamış gözyaşlarımı kırıştırdım. "Hayır, Çilli Surat."

"Bu benim adım değil. Ve gittiğime memnunum. Abbey beni parka, sinemaya ve yemeğe götürdü!"

"Güzel bir güne benziyor!" Onu kucağıma alarak boynuna ahududular üfledim. "Dışarıda oturmaya ne dersin?"

"Sepetin üzerine oturabilir

miyiz?" "Hamağı mı

kastediyorsun?" Kıkırdadı.

"Evet. İşte o."

"Anlaştık." Onu dışarı taşıdım, yere bıraktım ve dikkatlice yanına oturdum. Ayak parmağımı kullanarak bizi ileri geri salladım.

"Seninle konuşmamız gerek Çilli Surat."

"Rujla mı ilgili? Çünkü Diş Perisi'nden beş dolar aldım ve onu alabilirsin. Sadece bebeğimde güzel duracağını düşündüm." Burnu kırıştı. "Ama berbat görünüyordu. Sanırım bunu yapamadığı için." Bir patlama sesi çıkarmadan önce dudaklarını birbirine sürttü.

"Ne ruju?" Başımlı salladım. "Boş ver, bilmek istediğimi sanmıyorum. Konu bu değil."

"Sonra ne olacak?"

"Kase ve ben birlikte yaşayacağız."

Eksik dişlerini ve tombul yanaklarını göstererek bana kocaman bir sırıtış attı. "Yaşasın! Bu şimdiye kadarki en iyi haber!"

"Gerçekten mi?"

Yani ağlamamasına sevindim ama en azından biraz hüzün iyi olurdu.

Ama sorun değil. Her neyse.

"Artık hep birlikte film izleyebilir, Barbie oynayabilir ve kahvaltı edebiliriz!"

Farkına vardığımda kalbim kırıldı ve aptalca düşüncelerimden pişmanlık duydum. "Hayır, bebeğim. Kase'nin yanına taşıyorum. *Onun* evine."

Gözyaşları hemen gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı döküldü. "Artık benim kız kardeşim olmayacak mısın?"

"Her zaman," diye fısıldadım boğazımdaki yumrunun arasından şiddetle. "Ben her zaman senin kız kardeşin olacağım. Burada yaşamayacağım. Ama sen-"

Kendini fırlatan Hadley'nin vücudu benimkine çarptı. Hamak döndü ve ben sırtüstü yere yuvarlandık. Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünerek kollarını bana daha sıkı sardı.

"Ruj için özür dilerim. Ve gölge renkleri. Ve macara. Onları geri vereceğim."

Gölge renkleri? Macara?

Ben fark etmeden aşırıldığı makyaj malzemelerimden bahsettiğini anlayınca onu rahatlatmaya çalıştım. "Sorun değil, bu-"

"Gitmeni istemiyorum. Artık rujunu almayacağım. Üzgünüm, Low Low. Lütfen gitme. Özür dilerim," diye ağladı.

Söylediğim hiçbir şeyin anlaşılmayacağını bildiğimden, sırtını ovarken yatıştırıcı sesler çıkardım.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Kase tepemizden. "Anneniz yere düştüğünüzü gördü ve sizi kontrol etmemi istedi." Aşağı uzanarak Hadley'i kaldırdı.

Beni tutuşunu gevşeterek kıpırdandı ve ona yapıştı. "Low Low'un gitmesini istemiyorum. Kız kardeşimi kaybetmek istemiyorum."

"Değilsin," diye yemin ettim, sırtımdaki kiri elimden geldiğince silerek. "Kesinlikle değilsin." Kase onun sırtını sıvazladı. "Bir kardeşin olacak."

Hıçkırmaya devam ederken, Kase'ye bakmak için uzaklaştığında gözyaşları yavaşladı. "Bir kardeş mi?"

"Evet. İşler böyle yürüyor."

Düşünceli görünüyordu, "Hep bir kardeşim olsun istemiştım" diye mırıldandı. "Ve şimdi bir tane var."

"Evine gelebilir miyim?" Başını salladı.

"Bu gece mi?" diye zorladı.

"Tüm kutuları taşımaya ve paketleri açmaya yardım etmek ister misin?" Korkmuş görünüyordu. "Hayır."

"O zaman bu gece olmaz. Gelecek hafta sonuna ne dersin? Havalar ısındığına göre gelip kurbağaları görebilirsin."

Yüzü amfibi mutluluğuyla aydınlandı. "Kurbağalar mı? Evet!"

Kase eve dönerken Hadley'e, "Bir sürprizim daha var," dedi.

Arkalarından gittim, ilgimi çekmişti.

Üst kata çıktıktan sonra onu kapalı kapımın önüne bıraktı ve önünde çömeldi. "Bir erkek kardeşe sahip olmanın dışında Low Low'un taşınmasının başka nesi harika biliyor musun?"

Yüzü düştü, alt dudağı dışarı çıktı. Başını iki yana salladı. Kase çenesini yukarı kaldırdı. "Kapıyı aç."

Hadley tereddütte uzandı ve kolu çevirdi. Ağlamamak için gösterdiği çabayla yüzü kızarıırken güzel gözleri yaşlarla doldu.

"Oyuncaklarım!" Odanın içinde koşan Hadley, kutuları ve kutuları fırlattı. "Artık bir oyuncak odam var!" Yanına gelen Kase'nin elini tuttu ve onu etrafına çekerek eşyalarını gösterdi.

"Sana söylemiştim," dedi annem benimle birlikte koridora çıkarken. Saçları hala duştan damlıyordu, tozlu giysilerinin yerini temizleri almıştı.

"Senin fikrin mi?" Ben sordum.

"Sana bir tapınak olarak saklamak istiyordum ama oyuncak odasının daha pratik olacağını düşündüm. Alt katta Legolara ve Barbie ayakkabılarına basmamak buna değecek." Odaya bir göz atarak çoktan yaratılmış olan dağınıklığı gördü. "Tamam, o kadar çok değil. Ama benim bahsettiğim bu değil."

"Sonra ne olacak?"

"İyi bir insanı gördüğümde tanırım. Peki ya o?" Başını Kase'nin Hadley'nin yanında yerde oturduğu yere doğru eğdi, çıkardığı gülünç sesler kahkahasından zar zor duyuluyordu. "Yargılamak kolay olurdu. Sadece dövmelelerini, cüssesini ve hatta gözlerindeki o karanlığı görmek. Ama o *iyi* bir insan."

O karanlığı görmek ve onu oraya koyan acıyı bilmek, bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğine sürekli hayret ediyordum. Devam etmek, mutlu olmak.

Yaşamak için.

"Ve o seni seviyor." Sesi alçaldı, bakışları beni aştı. "Sanki-"

"Yippeeeeeee!" Hadley, etrafta zıplarken havayı bozarak araya girdi. "Anne, Kase önümüzdeki hafta sonu gelip odayı istediğim renge boyayacak!"

Onun bir dekorasyon hizmeti olarak kullanılması fikri kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Öyle mi?"

"Umarım ondan yardım istememin bir sakıncası yoktur. Piper'ın fırınında çok iyi iş çıkardı. Hadley ile birlikte gelip yeni yerinizi görebilir ve ona çalışması için zaman verebiliriz diye düşündüm."

Hadley dans etti, heyecanı daha önceki kalp kırıklığını silip süpürdü.

"Kulağa hoş geliyor. Sadece havalı ejderhalar olmasın... ya da başka şeyler" diye şaka yaptım.

Kase bana baktı ve gülümsemesinin ardındaki sıcaklığı gizlemeye çalıştı. "Geç oluyor. Eve gitmeliyiz."

Home.

Annemin evinden ayrıldığımda bir ziyareti sonlandırmış ve eve dönmüş olacaktım. Çıldırılmış olmalıydım. Kaçışımı planlıyor ya da neden kalmam gerektiğine dair milyonlarca neden buluyordum.

Ama yapmadım çünkü devam etmem

gerekiyordu. Devam etmek istedim.

Korku yerine tek hissettiğim, olacaklar karşısında duyduğum heyecandı.

Ve gelecek.

Sapık, ailenin önünde olmaz.

Ne yazık ki Kase'nin sözleri içimi huzur ve yersiz bir heyecanla doldururken, Hadley'ye yeni oyuncak odasının nasıl ortaya çıktığını hatırlattı.

Kendini bir roket gibi fırlatarak kollarını kalçama doladı. Tombul, gamzeli elleriyle beni kavradı. "Lütfen gitme. Seni özleyeceğim. Sen yine de Kase'yi ziyarete gidebilirsin."

Popomun üzerine düştüm ve onu kucağıma çektim. "Nerede uyuyacağım? Bebek yatağında mı?"

"Benim odamda." Yüzünü boynuma bastırırken sözleri boğuklaştı. "Her zaman yatıya kalacağız!"

"Ama bu pijama partisinde kurbağalar olmayacak. Ya da köpekler. Ya da kumdan kaleler." Arkasına yaslanıp yüzünü silerken burnunu çekti.

"Kumdan kaleler mi?" "Çok fazla kum var. Ve etrafta başka kimse yok, bu yüzden istediğin kadar kullanabilirsin. istediğin gibi."

"Kova var mı?"

"Target'a gidip biraz alacağım."

Başını salladı ve ayağa kalkmaya başladı ama ben onu geri çekip sıkıca sarıldım.

"Seni seviyorum, bebeğim." Ortamı yumuşatmaya çalışarak devam ettim. "Nerede olursam olayım, sen her zaman benim Hadley Çilli Yüzüm olacaksın."

"Ve sen her zaman benim Low Low'um olacaksın."

Yanan gözlerimi kapatarak ona olan bağlılığımı serbest bıraktım. "Gelecek hafta sonu kurbağalar ve kumdan kaleler için görüşürüz."

Hadley kucağımdan indi ve oyuncak odasına doğru yürüdü.

"Veda etmeyeceğim," dedi annem benden uzaklaşırken. "Ağlamaya başlayacağım ve kumdan kaleler ve kurbağalar vaatleriyle satın alınabileceğimi sanmıyorum."

"Ev yapımı margaritaya ne dersin?"

Omzunun üzerinden baktı ve zayıf da olsa gülümsedi. "Şeker jantı?"

Yüzümü buruşturdum. "Tuz. Her zaman tuz."

"Ben kendi şekerimi getiririm," diye mırıldandı omuz silkerek. "Ağlamaya başlamadan önce git."

"İyi fikir," dedim ama hareket etmedim.

Arkasını döndüğünde sesi kalındı. "Kase'ye göstermek için ev filmlerini açmadan önce acele etsen iyi olur. Kelebek saç tokası dönemini hatırlıyor musun? Ya da gotik olanı?"

"Ben gotik değildim." Kase'yle yüzleşmek için yer değiştirdim. "İşte bu yüzden siyah ya da gri giymiyorum. Zaten çok solgunum, sonunda Pippy Longstocking ile Wednesday Addams'ın aşk çocuğu gibi görünüyorum."

Sakallı çenesini okşarken Kase'nin dudakları kıvrıldı. "Yakın zamanda bir film gecesi için sabırsızlanıyorum." Kaşlarımı çattığımda kıkırdayarak elime uzandı.

O kapamadan önce yana doğru fırladım ve kollarımı anneme arkadan doladım.

Kendi kolları benimkileri sardı ve daha sıkı çekti. "Seni seviyorum, tatlı kız."

"Ben de seni seviyorum." Onu serbest bırakarak geri çekildim ve Kase'ye doğru eğildim.
yan.

"Hey, Hadley," diye seslendi, köşeyi işaret ederek. "Bana bunları göstermedin."

Doldurulmuş büyük bir alpakayı yoldan kaldırarak, hâlâ kutulanmış bir oyuncacı aldı. "Bunlar benim değil," dedi ve anneme göstermek için kaldırdı. "Dahası da var!" Kutuyu dikkatlice yere bırakıp oyuncak kutularının arkasına baktı. "Çok daha fazlası var! Bunların hepsi nereden geldi?"

Annem ellerini kaldırdı. "Bana bakma."

"Bütün eşyaları odaya yeni taşıdım. Belki de sende olduklarını unutmuşsundur," dedi Kase omuz silkerek. Uzanarak annemin omzunu sıktı ve sesini alçalttı. "Cumartesi günü için bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Olmayacak," dedi. "İkinizle de görüşürüz o zaman." Doldurulmuş bir hayvan yüksek sesli ve sinir bozucu bir şarkı çalmaya başladı. "Ve, akıl sağlığım için, artık oyuncak yok."

"Bu sözü veremem."

Anneme son bir kez sarıldıktan sonra açılışımı yaptım ve gizlice uzaklaşmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Kase sordu, sesi eğleniyordu.

"Ninja oluyorum."

"Bunun gereksiz olduğuna eminim. Orada bir süre dikkatini dağıtacak kadar şey var."

"Evet, çünkü bütün oyuncak dükkanını satın aldın."

"Rüşvetin üstesinden gelemeyeceğimi söylemiştim. Lafı açılmışken..." Merdivenlerin başında durup beni görüş alanımızın dışında kalan bir yere çekti. "Ben kamyonu boşaltırken seni tuzlu bir margarita ile bulut yatağına götürmeye ne dersin?"

"Hmm, kulağa hoş geliyor." Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak alt dudağımı yaladım. "Ya da çırılçıplak soyunabiliriz ve beni evimizde istediğin yerde becerebilirsin."

Kase bir hırıltıyla omzunu karnıma koydu. Beni yukarı kaldırarak bir kolunu belime doladı. Diğer eli kışkımda geziniyor, başparmağı bacaklarımın arasına sürtünüyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. "Eve gitme zamanı."

Annemin evinden ayrılırken ben arabamı sürdüm, Kase ise nakliye kamyonunu aldı. Yalnız kalmanın avantajını kullanarak biraz müzik açtım ve şüphe ile paniğin saldırısına hazırlandım.

Hiç gelmediler.

Neden şaşırdığımı bilmiyordum.

Mutluluğum Kase'nin etrafında dönmüyordu. Annem yıllardır görmediğim kadar sağlıklıydı. Piper ve Ray harika arkadaşlardı. Hyde'daki diğer çocuklar bile genişleyen sosyal çevremde kendilerini rahat hissetmeye başlamışlardı.

Mutluydum çünkü hayat harikaydı.

Ancak bu, Kase'nin hayatımı çok daha iyi hale getirdiği gerçeğini ortadan kaldırmadı. Sabırlıydı, bana zaman tanıyacak kadar beni iyi tanıdığını gösterdi. Sonra da yanına taşınmam için gereken itici gücü vererek beni *gerçekten* tanıdığını gösterdi.

Ayrıca, her ne kadar kendini tutması gerektiğinden emin olsam da, hazır olmadığımı söyleseydim gerçekten geri çekileceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama öyleydim.

Müzik ve kendi düşüncelerim dışında hiçbir şey olmadan araba sürerken, takıntı yapmıyor ve endişelenmiyordum. Endişelerim nefes almamı zorlaştırmıyordu.

Onun yerine kafamda *dekorasyon* yapıyordum.

Yolculuğu yastıklar, yeni sehpa ve Piper'ın ekmek kokulu mumlarından birini verip vermeyeceğini düşünerek geçirdim.

Çoğunlukla mutfağa odaklanmıştım. İstedğim yaklaşık on alet vardı, dördüne de ihtiyacım vardı. Bir numaralı önceliğim bir kahve makinesiydi.

Eğer bir makinem olursa, Kase'nin beni sıcak ve buzlu kahve ile şaşırtmak için bir nedeni olmayacak.

Tamam, belki bunu şimdilik listeden çıkarabiliriz.

Gurme bir aşçı değildim ama yemek yapmayı severdim. Özellikle mutfağını gerçekten kullanma fikri hoşuma gitti.

Mutfağımız.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde midem beklentiyle altüst oldu.

Elektronik çantamı kaptığım gibi arabadan indim. Tam olarak ayağa kalkamadan Kase çantayı aldı ve vücuduma sıkıca bastırdı.

Başını eğerken kolları iki yanıma gitti. Hafifçe dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Evine hoş geldin, ipo."

Onu beni arabaya karşı becermeye ikna edemedi elimi tuttu ve eve doğru yola çıktı.

Kapının kilidini açarak yemek odasına girdi. "Aç mısın?" "Pek sayılmaz."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım.

Çantalarımı masa dediği kontrollü kaosu üzerine koyarken ve postaları karıştırırken sırtını bana dönmedi. "Sanırım küçük bir kutlama margaritası için yeterince tekiliniz var."

"Belki sonra." Tişörtümü başımın üzerinden çekip ona fırlattım.

Arkasını dönerken uzanıp omzundan aldı. Ne fırlattığımı fark ettiğinde yüzünde şakacı bir gülümseme belirdi.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve sanki daha sonra onu test edecekmişim gibi her hareketimi izlerken aşağıya doğru ittim. Yüzüstü düşmemek için dikkatlice adım atarak pantolonumu yana doğru ittim. Sütyenime uzandım ama beni durdurdu.

"Yapma." Başını sertçe sallayarak bana doğru yürüdü, giderken gömleğini çıkardı. Kalçalarımın tutarak beni döndürdü, böylece aynalı vestiyer kapısı önümüzde duruyordu.

"Hadi yukarı çıkalım," diye nefes aldım boynumu öperken. Arkama uzanıp kendimi sabitlemek için kot pantolonunu yumrukladım.

"Al."

"Ama-"

O noktayı yalamadan önce omzumu ısırdı. "Şşş." İri eli göğsümü avuçladı, başparmağı sütyen kabının kenarını okşadı.

Karnımdan aşağı inen diğer eliyle büyülenmiş bir şekilde bakakaldım. Parmakları, solgun tenime karşı bir renk cümbüşü oluşturacak şekilde açılmıştı.

Erotik olarak güzeldi.

Külotuma ulaşan orta parmağı kumaş bariyerin üzerinden beni okşadı. Boynuma karşı inlediğinde, artan ıslaklığımın ıslandığını biliyordum. Sütyenimin kabını aşağı doğru iterek meme ucumu çekiştirdi ve yuvarladı.

Gözlerimi açık tutmak için savaşıırken, başparmağını külotumun yan tarafına sokmasını ve kalçalarımın ortasına kadar çekmesini izledim. Yavaşça, sert parmak uçlarını yukarı doğru kaydırды.

Tüylerim diken diken oldu. Sanki damarlarımda elektrik dolaşıyormuş gibi, vücudumdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Eli bacaklarımın arasına girdi ve beni kavrarken görüşümü engelledi. Avuç içi klitorisime bastırды, orta parmağı ıslaklığımda kayıyordu.

Ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı açmaya çalıştım ama kalçalarımın etrafındaki külotum gergin bir şekilde çekilmişti.

Başımı kaldırdığımda, yansımamızda onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım. Parmağını sertçe içime sokarken göz temasını sürdürdü, geri çekilmeden önce beni ayak parmaklarımın üzerine çıkardı. Parmağını içeri ve dışarı doğru kıvrarak klitorisime daha fazla baskı uyguladı.

Orgazmım hızla gelişti, vücudum gerildi. Kot pantolonunu sıkıca tuttum.

Tam sınıra geldiğimde, nabzım atmaya başladığında ve orgazmik bir uçuşuma yuvarlanmaya hazır olduğumda, geri çekildi.

Onu öldüreceğim. Beş dakikadır beraber yaşıyoruz ve ben şimdiden onun ölümünü planlıyorum.

Karnıma sıkı bir ağrı yerleşti, kalçalarım onu aramak için kayarken bile ona olan nefretim artıyordu.

Pantolonunu indirerek dönmeye başladım. "Ne-"

Kemerinin yere düşmesiyle sözlerim yarıda kesildi. Pantolonu ve boxer'ı da arkasından aşağı itildi ve onu etkileyici bir şekilde sert ve çıplak bıraktı. Ben daha manzaranın tadını çıkaramadan, ki milyonlarca yılımız vardı, diz çöktü ve külotumun geri kalanını aşağı çekti.

Kase dişlerini sıkarak, "Dizlerinin üzerine çök, ipo," diye emretti.

Kendimi yere bıraktığımda, o bana çarpmadan önce dizlerimi ancak altıma alabildim. Avuçlarım soğuk fayansın üzerinde kayarken, kalçalarımı sıkıca tutması düşmemi engelledi.

Hareketlerini yavaşlatarak, ellerinden biri omurgamı takip etti. Sütyenimin kancasını açtı, askıları omuzlarımdan iterek bileklerimin etrafından yere düşmelerini sağladı.

Tam olarak çıkaramadan, Kase göğsümü avuçlamak için uzandı. Tutuşunu kullanarak, sırtım onun önüne gelecek şekilde beni kaldırdı.

Onun tarafından kuşatılmışım. Bunalmışım. İri gövdesi benimkini gölgede bırakıyordu. Kokusunu alabildiğim tek şey sabununun, sıkı çalışmasının ve kendisinin tahrik edici bir karışımı olan kokusuydu. Tek duyabildiğim nefes alışları ve derin, gırtlaktan gelen inlemelerdi.

Ve a y n a d a k i yansımalarımız bize bakarken, tek yapabildiğim Bak.

Rengârenk mürekkeplenmiş, solgun tene karşı altın rengi ten, tuvale karşı sanat gibi. Ayaklarının üzerine oturan Kase, dizlerini benimkilerin arasına yerleştirdi. Bacaklarını açarak benimkileri de ayırmaya zorladı.

Her şeyimi açığa
çıkıyor. *Hepimizi.*

Çok fazlaydı. Çok açık, çok çiğ. Çok
gerçektir.

Gözlerim yerinden fırladı, daha fazla izleyemedim. *Onun* yerine yansımadaki Kase'ye baktım ve *onun* bizi izlemesini izledim. Gözleri aramızdaki bağa yapışmıştı. Bakışlarında yırtıcı bir sahiplenme vardı.

İtişlerini tekrar hızlandırdı, beni yere çarpmak için tutuşunu kullanırken daha derine vurdu.

"İzle, Harlow," diye emretti, fısıltılı sesi kulağıma sertçe geliyordu.

Başımı salladım, orgazmım arttıkça gözlerim kapanıyordu. "Çok fazla," diye inlemeye zorlandım.

Arkasına yaslanıp beni kaldırdı ve neredeyse sonuna kadar çekti. "İzle yoksa dururum."

Gözlerimi açtım.

Geniş.

İnceden inceye, parıldayan siki içime girerek gözden kayboldu. Birden dikkatimi başka yöne çekemez oldum.

Açıktı, hamdı.

Gerçekti.

Ve o benimdi.

Kalçamı serbest bırakan Kase, ben ona binerken klitorisimi ovuşturdu, hareketlerim düzensiz ve çılgıncaydı.

Dizlerim kapanmak için mücadele etti ama onunki onları yerinde tuttu. Aşırı ısınan ve karıncalanan başım, onun etrafında kenetlenip titreşirken geriye doğru fırladı. Sertçe boşaldım, orgazmım damarlarımdaki elektrik akımı ateşe verilmiş gibi bedenimi parçaladı.

Kase alçak, sert bir iniltiyle kalçalarını kaldırdı ve boşalırken beni sıkıca tutmadan önce benimkini birkaç kez daha çarptı.

Tutuşunu gevşettiğinde öne doğru düştüm, avuçlarım yere çarptı. Nefesimi tutmak ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için mücadele ederken başım öne eğikti.

Kase yer değiştirdi ama içimde sert kalmaya devam etti. Yaptığım her hareketle siki sarsıldı ve seğirdi.

Başımı kaldırdığımda bana bakan yansımayı zar zor tanıdım. Saçlarım çılgınca dağılmıştı. Gözlerim kapalıydı, göz kalemim korsan bölgesine girmeden seksi ve vahşi olmaya yetecek kadar dağılmıştı.

İyi becerilmiş ve cidden mutlu görünüyordum.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde Kase'nin kollarının üzerinde geriye yaslandığını gördüm. Karın kasları sıkıca kabarmıştı. Kollarındaki kesik belirginliği yontulmuş gibi görünüyordu. Ama kalbimi eriten ve külotumu ıslatan onun gülümsemesiydi.

Giyiyor olsaydım olurdu.

İyi sikişmiş ve cidden çok mutlu görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu, nefesi hâlâ ağırdı.

Sırıttım. "Evde olmak güzel."

On Sekizinci Bölüm
Hayali İğne Tarafından Alay Edilmek

Harlow

Ray selamlamak için tasarım masasının arkasından başını kaldırarak "Vay anasını, şov yapmışsın," dedi. Tekrar aşağıya baktığında, çizerken elleri şimşek hızıyla hareket ediyordu. Mavi saçlarının dağınık topuzuna en az on beş renkli kalem saplanmıştı.

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Ve bunun için sana teşekkür ederim. Ellerimi bakir tenine sürmek için sabırsızlanıyordum. Bunu bitirmem için bana bir saniye ver."

Bir fotoğraf kitabını elime aldım, oturdum ve kapağını kapatmadan önce bir saniye göz gezdirdim. Çalışmaların sanatsallığı çok güzeldi ama tek görebildiğim beni takip eden devasa hayali iğneydi.

Pazar gününü taşınma kamyonunu boşaltmak ve bazı eşyaları yerleştirmekle geçirdikten sonra Ray ile olan randevumu neredeyse unutmuştum. Ama iğne hep oradaydı, pusuda bekliyor ve benimle alay ediyor, avuçlarımı terletiyor ve başımı döndürüyordu.

Ayağım zıplıyor, parmaklarım sandalyenin koluna vuruyordu. Başka bir albüm alıp açtım ve delinmiş bir penis resmiyle karşılaştım. Daha iyi görebilmek için kitabı eğerken bile kıpırdandım ve yüzümü buruşturdum.

Bilimsel araştırma amacıyla tabii ki.

"Kase'nin biraz donanım ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Ray, bir kâğıdı tarayıcıya yerleştirip yanındaki dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa dokunurken ön tezgâhtan sordu.

"Hayır, kesinlikle değil. Yine de... ilginç görünüyor."

"Öyle." Sırıttı ve göz kırptı.

Onu daha fazla sorguya çekip çekmemeye karar veremedi kapı açıldı ve yıpranmış görünen Piper içeri girdi. Yere bakarken, başparmakları telefonunda o kadar hızlı geziniyordu ki neredeyse takılıp düşecekti.

Ray ona hızlıca bir göz attı. "İş mi Jake mi?"

"İş. Kasiyeri işten çıkarmak zorunda kaldım çünkü ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve her zaman geç kalıyordu. Bir ya da iki kez değil, her gün. Şimdi tek yönlü olmak yerine *çok çok* eksik personelim var."

"Okula ara verdim. Bir süreliğine yardım etmeme ne dersin?" Ben önerdim. Fırıncılığın sabahları erken kalkmak anlamına geldiğini biliyordum ama Piper için bununla başa çıkabilirdim.

Ve onun çılgın kahve makinesi.

"Bunu kabul edebilirim. Şu anda Hyde'lardan oluşan bir grup Jake'ten kiralanmış durumda ama her şeyi 'örnekleme' devam ediyorlar." Parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullandı ve bir iç çekti. "Fazladan kazanıyorum, bu yüzden normalde bir sorun olmazdı. Ama bu hafta işler çok arttı. Eminim ki bu tamamen tesadüfi bir durum ve seksi yardımcılarla hiçbir ilgisi yok."

"Çok yoğunsunuz, bu yüzden kalmak zorunda olduğunuzu düşünmeyin."

"Dostum, bu senin ilk dövmen. Kontrol ettiğimde Kase hâlâ çalışıyordu, ben de bir tahminde bulundum ve ona söylemediğini tahmin ettim."

"Bunun bir sürpriz olmasını istedim."

"Düşündüm. Ama biliyorsun, Jake'e bir şey söyledim ve sanırım Xavier kulak misafiri oldu. Ve onlarla dedikodu TMZ gibi uçuyor."

"Taşaklar," diye mırıldandım, mesaj olmadığından emin olmak için telefonumu kontrol ettim.

Ray için çalışan melek gibi sarışın Lily odaya girdi, hemen ardından iri yarı bir adam geldi.

Dağ cüssesinde, dolgun sakallı ve kırpılmış kahverengi saçlarıyla korkutucu bir çekiciliği vardı. Tek bir bakışıyla metal dolapları bükebilecekmiş gibi görünse de Lily'yi yumuşak bir ifadeyle izledi.

Lily ilgisiz görünüyordu, ona sıcak ama *çok* profesyonel bir gülümseme vermeden önce kasadaki düğmelere basıyordu. "Bugünkü iş için dört yüz." Yanında asılı duran takvimi karıştırdı.

Ona bir tomar para uzattı. "Umuyordum ki-" "Ve önümüzdeki Çarşamba günü bitirmek için boşum."

"Bu işe yarar." Sinirini toparlamaya çalışır gibi derin derin nefes alarak tekrar denedi, kelimeler üzerinde tökezledi. "Ondan önce, gerçi-"

"Kurallarımı biliyorsun, dostum." Sırıtarak darbeyi yumuşattı. "Çarşamba görüşürüz, Sutton." Ray'in saçından bir kalem kopararak takvime bir şeyler not etti.

Son bir özlem bakışıyla dağ adamı gitti. "Selam bebeğim," diye selamladı Lily bizi.

"Seni istiyor," dedi Ray, bariz olanı söyleyerek.

"Bunu fark etmemiştim." Ses tonu alaycılıkla doluydu. "Ona çoktan hayır dedim ama ısrarcı bir tip. Randevu almak için gelmeye devam ederse, benim için mürekkep dökcek yer kalmayacak."

"Çok tatlı. Görünüşün her şey olmadığını biliyorum ama..." Omuz silktim. Çoğunlukla, sadece ona bakışını sevdim. Çok tatlıydı.

"Öyle. Ve harika bir adam. Sadece benim tipim değil."

Yazıcıdan birkaç kâğıt alan Ray parmağıyla beni işaret etti. "Sıra sende."

Panik göğsümün derinliklerinde alevlendi, midemi çalkaladı. "Belki de beklemeliyiz. Lily ile daha çok konuşmalıyız. İyi olduğundan emin olmalıyız."

"Çok verici birisin," dedi Lily homurdanarak. "Ama ben iyiyim."

Ayağa kalktım, omurgamı sertleştirdim ve Ray ile Piper'ın arasına sıkışarak arkaya doğru yürüdüm. Derin bir nefes aldım ve kendime içsel bir moral konuşması yaptım.

Bunu anladım. Benim bir parçam olacak muhteşem sanatı gördüğümde her şeye değecek.

Oraya bir iğne koymuş.

Derime tekrar tekrar batıyor. Tamam, hiç yardımcı olmuyor.

Ray bir kapı açtı ve benim girmem için kenara çekildi.

Antiseptik ve temizleyicinin güçlü kokusu küçük odayı dolduruyordu. Dişçi muayenehanesindeki benzer siyah deri bir sandalye odanın ortasındaydı. Arkasına ekstra parçalar ve dolgular yığılmıştı. Bir duvarda küçük bir kanepeler sıralanmıştı.

Piper kanepelere uzanırken ben şeref koltuğuna oturdum. Önümdeki duvarda döner menteşeli bir televizyon asılıydı.

Dikkatim dağılmış bir şekilde Ray'ın küçük fincanları sıraya dizmesini ve onları muazzam renk şişeleri koleksiyonundan mürekkeple doldurmasını izledim.

Gördün mü? Bunu yapabilirim. Tıpkı boya gibi. Evet, büyük sıkma şişesi parmak boyası.

Sterilize edilmiş sarılmış parçaları ayırmaya ve sıralamaya başladığında kalp atışlarım yeniden hızlandı.

"Bir şeyler aç," dedi Ray, kumandayı bana uzatarak.

İstasyonlar arasında gezinirken, dikkat dağıtma girişimlerine katılan Piper'ın konuşmasını dinlemeye çalıştım.

İşe yaramıyordu ama çok tatlıydı.

Ray bana bir kağıt uzattı. "Bu iyi görünüyor mu?"

Küçük çizgi film Tardis'e bakarken heyecandan karnıma ağırlar girdi. "Evet! Bayıldım." Piper'ın görebileceği şekilde çevirdim. "Mükemmel, değil mi?"

"Kesinlikle."

Korkunun bir kısmı bedenimi terk etti, yerini beklenti aldı. Küçük ve aptalca bir tasarımdı ama sevdiğim bir tasarımdı. Benim için bir fandomdan daha fazlasını ifade ediyordu.

Babamın anılarıydı.

Ev yapımı patlamış mısır ve dondurma yerken bir yandan da Doctor Who'nun eski bölümlerini izler ve tekrar izlerdik. Bu bizim *olayımızdı*.

O öldükten sonra tekrar oturup dinleyebilmem için birkaç yıl geçmesi gerekti. "Hazır mısın?" Ray sordu, beni düşüncelerimden çekip soğuk ve ıslak bir kağıt havlu iç bileğimi sildi.

Nefesimi içime çektim ama başımı salladım.

Bir kâğıt parçasını dikkatlice yerleştirdi, geçici bir dövme gibi soymadan önce birkaç saniye boyunca cildime bastırdı. Geriye eğik bir Tardis taslağı kalmıştı.

Piper elimi sıkarak, "Kolunda uçuyor gibi görünüyor," dedi.

Söyleyecek söz bulamayınca bakışlarımı televizyondaki Supernatural'ın tekrarına çevirdim. Yüksek sesli bir uğultu havayı doldurup Sammy'nin endişeli surat asışını bastırınca sıçradım.

Hızlı ve hafif bir baskının ardından hafif bir yanma hissettim. Ray "Çok kötü değil, değil mi?" diye sorduğunda ses kesildi.

"Hayır, hiç de değil." Rahatlamaya ve kaslarımı gevşetmeye çalıştım. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Bir klik sesiyle uğultu yeniden başladı. Cildimdeki basınç arttı ve ardından yakıcı bir kaşıntı başladı.

Dean ve Cas'ın çiğ cinsel gerilimine odaklanmaya çalıştım ama bu bile dikkatimi dağıtamadı.

Gözlerimi kapatırken kendi kendime "Sadece bir arı sokması," diye mırıldandım.

Evet, hepsi bu. Keskin metal iğneleri olan yüzlerce arı etime saplanıyor.

"Toplar," diye duydum televizyondan.

Sen söyledin, Bobby.

Ön kapıyı yavaşça aralayarak içeri girdim ve arkamdan yavaşça kapattım. Yerine oturduğunu duyduğumda nefesimi tuttum. Donmuş bir şekilde bekledim, hiçbir şey olmayınca sessiz bir telaşla nefesimi verdim.

Oturma odasını çiğneyen fil sürüsü bana çok erken nefes aldığımı haber verdi.

Köpeklerle boyun eğdirmeye çalışırken, gözlerim merdivenler ve mutfağa açılan kapı arasında gidip geliyordu. Hızlı bir kaçış gerçekleştirme şansımı hesaplamaya çalıştım.

Kase oturma odasına adım atmadan önce bile çabalarımın boşuna olduğunu biliyordum. Yine de ona bir kez baktığımda, neden hareket etmek istediğimi bile hatırlayamadım.

Üstü çıplaktı, elinde bir tabak tutuyor ve havluyla kuruluyordu. Bol kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, boxer külotunun geniş bandını ortaya çıkarıyordu. Karın kasları ıslaktı, saçlarının izine köpüklü kabarcıklar yapışmıştı.

Şanslı baloncuklar.

Az önce bulaşık sabununu şans olarak mı düşündüm?

Onun bulaşık yıkamasından tahrik oluyor

muyum? Kendi ıslaklığıma dayanarak, evet

diyebilirim. Evet, tahrik oluyorum. "Bir bakayım,"

dedi Kase, beni şaşırtarak.

Onun zihninin benimkiyle aynı çukura düşmediğini hatırlamadan önce kaşlarım havaya kalktı.

"Siz gerçekten dedikoducusunuz,"

dedim. "Evet. Şimdi bir bakayım."

"Belki sonra." Merdivenlere doğru ilerlerken kollarımı kavuşturdum ve sahte bir titreme hissettim. "Aslında çok üşüyorum, o yüzden gidip bir kapüşonlu alacağım."

"Dışarısı seksen

derece." "Uhh,

ama ben-"

"Harlow." Bana doğru yürümeden önce tabağı ve havluyu yere bıraktı.

Yalandan esnedim. "Cidden, şu anda çok uykum var. Biraz kestirmeyi

düşünüyorum-" "Harlow," diye tekrarladı.

Vazgeçerek onun eğlenen gözleriyle

karşılaştım. "Ne?" "Bir bakayım."

İç çekerek, o yaklaşırken kolumu kaldırdım.

"Bana yardım et." Kaşları birbirine yaklaştı. "Neye bakıyorum ben?" İç

bileğimi işaret ettim. "Tam buraya."

"Çil mi?" "Hayır,
yanındaki."

Bileğimi daha yakına çekti. "Lekenin yanında mı?"

"Bu bir leke." Kolumu geri çektim ve başımı salladım. "Yani, bu bir leke değil. Hayatın ne kadar kısa olduğunun bir temsili. Zamanın ve uzayın uçsuz bucaksız genişliğinde sadece küçük bir çizgi."

Dudakları gülümsemek için savaşıyormuş gibi seğirdi. "Yani fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, bu bir soyut-"

Mücadelesini kaybetti, kocaman sıırttı. "Evet, fikrini değiştirdin."

"Bayılmadım." Tartışmak için ağzını açtı ama ben devam ettim, "Bayıldım" diye mırıldandım.

"Neydi o?"

"Bayıldım."

Bana baktı, gözleri araştırıyordu. "İyi misin?" "Evet, iyiyim."

"Neden bana söylemedin? Buradaki uzun vadeli planın neydi?"

"Bilmiyorum. Hayatımın sonuna kadar kapüşonlu mu giyeyim? Kalemle mi çizeyim? Enine boyuna düşünmedim, tamam mı?" Başını arkaya atıp gülmeye başladığında ellerimi kalçalarımaya koyarak ters ters baktım. "Hiç komik değil."

Elini boynumun arkasına dolayarak beni kendine doğru çekti. "Haklısın."

"O zaman neden hala gülüyorsun?" Ben de gülmemeye çalışarak sordum. "Çünkü bu *gerçekten* çok komik."

Kendimi bırakarak ona karşı gevşedim ve kıkırdadım. "İğneler bana dokundu ve sandalyeden kayarak düştüm. Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde Ray ve Piper'ın bağırıldığını ve paniklediğini gördüm. Ne zaman iğne olsam bayıldığımı söyleyene kadar seni ve ambulansı aramakla tehdit ediyorlardı."

"Neden bana mürekkep yaptıracağını söylemedin?"

"Sana sürpriz yapmak istedim." Bana kaşlarını çatığında omuz silktim. "Tamam, bayılıp bayılmadığımı görmeni de istemedim. Hiçbir tartışmanın ve açıklamanın beni omzuna atıp hastaneye götürmeni engelleyemeyeceğini düşündüm."

Başını salladı, yanaklarımı avuçladı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Egom biraz zedelendi. Orada dinlendim ama hala oldukça yorgunum."

Konudan uzaklaşmak istediğimi anlayınca başını mutfağa doğru salladı. "Aç mısın? Çin yemeği aldım."

Sanki bir işaretmiş gibi, midem benim yerime cevap vererek homurdandı. "Erişte?" "Zaten buzdolabında."

Aşağı bakarken, lacivert lekesi gözüme çarptı. Asıl planım bu değildi ama hayatımdaki çok az şey öyleydi. Kase'yle birlikte soğuk eriştelermizi yemek için mutfağa doğru yürürken tek bir şey düşünebiliyordum.

"Mükemmel."

Kapüşonumu çıkarıp önlüğümü bağlarken Rhys barın öbür ucundan, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye bağırdı.

Parmağımı dokunmatik ekranlı bilgisayar sistemine dokundurarak giriş yaptım ve yorumunu el sallayarak geçiştirdim. "Önemli değil."

"Ciddiyim, Harlow." Gürültüden onu duyabileceğim kadar yakınımdaydı. Mavi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve gamzeli gülümsemesinden eser yoktu. "Programına göre çalışacağımı söyledim ama burada herkesten çok sen varsın. Salı günleri izinli olman gerekiyordu ve sanırım beş gün aralıksız çalıştın."

"Dürüst olmak gerekirse, bu harika. Hoşuma gidiyor. Eğlenceli, çılgınca, telaşlı bir şekilde." Kolunu sıktım. "Kase geç saate kadar çalışıyor ve benim de bavulları boşaltmaktan başka bir planım yoktu. *Bundan* kaçınmama yardım ettiğin için sana teşekkür etmeliyim."

"Teo'yla birlikte olduğuna göre bırakmayacak mısın?" diye sordu, sorusunu alaycı bir tonda gizleyerek.

Egom Kase'ninki kadar şişirilmiş değildi ama işimde harika olduğumu biliyordum. Hızlıydım, lezzetli içkiler icat edebiliyordum ve fazla abartmadan arkadaş canlısıydım.

Aynı şeyi söyleyebilecek milyonlarca potansiyel barmen olsa bile, Rhys'in elinde onlar yoktu.

Bununla birlikte, bir sürü başarısız, tren enkazı ve yalancısı vardı. Bir de ben.

"Hayır." Başımı salladım. "Tüm bu heyecan olmadan sıkılacağımı biliyorsun."

"Bir bira alabilir miyim, yoksa siz ikiniz orada öylece durup göz sikişi mi yapacaksınız?" diye bağırdı bir pislik müşteri, sanki orada durduğu otuz saniye değil de saatlerdir bekliyormuş gibi davranarak.

Rhys'in çenesi gülümsemeden önce sıkıştı. Dostça bir gülümseme değildi bu.

Uh oh.

Elindeki zayıf, sulu bira şişesini gurur duyulacak bir şeymiş gibi sallayan dangalağa döndü. "Bunun için üzgünüm dostum." Elini kaldırdı ve yana doğru işaret etti. "Verdiğin rahatsızlık için sana bir şeyler getireyim."

Robbie ve Drew, iki büyük fedai, adamın arkasından geldiler.

"Gidelim," dedi Robbie, sesi sertti.

"Ciddi misin sen?" diye çıkıştı adam. "Sadece lanet olası bir bira istedim."

Rhys barın üzerine eğildi. "Ve sen bu konuda tam bir hıyar gibiydin."

Adam arkasına yaslandı ama sanki yerleşiyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Müdürü görmek istiyorum."

"Ona bakıyorsun. Ve siz sormadan söyleyeyim, ben de sahibiyim."

Göğsünü şişirmeden önce bir fedailere bir de Rhys'e bakarken göt herifin yüzü düştü. "Her neyse. Bu çöplüğe bir daha asla gelmeyeceğim."

"Ve o iki dolarlık spesiyallere verdiğiniz paraları gerçekten özleyeceğiz."

Hâlâ kabadayılığını korumaya çalışan adam ayağa kalktı ve bize şeytanı gösterdi

Göz.

Drew bir adım öne çıktığında ise koşarak uzaklaştı, neredeyse giderken bir masaya çarptı.

"Gördün mü?" Ananaslı sodayı kek votkasıyla karıştırıp krem şanti ve maraschino kirazı garnitürü eklerken Rhys'e gülümsedim. "Bu göz alıcı hayatı nasıl geride bırakabilirim?"

Sonraki birkaç saat, tokuşturulan kadehler, sahte gülümsemeler ve akan içki sisi içinde uçup gitti. Kızarmış yüzüm aşırı ısınmıştı, makyajım büyük olasılıkla bulaşmış ya da tamamen bitmişti ve sütyenimi çıkarmak için dakikaları sayıyordum.

Bir fıçı doldurup başımı salladım, bir müşterinin anlattıklarını belli belirsiz takip ediyordum. Yan tarafa baktım ve Kase'nin girişin yanındaki köşede bir tabureye oturduğunu gördüm. Konuşurlarken Rhys ona bir bira uzattı ama Kase'nin gözleri benden ayrılmadı.

Elini kaldırarak bana doğru bir parmak salladı.

Çalışıyorum. Her şeyi bırakıp onu görmeye gidemem. Beş, belki on saniye için olmaz.

"Affedersiniz," dedim müşteriye, bardağını bırakırken sözünü keserek.

Barın arkasından dolaşırken boşları aldım. Kase'nin açılmış bacaklarının arasına girmeden önce onları Rhys'e uzattım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona hızlı bir öpücük verdikten sonra sordum.

Birayı dolgun dudaklarına götürdü ve birden şişeyi çok kıskandığımı hissettim. "Sana da aynı şeyi sorabilirim."

"Ben burada

çalışıyorum." "Salı

günleri değil."

"Rhys beni çağırdı." Etrafımızı işaret ettim. "Bu öncekine kıyasla hiçbir şey. *Bomba* gibiydi."

Şişesini yere bırakan Kase kıcımı avuçladı. "Berbat bir günün ardından eve kadar geldim." Beni kendine çekerken tutuşu sıkılaştı, sesi alçaldı. "Kötü günümünden kurtulmak için içine girmeyi umduğum lani amcığı yerine boş bir ev buldum."

Ona doğru eğildim, dudaklarımı ayırdım.

Bir depo bulmamızı önermek gibi bir şey söyleyemeden Kase devam etti. "Çalışmanı anlıyorum ve her zaman yardım etmeye istekli olmanı çok havalı buluyorum. Bir dahaki sefere not bırak yeter."

Kaşlarım düştü. "Mesaj attım."

"Hiçbir şey gelmedi. Sana birkaç kez mesaj attım ve aradım."

Telefonumu önlüğümünden çıkarıp parmağımı ekranda kaydırdım ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim. "Mother fu-" Hırlayarak bitirdim, o şeyi odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüyle savaştım. "Geçmemiş olmalı. Bugün ıslak kuma da dahil olmak üzere birkaç düzine kez düşürdüm ve şimdi aniden çalışmak istemiyor. Garip." Abartılı bir iç çekişle başımı sallayarak kapatmayı denedim. "Nerede olduğumu nereden biliyordun?"

"Karanlıkta vuruldum." Telefonumu aldı ve arkasını çıkardı. Bataryayı çıkarıp tekrar taktıktan sonra kapağı yerine taktı ve çalıştırdı. "Bu şey çok eski. Kapaklı telefonun bir adım ötesinde."

"Dostum, şaka yapma. Sıcak pembe RAZR'ım en iyisiydi." Geri alıp ekranı kaydırdım ve çalıştığında rahatladım. Uzun ve sürekli bir titreşim akışı ne kadar çok şey kaçırdığımı anlamamı sağladı. "Kesinlikle bu şeyden daha iyi."

"Seni planıma ekleyeceğim ve bu hafta sana yeni bir telefon alacağım." Yüzüm şaşkınlığımı göstermiş olmalı ki güldü. "Artık birlikte yaşıyoruz, Harlow. Aynı telefon planında olmak o kadar da büyük bir sıçrama değil."

Sırıttım ve telefonumu önlüğüme geri koydum. "Birlikte yaşamak başka bir şey. Ama bir telefon planı?" Kısık bir ısıklık çaldım. "Bu iki yıllık bir taahhüt."

Beni kendine çekerken eğlenen ifadesi ciddileşti. "Görünüşe göre çok fazla telefon sözleşmesi yapacağız." Bana hızlı bir öpücük verdikten sonra sesi fısıltıya dönüştü. "Şimdi işinin başına dön ki eve gidebilelim ve ben de lani amcığımı yiyebileyim."

Nutkum tutuldu, ıslandım ve *kelimenin tam anlamıyla* bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldım, boş şişesini kaptım ve işime geri döndüm.

On Dokuzuncu
Bölüm
Solo ve Nemli Aşıklar
Harlow

Şezlongumda uzanmış, Kase'nin elinde taze margaritalarla kumda ilerleyişini izliyordum.

Hmm. Belki onu donuna kadar soyunmaya ve dev bir yaprakla beni yelpazelemeye de ikna edebilirim.

Muhtemelen bunu annen ve kız kardeşin buradayken denemek iyi bir fikir değil, sapık. Onlar gittikten sonra, belki biraz üzüm alır ve-

"Hareket etmek zorunda kalacağım," diye mırıldandı Kase kendi kendine, fantezimi yarıda keserek.

Kaşlarım o kadar havaya kalktı ki neredeyse saç çizgimin içine gireceklerdi. Kase evini hiç taşınmama düşüncesiyle inşa ettirmişti.

Hiç.

"Neden?" diye sordum. Yanlış anladığımdan emin bir şekilde sordum.

İçeceklerimizi anneme ve bana verdikten sonra sandalyemin yanına çömeldi. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk suya girilmemesi gerektiğini bilmez." Başını Hadley'nin birkaç metre ötede kumdan kaleler inşa ettiği yere doğru eğdi. "Hads anlıyor ama ben hala her hareket ettiğinde panikliyorum. O zaman hiç düşünmemiştim ama çocuklarımızı okyanusa bu kadar yakın büyütmek istemem."

Çenem düştü ve gözlerim o kadar büyüdü ki kafamdan fırlamadıklarına şaşırdım.

Sanki ürememizden öylesine bahsetmemiş gibi, Kase yanağıma bir öpücük kondurdu. "Daha sonra evde olacağım. Seni seviyorum." Anneme baktı. "Anahtarlar?"

"Onları senin için mutfak adasının üzerine bıraktım. Teşekkürler Kase," dedi gerekenden daha ağır ve anlamlı bir şekilde.

Bu beni bebeklik sersemliğimden kurtarmaya yetti.

Kase'nin duyamayacağı bir yere gelmesini bekleyerek, "Anne, neler oluyor?" diye sordum.
ne oldu?"

"Görünüşe bakılırsa, torunlarım olacak!" Yudumladı
İçki. "Kendimi büyükanne gibi hissetmiyorum. Belki bir nine." Sert bir şekilde başını salladı. "Evet, kesinlikle bir nine."

"Anne, demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Elimi kendi eliyle kapatıp sıktı. "Sen her zaman benim tatlı kızsın." Bana bakmadan önce derin bir iç çekti. "David'i terk ediyorum."

Kalbim sıkıştı, düşüncelerim hızlandı. "Sen... Yani, ben-" "Ben iyiyim.

Ve hayır, geri taşınmıyorsun. İzin versem bile, Kase'nin senin eski odanda kalacağını sanmıyorum." Biraz güldü. "Aslında sözümü geri alıyorum. Kase'nin seni mutlu etmek için her şeyi yaptığını görüyorum. Ama Hadley oyuncak odası olmasını seviyor, o yüzden şansın yok. Ve sen önermeden söyleyeyim, evet, bu ev muhteşem. Ve tabii ki bir sürü odası var. Ama anlaşılan Kase'nin şimdiden onları bebeklerle doldurma planları var."

Onun pozitifliğine kapılmak istedim ama yapamadım. Zihnim endişeye takılıp kalmıştı. "Anne, bu ciddi bir durum."

"Hayat nadiren ciddidir, tatlı kız. Özellikle de böyle bir konuda. David ve ben birbirimiz için doğru kişi değiliz. Hiç olmadık, her ne kadar ummuş olsam da."

"Ama lojistik olarak her şey yolunda mı?"

Tekrar güldü ama sesi hüznle doluydu. "Sen babanın kızsın. Evet, *lojistik olarak* iyiyim. Her şey benim adıma. Sigortası ve yatırımları sayesinde baban maddi olarak hayatımızı idame ettirmemizi sağladı."

Gözlerim yine yerinden fırlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Bunu bilmiyordum."

"Buna gerek yoktu. En azından ben öyle düşünmüyordum. Para konusunda endişeli miydin?"

Sadece birazcık. Bilirsin, yabancıların önünde neredeyse çıplak kalacak kadar.

Omuz silerken yüzümdeki kızarıklıkla savaştım. "Biraz."

Bardağını yere bırakarak bana doğru eğildi ve elimi iki elinin arasına aldı. Gözleri pişmanlıkla doluydu. "Seni *her şeyden* korumak istedim. Babanı kaybettiğimizde zaten acı çekiyordun, sonra ben hastalandım..." Bana sarılmasını bırakarak iç çekti ve başını salladı. "Babanın kızı olduğun için para ve pratik kaygılar hakkında endişeleneceğini tahmin etmeliydim."

"Ben, uhh, belki David'le..."

"Onunla parası için evlendiğimi mi sandın?" Saçlarını kabartarak sırttı ve göz kırptı. "Servet avcısı gibi görüldüğümü düşündüğünü bilmek gurur verici. Ama hayır, David ve ben mali durumumuzu ayrı tutuyoruz. Ondan ayrılmak benim için bir zorluk yaratmayacak."

"O biliyor mu?"

Annem başını salladı. "O üzgün. O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Sadece o şekilde değil. Baban gibi değil." Bardağını tekrar kaldırarak ağzına vurdu ve yumuşak bir sesle, "Şeker. David bana hâlâ tuz veriyor. Bir keresinde bahsetmiştim ve Kase hatırladı. Harrison hatırladı. *Her zaman.*" Başını salladı ve gözyaşlarını sildi. "Babanın yeri doldurulamazdı. Bu yüzden David'le görüşmeye başladım. Tam tersi birine ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm."

Bu kadar farklı birini seçmesinin bilinçli bir tercih olduğunu fark etmemiştim.

Yüzünü inceledim, herhangi bir şüphe ya da kararsızlık belirtisi aradım. "Tüm bunlardan emin misin?"

"Evet," dedi o sert, saçmalamayan ses tonuyla. "Babanla yaşadıklarımız hayatta bir kez yaşanır. Buna bir daha asla sahip olamayacağımı biliyorum-"

"Yani yalnız mı kalacaksın?"

Nasıl olursa olsun, onun mutluluğu her şeyden önemliydi. Ama nasıl o benim hayatımı yaşamamı istediye, ben de onun için aynısını istedim.

"Belki." Başını diğer tarafa doğru eğdi. "Ya da belki de değil. Bir daha asla böyle bir aşka sahip olamayacak olsam bile, ona yakın bir şey istediğimi biliyorum. Bunu hak ediyorum."

"Evet, öyle. Mutlu musun?"

"Üzgünüm ama olmam gerektiği gibi değil." Kaşlarımı kaldırarak kötü bir sorgulama girişiminde bulunmam üzerine annem açıkladı. "Daha çok bir arkadaşlığın sona ermesi gibi hissediyorum. David'le para ya da güvenlik için evlenmedim. Ben onu sevdim, o da bizi sevdi. Sana ve Hads'e karşı hep iyi davrandı. Ama bu doğru değildi ve ben zorladıkça kendimi daha da kötü hissettim."

Bardağımyı boşaltarak parmağımyı tuzla kaplı kenarda gezdirdim. "Kase kendini suçlu hissettiğini söyledi."

"Kase akıllıdır."

Ona doğru baktım. "Son zamanlarda kendini daha iyi hissetmenin bir nedeninin de benim hayatımı yaşamam olduğunu söyledi."

"O zaman Kase *ekstra* akıllı." Elime uzanırken annemin gözleri yaşlarla doldu. "Para konusunu bilmiyordum ama hasta olduğum için stresli olduğunu biliyordum. Evde çok fazla zaman geçiriyordun, beni izliyordun ve yardım etmek için bekliyordun, özellikle de Hadley için. Sonra hastalığım alevleniyordu ve sen hemen devreye girip her şeyle ilgileniyordun. Bu bir döngü haline geldi."

Hızla gözlerimi kırıştırdım, batan gözlerime karşı savaştım. Sesim sessizdi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Başarılıydın. Özellikle de arkadaşlarınla çıkmaya başladığında, sonra da Kase'yle. Seni mutlu ve kendini bırakmış görmek benim suçluluk duygumun bir kısmını alıp götürdü. Aynı şeyi benim de yapmam gerektiğini fark etmemi sağladı."

"Tabii ki, çünkü ben böyle bir dâhiyim." Dramatik göz devirmesini görmezden gelerek Boba'yla birlikte kumu köpek gibi eşeleleyen Hadley'ye baktım. "Çilli Surat biliyor mu?"

Annem başını salladı. "Bugün onunla konuştum. Gizlilik yemini etmiş, bu yüzden sana selam bile vermedi. Bir de köpekler, kumdan kaleler ve kurbağalar bizden çok daha ilginç."

"O ne düşünüyor?"

"Şaşırtıcı bir şekilde kalbi kırılmamış. Şimdiye kadar çok fazla işe gittiği için mi yoksa belki de batmadığı için mi emin değilim. Omuz silkti ve 'Adı *H* ile başlamıyordu bile' dedi."

Gülmekten kendimi alamadım. Tam Hadley'e göre bir sözdü

bu. "Seni seviyorum tatlı kız," dedi annem.

"Ben de seni seviyorum."

Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Bana nine demek isteyen torunlarımı da çok seviyorum."

Ayağa fırlayarak eve doğru koştum ve "Fazladan tekila ve ezilmiş doğum kontrol hapi içeren bir margarita daha istiyorum!" diye b a ğ ı r d ı m .

Kase'nin kapüşonlarından birini giyerek güverteye çıktım ve Hadley'nin uyanma ihtimaline karşı kapıyı arkamdan açık tuttum. Uyanacağından şüpheliydim.

Annem ve ben öğleden sonrayı konuşarak geçirdik. Boşanma konusunu çabucak kapattık. Bu konuda konuşmak istemediğinden değil, sadece konuşmaya *ihtiyaç duymadığından*. Kararından emin ve memnundu. Bunun yerine eve ve ona ne gibi kişisel dokunuşlar yapabileceğime odaklandık.

Gelecekteki hediye fikirleri için bu bilgileri dosyaladığından hiç şüphem yoktu.

Biz sohbet ederken Hadley ve köpekler sahip oldukları tüm enerjiyi harcamak için çalışıyorlardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk düşen Chewy oldu ve kısa bir süre sonra ayaklarımın dibine yayıldı. Boba pes ettiğinde Hadley'i kanepeye oturtup çizgi film izlettim.

Birkaç dakika içinde çökmüştü.

Annem kısa bir süre sonra Hadley'i yatıya kalması için burada bırakarak gitti. Eve döndüğünde boş bir evle karşılaşacağı için endişeliydim ama zamanını küvette ıslanarak, sakın bir akşam yemeği yiyerek ve dizilerini izleyerek geçireceği açıktı. Wheaties'inin içinde ağlayarak, sarhoş bir şekilde David'i arayarak ya da öfkeyle onun eşyalarını yakarak geçirmeyecekti.

Üzgündü, evet. Ama kalbi kırılmamıştı.

Hâlâ endişeliydim.

Derin düşüncelere dalmışken, güçlü bir kol belime dolanana kadar orada birinin olduğunu fark etmemiştim. Uzun, sert bedene yaslanmadan önce kaskatı kesildim.

"İyi misin, ipo?" Kase kısık bir sesle sordu.

"Evet, sadece evde olduğunu bilmiyordum. Köpekler genelde daha çok gürültü yapar."

Kıkırdadı. "Hadley onları yormuş olmalı. Kafalarını bile zor kaldırdılar." Beni kendine daha sıkı çekti. "Nasıl gitti?"

"Gerçekten, *delicesine* iyi. Hadley üzgün değil ama bunu anlamayabilir. David için özellikle üzölmüyorum, sadece annem için endişeleniyorum."

"O zaman dışarıda ne yapıyorsun, sanki bir Lifetime filminin kapağı için poz veriyormuş gibi ufka bakarak?"

Gölerek kollarını kendi kollarımla sardım. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum. Gökyüzü burada daha berrak görünüyor. Yıldızlar da daha parlak." Birini işaret ettim.

Başını eğen Kase dudaklarını boynumda gezdirdi. "Bu benim favorim," diye fısıldadı. Dalga geçtiğini düşünerek gözlerimi devirmeye başladım, ta ki o devam edene kadar. "Her gece eve, sana doğru giderken o yıldızı görüyorum ve gittikçe yaklaştığını biliyorum."

Gözlerimi kapatarak arkama yaslandım ve üzerimdeki yükün biraz daha hafıflediğini hissettim. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Sırıttım. "Teşekkürler, Solo."

"Eğer sen Leia isen, bu altın bikini fantezisini yapacağımız anlamına mı geliyor?" "Duruma göre değişir."

"Açık mı?" Kase giydiğim kapüşonun fermuarını açarak sordu. "Senin bedeninde bulabileceğini düşünüyor musun?"

Başını boynuma gömüp kahkahayı patlattı. "İyi olmana sevindim, ipo."

Başımı yana eğerek ona baktım. "Sence annem önemsiz bir şeymiş gibi mi davranıyor? Belki kalbi kırılmıştır ama

beni korkutmak istemiyor. Kendini zorladığından ve bir alevlenme yaşayacağından endişeleniyorum ve-"

"Sakin ol, ipo," dedi, sesi sinir bozucu derecede sakindi. Yine de işe yaradı, paniğimi çiçek açmadan kesti. "Biraz canı sıkkın ama kararında ısrarlı."

"Lafı açılmışken," diye başladım, kollarının arasında dönerek ona baktım. "*Söz konusu* kararı ne zamandır biliyorsun?"

"Uzun sürmez." Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Geçen hafta sen gelmeden önce eşyalarımızı topluyorduk."

Kaşlarım şaşkınlıkla düştü. "Neden önce sana söyledi?"

"Bazı eşyalarını çıkarmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca Hadley'nin oyuncak odasını gerçekten boyadım."

"Tüm bunları birkaç saat içinde mi yaptınız?"

"Çocuklar yardım etti. Kilitleri değiştirdiler, bazı mobilyaları yeniden düzenlediler ve eşyalarını alması için zamanında sokağa çıkardılar."

"Kilitler mi?"

"Jake'in fikri. David'i garajda eşyaları ayırırken kutuları etrafa atarken yakaladı. Bu onu kızdırdı. Jake'in nasıl biri olduğunu bilirsin, bu sadece bir önlem."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bıraktım. "David'i gördün mü?"

Başını salladı. "Şimdi o mu? Çok zor durumda. Küçük bir kamyoneti toplarken berbat görünüyordu. Sonra daha da kötü..."

"Ne?" İçimde bir batma hissiyle ittim.

"Xavier, Eli ve Key ona annenin yeni erkek oyuncakları oldukları izlenimini vermiş olabilirler."

Aynı anda hem güldüm hem de yüzümü buruşturdum, annem ve arkadaşlarım hakkında şaka bile yapmak istemiyordum. Ya da herhangi bir erkek hakkında, gerçekten. "Ona *tam olarak* nasıl böyle bir izlenim verdiler?"

"Onların yeni sevgilileri olduğunu söyleyerek."

"Oh Tanrım," diye inledim, titreyerek. "Lütfen o kelimeyi söyleme. Özellikle de annemden bahsederken."

Kase suratını asmamak için kendini zor tuttu. "Ne kelimesi? Aşıklar mı demek istiyorsun? Aşıklar kelimesinin nesi var? Nemli aşıklar." Kelimeyi uzattı ve kaşlarını oynattı.

"Şu anda gerçekten en kötüsü sensin."

"Sana eve pizza getirmeme rağmen mi?"

Ellerimi göğsüne koyarak parmak uçlarımda yükseldim ve sakallı çenesini öptüm. "Bu ne tür olduğuna bağlı."

"Siyah zeytin, mantar ve soğan." Ağzımı açtım ama o devam etti. "Ve evet, kırmızı soğanlar pizza piştikten sonra çiğ olarak kondu."

Ağzım sulandı. "İyi, artık en kötü sen değilsin."

Beni bırakarak mutfağa girebilmem için kenara çekildi. "Pizzada çiğ soğan mı? Normalde yediğin bir yemek var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Tuhaf tadı *çok* daha iyi."

"Bilmez miyim," diye mırıldandı.

"O da neydi?"

Gülümsemesi eğlence doluydu. "Seni seviyorum dedim."

Hadley'i uyandırmak için içeri girerken omzumun üzerinden ona baktım. "Biliyorum."

Kase

Çocuklar çok yorucuydu.

Zaten sınırlı olan enerji kaynağıma ekstra güçlü süpürge vakumu, *düpedüz yorucu*.

Ayrıca harikaydılar.

Ona söyleyerek Harlow'un çıldırma riskini göze alamasam da, kendi çocuğumuzu doğurmak için sabırsızlanıyordum.

Hadley pizza yemek için uyanmış ve saat on bire kadar uyanık kaldıktan sonra cümlesinin ortasında yere yığılmıştı. Belli ki bu bir aile özelliği idi çünkü Harlow başını yastığa koyduktan bir dakika sonra uyandı.

Gecenin geç saatlerine kadar uyuyabileceğimizi düşünmüştüm ama onun yerine saat altıda ayaktaydık.

Altı.

Pazar günü.

Krepler, başarısız bir kurbağa arama görevi ve köpeklerle frizbiden sonra Hadley'i eve götürüyorduk.

Ama Harlow ve ben biraz kafein almadan önce değil.

Kafenin kapısını açtığımda beni cennet kokusu karşıladı. Tamam, Harlow'un narenciye kokusu ve tatlı amı cennetin kokusuydu. Ama taze çekilmiş kahve çekirdekleri ikinci sıradaydı.

Acaba üç shot espresso IV damlatabilir miyim?

"Joss!" Hadley, stresli görünen esmer bir kadının masada tek başına oturduğu yere doğru koşarak bağırdı. "Yani, Bayan Lennon."

"Bu yaz tatili, Hads. Bana yine Joss diyebilirsin."

"Yaşasın," diye tezahürat yaparak kendini kadının yanına attı.

Hadley'e daha sıkı sarılınca yüzündeki gerginlik biraz azaldı. Başını kaldırıp Harlow'a baktı. "Selam bebeğim. Tekrar görüşemediğimiz için üzgünüm."

Harlow başını salladı. "Endişelenme." Gözleri iş başvuruları, yardım aranıyor ilanları, emlakçı listeleri ve yasalarla dolu dağınık masanın üzerinde gezindi. "İşler nasıl?" Kızaran yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, aptalca bir soruydu."

Esmer kadın güldü. "Hayır, sen iyisin. Çoğu insan sormaktan bile kaçınır. Her şey yolunda. Aslında düşündüğümden daha iyi." Bir yığın kâğıda vurdu ve içini çekti. "Öğretmenlik programıma uygun bir iş bulabilseydim her şey mükemmel olurdu."

"Kurabiyeler hakkında ne biliyorsun?" Ağzımdan kaçırardım, şaşkın gözleri bana çevrildi. "Özür dilerim." Elimi uzattım. "Kase."

Gülümsemesi sıcak ve dostçaydı. "Tahmin etmiştim," dedi ve Harlow'un benden bahsettiğini söyleyerek zaten gülünç olan egomu besledi. O

uzattığım elimi tuttu. "Joss. Harlow'un eski bir sınıf arkadaşımı."

"Ve geçen yılki öğretmenim!" Hadley söze girdi, oturdu ve rahatına baktı.

"Evet, bir de bu var." Dikkatini bana vermeden önce Hads'e gülümsedi. "Pişirme hakkında bir şeyler mi söylüyordun?"

Harlow'a baktım, o da bana baltalı bir katili kahvaltıya davet etmek üzere olmadığını bildirircesine başıyla küçük bir selam verdi. "Arkadaşımızın bir fırını var ve eleman arıyor. Program esnek ama oldukça erken."

Umut yüz ifadesini doldurdu. "Erken çıkabilirim. Zaten pek uyuyamıyorum." Dikkatini Harlow'a çevirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Piper harika biri ve fırını her zaman dolup taşıyor ama dükkânının çalışma saatleri senin okulda olduğun saatlere denk geliyor. Sen pişirebilir misin?"

Joss'un yüzü düşmeye başladı, ona umut verip sonra da onu elinden aldığım için kendimi dev bir sik gibi hissetmeme neden oldu. "Tarifleri takip edebilirim ama yapamam-"

"Bu mükemmel!" Harlow bir kâğıt ve kalem kaparken yüzü aydınlandı. Hızlıca bir şeyler karalayarak Joss'a uzattı. "İşte adres. Git hadi. Ona yolda olduğunu mesaj atarım."

Ayağa fırlayan Joss, kot pantolonuna ve tişörtüne bakmadan önce toparlanmaya başladı. "Bekle, gerçekten bir görüşme için giyinmedim."

"İyisin, güven bana."

Harlow'un başının tepesine hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kahvelerimizi sipariş ederken onları sohbet etmeleri için yalnız bıraktım.

Hatırladığım kadarıyla Hadley'nin öğretmeni nişanlısı tarafından ortada bırakılmıştı.

Sade kahvemden bir yudum alarak Harlow ve Joss'un sadece onların anlayabileceği hızda konuştukları yere baktım. İkisinin de yüzünde heyecan okunuyordu.

Joss'un tavrına bakılırsa, Pipe'ın onu kapıdan girer girmez işe alacağına bahse girmeye hazırdım. Ayrıca, *tatlı-tümel-öğretmen şeyiyle* güzel olmasına dayanarak, onun dickhole eski kaybının başka birinin kazancı olmak üzere olduğuna bahse girmeye de hazırdım.

Paramı Xavier'e yatırmıştım.

Ya da belki Eli.

Her iki durumda da, her şey iyiye gidiyordu.

Ben bir dahiyim.

Harlow

Telefonumu kulağıma dayamış ileri geri yürürken topuklarım mutfak zemininde tıkırdıyordu.

"Sadece seni düşündüğümü nereden bildin?" Kase cevap verdiğinde sordu, çakıllı sesi tam olarak ne tür düşünceler içinde olduğunu bilmeme izin veriyordu.

Adımlarım duraksadı, kendi sesim de törpülenmeye başladı. "Ne hakkında?"

"Bu sosis partisinde girmeyeceğim şeyler. Sana daha sonra, belinde o seksi elbisen, etrafımda sımsıkı sarılmış uzun bacakların ve dilimde o tatlı tadın varken anlatırım."

Elimi uzattığımda, bir şehvet havuzunda eriyip yere düşmemek için tezgahın kenarına tutundum. Boğazımı temizleyerek, gerçekten söylemek istediğim tüm yaramaz şeyleri bir kenara ittim ve bunun yerine "Elbise giydiğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü seni tanıyorum. Bu da sikimin ve benim seksi elbiseler ve topuklu ayakkabılar hakkında düşünerek işkence gördüğümüz anlamına geliyor."

Mavi, yüksek yakalı bandaj elbiseme baktım. Dizlerimin üzerinde bitiyordu, o kadar dardı *ki neredeyse* sertleşmiş meme uçlarımı görebiliyordum. Aynı zamanda tamamen sırtı açık olduğu için, 'çok ateşli' uygun bir tanımdı.

Parlak siyah topuklu ayakkabılarım dört inç topukluydu, hem bacaklarımın uzunluğunu hem de hiçbir yere gitmeme ihtimalimizi artırıyordu.

Belki bu akşam ona mutfak adasında yemek servisi yaparım. Oh evet, ve kendime akşam yemeği demeye karar verdim.

"Harlow?"

"Hmm?" Mırıldandım, zihnimi hafifçe çukurdan çıkardım. "Beni *sen* aradın."

"Ah. Doğru." Kendimi sıkıca silkeleyerek suni deri montumu aldım ve elbisenin sırtı açık kısmını sürpriz olarak saklamak isteyerek üzerime geçirdim.

Her ne kadar akşam yemeğinin çıplak olmasını istesem de açtım. Ve Kase, yemek kanalında gördükten sonra yemek pornosu için can attığım bir et lokantasında rezervasyon yaptırdığından, canavarla alay etmek üzere değildim.

En azından sonrasına kadar.

Kıkırdadı, neyse ki eğlenmişti ve bana kızmamıştı. "*Neden* aradın?"

"İyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Tamamen taşındım."

"Birkaç hafta önce seni buraya taşıdığımda bunu fark etmiştim. Ve bu yüzden dışarı çıkmıyor muyuz?" Devam etmeden önce bir an durakladı. "Kollarımın o kocaman çantaları taşımaktan nihayet iyileşmiş olmasını kutlamak için."

"Ha. Ha," diye kestirip attım. "Bugün son kutuları da açtığımı söylüyorum. Bazı eşyalar tavan arasında, ama onun dışında ben *varım*."

"Bir bok yok mu?" Mutluluğu yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Görünürde bir kutu bile yok." Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım, popom mutlu bir dansın gösterişsiz bir versiyonuyla titriyordu. "Aslında bu teknik olarak doğru değil, çünkü çökmüş kutular geri dönüşümle birlikte. Ama ne demek istediğimi anladınız."

"Evet, anladım."

Adımlarıma devam ettim. "Neyse, hepsi bu kadardı. Bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım."

Sesi sıcaktı. "Aradığına sevindim. Key'le birlikte bir araba bırakmaya gidiyorum, sonra da yola koyulacağım. Bir saat içinde görüşürüz."

"Dikkatli sür. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum Harlow!" Key arka planda bağırdı.

Onlar tartışırken gülererek aramayı sonlandırdım. Köpekleri dışarı saldırm, onlar kışlarını çekerken yoldan çekiliyorlardı. Kapı aralığından izlerken, telefonum çalmaya başladığında telefonumla dalga geçiyordum.

Ekranda hiçbir şey görünmeyince rahatsızlığımı dile getirdim. Cevap verip vermemeyi düşünürken ses aniden kesildi, ancak birkaç saniye sonra tekrar başladı.

Merakıma yenik düşerek ekrana dokundum. "Alo?" Ölü havadan başka bir şey duymadım. "Alo?"

Kimse cevap vermeyince telefonu kapattım, ancak bir dakika sonra tekrar çaldı.

Daha

sonra Ben açtım. "Dinle, Dickmunch-"

"Harlow? Hey, beni duyabiliyor musun? Ben David."

"Evet, buradayım," dedim, cevabımı temkinli bir şekilde saklayarak.

Oldukça iyiydim

Annemle aralarının iyi olduğundan emindim ama başka neden aradığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Üzgünüm, aramayı bağlamakta sorun yaşıyordum. Kapalı otoparktayım ve..." Onu tekrar duyabilmem için bağlantıda boğuk bir kopukluk oldu. "Önemli değil. Mass Gen hastanesi, Harlow." Parazit tekrar geldi. "Annen."

"Peki ya o?" Çılgınca köpekleri içeri soktum ve kapıyı kilitledim.

Daha fazla parazit. Belki de kulaklarımdaki kan uğultusuydu.

Sesi boğuk geliyordu, diğer sesler ve trafik araya giriyordu. "Çabuk gelmen gerektiğini söylediler."

"Kim söyledi bunu?" Çantamı ve anahtarlarımı alıp kapıya doğru ilerlerken bile sordum. "Neler oluyor?"

Telefon kapandı, beni cevapsız ve midemde bir bulantı hissiyle baş başa bıraktı. Cildim ter tabakasıyla kaplanmıştı ve bu da nemli hissetmeme neden oluyordu. Titreyen parmaklarımla anahtarlarımı kavrarken diğer elimle telefonu çevirmek için acele ettim.

Arama Kase'ye bağlandı ama çaldı da çaldı. Daha fazla bekleyemeyerek arabama bindim ve ona bir mesaj attım.

Anneme bir şey oldu. Hastaneye gidiyorum. Arayın.
Ben.

Eşyalarımı koltuğa atıp sürmeye başladım. Zihnim çıldırmıştı, Benden bir şeyler saklayıp saklamadığını merak ediyordum. Çok iyi görünüyordu ama belki de kendini çok zorluyor, bana karşı hissettiği yersiz suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyordu.

Hastalığı nüksetmişti. Kalçası ve baldırı, kendisine iğne batırmasının bir yan etkisi olarak sürekli morarmıştı.

Steroidler sayesinde zar zor uyuduğu haftalar oldu. Ruh hali değişimlerini kontrol etmek için elinden geleni yaptığında bile, birinin kafasını ısırp koparma korkusuyla diken üstündeydi.

Öte yandan, tek yapabildiği şeyin uyumak olduğu zamanlar vardı ve o zaman bile bitkin düşüyordu.

Ama o daha iyiydi. Ya
da ben öyle
sanıyordum.

"O iyi," diye fısıldadım kendi kendime, sanki bu sihirli bir şekilde diğer arabaların yolumdan çekilmesini sağlayacakmış gibi direksiyonumun kenarına vurdum. "Her şey yolunda ve o iyi. Muhtemelen hastalığı biraz nüksetmiştir. O sağlıklı." Sessiz arabanın içinde onaylamayı tekrarladım, kelimeler zorlama ve içi boş geliyordu.

Bir milyon on yıl sonra, tıklım tıklım dolu otoparka girdim. Döne döne yukarı çıktım, bir yer arıyordum. En tepeye yaklaştığımda David'in boş bir yerde volta attığını gördüm, telefonuna dokunurken dudaklarından bir sigara sarkıyordu.

Kafasını kaldırıp beni gördüğünde omuzları düştü ve yoldan çekildi.

Arabayı park edip kapıyı açtım ve aceleyle arabanın etrafından dolaştım. "Nerede o? O iyi mi?"

"Emin değilim. Bazı testler yaptırıyor. Kendini iyi hissetmiyordu ve sanırım market alışverişi yaparken düştü."

"Neden-" Zor bir durumu daha da kötüleştirmek istemediğim için aniden durdum.

"Beni arar mısın?" diye bitirdi, gülümsemesi hüzünlüydü. Sigarasını bırakarak üzerine bastı.

Onu daha önce hiç sigara içerken
görmemiştim. Ya da bu kadar
yorgun göründüğünü.

Yine de umurumda değildi. Önemli olan tek şey
annemdi. "Evet, o."

"Ben hâlâ onun acil durum ve tıbbi irtibat kişisiyim," diye açıkladı.

Ayrıntıları pek umursamadan başımı salladım ve asansöre yöneldim,
tek istediğim ona ulaşmaktı.

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Bekle."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, midemdeki bulantı hissi yoğunlaştı.
İlk içgüdümlü kolumu onun elinden kurtarmak oldu, hemen ardından da kaçma
dürtüsü geldi.

Beni serbest bırakıp arabamı işaret ettiğinde kendimi aşırı duyarlı bir
aptal gibi hissettim. "Kimliğine ihtiyacın olabilir. Ayrıca, Abbey kız
kardeşini aldı ve hatırlarsan," cep telefonunu kaldırıp salladı, "telefonum
işbirliği yapmıyor."

"İyi fikir." Yolcu kapısını açarak, yolculuk sırasında düşen eşyalarımı
almak için eğildim. Telefonumu bulmak için yere bakarken montum yukarı
kaydı.

Sırtım kasıldı. Dövmedeki gibi, ama trilyon kere trilyon, yakıcı bir acı
yayıldı. Kaslarım kasıldı ve sanki büyük bir kır atmışım gibi kasıldı. Zaten
midem bulanıyordu, midem isyan etmekle tehdit ediyordu.

Ve sonra karanlık vardı.

Yirminci Bölüm

Eşek Sıpaları ve Çarpık Kodlar

Kase

"Bacağını salla bebeğim, baban biftek istiyor!" Eve geldiğimde kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. "Harlow?" Hala cevap gelmeyince yemek odasına girdim. "Eğer bu baba meselesiye, bir daha söylemeyeceğim."

Paketlenmiş hediyeği masanın üzerine koyarak mutfığa gittim ve boş buldum.

"Ne oluyor lan?" Merdivenlere yönelirken mırıldandım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak kapımızı açtım. Cebimden telefonumu çıkardım ve diğer odaları kontrol ederken aramaya başladım. Gerçi bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

Nerede olabilir ki? Bütün hafta menüye bakıp ne yiyeceğini planladı. Sebepsiz yere kaçmasına imkan yok.

Telefonu çalışıyordu ama sesli mesaj bağlanmamıştı. Aramayı sonlandırıp Helena'yı aradım.

"Alo?" diye cevap verdi, zaten gergindi.

Yumruğumu sıkarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hey Helena, ben Kase."

"Biliyorum. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece seni ve Hadley'i kontrol ediyordum." Sesi daha da telaşlanmıştı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Zorla kıkırdadım. "Tıpkı kızın gibisin. Hani şu akşam yemeği için hazırlanması çok uzun süren. Telefonu çalışmıyor ve sana haber vermek istedi. Ama akşam yemeği rezervasyonumuz olduğu için,"

Son kısımda Harlow'a takılıyormuşum gibi sesim biraz yükseldi, "Yapacağımı söyledim."

"Oh." Tek kelimeyle gelen rahatlama, aramadan önce düşünmediğim için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "Burada her şey yolunda. Abbey geliyor ve hepimiz Frozen izliyoruz. Yine. Milyonuncu kez." Sesini yalvaran bir fısıltıya indirdi. "Beni de yemeğe götürün. Yemek bile yemeyeceğim. Eğer bu filmi tekrar izlemek zorunda kalırsam, sahip olduğum tüm şarabı açacağım ve kaya trollerini ve kardan adam yapmayı umursamayacak kadar sarhoş olana kadar boğazımdan aşağı inmesine *izin* vereceğim."

Eğer beni gerçekten güldürecek bir şey varsa, o da buydu. Ne yazık ki, Harlow'u bulup beni korkuttuğu için gün ışığında onu becerene kadar *hiçbir* şey beni güldüremeyecekti. Sonra da ortadan kaybolmak şöyle dursun, hareket bile edemeyecek hale gelene kadar onu sikmeye devam edecektim.

"Seni anlıyorum Helena, ama neden bahsettiğin hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok." Garajın yan kapısından çıkarken Harlow'un arabasının yerinde olmadığını gördüm. Başka hiçbir şey yerinde görünmüyordu. "Akşam yemeğini kaçırmadan önce gidip ona hızlanmasını söylesem iyi olacak. Ona ihtiyacın olursa telefonumu ara."

"Gecenin tadını çıkar. Ona sevgilerimi ilet."

Bağlantıyı keserken neredeyse Pipe'ı arayacaktım. Kalın kafalı olabilirim ama ben bile bazen hatalarımdan ders çıkarırdım. Onun yerine Jake'i aradım.

"Neredesin?" Cevap verir vermez sordum.

"Eve." Piper'ın kıkırdamasını ve sessiz fısıltısını, ardından Jake'in alçak hırıltısını duydum, ne yaptıklarına, ne yapmak üzere olduklarına ya da az önce ne yaptıklarına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Onları tanıyorsam, muhtemelen üçüydü.

Garaj kapısını açıp garaj yolundan yavaşça aşağıya doğru yürüyorum, yersiz bir şey var mı diye bakıyorum. "Karını korkutmak istemiyorsan, var olmayan oyunculuk yeteneklerini ortaya çıkarman ve sadece iş konuşuyormuşuz gibi davranman gerekecek."

"Evet, ne oldu?" diye sordu, sesi nötrdü.

"Sorun nedir?" Piper hemen sordu, kandırılmaya hiç yakın değildi. "Parmağını bana doğru kaldırma, ahbap."

"Sen ya da Pipe Harlow'u gördünüz mü?"

"Hayır. Viper çerçevesini yapmak yerine sadece o kısım hakkında konuşmuyor muydunuz?"

Ensemi ovuşturdum, içimdeki çukur büyüyordu. "Evet, onunla konuştum ve her şey yolundaydı. Akşam yemeği yiyecektik ama gitti ve telefonuna ya da mesajlarına cevap vermiyor. Rhys'e soracağım."

"Hemen

geliyorum." "Hayır,

bu-"

"Ara onu. Eğer her şey yolundaysa, arkamı dönerim." Jake cevap vermeme fırsat vermeden telefonu kapattı.

Önce Rhys'in telefonunu aradım, cevap vermeyince şaşırmadım. Rye'ı denedim, bir fedai çıktı. "Rhys buralarda mı?"

"Barın arkasında ve yakında başlayacak bir gösteri var. Tüm aramalar sonraya kalsın."

"Barmen Harlow orada mı?"

"Dostum, işte yeniyim, orospuların isimlerini takip edemiyorum. Seksi sarışın mı, sürtük sarışın mı, yoksa ateşli kızıl mı-"

Telefonumu elimden çektim ve söylemek istediğim her şeyi tutarak homurdandım. "Rhys'e telefonu ver ve Kase olduğunu söyle. Bunu yaparsan iyi olacak ama lanet olası telefonu ona vermezsen çok kızacak!"

Telefon kesilmeden önce bir kargaşa oldu. Rhys'in sesini duyana kadar o pisliğin telefonu kapattığından emin olduğum için midem bulandı.

"Bir mesaj alın," dedi, bandonun sesini duyurmak için bağırarak.

Yu

kar "Denedim. Kase adında bir herif kafayı yemiş."

l.

Rhys telefona konuşmadan önce iki ses de boğuklaşmıştı. "Ne oldu? yanlış mı?"

"Bu gece için kadınımı çalma ihtimalin var mı?"

"Hayır, çıkarmış. Bütün hafta o lanet olası et lokantasından bahsedip durdu."

Tutunduğum umut kırıntısı bir *siktir* git bulutu içinde yok olurken *başımı* geriye attım. "Lanet olsun. O burada değil."

"Restoranda buluşacağınızı mı düşündü?"

"Hayır, sadece bavulların boşaltıldığını söylemek için aramıştı." Hatırlatma üzerine garaja geri döndüm. Yıkılmış olan tüm taşıma kutuları düzgün bir şekilde yığılmış, yan tarafa sıkıştırılmıştı.

"Dostum, seni kızdırmaya çalışmıyorum ama korkmuş olma ihtimali var mı? Bir süredir her şeyin yolunda olduğunu biliyorum ama belki de taşınma ve bavulları boşaltma yüzünden..." Sözlerini yarıda bıraktı ama ne dediğini biliyordum.

Ve evet, bu düşünce aklımdan geçmişti.

Harlow bir koşucuydu. Mutlu bile olsa, bizimle savaşmak için uzun zaman harcadı.

Ama onunla işi bitmişti. İliklerime kadar biliyordum, o da benim gibi bu işin içindeydi.

Sonuna kadar.

Korkmuş olsaydı benimle konuşurdu.

"Aradı mı yoksa mesaj mı attı?" Rhys ben cevap vermeyince sordu. "Hayır, hiçbir şey."

Belki de vardı ama boktan telefonu yine bozuldu.

Bu düşünceyle, Jake arabayı çekerken ben de eve doğru yola çıktım.

"Gitmeliyim, Jake burada," diye mırıldandım dalgınca. "Seni ararım."

"Bekle!" Telefonu kapatmak üzereyken Rhys bağırdı. "Sana söylemek istemedim.

ama yeni işe alım evraklarını hazırlarken özgeçmişinde çıktı. Daha önce Lars için çalıştığını biliyorum. Onu denedin mi?"

"Henüz değil."

"O yardım edebilir; hepimizden daha derin bağlantıları var."

Hay sikeyim.

"Evet, yapacağım."

"Bana emir verin, burayı temizleyeyim."

"Sağ ol dostum." Bağlantıyı kestikten sonra garaja doğru ilerleyen Jake'e döndüm.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu.

"Bir şey yok." Telefonunu tekrar denedim. Birkaç kez çaldıktan sonra telesekreter bağlandı. "Selam, benim. Neredesin? Sadece... Ara."

"Son zamanlarda şüpheli görünen bir şey oldu mu?" İlk rauntta birini nakavt etmek üzere olan bir boksör gibi Jake de agresif ve gergindi.

Bu, Piper ve Z'nin anılarını geri getiriyor. Takipçiliğinin kademeli olarak ilerlemesi, akıl oyunları ve manipülasyon, her şeyi yeniden taze hale getiriyor.

Ensemi ovuşturarak bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Garip bir şey olmadı. Okuldan ve istasyondan izinli. Burada takılıyor, Rye'da çalışıyor, o tür şeyler işte. Kimse onu rahatsız etmedi, yoksa Rhys bir şey söylerdi." Parmaklarımı oynatarak oturmak istemediğimden ona baktım. "Yapmak üzere olduğum şey için beni yargılama."

İçeri girdim, Jake de arkamdan geliyordu. Masanın üzerinde duran Harlow'un dizüstü bilgisayarını açarak cep telefonu operatörünün sitesine girdim. Otomatik kaydedilen bilgileri gerisini halletti ve beni giriş yaptı.

"Sence faturasını ödemenin zamanı geldi mi?" diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştı. Bu onun her zamanki cevap tarzı değildi ve bana neredeyse şunu hatırlattı...

Ben.

Bu arada, bir hafta içinde ikinci kez kadınımı takip etmek üzereydim, bu da *onun* gibi davrandığım anlamına geliyordu.

Birkaç tıklamayla GPS'ini etkinleştirdim ve telefonunun yerini bulmasını bekledim.

"Karın nerede?" Gözlerimi bilgisayardan ayırmıyordum, sanki cevap bir anda belirip aynı hızla kaybolacakmış gibi.

"Ray ile Voodoo VIP odası. Artı, herkesi dışarıda, *onları içeride* tutan bir yığın güvenlik."

Yerlerinde kalmalarını sağlamak muhtemelen daha büyük bir zorluktu.

"Akıllıca." Harita ekranda yakınlaştırıldı, kırmızı bir daire onun muhtemel yerini işaretliyordu.

"Annesi mi?" Jake hastaneyi ve çevresindeki blokları görünce sordu.

Başımı salladım, ne olduğunu anlamak için beynimi zorladım. "Hayır, onu senden önce ben aradım. Evde, gayet iyi. Aptal boktan telefon, muhtemelen her şeyi mahvediyor."

"Peki ya arabası?"

Ben lanet bir aptalım.

"Sen lanet olası bir dahisin," dedim, araba navigasyon sitesine çoktan giriş yapmıştım. Bilgileri girerken içimden bir şeyler fırlatma isteğiyle savaştım. Çok geçmeden haritada başka bir kırmızı daire belirdi ve bize daha küçük bir yarıçap verdi.

Hastane hâlâ merkezi bir yerdi.

"Eğer annesi iyiyse, başka neden orada olsun ki?" Jake sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Bilgisayarı kapatıp ön kapıya yöneldim. "Öğrenmenin tek yolu var, sen kullanıyorsun, ben de arayabilirim."

Jake'in Camaro'sunu trafikte ustalıkla kullanmasına rağmen yolculuk çok uzun sürdü. Harlow'un telefonunu ararken, sanki sihirli bir şekilde herkesin yoldan çekilmesini sağlayacakmış gibi gösterge paneline vurdum.

Sonunda ana otoparka girdiğinde, karanlıkta görmeye çalışarak arabasını aradık. Neredeyse tepeye varmıştık, işi bırakıp başka bir otoparka bakacaktık ki onu gördüm.

Farlar, yaklaştıkça giderek yeşile dönen mavi boya üzerinde parlıyordu.

"İşte." Kapıyı açtım ve araba tamamen durmadan önce dışarı çıktım.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp kilit açma düğmesine bastım ve onu tekrar aramayı denedim.

Telefonunun yolcu tarafındaki zemini aydınlatıyor olması, cevap vermeyeceğinin oldukça büyük bir göstergesiydi.

Görüşmeyi sonlandırıp telefonumun ışığını kullanarak içeriyi kontrol ettim. Çantasından bir şeyler dökülmüştü ama bu her zaman olan bir şeydi.

Başka hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

"Siktir," diye homurdandım. Ellerimi arabanın tavanına vurarak başımı öne eğdim ve küfürümü daha yüksek sesle ve daha öfkeli bir şekilde tekrarladım.

"Bir yolunu buluruz," dedi Jake, birdenbire mantığın sesi kesilerek. "Eli, ortaya çıkma ihtimaline karşı senin evinde kalıyor. Xavier ve Key bizimle dairede buluşacak."

"Lars'ı aramalıyım." "İyi fikir."

"Harlow'un kayıp olduğunu öğrenirse Nox'u getirecektir." "Siktir."

Bu her şeyi özetliyor.

Harlow

Lanet olsun, akşamdan kalmayım. Ne kadar içtim ben?

Uyanıklık ve uyku arasındaki zihinsel boşlukta süzülüyordum, düşüncelerim yavaş ve bulanıktı. Vücudum ağrıyordu, donuk bir acı tekrar uykuya dalmamı engelliyordu.

Sarhoş olup egzersiz mi yaptım? Votka ve pilatesin bir arada olamayacağını geçen sefer öğrendiğimi sanıyordum.

Pilatesin beyaz şarap tadında bir egzersiz olduğunu herkes bilir.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki bir araba kornası çaldı. Beni dinlenmemden biraz daha uzaklaştıran trafik sesi netti.

Ve yüksek sesle.

Yatak zıpladı, vücudumdaki ağrı şiddetlendi. Kaslarım kemiklerimi boğuyormuş gibi hissediyordum, kasılmış ve çok sıkı çekilmişlerdi. Gerinmem gerekiyordu ama yapamıyordum.

Çünkü yalnız değildim ve yatakta da değildim.

Küflü, sert bir halı yanağımı çizdi. Gözlerimi kırarak açtığımda bir arabanın arka koltuğunda yerde yattığımı gördüm. Boynum garip bir şekilde

Açı, karıncalanan bacaklarım daha da kötü büküldü. Elbisemi tekrar yerine sokma dürtüsüyle savaştım, bunun yerine karanlığın çok istediğim mütevazılığı sağlayacağı umuduna sarıldım. Mavi çocuk şortum muhtemelen mayomun altından daha fazla örtüyordu ama yine de *külottu*.

Araba durdu ve ben nefesimi tuttum. Parlak ışıklar içeriye arkadan aydınlatıyor, omzumun yanında yerde duran küçük bir şeyin parlak krom kenarlarından yansiyordu.

Hastane garajındaki asık suratlı, solgun David'in anıları gözümün önüne geldi. Ben

Bana şok verdi!

Yoksa şok tabancası mı?

İkisi arasındaki fark nedir?

Daha iyi bakamadan şoför küfretti ve ben de gözümü kapattım. Uyandığımı görmemiş olmaları için dua ederek gözlerimi açtım. David olduğundan oldukça emindim ama başımı kaldırıp sormaya niyetim yoktu.

Üzerime bir şey düştü, başımı örttü ve zaten sınırlı olan ışığı engelledi. Zar zor kımıldayan soğuk plastik yüksek sesle kırıştı. Güçlü bir küf kokusu ve *nemli* bir his beni neredeyse hasta edecekti.

O gerçek orospu çocuğu üzerime pis bir örtü örttü. Önce beni zapladı, şimdi de bu.

Ondan bir sebepten dolayı nefret ettiğimi biliyordum.

Elimi yukarı kaldırdığımda parmak uçlarımdaki sert halı dokusu beni gerdi ve çığlık atmaya hazır hale getirdi. Çenemi sıktım ve elimi şok tabancasının etrafına sarana kadar zorladım.

Elime aldığımda ne yapacağımdan emin değildim. Onu öylece tutamazdım ama yanlışlıkla kendime dokunma fikri de hoşuma gitmiyordu. Dikkatlice koltuğun arkasına bastırdım ama hiçbir şey olmadı.

Elbisem onu göğüslerimin altına ya da arasına saklayamayacak kadar dardı. Ve bir kaçakçının sırrını çekip onu herhangi bir yere sokmamın imkanı yoktu.

Olmuyordu işte.

Aşk t nelimi kıvılcımlandırma riskini göze alsam bile, kokuşmuş muşamba *biraz* koruma sağlıyordu ama kesinlikle o kadar da değil.

Başka seçeneğim olmadığından, o Şey her neyse ceketimin koluna sıkıştırdım ve pazumla kaburgalarımın arasına yerleştirdim. Kollarımı vücuduma sıkıca tutmam gerekecekti ama bunun bir sorun olacağını düşünmüyordum.

Ayarladıktan sonra yapacak tek bir Şey kalmıştı.
 ıldırma.

Kase

"Yaşlı herifleri erekte edebiliyoruz ama beş dakikadan fazla dayanan bir bataryaya sahip bir telefon yapamıyor muyuz?" Homurdandım ve şarjı tamamen bitmeden telefonumu şarja taktım.

Tezgâhın  zerine koyarak Jake'in küçük mutfağında volta attım.

Xavier, "Sanırım bu iki farklı bilim dalı," diye işaret etti.

Ona parmağımı göstererek mesajlarımı tekrar kontrol etme dürtüsüyle savaştım. Jake odasından içeri girdiğinde içimdeki batma hissi dipsiz bir kuyuya dönüştü. "Ne oldu?" diye bağırdım, sesim o kadar p r z l yd  ki sanki cam kırıkları arasından itilmiş gibiydi.

Telefonunu kaldırdı. "Arayan Lars'tı. Cevapları alıyor." "Bu da ne demek oluyor?"

"Key, elini omzuma atarak, çoktan kapıya y neldiğimi fark etmemi sağladı. "Gecenin k r nde yola çıkarsak, ondan uzaklaşabiliriz."

 zlerimde durdum, hayal kırıklığı ve korku göğsümü sıkı.

Kendimi bu kadar işe yaramaz hissettiğim tek an, elime bir iğne alıp daha derine inmeden önce arkama yaslanıp Willa'nın dibe vuruşunu izlemek zorunda kaldığım zamandı.

"Tanıdığın şu dedektife ne dersin?" Bir şeyler yapmam gerektiğini söyledim.

"Onu arayacaktım," dedi Jake, "ama Lars şu anda polis yok dedi. Tüm prosedürler ve sınırlamalar olmadan, yolları çok daha hızlı olacak."

Çenemi kaldırarak başka bir fikir düşünmeye çalıştım ama elim boş döndüm. Bir zil sesi sessizliği bozdu.

Ekrana dokunan Jake telefonunu açtı. "Evet?" Gözleri bana kaydı. "Evet, o bunu isteyecektir ama sen ister misin?" Başını salladı, yüzünü nötr tutmaya çalışıyordu ama sıkılmış çenesi bunu belli ediyordu.

"Ve?" Telefonu kapatır kapatmaz sordum. "Lars Nox'u aradı."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

İşler kanlı bir hal almak üzereydi.

"Ve?" Adamın çarpık şifresi üzerinde durmadan tekrarladım.

"Eddie'yi yakaladı. Lars oraya doğru geliyor." Telefonu biyledi. "Adresi de aldık."

Jake çocuklara her ihtimale karşı evin etrafında kalmalarını söylerken, ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Terk edilmiş bir dükkânın bodrumuna girerken en kötüsüne hazırlandım. Kan ve işkence pisliği. Bunu ilk kez görmüyordum ama kafamda yer etmesini istediğim bir görüntü de değildi.

Ama Jake ve ben sakinliğe doğru yürüdük. Hem de çok fazla.

Ürkütücü bir şekilde.

Kapının yanındaki duvara yaslanan Lars'ın ağzından bir duman sarkıyordu.

Tanımadığım iki iri kıyım herif odanın diğer köşesinde, telefonları kulaklarında, konferans görüşmesi yapıyormuş gibi dinleniyorlardı. Tamamen siyah giyinmiş, omuzlarında kılıfları ve ateş güçleriyle neredeyse federallere benziyorlardı. Ama ikisinin de sahip olduğu tehlikeli tavır, işlerin diğer tarafında çalıştıklarını gösteriyordu.

Yine de en itici olanı odanın ortasında oturan Eddie'ydi. Kendisi gibi görünmüyordu. Kan, yara ya da kelepçe yoktu çünkü kaçmaya bile çalışmıyordu. Bunun yerine, sanki plajda dinlendirici bir gün geçiriyormuş gibi sandalyede mışıl mışıl uyuyordu.

Lars'a baktım. "Uyuşturucu mu verdi?"

"Evet, ama ona verdiğimiz hiçbir şeyle değil." Lars'ın dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kollarının her yerinde izler var. Enfekte olmuş, patlamış damarlar. Artık bir keşten başka bir şey değil."

Ve bir tanesi daha tozu dumana kattı.

"Bir şey verdi mi?" Jake sordu.

"Hayır, o yok."

Odayı tekrar aradım, deli herifin bir köşede saklanıp öcü gibi ortaya çıkmaya hazır olmasını bekliyordum. "Nox nerede?"

"Yola çıktı." Başını siyahlı çocuklara doğru eğdi. "Eddie'yi buldular ve buraya getirdiler. Şimdi de çalar saat oynamak için izin alıyorlar."

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım, tahtadaki tüm rastgele parçaları birleştiremiyordum.

Lars omuz silkti. "Eddie ağzını açıp duruyor. Saçma sapan konuşuyor, Wicked'ı batırmaya çalışıyor, dinleyen herkese zorla bir ton saçmalık yutturuyor. Bunu bir süre önce öğrendim ama kimse söylediği tek kelimeye bile inanmıyor, ben de görmezden geldim. Nox bu gece başka fısıltıları takip ediyordu ve yol boyunca Eddie'yi yakaladı."

Nox'un adamlarından biri, "Patron hareket halinde," diye seslendi. "Her şeyin sizin elinizde olduğunu söylüyor."

Lars'ın çenesi sertçe sıkıldı, yanağındaki bir kas zıpladı. Eddie'ye ters ters bakarak çenesini kaldırmadan önce sadece bir saniye bekledi. "Al bakalım."

Adamlardan biri silahının kılıfını çıkardı ve oğlunun arkasında durdu. Diğer adam küçük, neredeyse nazik bir şekilde başladı, Eddie'nin ayaklarını yerden kesip onu tokatlayana kadar giderek arttı.

Bunu ilk, ikinci ya da onuncu kez yapmıyorlardı. Geçişler pratikti, neredeyse zarifti, berbat bir şekilde.

Goodfellas gibi: The Ballet gibi.

Eddie kendine gelmeye başladı, protestoları zayıf ve bulanıktı. Kolları ağırımı gibi, darbeleri engellemek için yarım yamalak bir çabayla onları yavaşça kaldırdı. "Lanet olsun. Neredeyim ben?"

Onu koltuğuna oturtan adamlar köşelerine çekildiler. Biri telefonunu çıkarırken diğeri silahını Eddie'ye doğrulttu.

Bu anlamsız bir önlemdi. Güçlü bir esinti ya da yaşlı bir kadın onu yere serebilirdi. Hadley'in bir darbesi bile kafasını betona çarpmasına neden olabilirdi.

Eddie'nin soluk gözleri tekrar açıldığında öne doğru kaydım ama Lars benden önce davrandı.

Ayağını bir kutunun üzerine koyarak pantolonunu yukarı çekti ve ayak bileğindeki kılıftan küçük bir silah çıkardı. Eddie'nin kalan azıcık rengini de kaybetmesine yetecek kadar uzun bir süre silahı ona doğrultan Lars bize doğru döndü.

Harlow

Arabanın yavaşlamasıyla kaslarım gevşemeye başladı ve
Dön.

"Siktir et, ben gidiyorum. Bunu yapamam." Ön taraftan duydum, ilk söylediği gerçek kelimelerdi. Mırıldansa bile sesi şüphelerimi doğruladı.

David.

Ayağa fırlayıp ayakkabımla kafasına vurmak için yanıp tutuşurken, fikrini değiştireceğini umarak nefesimi tuttum.

Arka kapı açıldığında bu balon patladı. David hâlâ önde oturduğundan, vücudum uçuşa hazırlanmak için gerildi.

"Geri adım atmayacaktın, değil mi?" diye sordu gizemli ses, alçak sesle ve acımasızca. "Bozulan anlaşmalar hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Bir kapı daha açıldı, tekrar çarparak kapanmadan önce araba sarsıldı.

David dışarıdan, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. Sesinde korku vardı. "Bırak onu ben alayım."

Bir fikir ya da plan bulmak için beynimi zorladığım da hiçbir şey bulamadım. Tek yapabildiğim gevşemektir, gerçi pek başarılı olamıyordum.

İşini zorlaştır. Kimse ölü yükü taşımak istemez. Eeeh, belki de şu anda 'ölü' kelimesini düşünmeyin bile!

Elleri ıplak bacaklarımı ovuşturarak yukarı doğru ıktı. Gizemli ses "Bunu bekliyordum" diye fısıldayana kadar korku ve şaşkınlık yoğun tiksintiyle karıştı.

Hâlâ iğreniyordum ama David'in beni ellediğini düşündüğüm zamanki kadar kötü değildim.

Bana dokunduğunda rahatlayamadım ve yuvarlandım. Kafam karışmış ve şaşkın görünmek için elimden geleni yaptım, sanki gerçekten yeni kendime geliyormuşum gibi. Minnetle, pis muşambayı iterek kaldırdım. "Neler oluyor?" Sesimdeki zayıflığı zorlamama gerek yoktu.

Tepedeki parlak ışık canımı yakıyor, görmemi imkânsız hale getiriyordu. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra gözlerimi açtım ve hemen kapattım.

Bu bir rüya. Sadece kötü bir kabus. Başka neden burada olsun ki?

Tekrar denedim, kafamı kaldırdım ve David'le çalışan ukala adamın bana baktığını gördüm.

Dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hey, Harlow."

Hellooooooooo, pislik.

İğneleyici sözlerimi kendime saklayarak yumuşak bir ifade takınmaya çalıştım. "Merhaba, uhh..."

"Rick," diye söze girdi.

Rick the Prick, anladım.

Yüzümü ovuşturup gerindim ve bu sırada bacaklarımı kapattım. "Neler oluyor?" Tekrarladım.

"Hadi içeri girip konuşalım."

Kolumu aşağıda tutmaya dikkat ederek beni arabadan yarı kaldırmasına izin verdim. Beni ayağa kaldırdığında, bacaklarımda yoğun bir karıncalanma ve iğnelenme hissettim. Acı ve uyuşukluk birlikte çalışarak beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Kaçma şansım da gitti.

Rick beni yakaladı ve yürümeme yardım etti. Gitmekte olduğumuz küçük, ürkütücü görünümlü depoyu gördüğümde paniklemeye başladım.

Ordudan kaçmaya çalışmalıyım.

Kaygıyla başa çıkmak için öğrendiğim tüm teknikler yolculuk sırasında makul ölçüde sakın kalmama yardımcı olmuştu. Bir kutuda sakladığım o soğukkanlı mantığının bir kısmını kullanarak bir kaçış planı üzerinde çalışırken kafam berrak kalmıştı.

Fikirlerimin hiçbirisi yarım yamalak bir depo ve soğuk, hesapçı bir psikopat içermiyordu.

Hayatımda ilk kez, başa çıkma kontrol listemi gözden geçirirken kaygımı kucakladım. Derin derin nefes alarak, o anda olanların dışındaki her şeyi zihinsel olarak bir kenara bıraktım. Aklımdan geçen en kötü durum senaryolarını ve olabileceklerin korkusunu görmezden geldim. Kutulandım ve bu düşünceleri bir kenara ittim.

Bunun yerine, etrafımda olanlara odaklandım, beni o ana ve yere toprakladı.

Serin esinti su kokusunu taşıyor, okyanusa yakın olduğumuzu hissettiriyordu. Trafik sesleri alçak ve sessizdi ama yine de oradaydılar. Hava kararmıştı ama çok da geç değildi.

Yan tarafa baktığımda bana gerçekten umut veren tek şeyi gördüm. Yıldızı.

Çok uzaktaydı. Hatta o kadar uzaktı ki, aynısı olduğundan bile emin değildim. Ama diğerlerinden daha parlaktı.

"Her gece eve, sana doğru giderken o yıldızı görüyorum ve biliyorum ki bu yaklaştığım anlamına geliyor.

Kase'nin sözleri zihnimde yankılandı ve bana dayanak noktası olarak kullanabileceğim bir şey verdi.

Bunun David'in annemi geri kazanmak için yaptığı umutsuz bir girişim olduğunu düşünmüştüm. Bununla başa çıkabilirdim.

Ama son eklenen eşek gelinciği ile ne yapacağımı şaşırmıştım. Onu uzak tutmaya çalışsam da, korku omurgamdan yukarı tırmandı. Ağır silahlı muhafızların kapıdan çıktığını gördüğümde bu korku daha da arttı. Beni değil David'i aramak için harekete geçtiklerinde paniğin küçük bir kısmı yatıştı.

Rick bir düğmeye bastı ve floresan ışıkları vızıldayarak depoyu aydınlattı.

Beklediğimden daha küçüktü ama daha az kabataslak değildi. Ön tarafa yakın bir yerde bir kanep ve birkaç sandalyeden oluşan bir oturma alanı vardı ve duvardaki düz ekran televizyona bakıyordu. Altında yatakhane tarzı bir buzdolabı vardı.

Karakolda staj yapmak ve çok fazla polisiye dizi izlemek arasında, derin dondurucu sandıkları ve üst üste yığılmış kutuları görünce hayal gücüm çılgına dönüyordu. Rick the Prick hakkında çok az şey bildiğimden, *Dexter* tarzı bir seri katil olsaydı şaşırmazdım.

Ne kadar az görürsem o kadar iyi olacağını biliyordum.

Dönerek sesimi alçalttım. "Neden buradayız?" "Otur," diye emretti ve beni hafifçe itti.

Kendimi kanepenin kenarına bırakıp ayak bileklerimi çaprazladım.

Gözleri hareketi takip etti, o kadar kasıtlı bir şekilde yukarı bakıyordu ki bacaklarımı saklamak için bir minder kalesi inşa etmek istedim.

Ve ben.

Kaliteli takım elbisesinin düğmelerini açtıktan sonra bir sandalyeye çöktü. Arkasına yaslanıp kare şeklindeki çenesini ovuşturarak bana tekrar baktı. "Beni tanıdın, değil mi?"

"David'le çalışıyorsun." David'in gözleriyle buluşmaya çalıştım ama o boş televizyon ekranına bakmaya devam etti.

Rick'in kahkahası kaba ve alaycıydı. "Doğru. Onunla *birlikte*. Tıpkı bir yılanın bir sıçanla çalıştığı gibi. Hayır bebeğim, o benim *için* çalışıyor."

"Tamam." Neden işyeri hiyerarşisini tartıştığımızdan emin değildim.

Sırf özgeçmiş için ona yardım edebileyim diye beni تنها bir yere götürmek için onca zahmete girdiği şüpheliydi.

"Ancak başka biriyle çalışıyorum." Beklentiyi arttırmak için sözlerini havada bıraktı. Beni incelerken, eğlendiği gerçeğini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Ruhumun tüm çatlaklarını arıyorum, ama iş arkadaşlarının kim olduğu hakkında verecek tek bir kırıntı bile bulamıyorum. Sadece eve, Kase'ye dönmek istiyorum.

Saniyeler geçtikçe, yanıt vermeyişime bakarak gerginleşti ve sinirlendi.

Barmenlik, dansçılık ve haber istasyonunda çalışmak, karşımdaki kişiyi hızlı bir şekilde okuyabilme ve kendimi onun istek ve ihtiyaçlarına göre uyarlayabilme yeteneğime dayanıyordu. Gelirim uzun süre bu beceriye bağlı olması nedeniyle bu konuda iyi hale gelmiştim.

Vücut dilindeki değişim, onu okumakta berbat bir iş çıkardığımı anlamamı sağladı. Eğer yara almadan kurtulmak istiyorsam, daha iyisini yapmalıyım.

"Merak etmiyor musun?" diye sordu, ayağını sabırsızca zıplatarak.

Kelimelerimi dikkatle seçerek başımı salladım. "Sadece sorup soramayacağımdan emin değildim."

Cevabım onu memnun etti. Sessizliği uzatarak beklerken gülümsemesine küçük bir sıcaklık karıştı.

Onda bir şey vardı. Egosunu besliyordu, onu tahmin ettiğimden daha tehlikeli yapıyordu.

O elinde büyüteç olan çocuktu, ben de karınca.

Ve beni izleme şekline bakılırsa, yanmam an meselesiydi.

Bölüm Yirmi Bir

Kişisel Pussy Sarayları ve Pinterest

Kase

Lars'ın çılgın bir öfkesi vardı. Çok kavga ederdi, bu da onu hapse attırırdı. Hapse girdikten sonra da gerektiğinde saldırmaktan çekinmezdi. O ve Nox arasında, erkekler nadiren bizimle sikişirdi.

Kimse kavgayı *seven* bir adamla yumruk yumruğa olmak istemez.

Wicked'da bile güvenlik pislikleri zıplatırdı ama Lars sık sık onları takip eder ve tartaklardı.

Onu silahla görünce, cevapları alana kadar kontrolünü elinde tutabileceğini umdum.

Biraz isteksiz bir tavırla DoubleTap'i Jake'e uzattı ve "Böylece o zavallı herifi vurmak zorunda kalmayacağım," diye mırıldandı. Başını sallayarak bana işaret etti. "Onu da almasına izin verme."

"Lars. Kuzen-" Eddie denedi ama Lars ona öyle sert bir ters vurdu ki oturduğu yerden fırladı.

Onu yakasından kavrayan Lars, Eddie'yi yukarı çekti ve neredeyse sandalyesine geri fırlatacaktı. "İşimi kendi kişisel amcık sarayın olarak kullanmaya çalıştığında bana kuzen deme hakkını kaybettin. İşimi ve itibarımı mahvetmeye çalıştığında benim için ölmüştün. Şimdi sadece ölsün."

Eddie'nin yüzünde korku ve pişmanlık birbirine karışmıştı. Pislik herif, duygularını bir kenara itti ve egosunun konuşmasına izin verdi. "Sahip olabileceğin şansları göremeyecek kadar aptal olman benim suçum değil. Zaten ölürsem," diye alay etti, sözlerine inanmadığı belliydi, "o zaman çenemi kapalı tutarım. Ben muhbir değilim ve sen de bir bok yapamayacaksın."

"Yapacağım," diye homurdandı Lars, sert sesi Eddie'nin gözle görülür bir şekilde yutkunmasına yetecek kadar sert ve kararlıydı. "Ve *lanet* olsun, bunu istiyorum. Ama burası benim yerim değil." O

Köşedeki büyük piçlere doğru yürüdü ama bana dönerek çenemi kaldırdı.

Korku ve öfkemden yararlanarak sinirlerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Eddie'nin yüzüne dönerek boynumu gerdim ve omuzlarımı silkeledim. "Kadınım nerede?"

Eddie sandalyesinde geriye yaslandı. "Şu sümüklü, kızıl saçlı kaltak mı?" Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Beklediğinden daha hızlı hareket ederek yumruğumu gözüne indirdim. Anında şişmeye başladı.

"Nerede?" Tekrar
ettim. "Nasıl-"

Tekrar savurdum ve çenesini gürültülü bir çatırtıyla yakaladım. Beton zemine düşerken dudağındaki yarıktan kan fışkırdı.

"Dostum, dalga geçmiyorum," diye homurdandım. Eddie bir şey söylemeyince Lars'a döndüm. "Siktir et, bir bok bilmiyor ve ben de kanayan bir keşin yanına gitmiyorum. Vur onu."

Ayağa kalkarken yalpalayan Eddie ellerini kaldırdı. "Lars, yapamazsın-
" "Onu duydu," dedi Lars omuz silkerek.

Adamlardan biri silahını çekti, ses yankılandı. Kanın metalik tonu, Eddie'nin bacaklarından aşağı damlayan idrarın güçlü amonyak kokusuyla karıştı.

"Nash!" diye bağırdı, bu isim odanın tellerle çevrilmesine neden oldu.

İnsanlar kıpırdadı ama ben Eddie'nin yüzüne bakarken odağım onda kaldı. "Ne olmuş ona?"

"Ona karşı bir ilgisi var." "Ara
onu."

"Yapamam." Gömleğini tuttum ve yumruğumu geri çektim ama o devam etti. "Hayır, gerçekten yapamam. Tüm iletişim hatları kapandı dostum. Numaralar çalışmıyor, beni görmüyor. Ben de en az senin kadar karanlıktayım."

Onu sert bir itişle bırakarak Lars'a döndüm. "Nox?"

"Cevap vermiyor. Ama bodrumda oturmak sinyali bozuyor. Ben yukarı çıkıyorum."

O kapıya doğru ilerlerken ben de elimi Lars'ın omzuna koydum. "Ailenin senin için ne anlama geldiğini biliyorum, bu yüzden eğer onu dışarı çıkarmak istiyorsan-"

Lars konuşurken Eddie'ye baktı. "Aile sizi aşağı çekmez ve kendilerini yukarı itmek için başınızı alttan tutmaya çalışmaz. O aileden değil." Ses tonu sert ya da duygusal değildi. Sanki gökyüzünün mavi olduğunu söylüyormuş gibi gerçekçiydi. "Nox çabuk halleder. Nash işi uzatacak ve acı çektirecek. Ya da eskiden paylaştığımız kanın içine sızmasına izin verdiği lanet olası pislik onu işkence haline getirecek. Her ne şekilde olursa olsun, o öldü. Ve bu onun suçu."

Başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıktı, Jake ve ben de peşinden gittik.

"Git Pipe'a yetiş," dedim Jake'e. Bu işin bu kadar derinlere inmesinden rahatsız olmuştum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Edge Voodoo'yu kapattı ve o orada güvende."

"Orada seninle daha güvende olur."

Başını sallamadan önce yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi. "O iyi."

Kızım Benedict Arnold haininin kollarındayken de ona temelde aynı şeyleri söylediğimi hatırlıyorum. Sapkın bir takıntıya sahip olan Z, onu elinde tutmak için onu tehdit etmiş ve incitmişti.

Jake, bir sorun olmadığı sürece Piper'ın onu terk etmeyeceğini biliyordu. Ona zaman tanıması için onu ikna etmeye çalışmışım ve eğer dinleseydi... Bu beni rahatsız ediyordu.

"Git." Sesimdeki telkin kaybolmuştu. "Güvende olabilir ama çok korktuğunu biliyorsun."

Lars'la benim aramda gidip geldi. "Emin misin?"

"Elimizde bir bok yokken burada takılmaya gerek yok. Bir şey öğrenir öğrenmez arayacağım ve buraya kısa bir yolculukla döneceğiz."

Çenemi kaldırarak, "Ara" diye emretti.

Kapı arkasından kapandığında Lars bana baktı. "Onu gerçekten arayacak mısın?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen, yalan söylediğim için zerre kadar suçluluk hissetmiyordum. O benim kardeşim, ailemdi ve onu tehlikeye atarsam lanetlenirdim.

"Emin misin? Çünkü Nox az önce bir şeyin peşinde olduğunu ve bunun iyi bir şey olmayabileceğini söyledi."

Harlow

"Nash."

Rick'in tek bir sözüyle içimdeki dehşet ve korku örümceğinin omurgama geri döndüğünü hissettim. Zaten az olan umudum da boşa çıkmıştı.

"Ahh," dedi ayağa kalkarak. "Onu hatırlıyorsun. Çünkü o seni kesinlikle hatırlıyor."

Bu çok kötü.

*Hayır,
bekle.*

Bu gerçekten çok kötü.

"Nash'i nereden tanıyor?" David öne çıktı ve geldiğimizden beri ilk kez konuştu. Karşısında ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşması beni sinirlendirmişti.

Yani, zaten olduğumdan daha fazla.

"Nash'te bir iş bulmaya çalıştı." Rick, David'in striptiz kulübünden bahsedilmesine verdiği tepkiyi izlerken gözleri parladı. "Ondan zaten haberdar olmadığından değil. O tatlı kıcını kaldırıp başvuru için gelmeden önce de gözleri onun üzerindeydi."

Zaten solgun olan David yeşile dönmeye başlamıştı. "Başvuru?" Bana babacan bir nutuk çekmeye hazırlanıyormuş gibi baktı. "Harlow, sen-"

"Ah, evet, sanki yargılayacak yerin varmış gibi," diye tersledim. Rick kıkırdadı. "Seni yakalamış."

Kaşlarımı indirdim, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. "Nash onun için çalışmamı mı istiyor? Çünkü Wicked'dan ayrıldım."

"Kötü mü?" David nefes aldı, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. Ona karşı söylenebilecek tüm kötü şeylere rağmen, ki çok şey vardı, bana her zaman bir kız evlat gibi davranmıştı.

Rick'e odaklanarak onu görmezden geldim. "Stilettoların ve G-stringlerin tozunu almam mı gerekiyor?"

"Gerçekten erkeğinin sana izin vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Beni kontrol etmediği için ne söylediğinin bir önemi yok."

Yanıtım yine onu memnun etmiş görünüyordu. Yüzümü dikkatle inceledi. "Uyuşturucusunu arıyor."

Konuşmanın aniden değişmesi beni şaşırttı. "Kimin?"

"Nash'in. Eski patronun ve adamın birlikte zaman geçirdiklerinden beri, noktaları birleştiriyor ve oluşturdukları resim iyi bir resim değil. Bir tamirci o evi başka nasıl alabilir ki?" Benim şaşkın bakışlarım karşısında gülümsedi. "Çok fazla araştırma yaptık."

Kase'nin tonla parası vardı. Toplamda ne kadar parası olduğundan emin değildim ama banka hesabından birkaç görüntü yakalamıştım.

Ailesinin ölümünden büyük bir miras almıştı. Ve Willa mirasın tamamını almak için onların şartlarını yerine getirmediğinden, onunkinin de çoğunu almıştı.

Altın paralarla dolu bir odaya dalan Scrooge McDuck değildi ama ondan uzak da değildi.

Benim için hiç önemli değildi. Çalıştım, iyi bahşiş kazanmak için barda kıcımlı yırttım. Akşam yemeği alırken ya da alışverişe gittiğimde ödedim. Her şeyi doğal akışına bıraktık ve bu şekilde devam ettik.

Benim gibi Kase de Hyde'da çok çalışıyordu. Jake dükkânı küçük tutuyordu ama çok masraflı işler yapıyorlardı. Hepsi iyi para kazanıyordu çünkü Jake onlara iyi para ödüyordu ama Kase onun ikinci adamıydı,

Maaşı makul seviyenin çok üzerindeydi. İşe getirdiği beceri ve karmaşıklık seviyesi ile her kuruşunu hak ediyordu.

Tedbiri elden bırakmayarak Kase'nin mali durumu hakkındaki bilgimi küçümsedim. "Bilmiyorum. Yıllardır orada yaşıyor."

"Evet, kasıtlı bulundurma suçundan yattıktan kısa bir süre sonra."

Sen tam bir dangalak değil misin?

Takım elbisesinin içine uzanıp telefonunu çıkardığını görünce nefesim kesildi. "Hâlâ bu işin içinde olduğunu varsaymak çok da zor değil. Ev bir şey. Ama arabalar?"

"Bir garajda çalışıyor ve anlaşmalar yapıyor." "Tekne mi? Yüzük mü?"

Denesem bile tepkimi gizleyemezdim. Gözlerim büyüdü, midem dalgalandı ve çırpınmaya başladı. Dikkatle kontrol ettiğim düşüncelerim yeniden yarışmaya başladı.

Gözleri elime kaydı. "Tabii ki, bunun senin için olmadığını tahmin ediyorum."

Merakıma karşı koyarak yanağımı ısırdım.

"Aylar önce," dedi Rick, cevapsız kalan sorumu yanıtlayarak. "Aylar önce satın aldı."

Tüm düşüncelerim pistte çöktü ve yandı, beni bir kayıpta bıraktı. Bayan Teo olmaya adanmış Pinterest panoları açmıyordum ama Bir düğünün geleceğimizde bir yerde olduğunu düşündüm.

Ve çok hoşuma gitti.

Ama evlilikten hiç bahsetmemişti bile. Aile onun için çok önemliydi ve kendi ailesini istiyordu. Ben de doğal olarak evlenmenin buna uygun olduğunu düşünmüştüm.

Lanet olsun, bana yüzük mü aldı? Aylar önce mi?

Egosu sandığımdan da büyükmüş.

Heyecanımı bastırmaya çalıştım. Tek bildiğim Rick'in o aptal suratıyla yalan söylediği idi.

Asıl konuya dönerek, "Uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedim.

"Anlamıştık." Rick cep telefonunun kenarını kalçasına vurdu. "Ama Nash Teo'nun bildiğini düşünüyor."

"Nash nerede?" David, bariz tedirginliği ve ter lekeleri artarak sordu.

"Aramamı bekliyorum. Tam bir resme ihtiyacımız var, tamamlanmamış bir noktadan noktaya değil."

David tereddütlü bir baş hareketiyle köşedeki sessiz duruşunu sürdürdü.

David'e bir şey fırlatma dürtüsüyle savaşılarak Rick'e döndüm. "Kase'nin Nash'e ait bir şeyi nasıl olabilir?"

"Çünkü onlar David'deydi. Sonra Teo ve onun karavan *süprüntüsü* arkadaşları onun evinde biraz zaman geçirdiler ve *puf*, yok oldular. Roket bilimci olmaya gerek yok."

Babam bana, öfkemi her dışa vurduğumda yeni bir çilim olduğunu söylerdi.

Rick'in küçümseyici ve dangalakça sözleri karşısında öfkemin yükseldiğini hissederken, cildimin kıpkırmızı olmaması büyük bir şanstı.

Rick ruh halimin değiştiğini, nefretimi gizleyemediğimi ya da saklayamadığımı gördü. Kasları gerilirken ve dudakları kıvrılırken bana gösterdiği küçük sıcaklık kayboldu. "Gerçekten yapışmak istiyorsun-"

"Evimde uyuşturucu mu vardı?" David'e bağırdım, öfkemin *bir kısmını* değil *tamamını* ona aktardım.

Göz ucuyla Rick'in arkasına yaslanıp gösterinin tadını çıkardığını fark ettim. "Harlow-" David ellerini böyle kaldırarak başladı sihirli bir şekilde beni yatıştırır.

"Küçük kız kardeşimin yaşadığı yer mi?" Koltuktan fırladım, neredeyse topuklarımın üzerinde takılıp düşüyordum. "Hadley'nin bir şeylere karışmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun!"

Suçluluk duygusu yüzünü kapladı, omuzları çöktü. "Çocuk korumalı şişelerdeydiler."

"Ne zamandan beri *bir şey* onun için çocuk kanıtı oldu?" K e l i m e l e r i birbirine karışarak zihnime nüfuz etti. "Bunlar ne zaman kayboldu? Ne zaman kayboldular?"

Bir süre önce attığım birkaç şişe?"

Rick'in dikkati David'e yöneldi ama o başını salladı. "Onlar benimdi. Uyumakta çok zorlanıyorum-"

Aptalca bahanesini keserek ona ters ters baktım. "Onlardan biraz aldım!"

Lanet olsun, Kase haklıydı.

Kafam iyiydi.

Browni yiyemedim, munchie yiyemedim ya da Oz Büyücüsü ile hangi müziğin eşleştiğini göremedim bile.

"Özür dilerim," dedi David. "Dersimi aldım, ondan sonra onları içeride tutmadım."

"O zaman nerede? Kum havuzuna mı? Zulanı benim arka bahçeme mi gömdün?"

Avucunu yüzüne doğru ovuşturdu. "Garajda, ama hepsini dağıtmıştım. Hadley nadiren-"

"Oraya pek girmese de fark etmez, yine de girmiştir. Orayı temizlerken bulduğum tehlikeli çöpler yüzünden kendi kıcımlı tekmeliyordum."

Farkına varıldı ve oda sessizleşti. Ürkütücü bir şekilde.

David'in gözleri büyüdü, panikledi ve biraz da çıldırdı. "Ne yaptın?"

"Bilmiyordum. Garajdaki ıvır zıvır kutularını yeni temizledim. Etiketlenmemişti!" Sanki insanlar uyuşturucu zulaları için renk kodlaması yapıyor ve güzel etiketler basıyorlarmış gibi aptalca tartıştım.

"Harlow, bana bak," dedi Rick, ayağa kalkıp benim yerime geçerken yumuşak sesi neredeyse memnun gibiydi. "Teo ve arkadaşları garaja girdiler mi?"

Etrafından David'e bakmaya başladım ama Rick çenemi kavradı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladı.

"Ona bakma, bana bak. Öyle mi?" Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Güzel." Çenemdeki tutuşunu gevşetti ama yine de kavramaya devam etti. Başparmağı alt dudağımlı okşadı. "Bu binlerce dolar değeriinde hapi çöpe attığın anlamına geliyor."

Dizlerimi kilitleyerek düşmemeye çalıştım. Tüm bunların ne anlama geldiği kafama dank ettikçe görüşüm tünelleşti.

The Wire'ı izledim. The Sopranos. Law and Order ve çeşitli spin-off'larını.

İnsanlar çok daha az para için öldürölüyor.

Rick acele etmeden, paniğimin ve acımın tadını çıkararak sonunda hafifçe gevşedi. "Bu senin suçun değil bebeğim, endişelenme. Bu borç zaten David'in önceki borcunun üzerine eklendi."

David köşeden boğuk bir inilti çıkardı ama hiçbir şey söylemedi. Rick bir kolunu bana doladı. "Borçlarından haberin yoktu, ha?"

Başımı salladım, dokunuşuyla sertleşemeyecek kadar paniklemişim.

"Bir süre önce kumarhanelerde bir kazanç serisi yakaladı ve bunu zorlayacağını düşündü. Şansı döndü. Nash ona borç verecek kadar kibardı."

"Ki kaybetti," diye bitirdim.

Başını salladı. "Ve bir sonraki. Ve bir sonrakini."

"Sadece hepinize bakabilmek istedim," dedi David, sesi acınası bir yalvarış gibiydi. "Babanızın çok parası vardı ve ben de annenize böyle bir hayat vermek istedim."

"Oh, kapa çeneni!" Ona ters ters bakabilmek için yana kayarak bağırdım. "Bunların hiçbirisi annemin umurunda değil. Kendini daha iyi hissetmek için onu aşağılamaya çalışma. Bu senin suçun!"

"İyi haber şu ki," diye söze başladı Rick, dikkatimi tekrar ona çekerek, "tüm bunlar Nash'in Teo ya da garajdaki arkadaşlarıyla hiçbir sorunu olmadığı anlamına geliyor. Savaş *başlatacak* biri olmadığına göre, onlar güvende."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı, bedenimdeki gerginlik gevşedi ve midemdeki mengene gevşedi.

Rick devam edince keyfim iyice kaçtı. "Ama David'in senetlerini ödediğinden emin olmak için hâlâ teminata ihtiyacımız var. İşte burada sen devreye giriyorsun."

David'i kendi başının çaresine bakması için bırakmak istedim. Ve eğer sadece o olsaydı, bırakabilirdim de. Bundan gurur duymuyordum ama şehit rolü oynamaya ve onun hatalarının bedelini ödemeye hiç niyetim yoktu.

Mesele para değildi. Kıt kanaat geçindim ve biriktirdim ama banka hesabım birinin hayatından daha önemli değildi.

Her şey uykusuz gecelere bağlıydı. Üç saatlik uykuyla geçirdiğim aylar. Wicked'de çalışmak, bedenimi ve duygularımı kaldırabileceğim sınıra kadar zorlamak ve sonra bunun çok ötesine geçmek.

David kumar oynayarak içinden çıkamayacağı bir deliğe girsin diye mi çok çalışmıştım? Ve *benden* kurtarma merdiveni sağlamam mı bekleniyordu?

Hayır.

Yok artık.

Ancak, temel kablolu yayın tekrarları hakkındaki bilgimle, seçimin gerçekten benim olmadığına dair bir his vardı içimde. "Peki ya yardım etmezsem?"

Köşeden sert bir küfür daha geldi.

"Merak etme," dedi Rick, gülümsemesi hiç de aynı mesajı vermiyordu. "Onu öldürmeyeceğiz."

Fıstık galerisinden gelen rahatlama iç çekişinin aksine, diğer sadist ayakkabının düşmesini bekledim.

Çenemdeki tutuşu tekrar sıkılaştı, acı verici bir hal aldı. "Ölüler ödeme yapamaz, bu yüzden onun neyi ve *kimi* sevdiğinin peşinden gitmek zorunda kalacağım."

Ve işte orada... Tam bir sadist ayakkabı dükkanı.

Zihinsel olarak banka hesaplarımı gözden geçirdim ve toplamı hesaplamaya çalıştım. "Ne kadar borcu var?"

"On yedi bin."

Eğer Ben olsam olmuştur İçiyorum, I olurdu bitti
a tükürmek al."On yedi
Bin mi?"

"Bu sadece Nash'e olan borcu. Benden aldığı erzak on dolar daha ederdi."

Yirmi yedi bin dolar.

Birkaç bin dolar biriktirebilmişim ama o kadar da değil.

"Garajda ne halt etmeye on bin dolar değerinde uyuşturucu bulundurdun?" David'e bağırarak Rick'in elinden kurtuldum.

David gözlerini ovuşturdu, gerginlik ve stres onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. "Çok fazla değildi, sadece çok pahalıydı."

"Ne oldu? Ne aldım ben?" Ne kadar kötü olabileceği düşüncesiyle midemdeki dönmeyi görmezden geliyorum.

"Oxy'nin yeni moda bir çeşidi. İşyerinden bir grup erkek alıyor çünkü kendilerini genç hissetmelerini sağlıyor. Ve teknoloji uzmanları da bunu seviyor, bu yüzden geliştirdikleri şeyi satın aldığımızda ve ellerinde fazladan para olduğunda..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

"Evimde uyuşturucu mu sattın?" Etrafımda fırlatacak bir şey arıyordum ama hiçbir şey yoktu. 'Gündüz kuşağı televizyonu' gibi davranıp topuğumla ya da bir sandalyeyle ona saldırmak istedim. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve Rick'e döndüm. "Birkaç güne ihtiyacım var ama halledeceğim."

Her nasılsa.

"Paranızı istemiyoruz." Kaşımı

kaldırdım, bekliyordum.

"Nash seni çalıştırmak istiyor."

"Yeterince iyi bir dansçıyım ama gerçekçi bir zaman çizelgesi içinde o kadar para kazanamam."

"Dans etmeni istemiyor. Senden daha fazlasını yapmanı istiyor. işinin *kişisel* tarafı."

"Hayır!" David kurban rolünden sıyrılarak bağırdı. "O bir kurban olmayacak. *Fahişe*. Parayı bulacağım; bir yolunu bulacağım."

David sonunda büyük adam donunu bulup doğru şeyi yapmaya çalışırken Rick'in söylediği bir şey beynimde dönüp duruyordu.

Bana sadece *Nash*'in ne istediğini söyledi.

David'in saçma sapan konuşmasını kestim. "Ne istiyorsun?" Rick'in gözleri kapandı. "Seni."

David bir adım öne çıkarak, "Hayır, hayır, hayır," diye tekrarladı.

"Nash onları çengellerine kadar vurmayı, sonra da dışarı çıkarmayı seviyor." Parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken elini boğazıma dayadı. Bu tatlı ve şefkatli bir dokunuş değildi; bu onun gücünü hatırlatan bir şeydi. "İsraf gibi görünüyor."

"Yani benim bir fahişe olmamı mı istiyorsun?"

"Bir bakıma evet. Ama sadece benim için. Tüm bu ateş, bu tavır? Onu kırmak istiyorum." Omuz silkmeden önce bir an durakladı. "O zaman Nash sana sahip olabilir."

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Daha da yaklaşarak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Boyun eğmek bana göre değil."

Sesi boğuktu. "Ve sahip olduğumda onu çok daha tatlı kılacak olan da bu."

"Konuştuğumuz şey bu değildi!" David panik içinde bağırdı. "Nash ya Kase'nin uyuşturucuyu teslim edeceğini ya da kendisi ve arkadaşlarının parayı bir araya getireceğini söyledi. O sadece teşvik ediyordu."

"Evet, yalan söyledi. Nash'in bunu yapmaya eğilimi var." Kapıya doğru giden Rick kapıyı açtı ve muhafızlarla konuştu. "Onu yan kapıya götürün. Teşvike ihtiyacı olması ihtimaline karşı onu hayatta tutmaya *çalışın*."

David, büyük, parlak bir silah yüzüne doğrultulana kadar kaçmaya başladı. Ondandır sessizce ilerledi, bana doğru bakmadı bile.

Ondan nefret etmemin bir sebebi olduğunu cidden biliyordum.

Kişisel ya da ücretli bir fahişe olmayacaktım. İtaatkâr olma yeteneğim yoktu çünkü bu benim sapkınlığım değildi.

Sahip olduğum tek şey güçlü bir kendini koruma duygusu, insanları okuma yeteneği ve onlara cehennemi yaşatacak bir tavidir.

Ayrıca çok korkutucu olabilen tatlı bir adamım vardı. Boş bir ev bulduğumda, sinirlenmiş bir Kase'nin savaş yolunda olduğundan hiç şüphem yoktu. Tek umudum o beni bulana kadar oyalanmayı başarabilmektir.

Ve yapacağından hiç şüphem yoktu.

Ama bu daha önce çıkmak için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

O zaman.

Bölümlere ayırın. Her seferinde tek bir şey yapın ve geri kalanını engelleyin.

Rick the Prick bana doğru yürüdü, takım elbise ceketini yavaşça çıkardı. Kravatını gevşetti ve tertemiz gömleğinin birkaç düğmesini açtı. "Ne olacak?"

Yere baktım ve ojelerimi karıştırdım. Başımı kaldırıp ona baktığımda, dikkatimi tekrar ellerime vermeden önce korkumun bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim. "Bilmiyorum."

Parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye yatırdı. Kısa kahverengi saçları şakacı bir şekilde dağınıktı. Saat beş yönündeki gölgesi kare çenesini karartıyordu.

Mutlu saatler geçiren bir iş adamı gibi görünüyordu. Mutlu olmaması dışında.

Kahverengi gözleri acı verecek kadar soğuk, neredeyse duygusuzdu. Sadece parmak uçları çenemden boğazıma doğru inerken canlandılar ve tahrik edici bir sıcaklıkla ısındılar. Atan nabzımın üzerinde dinlenirken, düzensiz vuruşlardan zevk alıyor gibiydi.

"Seni kalmaya zorlamayacağım," diye fısıldadı. "Eğer teminatımız siz değilseniz, bir başkası ol a c a k t ır. Ve David pek yakın olmadığı için..."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Adam kaçırma, tehdit ve silahlı serseriler yüzünden düşmanca bir durum olduğunu düşünmüştüm. Öylece çekip gitmeyi düşünmemiştim bile.

"Ama kalmak zorunda değilim?" diye sordum.

Annemi nehrin aşığına satmıyordum. Eğer gidebilseydim, acele edip yardım alabilirdim. Kase parayı bir araya getirip Nash'e teklif edebilirdi ve belki o zaman her şey yoluna girerdi.

Rick the Prick'in dediği gibi, Nash savaşa gitmek istemiyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır, ama bunun ne anlama geldiğini bilin."

Bir yolunu bulabileceğimi ve bulacağımı bilsem de tereddüt ettim. Anneme bir şey olması riskini almak istemedim. Sadece stres bile ona zarar verebilirdi.

Eğer kalırsam, öğrenecek ve aynı tepkiyi verecekti. *Nedenini* bilmeyeceği için belki daha da kötü.

Tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdüm, kolu çevirdim ve çektim. Kıpırdamayınca o kadar da şaşırmadım.

Rick'in arkamdan yaklaştığını hissettim. Elleri başımın iki yanındaki çerçeveye gitti, beni sıkıştırdı ve tam olarak ne olduğumu hissettirdi.

Tuzağa düştüm.

"Beni şaşırtıyorsun." Ses tonu onaylamama ile doluydu. "Diğerlerini kurtarmak için pes edeceğini düşünmüştüm ama onları kurda atmadan önce neredeyse hiç tereddüt etmedin." Sesi keskinleşti, kelimeleri kırıldı. "Benimle kalmak gerçekten *o kadar* kötü mü?"

Daha iyi bilmeliydim. Bu dangalağın taşıdığı ego ve kibirle, kalmayı *istememi* istiyordu. En azından, hayal edilebilecek en korkunç şeymiş gibi mücadele etmememi.

Biraz öyleydi. Ama bunu ona gösteremezdim.

Oku. Uyum sağla. Devam edin.

Korkumu, öfkemi ve hayal kırıklığımı bir araya getirerek yüz ifademi yumuşattım ve arkamı döndüm. "Beni gerçekten bırakıp bırakmayacağını görmek istedim."

Benim alanımdan çıkmadı. "Kalmak istiyor musun?"

Omzumu kaldırdım, dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Belki. Bilmiyorum." Şüpheli bakışları karşısında devam ettim. "Sence neden dans ettim? Üzerimdeki tüm gözler, arzu?" Ürkek bir ürpertiye bastırarak parmak uçlarımda yükseldim ve sesimi alçalttım. "Arzulanmak hoşuma gidiyor."

Aniden geri çekildi ve yakındaki metal bir katlanır sandalyeye oturdu. "Öyleyse dans et."

Kahretsin, koca ağızım beni neye bulaştırdı?

Ceketimi çıkarırsam, kolunda saklı olan şok tabancasını gizlemenin bir yolu yoktu. Çoktan koluma girmiş ve hareket alanımı kısıtlamıştı. Öylece çıkarıp saldıramazdım. O kadar hızlı değildim. Ya da güçlü, bu konuda.

Seksilik kisvesi altında bile gözlerini bağlamama izin vereceğinden şüpheliydim. Arkasına dönmeden yürümeme izin vereceğinden bile emin değildim.

Bir şeyler, *herhangi bir* şey yapmak için tek bir şansım vardı. Bunu en iyi o. şekilde değerlendirmeliydim.

En azından seksi bir elbise ve topuklu ayakkabı giyiyorum, yoga pantolonu ve yeni bir tişört değil.

Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. Nefes verirken onları açtım. Alev maskemi yerine taktım.

Topuklarım yerde tıkırdadı, adımlarım uzun ve yavaştı. Sallanarak onun önünde durdum. Yüzünü görmezden gelerek kalçalarımı döndürmeye başladım, bu sırada kendi etrafımda dönüyordum. Yüzümü ona dönerek, ceketimi omuzlarımdan itmek için boşta kalan elimi kullandım.

Umalım da bu kıskırtıcı ve alaycı görünsün, bir şey saklıyormuşum gibi değil.

Ne bileyim, şok tabancası gibi.

Kolumu bedenimden uzaklaştırdığımda şok tabancası bileğime doğru kaydı. Kollarımın ucundan tutarak düşmesini engelledim.

Sarsma ve dönme hareketini tekrarlayarak tekrar ona doğru döndüm. Bacaklarımı açıp onunkilerin üzerine otururken yanaklarım ısındı ve kalbim acıdı. Elbisem kalçalarım kadar inmiş, kıcıımı dışarıda bırakmıştı. Kendimi açıkta ve midem bulanmış hissediyordum. Kafamın içinde durmam için bağırın sesi duymazdan gelerek arkama yaslandım ve paltomu bileklerimden sarkacak şekilde sallayarak salındım.

Ya şimdi ya da asla.

Baskı falan yok.

Her şey yavaşladı. Her nefes, her hareket, her düşünce ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, midem acıyla sıkışıyordu. Bir yanlış hesap ve plan cehenneme gitti.

Kollarımı yukarı kaldırarak paltoyu başımın ve onunkinin üzerine geçirdim. Şok tabancasını terli parmaklarımla kavrarken, flörtöz gülümsememi korumak için çok çalışarak onu sıkıca çektim. Yumruğum kolumun alt kısmına takılınca bir anlık panikle göğsüm sıkıştı.

Doğaçlama yaptım, elimi çekip kurtarıırken göğsümü yüzüne bastırdım.

Yüze meme her zaman işe yarar.

Beni öpmek için başıma uzanırken soğuk ama ilgili bir şekilde gülümsedi. O öpmeden önce, Energizer Tavşanı'na biraz meyve suyu kalması için dua ettim.

Metal ucu boynuna bastırarak küçük tetiği aşağı doğru tuttum.

Vücudu gerildi, gözleri büyüdü. Kollarını sallamaya çalıştı ama hareketleri yavaş ve beceriksizceydi.

Saatler.

Sanki saatlerce orada durup beklemişim gibi hissettim. Umuyordum. Nefesimi tutarak.

Gerçekte, gözlerinin odaklanamaması ve sersemlemesi sadece birkaç saniye sürmüştü. Birkaç saniye daha geçtikten sonra yana doğru yığıldı.

İrkilerek geri sıçradım ve bu sırada neredeyse kendimi şok tabancasıyla yakalıyordum. Rick'in cansız bir yığın halinde yere yuvarlanışını izledim, vücudu seğiriyordu.

Daha fazla düşünmeden kapıya koştum. Tekrar çektim, ama hiç tepki vermedi. Bir kilit bana bakıyor, benimle alay ediyordu. Anahtarı bulmak için yaşam alanını didik didik ettim. Hatta sandalyeyi kapıp üzerine çıktım ve kapı çerçevesinin etrafında yedek bir anahtar aradım.

Kıçımı kaldırıp arka tarafa gittim, buzlu camları denedim ama açılmadılar. Ayakkabılarımdan birini çıkardım ve topuğuyla cama vurdum. Kalın plastik yüksek bir tıkırtı sesi çıkardı ama çatlamadı bile.

Bir çıkış yolu olmasaydı kendini buraya kilitlemezdi.

Bu da demek oluyor ki.

Ona ters ters bakarak yavaşça yaklaştım. Şok tabancasını çıkardım ve parmağım tetikte hazır tuttum.

Zıplamasının yarattığı gerilim ve beklenti neredeyse zıplamasından daha kötüydü.

Sırt üstü yatana kadar ayağımla onu ittim. Topuklarımdan birini sıkıca kasıklarına yerleştirerek eğildim ve ceplerini yokladım. Sağdaki boşluğu ama soldakinin bir şeyler vardı.

Elbiseme utanç verici miktarda avuç içi terini sildikten sonra şok tabancasını kavradım ve aletine istediğimden çok daha fazla yaklaşmaya hazırlandım.

Önemli bir şey değil. Bin sekiz yüzlerin İngiltere'sinde yankesicilik yapan hoş bir yetimmişsin gibi davran. Eğer uyanırsa, onu tekrar bayıltana kadar bir şarkıyla dikkatini dağıt.

Elimi cebine sokamadan kapı açıldı.

Gölgelerle yıkanmış, iri yarı bir adam kapıyı dolduruyordu. Yanından gizlice geçmeye çalışsam bile yer yoktu.

Mega toplar.

Yirmi İkinci Bölüm
Islak Rüyalar ve Külot Bayrakları

Harlow

"Ne yapıyorsun ufaklık?" diye sordu iri yarı adam. Aksanının kalın olduğundan ve İrlandalı olduğundan emindim.

Şok tabancasını arkama saklayarak zorla gülümsedim. "Uhh, bu bir seks olayı mı?"

Kıkırdayarak odaya girdi. Koyu kumral saçları ve ona uygun sakalı hafifçe uzamıştı. Uzun boylu ve yapılıydı, kot pantolonu ve siyah tişörtü her kas telini gösteriyor gibiydi.

Ve bir sürü kas vardı.

Onu şok tabancasıyla alt etmemin imkanı yok.

Eğlenen ela gözler, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce Rick'in sikinin üzerindeki topuğuma baktı. Kaşlarını çatı.

"Bu sapıkça bir seks olayı mı?" Tekrar denedim.

O anda, gecenin lanetli temasına uygun olarak, altımdaki beden kaymaya başladı.

"Gidelim," diye emretti aksanlı adam, artık eğlenmiyordu.

"Hayır." Tanıdığım ve tanımadığım bir şeytan arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda, şansımın olduğu adamla devam ediyordum.

Ama koca adam öne çıkarken sesi kararlıydı. "Şimdi."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Konuşmak için ağzını açtı ama ben şok tabancamı ona doğrultarak üzerine yürüdüm. "Kaçırıldığım yerden ancak ben kaçırılabilirim. Cidden, bu sadece benim şansım."

"Küçüğüm," diye başladı, sesi benim irkilmiş çığlığımla kesilmeden önce yatıştırıcıydı.

"Çekil sikimden, seni çılgın sürtüğüm!" Rick'in elleri ayak bileklerimi tutmak için aşağı indi ama kasları hâlâ güçsüzdü. "Siktir, hasta olacağım. Bırak beni. Bayılacağım. Siktir. Çekil!" Sözleri karmakarışık, solgun yüzü kıpkırmızı olmuşt u .

Ayağıma ağırlık vermemek için gösterdiğim çaba, yaşadığım hayal kırıklığı içinde unutuldu.

Oops.

"Ufaklık," diye tekrar denedi yeni adam, yavaşça yaklaşarak. "Tam anlamıyla taşaklarını patlatmadan önce onu bırakman gerekecek, genç kız."

Gözlerim büyüdü ve gerekli ekipmana sahip olmamama rağmen irkildim. "Bu olabilir mi?"

"Evet." Öne doğru eğildi.

"Güzel." Yerden gelen hakaret ve öğürme seslerini duymazdan gelerek biraz daha bastırdım.

İri adamın gözleri ayaklarıma kaydı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve mırıldandı: "Teo'nun ayaklarını yerden kesecek birinin olduğunu görmek güzel."

Şok tabancasını ona doğrulttum. "Teo'yu tanıyor musun?"

"Evet. Kase." Şüpheli bakışlarım karşısında elini yanağına götürdü. "Yaşasın yüksek. Dreads. Dövmelerle kaplı. Tanışabileceğin en iyi delikanlı ama huysuz."

Bunların hiçbirisi elde edilmesi zor bilgiler olmadığı için pozisyonumu korudum.

Tereddütle beni inceledi ve ekledi: "Lars ve benimle biraz zaman geçirdi."

Kase'nin zaman geçirdiği herkesçe bilinmiyordu ama bunu öğrenmek zor olmazdı. Kime yakın olduğu ise başka bir konuydu.

"Uyanık olması lazım ufaklık," dedi ve dikkatimi tekrar ayağıma daha fazla baskı uyguladığım gerçeğine çekti.

"Neden?"

"İş, genç bayan. Cevaplaması gereken bazı sorular var. Ve bunu yapmak için gerçekten konuşabilmesi gerekiyor." Elini arkasına koydu. "Üç kadar sayacağım, dışarı çıkıp beklemeni istiyorum."

"Muhafızlar var-"

Başını sertçe salladı. "Bir. İki. Üç."

Daha sözümü bitirmeden, titreyen bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde yola koyulmuştum bile.

Soğuk dış cephe kaplamasına çarparak yere yığıldım. Dizlerimi kaldırıp başımı dizlerimin arasına koydum ve sanki dünya çapında bir kıtlık varmış gibi havayı içime çektim. Elbisemin yukarı kalktığını ve taşların kıcıma battığını biliyordum ama umurumda değildi.

Sadece nefesimi toplamam, yönümü bulmam ve gitmem gerekiyor. Belki bir ankesörlü telefon bulurum.

Bunlardan hala var mı?

Clark Kent'e göz kulak olurum.

Başımı dirseğime gömüp histerik kıkırdamamı bastırdım.

Tamam, yürüyüşe çıkma zamanı.

Tek bir adım bile atamadan depodan yüksek bir ses yankılandı. Silah sesi sandığımdan daha sessizdi ama başka ne olabileceğini bilmiyordum.

Koşmak varken neden yürüyeyim? İyi bir kardiyo egzersizi yap.

"Kımıldama," dedi adam kafasını kapıdan uzatarak. "Kaçarsan seni kovalarım ve Kase kıcıma tekme basar."

"Az önce o adamı vurdun mu?"

Başını sallamadan önce duraksamadı bile. "Evet."

"Düşündüğüm kadar gürültülü değildi," diye aptalca geveledim.

"Bastırıcı." İnsanları öldürme konusunu takip ederek devam etti. "Ufaklık, baban hakkında ne yapacağına karar vermelisin."

Eski üvey babamı kastettiğini düşündüm. "Hâlâ hayatta mı?"

Başını salladı, dışarı çıktı ve kapıyı hızla arkasından kapattı. "Ama daha ne kadar süreceği sana bağlı."

David'i önceden hiç sevmezdim. Uyuşturucu ve kumar olayını öğrendikten sonra ondan nefret ettim. Sadece bana yaşattıkları için değil, annemi ve Hadley'i soktuğu tehlike için de.

Yine de, onun hayatını öylece imzalayamazdım. Başına geleceklerden ne kadar kaçabileceğinden emin değildim. Ama onu yakaladığında, bunun benim değil, onun ellerinde olmasını istedim.

Adam yumruğuma sıkıştırdığım şok tabancasını işaret etti. "Eğer yardımı olacaksa, bana bunu sana bıraktığını söyledi. Üstünün aranacağını bildiği için senin görebileceğin bir yere bırakmış. Pek bir şey yapmaz ama yine de bir şeydir."

"Bırak gitsin," dedim hata yapmadığımı umarak.

Telefonunu çıkararak başını salladı.

"Ama önce içine biraz korku sal. Annemin adını ağzına almasını bile istemiyorum."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Evet, ufaklık." Bip sesi duyunca telefonuna tekrar b a k t ı . "Kase beş dakika içinde burada olacak."

"Tamam." Rüzgâr hızlanırken kollarımı kavuşturdum.

"Paltonu verirdim ama geri isteyeceğini sanmıyorum." Yüzümü buruşturdum, ne demek istediğini anladım. "Neden?"

İkimiz de ceketi sormadığımı biliyorduk.

"Rick benim için çalışıyordu," dedi bir süre sonra. "Açgözlülük yaptı."

Hemen uzaklaşmamak için dizlerimi kilitledim. "Uyuşturucu mu satıyorsun?"

Hapishanenin nasıl bir yer olduğunu ya da orada hayatta kalmak için nelerin gerektiğini kavrayamazdım bile. O zaman bile Kase'nin bir torbacıyla sıkı fıkı olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum.

Nash'e pislik yapmanın yeni yollarını planlamak dışında Rick zamanını Oxy satarak geçiriyor gibiydi. İrlandalı adamla başka ne işi olabilirdi, emin değildim.

"Hayır, onları satmıyorum" dedi. "Onları dağıtıyorum. Sevkiyatları artırıyor, ihtiyaç duyulan ilaçları alıyor ve geri kalanları yollarına gönderiyorum."

İnanmayarak homurdandım. "Bedava Oxy mi?"

Başını iki yana salladı. "İşte orada açgözlülük yaptı, genç kız."

"Ah." Başımı dış cephe kaplamasına yaslayıp Kase'yi izlerken aramıza sessizlik çöktü.

"Bunların hiçbirini hakkında polise gidemezsin," dedi, sesi sert ama yumuşaktı.

"Anlamıştım." Titriyordum, adrenalin yavaş yavaş vücudumdan sızıyor, beni ağırlı ve aşırı duygusal bırakıyordu. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ve bulut yatağa tırmanmak için saniyeleri sayıyordum.

Farlar yolu aydınlatıyordu. Otoparka döndüklerinde, adamın elindeki parlak metal silahtan yansıyan ışıkları gördüler.

Kase'nin arabasından indiğini görür görmez, çimlerin üzerinde kışımı kaldıracak kadar enerji buldum. Topuklarımdan birini yumuşak toprakta kaybettim ama koşmaya devam ettim.

Kollarımı omuzlarına, bacaklarımı da beline dolayarak kendimi ona doğru fırlattım.

"İpo." Bu kelime kaba, çığ ve acı vericiydi.

Hiç utanmadan gözyaşlarına boğuldum.

Sonunda kendimi yeterince güvende hissederek kutuları kapattım ve her şeyi hissetmeme izin verdim.

Korku, kalp kırıklığı, hayal kırıklığı ve öfke. Endişe ve kaygı.

Ayaklarımda üzerinde düşünmekten, kendimi korumaktan ve korkunun beni felç etmesine izin vermemekten gurur duyuyorum.

Hatta zihnimin arkasında gizlenen daha karanlık duyguyu hissetmeme bile izin verdim.

Zevk.

Şok tabancası ve ayakkabımın altındaki aletini parçalamak arasında, Rick the Prick'e korkunç bir acı verdim.

Ve hoşuma gitti.

Muhtemelen dünyanın en iyi insanı değildi ama umurumda değildi. "Nox, dostum," diye gürledi Kase, adama bir isim vererek yüz.

"Bütün işi o yaptı kardeşim," dedi Nox eğlenerek.
"Şalını ezmeden önce kızı geri çağırma zorunda kaldım."

Kase'nin kolları refleks olarak bana sarıldı. "Peki ya şimdi?"

"Cevaplarımı aldım ve artık ne o ne de şalalesi bir sorun teşkil ediyor."

Kase bir şey söylemedi ama çenesini kaldırdığını hissettim.

"Ayaklarının üzerinde sallanarak seni bekliyordu, delikanlı. Çok mücadele etti, ama bayıldı."

Lars'ın, "Temizliğe yardım edeceğim ve Nox'la bir tur atacağım," dediğini hayal meyal duydum.

Veda etmek ve Nox'a teşekkür etmek isteyerek bacaklarımı Kase'nin etrafından çözdüm. Çünkü söylediklerine rağmen, kapıyı açmak için ortaya çıkmasaydı Rick'le birlikte o depoda mahsur kalmış olabilirdim.

Kase dönüp beni arabaya taşıırken beni sıkıca tutmaya devam etti. "Eve. Banyo. Sonra okyanus hayatı şikayet edecek kadar yüksek sesle çığlık atana kadar amını yiyeceğim. Sonra da kendimi güvende olduğuna ikna edene kadar seni sikip atacağım." Arabanın kapısını açtı ve beni arabaya bindirdi. Ellerini tavana koyup eğildi, gözleri benimkilere dikilmişti. "Değiştirmek ya da eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Sanırım her şeyi hallettin."

Kase

"Çok vahşiceydi, dostum. Çok vahşiydi."

Boya sipariş formlarımdan başımı kaldırmadan, dikkatimin yarısını Xavier'e verdim. "Kim?"

"Bizi dinlemiyor muydun?"

Xavier ve Eli'a bakarak omuz silktim. "Genelde değil. Seni dışarıda bırakma konusunda gerçekten iyiyim."

"Sorun değil," dedi Eli, zımbamı alıp etrafında döndürerek. "Harlow hakkında bir şey duymak istemezsin, aletini kırduğında bu senin üzerine kalacak."

Tüm dikkatimi onlara vererek kâğıtları yere bıraktım. "Ne?"

"Yerinizde olsam onu kızdırmamak için dikkatli olurdum."

Evet, sanki o dersi almamışım gibi.

Onlara bağırıp çağırmamak için dilimi ısırđım. Aşırı yorgun olmamın ve işe gitmeye hiç niyetimin olmamasının sorumlusu onlar değildi.

Önceki gece Harlow'u eve getirip sert bir margarita ile banyoya soktuktan sonra, onu kontrol eden herkesin telefonlarına cevap verdim. Banyodan çıktığında yatağı uzanmış ve bir dakika içinde bayılmıştı.

Uyku benim için zor bir şeydi. Harlow'u yakınımda tuttum ve kabusların başlamasını bekledim.

Hiç yapmadılar.

İş yükümün berbat olmasını engellemek için o gün sipariş edilmesi gereken bir ton boya vardı. Jake'e olan sadakatin canı cehenneme, benim derdim Harlow'un iyiliğıydi, dükkânın değil.

Ne yazık ki ona sevkiyatın ne kadar önemli olduğunu çoktan anlatmıştım. Beni kapıdan dışarı itmesi için evde kalma sözü, lani pussy ve kısa bir iş günü gerekti.

Yine de sabrım sıfıra inmişti ve hikâye anlatma süreleri de buna yardımcı olmuyordu.

Avucumu yüzüme sürttüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Lars'la konuştum," dedi Xavier. "Ve senin kızın onu kızdıran insanlara neler yaptığını ilk elden gördü."

"Hangisi?"

"Dostum, taşaklarını patlattı." Yüzünü buruşturdu, sanki acı onun için gerçekmiş gibi kıpırdandı. "Sadece *kanadığı* için biliyor."

Ürperdim, düşüncesi bile sikimi acıtıyordu.

Arabayla eve dönerken Harlow bana olanları anlattı, konuşurken öfke ve korku arasında gidip geliyordu. Herifi bayıltmak için şok tabancası kullanmıştı ama ayrıntıya girmemişti. Kesinlikle taşaklarını ezmekle ilgili bir şey söylemedi.

"Belki de Nox sorgusunda yaratıcıydı," diye mırıldandım, Rick'in şalalesiyle ilgili bir şeyden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. O anda Harlow'a ve o aptal herifin öldüğü gerçeğine odaklanmıştım. Geri kalan her şey beyaz gürültüden ibaretti.

"Hayır, dostum. Lars da öyle düşünmüştü. Ama Nox, Harlow'a çoktan zarar verdiğini söyledi. Anahtarı bulup dışarı çıkmasına iki saniye kalmıştı. O göt herif sorulara verdiği cevapları hıçkırık ve kusmuk arasında ciyak ciyak bağıyordu. Ondan sonra Nox hızlı ve temiz bir şekilde işi bitirmiş."

Öfke damarlarımda dolaşıyor, çıkış yolu olmayan umutsuz bir hüsrarla son buluyordu.

Aslında bir tane vardı.

Ayağa kalkarak kâğıtlarımı iş takvimime kapattım. "Ben çıkıyorum. Jake'e söyle, siparişe ilgili ihtiyacım olanları ona bir mesajla göndereceğim."

Arkama bile bakmadan Hyde'dan fırladım ve beni daha iyi hissettireceğini bildiğim tek şeye yöneldim.

Kahretsin, o muhteşem.

Kumun üzerinde dururken, kıvrılmış pamuklu şortu uzun bacaklarını ve avuçlanmak için yaratılmış kıcını gösteriyordu. Solgun, kremi zayıflığı, bel bandı ile giydiği Hyde tank arasındaki boşluktan dışarı bakıyordu. Kızıl saçları rüzgârda savruluyor, köpeklerle oynarken yüzüne doğru uçuşuyordu.

Arka kapıyı kapatarak iskeleye çıktım ve Harlow'a doğru koştum.

Yavrular bana doğru koşarken o döndü. Gülümsüyordu.

Korunaklı, zorla ya da herhangi bir şeye rağmen
değildi. Beni gördüğü için çok mutluydu.

Ben yaklařtıķa biraz düştü. "Her şey o-" diye başladı, ben aēzını benimkiyle kapatmadan önce.

Saçlarını avucumun içine alarak yavaşça başladım. Isırma, emme ve yalama, aramızdaki açlık ve yoğunluk arttıkça dillerimiz ve aēızlarımız birlikte hareket etti.

Kıcını kavradım ve kaldırdım, kollarını ve bacaklarını hiç isteksiz bir şekilde etrafıma sarmasına bayıldım. Onu sırt üstü kuma yatırdığımda bile bana daha sıkı sarıldı.

şortunu önümden çekerek parmağıımı ařaēı yukarı oynattım ve başparmağıım külotunun üzerinden klitorisini okşadı. Islaklığını hissettiğimde çıkardığım küçük inilti, kotumun üzerinden sikimi kavradığında yüksek bir iniltiye dönüştü.

Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyerek elini pantolonumun ve boxerımın içine soktu.

Aēzımı onunkinden çekerek öpücüklerimi boynuna bastırdım. Omzuyla birleřtiēi hassas noktaya doēru ilerledim ve keskin nefesini duyana kadar ısırdım. Dilimin ucu o noktayı yatıştırdı ve içinden bir ürperti geçmesine neden oldu.

Eēildim ve başımın üzerinden uzanarak gömleēimi çıkardım ve altından geçirdim. şortunu kavrayıp külotuyla birlikte çıkardım ve yana attım.

"Boba onlarla koşacak," dedi, boēuk sesi alaycıydı ve o kadar seksiydi ki bir şekilde daha da sertleştim. "Eēer bir rulo prezervatifi sahile düşürmesi kötüyse, iç çamaşırları ne kadar utanç verici olurdu?"

Kot pantolonumu çıkarıp ařaēı doēru iterken gülümsememe engel olamadım. "Senin olsalardı? Utanmak yok. O şeyleri bir sopaya baēlayıp bayrak gibi taşımadığım için şanslısın."

"Yapamazsın." İri gözleri sözleri kadar emin görünmüyordu.

"Haklısın, yapmazdım." Aletimi amına sokarken vücudumu olabildiğince onunkine bastırdım. Elimi üstünün altına soktuğumda yumuşak bir ten hissettim, diēer elim başının üstünden kıvrılarak saçlarını yüzünden uzak tuttu. Köprücük kemiğinden başlayarak kulaēına kadar yaladım ve fısıldadım, "Başka kimsenin lanı'mi *düşünmesini* bile istemiyorum."

Tırnakları kaşınıyor, amı kasılıyor, vücudu etrafımda sıkılaşıyordu.

Daha derine doğru sallanırken, pelvisim ona sürtünürken sabit hızımı korudum. Omzunun, boynunun, dudaklarının tadına baktım ve tekrar aşağı indim.

Yavaştı ama sıkıcı değildi. İkimizi de inleten kontrollü bir sertlik vardı.

Ve ilk defa daha hızlı gitmem için beni zorlamadı. Patronluk taslamamak için bana tutunmaya bile çalışmıyordu.

Bana ihtiyacım olanı veriyordu. İkimizin de ihtiyacı olan şeyi. Hissetme ve tadını çıkarma zamanı.

Elimi memesinden çekerek kalçasını aşağı doğru bastırdım. Hızım yavaş kaldı, ama daha fazla güç harcadım, derinlere ittim.

Nefes nefese, inleyerek ve soluyarak yaklaştıkça dudaklarımız birbirini sıyırdı. Kasları gerilmeye başladığında gözleri sersemlemişti. Dudaklarında adımla etrafımda titreşirken, boşalırken amı sikimi sıktı.

Bırakmadan önce kalçalarımı birkaç kez daha salladım, o kadar sert boşalmıştım ki bir daha nefes alabileceğimden emin değildim.

Bizi birbirimize bağlı tutarak yuvarlandım ve onu kendimle birlikte çektim. Nefesini toplarken başı bir dakikalığına asılı kaldı. Kızıl saçları uçuşurken başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Bu konuda iyiyiz," dedi, hala ağır nefes alıyor olmasına rağmen zıplayan enerjisiyle doluydu.

"Öyleyiz."

"Muhtemelen hâlâ pratik yapmalıyız. En iyi atletler bile pozisyonlarını korumak zorundadır."

Ellerimi yanlarının kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirdim. "Peki sence bundan sonra hangi pozisyonda çalışmalıyız?"

"Hmmm." Dolgun dudaklarına dokundu. "Bütün bir alayla gelmem için bana biraz zaman ver."

Güldüm, bu mutluluğun benim çıkış noktam olmasına izin verdim. "Biz eğitim için

Olimpiyatları sikeyim mi?"

"Olabilir. Sonrasında insanların skor kartlarını tutması hakkında ne düşünüyorsun?"

Yanağını avuçladım, başparmağım yumuşaklığını okşadı. "Seni seviyorum, Harlow."

Yüz ifadesi yumuşadı, gözleri okyanus fonunda maviden çok yeşil görünüyordu.

Saçları vahşi ve dağınık, kremsi teni kızarmış ve sert meme uçları tankın ince nervürlü malzemesine çarparken, hem bir sanat eseri hem de ıslak bir rüyaydı.

Parmaklarım onu bu şekilde boyamak için kaşınıyor, neredeyse aletim onu tekrar becermek için seçiyor.

İkisini de görmezden gelerek hafifçe eğildim ve hâlâ kalçalarımda olan kotuma uzandım. Kutuyu çıkarıp göğsümün üzerine koydum ve sırtımı kuma yasladım.

Gözleri önce kutuya, sonra bana kaydı ve tekrar kutuya döndü.

Bileğini tuttum ve avucunu dudaklarıma bastırdım. "Evlen benimle." "Yüzük mü?"

Kaşlarımı kaldırarak, kısık gözlerle ona baktım. "Burnunu sokmaya mı gittin?"

Başını salladı, hâlâ içinden bir palyaço çıkacakmış gibi kutuya bakıyordu. "Dün gece. Seni incelediler. Hem de çok."

Nox, Nash'in artık Harlow'la hiçbir şey yapmak istemediğine dair beni temin etmişti. Rick senaryo dışına çıkmıştı ve Nash durumu yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama o herife güvenmiyordum.

"Nox'a kontrol ettireceğim." Bir şey söylemeyince elini çektim. "Birbirimizi gerçekten *görmeye* başladıktan hemen sonra aldım. Kendime çok erken olduğunu ve Lani'nin amcığı yüzünden kör olduğumu söylemeye çalıştım ama biliyordum. Seni korkutmak istemedim, o yüzden bekliyordum. Benden bu kadar."

Yana doğru baktı. "Masanın üzerinde duran ve *belki de biraz* salladığım sarılı kutunun içindeki şey bu muydu?"

"Bu senin yeni telefonun olduğuna göre, burada ne kadar az sarsıntıdan bahsediyoruz?" "Neredeyse hiç," dedi, ama ben ikna olmamıştım. Bana baktı, yüzü aydınlandı.

"Evlen benimle, ipo?" Bunu bir soru haline getirerek tekrarladım. "Sana lani vermeme izin ver. Hayatını moe'uhane yapalım."

Başını salladı, gözyaşlarını geri kırarken yüzü kızarmıştı. "Ama zaten öyle."

Yüzüğü aldım ve kutuyu kenara fırlatarak parmağına geçirdim. Yüzünü kavradım, büyük ellerim yanaklarını kapladı. Onu kendime doğru çekerken parmak uçlarım içeri girdi.

"O zaman daha da iyi yapacağım," diye söz verdim ağzını ağzıma almadan önce.

Kalçalarımı kaldırdım, bu sözü yerine getirmeye başlarken ona sert ve hızlı bir şekilde girdim.

Sonsöz
Üç hafta sonra
Harlow

"Kurabiyelere bayılırım." Sweets You Rock'ın vitrinine yaslandım ve mısır gevreği, hindistan cevizi ve beyaz çikolatalı bir tanesini ısırdım. "Neredeyse hiç kötü tat yok. Kuru üzüm hariç. Blech."

Joss güldü ve çikolata kahvesi saçlarını dağınık bir topuz haline getirdi. "Sanırım Piper'ın kuru üzümlerini sakladığında hepimiz ne demek istediğini anladık."

"Kase öyle yapmamı söyledi," diye gevezelik ettim. "Zavallı üzümler, şarap olabilirlerdi." Kurabiyenin geri kalanını yerken Joss'u inceledim ve gördüklerim karşısında heyecanlandım.

Stres ve gerginliğin bir kısmıyla birlikte gözlerinin altındaki ağır torbalar da gitmişti. Bir haftadır Piper ile çalışıyordu ve bunu seviyor gibiydi.

Ancak Piper buna *bayıldı*. Soru ya da şüphe yoktu. Joss sorumluluk sahibi, çalışkan ve mutfakta bir katildi.

Takip etmesi gereken katı bir tarifi olduğu sürece.

"Burayı seviyor musun?" Joss'a iki kez kontrol etmek istediğimi söyledim.

"Şaka mı yapıyorsun? Pişirmek için para alıyorum. Arada bir de kaybolmuş gibi davranan seksi bir adam geliyor ama aslında sadece bir şeyler aşırmaq için burada." Kahverengi gözleri sıcak ve gerçekten mutluydu. "Her zaman öğretmenlik yapacağım. Sevdığım şey bu. Ama burada çalışmak buna mükemmel bir şekilde uyuyor."

"Sevindim."

Vitrine yeni bir tepsi kek yerleştirdi. "Ee, gergin misin?"

Ben bir şey söyleyemedim, fırını Hyde bekleme salonuna bağlayan müşteri kapısı açıldı.

"Hey, Legs. Kase beş dakika içinde bitireceğini söyledi," dedi Lars kafasını içeri uzatarak. Etrafına baktığında fırının içine tamamen girdiğini gördü. "Gergin misin?"

Başımı salladım ama yalan söylüyordum. "Hayır, ben hallederim." Bu yalan değildi. En azından öyle olmadığını umuyordum.

Stajyer amiri Andrew bir önceki hafta beni arayarak asistanı olarak yeni bir pozisyon açıldığını söylemişti. Bu kişi teknik olarak stajyer olacaktı, üniversite kredisi de alacaktı ama daha fazla sorumluluğu olacağı için küçük bir maaş da alacaktı.

Ayrıca personelden daha fazla saygı görürlerdi çünkü aksi takdirde bu ciddi bir İK sorunuymuştu.

Bu pozisyonu beni düşünerek yaratmış olması sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğiydi.

Ya da büyük, şişman bir ağzın açılması.

Tüm önemli kişilerle yaptığım görüşme kesinlikle yokuş aşağı gidebilir
Hızlı

· "Bunu başarabilirsin," dedi Lars, sesi sert ve güven vericiydi. İşe yaradı ve beni gülümsetti. "Teşekkürler."

"Neredeyse bitmiş mi diye bakmaya gidiyorum. Ama önce," diye taradı Joss'a bakmadan önce. "Bir çikolata alabilir miyim, lütfen?"

Başını salladı ve işe yaramaz olduğunu söyleyebileceğim güzel bir çantaya koydu.

Çocuklar, kurabiyelerden biri etraflarına yaklaşıp yaklaşmaz çığnemeye başladılar.

Lars bir beşlik çıkardı ama Joss başını salladı. "Piper zaten senin bedava listesinde olduğunu söyledi."

Yine de hesabı tezgâhın üzerine koydu. "Bahşış o zaman. Teşekkürler." Gülümsedi, koyu mavi gözleri sıcaktı ve arkadaş canlısının bir adım ötesindeydi.

Büyük bir tane.

Fırından çıkarken Joss'un yüksek sesle nefes verdiğini duydum.

Onu soru bombardımanına tutmak ya da çifte randevu önermek gibi bir şey söyleyemeden mutfak kapısı açıldı ve Jake yanında Piper'la içeri girdi.

Adam kışını kavrarken kadının elleri çılgınca hareket ediyordu, fısıltıyla yaptıkları konuşma yoğun ve hararetiydi.

Onu tezgâhın üzerine bırakan Piper, "İşinin başına dön" diye tersledi.

"Gitmeme izin vermezsen yapamam, tatlım."

Bacaklarını yavaşça adamın beline doladığında ben bile onun isteksizliğini görebiliyordum.

Kapıya yönelmeden önce eğilip kızın kulağına bir öpücük kondurdu.

"Bunun sana boyun eğdiğim anlamına geldiğini sanma, Bay Otoriter Pantolon," diye seslendi geri çekilen adama.

Arkasını döndüğünde, yeşil gözleri kıza dikilmişti. "İyi bir rekabeti sevdiğimi biliyorsun."

"Lanet olsun, bu da neydi böyle?" Kapı kapanır kapanmaz sordum. Onun büyük, kötü, otoriter tavırlarına alışkındım ama Joss kendiliğinden yanmanın eşiğinde görünüyordu.

Ona bir kurabiye uzattım. Her zaman her şeyi daha iyi yaparlar.

"Bir bebek için denemeye başlamak istiyor. Birkaç yıl bekleyeceğimize karar vermiştik. Ama olanlardan sonra, ertelemekten yorulduğunu söylüyor. Hayatın çok kısa olduğunu söylüyor. "Piper Hyde, seni seviyorum ve seninle bir aile kurmak istiyorum ve bu da çocuğumu sana koymakla başlayacak." Kızardı. "Ondan sonra biraz daha açıklayıcı oldu."

"Eminim öyledir." Güldüm.

Kendini durdurmaya çalışsa da o da katıldı. "Kes şunu, bu ciddi bir mesele. Ne yapacağım ben?"

"Bana verdiğin tavsiyelerin bir benzerini sana vereceğim." Harika makinesinden bir kahve alıp üzerine üfledim. "Bebek eşyalarını şimdiden stoklamaya başla. Anne olmak hoşuna gidecek."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdanarak bana ters ters baktı. Tüm bunların altında, plan yapmaya başlarken dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

Bardağı ağızma götürdüğümde onu kaptı. "Hey!"

"Ne? Size ve kocama göre, dokuz ay boyunca kahve içemeyeceğim. Ve sonra Tanrı hepinizin yardımcısı olsun." Uzun bir yudum aldı. "Ayrıca, nedenini hiç anlamasam da, zaten yeterince gerginsin. Daha fazla kafein eklemek muhtemelen uygunsuz bir şey söyleyip gülmenle sonuçlanacaktır."

Özlemle fincana baktım ama haklı olduğunu biliyordum. Titremeye yarım fincan uzaktaydım. "Peki."

Elimi tuttu ve sıktı. "Bu iş sende. İçeri gireceksin, ortalığı yıkacaksın, toplantıyı kendi kaltağın yapacaksın ve harika bir yeni işle çıkacaksın."

Kase'yi beklerken Hyde'a ve pastaneye yaptığım kısa ziyarette tüm arkadaşlarım durup nasıl hissettiğimi kontrol etmişti. Ama onlardan aldığım tüm güven artırıcılar arasında Piper'ınki listenin başındaydı.

"Yine de," diye devam etti sırtarak, "göğüs dekoltedeki kurabiye kırıntılarını temizlemek isteyebilirsin."

Yeşim yeşili bluzumun önünü tutup silkeledikten sonra gri bol paça pantolonumu sildim. "Nasıl görünüyorum?"

"Seksi bir haber spikeri gibi," dedi Piper. "Bebeklerden ve kurabiye memelerden devam edelim... Düğün planları nasıl gidiyor?" Elim tuttu ve nişan yüzüğümü milyonuncu kez inceledi.

Onu suçlamadım.

Basit, klasik ve muhteşemdi. Ve çok büyüktü.

Kase Teo'yu tanımlayabilecek pek çok kelime vardı ama kurnazlık bunlardan biri değildi.

"Yavaş. Annem çok eğleniyor. Bana sürekli elbiselerin ve ev yapımı orta süslerinin resimlerini gönderip duruyor. El becerilerim arasında düz bir çizgi kesememek ve parmaklarımı birbirine sıcak yapıştırmak olduğu için, Mason kavanozlara dekupaj yaprakları yapmanın becerilerim arasında olduğundan emin değilim."

David sadece boşanma belgelerini imzalayacak kadar uzun süre kaldığından, annemin elinde daha fazla boş zaman vardı. Bu zamanı, benim Bayan Teo olmama adanmış *birden fazla* Pinterest panosu açmak için kullandı.

Joss gülerek, "Demek Hadley yeteneklerini buradan almış," dedi.

"Evet, bunun için üzgünüm. Yemin ederim, el hindisinin tüylü bir penise benzememesi gerekiyordu."

"Bilmek bile istemiyorum," dedi Kase garajdan gelirken. "Gitmeye hazır mısın?"

Saati kontrol ederek başımı salladım. "Sonra mesaj atarım," dedim Piper ve Joss'a, bir kurabiye kaparak.

Benimle kapıda buluşan Kase kurabiyeyi aldı ve dışarı çıkarken kolunu omuzlarıma doladı.

"Gergin olup olmadığımı sormayacak mısın?" Arabaya yerleştığımızda sordum.

"Hayır. Öyle olduğunu biliyorum." Elimi tutarak vites kolunun altında tuttu. "Bu yüzden ben sürüyorum. *Yanlışlıkla* gitmeyi unutmayasın diye. Ya da başka bir yöne gitmeyesin diye. Ya da adını değiştirip Meksika'da saklanmayasın diye."

İnkâr etmek istesem bile, kendi başıma kalsaydım neler yapabileceğime dair çok geçerli olasılıklardı bunlar.

Vites değiştirirken elimi sıktı. "Seninle gurur duyuyorum, ipo. Cidden gurur duyuyorum."

Sözümü geri alıyorum.

Kase'nin güven tazeleyicisi listenin başında yer alıyor.

Biraz gevşediğimde omuzlarım çöktü. "Akşam yemeği için ne yapmak istersin?"

"Kutlamak için Tayland yemeği alalım dedik. Sonra da eriştelerin soğumasını beklerken mutfak tezgahının üzerinde senin tatlı amını yiyeceğim."

Bu röportajda çok iyiyim. Sonra da nişanlımı beceriyorum.

Altı ay sonra

"Hey, sen geçen hafta haberlere çıkmamış mıydın?"

Kafamı kaldırıp barın üzerine birkaç şişe bira koydum. "Yok, ben almayayım. Yedi elli."

"Evet, dostum, o hatun neden barda çalışsın ki?" dedi arkadaşı, içkiyi alırken onu iterek.

Adam omuz silkip arkadaşının peşinden kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana bir kez daha baktı.

Dağınık bir topuz yaptığım saçlarım, dar siyah tişörtüm ve siyah dar kot pantolonumla, sürpriz bir video oyun sistemi çıkışının haberini yapan hatuna benzemiyordum.

Ama öyleydim.

Mutlu ve olumlu bir hikâye yazmak düşündüğümünden çok daha faydalı oldu.

Deborah'yı kızdırmış olması sadece ek bir avantajdı.

Ona göre, bir grup inekle konuşmak için soğukta bir elektronik mağazasının önünde durmaya hiç niyeti yoktu.

Oyunlardan az çok anladığım için onun yerine gitmeye gönüllü olmuşum. Birkaç saatimi heyecanlı oyuncularla konuşarak ve konsolu deneyen ilk insanlardan biri olarak geçirdim.

Kanalımızı diğer yerel kanallardan üstün kılan şey benim ön gösterim demomdu. Bu, konsantre olduğumda yaptığım gülünç yüz ifadelerinin tüm oyun sitelerine, bloglara ve diğer haber istasyonlarına sıçraması anlamına geliyordu.

Yapılacak küçük bir fedakârlıktı.

"Burada daha fazla çalışamayacaksın," dedi Rhys, garnitür almak için yanımdan geçerken. "Çok tanınırsın."

Okul için son düzlükteydim ve çok yoğunlu. Sabahlarımlın çoğu güneş doğarken başlıyor ve akşam istasyonda işim bitene kadar bitmiyordu.

Sonrasında eve, pelüş bir kanepeye, buluttan bir yatağa ve gülünç derecede seksi ve destekleyici bir nişanlıya döndüm.

Rhys sözünü tutarak benim kısıtlı programıma göre çalıştı. Bu, sadece büyük bir plan ya da acil bir durum olduğunda çağrılacağım anlamına geliyordu.

O gece ikisi yüzünden de çalışıyordum.

Rye, yoğun tanıtımı yapılan bir konser için tıklım tıklım doluydu. Kase ve arkadaşlarımızla birlikte konseri izlemeye gideceğim için barın arkasına geçmek benim için çok da önemli değildi.

Diğer yandan Rhys çok öfkeliydi.

Personel sorunları çözülmüş ve bu işte olduğu gibi eşitlenmiş görünüyordu. Sıradan bir gecede üç aramayan ve gelmeyen çalışanı telafi etmek zor olurdu.

Bu büyüklükte bir olayın gerçekleşmesi, onun fena halde boku yemesi anlamına geliyordu. "Hey, elimden geldiğince yardım etmeye hazır olduğumu biliyorsun," diye onu rahatlattım. atışları sıralamaya başladığımda.

"Yeterince işin var zaten. Sonunda sevdiğin şeyi yapabildiğine sevindim." Derin gamzeli gülümsemesi büyük ve gerçektir. "Ama bu gece çalışabildiğin için bencilce minnettarım." Bekleyen bir müşteriye birkaç taslak uzattı. "Lanet olsun, şovun başlamasına daha iki saat var ve bu iş kontrolden çıktı."

Kafamı kaldırıp Kase, Piper ve Jake'in bara doğru ilerlediklerini görene kadar birbirimizin etrafında sessizce çalıştık.

Kase'yi öpmek için olabildiğince eğildim. "Selam çocuklar. Neye ihtiyacınız var?" Sesimi duyurmak için bağırdım.

"Altı iyi bira ve iki kola." Kase beni kendine çekmek için elini saçlarımlın arasına daldırdı. "On iki hafta, ipo."

Bayan Teo olmama ne kadar kaldığını hatırlayınca midem bulandı. Daha yapılacak çok şey vardı ama her şeyin bir araya geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Tek bir Mason kavanozu olmadan.

Umarım.

Tekrar aşığı inerek bardakları aldım ve doldurmaya başladım.

"Merhaba çocuklar," diye selamladı Rhys, içecekleri bekleyen servise uzatırken. Piper'ın uzattığı kollardaki büyük kurabiye kabını görünce yavaşlamak için biraz zaman bulmayı başardı. Kurabiyeleri ondan alırken, onları korumak için gömleğinin içine sokmaya hazır görünüyordu. "Sevgilim, bunlara ne kadar ihtiyacım olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

"Günün sonunda elimde kalan her şeyle dolu."

"Gerçekten kırıntılardan fazlasını mı yedin?" Ben sordum. "Adamları çırpıcılarla dövmek zorunda mı kaldın?"

Kulak misafiri olan herkes aynı eğlenmiş, ağız açık ifadeyle bana baktı.

Zaten aşırı ısınmış yüzüm kıpkırmızı oldu, buruştu. Ellerimi havaya kaldırdım. "Söylediğim anda duydum!"

Bir fedai Rhys'in dikkatini çekmek için ısıklık çaldığında utancım kısa sürdü.

"Sana ihtiyacım var patron," diye bağırdı.

Rhys fedaiye bir bakış attıktan sonra mizahtan eser kalmadığını fark etti. "Ne kadar kötü?"

"Kötü."

Rhys etrafta dolaşmaya zahmet etmeden oldukça etkileyici bir şekilde boş bir yer buldu ve zıplayarak barın üzerinden atladı. Öfkenin kişileşmiş hali gibi görüldüğünden, ofise doğru hışımla ilerlerken kalabalığın arasından geçmekte hiç zorlanmadı.

"Ohhhh, kahretsin," dediğini duydum birinin.

Evet, bu her şeyi özetliyor.

Taşaklar.

Üç yıl sonra

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kumsalın kokusu burnuma doldu, tanıdık bir kokuydu. Sevdiğim bir koku.

Birini özlerdim.

Güvertenin kenarında durarak her şeyi hatırlamaya çalıştım. Hafifçe çarpan dalgaların ve uzaktaki kuşların sesi. Ilık güneşle karışan serin bahar esintisinin verdiği his.

Güzelliklerle çevrili üç yıldan fazla zaman geçirdim. Onun etrafında bir hayat kurarak.

Arka kapımın dışında dünyanın olmaması tuhaf olacaktı.

Elimdeyken manzaranın tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde ayakkabılarımı çıkardım ve serin çimlere bastım. Kuma kadar olan kısa mesafeyi yürürken uzun eteğim bacaklarımın etrafında savruluyor, ayaklarımın tabanındaki sertliği hissediyordum. Ayak parmaklarımı kullanarak girdaplı desenler yaptım.

Ve bekledim.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Birkaç dakika içinde köpekler kışlarını kaldırıp güverteye çıktılar. Onlar oynamaya dönmeden önce Kase'nin onlarla konuşurken çıkardığı alçak sesleri duydum.

Yaklaştığını hissettiğimde bedenim gerildi ve canlandı. Midem alt üst oldu, kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Bir kolunu kaburgalarımın sararken sessiz kaldı.

Ona yaslanarak elini kendi elimle kapattım. Kaç kez duymuş olursam olayım, alyanlarımızın birbirine çarpma sesi beni heyecanlandırıyordu.

"Herkes birazdan burada olacak, ipo," dedi Kase, dudaklarını başımın tepesine bastırarak.

"Biliyorum."

"İyi misin?"

Gözlerim yanmaya başlarken bile başımı salladım. "Bu sabah emlakçıyı aradım."

Vücudu şaşkınlıkla gerildi. Ya da belki de değil.

Bu konu hakkında konuşmayalı epey olmuştu ama Kase her zaman dikkat eder ve hatırlardı.

O cevap vermeden ben devam ettim. "Bunu erken yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Yani, en iyi ihtimalle, çabucak bir yer bulur ve yerleşiriz. Ama dokuz ayımız var."

İri elini kaburgalarımın altına kaydırarak hâlâ düz olan karnımın üzerine yerleştirdi. "Dokuz ay mı?"

Ona bakmak için başımı yana eğdim. Kendimi tutmaya çalışsam da o kadar büyük sırtıttım ki yanaklarım acıdı. "Muhtemelen yediye yakındır."

Kase bir kolunu dizlerimin altından geçirip beni nazikçe kuma yatırmadan önce kaldırdığında bir çığlık attım. Beni takip ederek vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

"İnsanlar yakında burada olacak," diye hatırlattım ona. "Zamanımız var."

"Üstümüzü değiştirmemiz gerekecek."

Kıkırdadığını duydum ve hissettim. "Giyecek bir şey bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

Misafir odasındaki dolabın tamamını ve bizimkinin yarısını ele geçirdiğime göre, haklı bir noktası vardı. "Doğru."

Eteğimi yukarı çekti. Yolda başka bir şey bulamayınca, parmağını giderek artan ıslaklığında gezdirirken bana kaşlarını çattı.

Evet, ikisi evli olmak üzere üç yıl birlikte olduktan sonra kocamı tanımıyorum.

Ellerimi aramıza sokarak kot pantolonunu çözmeye ve onu serbest bırakmaya çalıştım. "Kutlamak istersin diye düşündüm."

Gülümsemesi soldu. "Emin misin?"

"Kutlama hakkında mı?" Kalçalarımı onunkilere yaklaştırdım. Serin esintiyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi bana karşı bastırılmış sert horozunun hissiyle ilgili olan bir ürperti içimden geçti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bacaklarımı onunkilere sararken düşünceli görünmeye çalışarak yanağımı ısırdım. "Bebek meselesi mi? Evet, doktorum bu sabah doğruladı."

Ağzı benimkini aldı, öpücüğü sert ve hızlıydı. İçime girerken parlak mavi gözleri benimkileri tuttu.

"Mutluyum," dedi, hareketlerini yavaş tutarken sesi sert ve gergindi. "Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Bebeğimin senin içinde büyüdüğünü bilmek? Lani'nin ötesinde, ipo. Moe'uhane'nin ötesinde."

"Sevindim bebeğim." Omuzlarını kavradım ve kalçalarımı kaldırdım. "Şimdi daha hızlı."

Dudakları yukarı kalktı. "Seni seviyorum."

"Seni de seviyorum. Daha hızlı," diye tekrar ısrar ettim.

Başımın arkasını kavrayarak yoğun kumdan korumaya çalıştı. "Öleceğim güne kadar."

İtişlerinin hızı ve gücü arttıkça tutunarak gözlerimi kapattım.

Kumsalda, dalgalar çarpışırken ve kuşlar şarkı söylerken, kocam bana her şeyi verdi.

Cennetin ötesindeydi. Bir

rüyanın ötesinde.

Ve benim en iyi senaryomdan *çok* daha iyi.

Yazar hakkında:

Layla Frost her zaman bir asi olmuştur. Gerçek bir baş belası.

Layla büyürken ablasından aşırıldığı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla, okumak ve yazmak arasındaki boş zamanlarını rock yaparak (konserlerde, kanepede, arabada... Yeterince içine girerseniz her yer bir sahnedir), TV izleyerek (ne kadar nerdier o kadar iyi!) ve yemek meraklısı olarak geçiriyor. New York'ta yaşamasına rağmen (şehir değil, eyalet) koyu bir Red Sox taraftarı.

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum. Lütfen takip edin... Yani, beni takip edin:

[Facebook](#)

[Goodreads](#)

[Twitter](#)

[Amazon Mağazam](#)

[Sitem](#)

Instagram: @LaylaFWrites

E-posta: laylafrostwrites@gmail.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[On Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Yirminci](#)

[Yirmi Birinci Yirmi](#)

[Sonsöz](#)

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Onaltı Yedinci	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Onuncu Onbirinci	
Oniki Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Bölüm	
Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	-
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Sonsöz	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

